கூறு.1. இளங்கோவடிகள் -சிலப்பதிகாரம் - புகார்க்காண்டம் -1

1.1 பதிகம்

1.1.1. இளங்கோவடிகளுக்குக் குன்றக் குறவர் கூறிய விந்தை

குறிப்புகள்

நூலின் பொருளைத் தொகுத்து உரைப்பது பதிகம். பதிகம் என்பதை இக்காலத்தில் உள்ள அணிந்துரை அல்லது முகவுரை போலக் கொள்ளலாம். நூல் தோன்றிய வரலாற்றையும் நூல் பகுப்பையும் இது உணர்த்துகிறது. சேரன் செங்குட்டுவனுக்கு இளவலாகிய இளங்கோவடிகள் திருக்குணவாயில் கோட்டத்தில் அரச போகத்தைத் துறந்து துறவறம் தாங்கியிருந்தார். மலைவளம் காணச் சென்ற அவரிடத்தில் குன்றக் குரவர் எல்லோரும் ஒருங்கு திரண்டு சென்று தன் குன்றத்தின்கண் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை எடுத்துக் கூறினர். பொன்போலும் பூக்களை உடைய வேங்கை மரத்தின் அழகு ஒளிரும் நிழலில் ஒரு முலை இழந்து வந்து நின்றாள் அழகிய பத்தினி ஒருத்தி. இந்திரனின் சுற்றத்தவராம் தேவர்கள் அவளிடத்தில் நெருங்கி வந்து அவளுடைய அன்புக் கணவனை அவளுக்குக் காட்டி பின்பு அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு எம் கட்புலம் காண விண்ணகம் போயினர். இது ஓர் அதிசயமாக இருந்தது என்றனர் மலைவாழ் மக்கள்.

1.1.2. சாத்தனார் நிகழ்ந்ததைக் கூறுதல்

அப்போது தண்டமிழ் ஆசான் ஆகிய சாத்தனார் இளங்கோவடிகள் உடன் இருந்தார். அவர் யானது நிகழ்ந்தவற்றை அறிகுவன் என்று கூறி நடந்த கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினார். சாத்தனார் கூறிய கதையைக் கேட்ட இளங்கோவடிகள்

அரைசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்று ஆவதூஉம்
உரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும் என்பதூஉம்
சூழ்வினைச் சிலம்பு காரண மாகச்
சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால் நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்

என்று சொல்ல அதுகேட்டு மகிழ்ந்த சாத்தனார் "*முடிகெழு வேந்தர் மூவர்க்கும் உரியது அடிகள் நீரே அருளுக*" என வேண்டிக் கொண்டார். முப்பது காதையில் முத்தமிழ் காப்பியம் முகிழ்த்தது.

1.2. உரைபெறு கட்டுரை

1.2.1. பாண்டியனின் பத்தினி வழிபாடு

பாண்டிய நாடு, பத்தினியால் எரிக்கப்பட்ட அன்று தொடங்கி, மழையின்றி நிலம் வறண்டது. மக்கள் வறுமையுற்றனர்; வெப்பு நோயும்

கொப்புளமும் இடைவிடாது துன்புறுத்தின. பொற்கொல்லர் ஆயிரவர் ஒன்றுகூடி, தம்முள் ஒருவன் செய்த குற்றத்தால் நமது குலத்திற்கே பழி நேர்ந்தது என நாணித் தம்மைத் தாமே பலியிட்டுக் கொண்டனர். அதனால் பாண்டிய நாட்டுப் புகழ் மேலும் சிறந்தது; பத்தினியின் சீற்றம் தணிந்தது; கொற்கையில் இருந்த வெற்றிவேற் செழியன் அரசு கட்டிலேறினான்; பத்தினிக்குப் பூசை செய்தான், விழா எடுத்தான். அதனால், மழை மிகப் பெய்தது; விளைவு பெருகியது. முன்கூறிய பிணியும் வறுமையும் விலகின.

1.2.2. கொங்கு இளங்கோசரின் பத்தினி வழிபாடு

பாண்டிய நாட்டில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிக் கேள்வியுற்றனர், கொங்கு மண்டிலத்து இளங்கோக்களாகிய கோசர், தங்கள் நாட்டிலும் பத்தினிக்குப் பூசையும் விழாவும் செய்தனர். அதனால் பருவந்தோறும் மழை தவறாது பெய்தது.

1.2.3. கயவாகு மன்னனின் பத்தினி வழிபாடு

பாண்டியனும் கொங்கிளம்கோசரும் பத்தினியை வழிபட்டு நன்மை அடைந்த செய்தியைக் கடல் சூழ் இலங்கையின் அரசனான கயவாகுவும் கேள்வியுற்றான். அங்கு நாள் பூசை செய்து வழிபட பலிபீடம் நிறுவிப் பின் கோட்டம் அமைத்தான். துன்பம் தொலைத்து நமக்கு வரம் தருபவள் இவள் எனக் கருதி ஒவ்வோர் ஆண்டும் ஆடித் திங்களில் விழா நடத்தினான். அதனால் வானம் குன்றாது மழை பெய்ய, பல்வளம் பெருகின; இலங்கை பொய்யாத விளைவினையுடைய வளநாடாயிற்று. கோவலன் கொலையுண்டதும், மதுரை எரிந்ததும் ஆடி மாதத்தில் ஆதலின், கயவாகு ஆடியில் விழா எடுத்தான் .

1.2.4. சோழனின் பத்தினி வழிபாடு

பாண்டியன், கொங்கிளம்கோசர், கயவாகு ஆகியோர் பத்தினியை வழிபட்டு நலம் பெற்றனர் என்பதனைக் கேள்வியுற்றான் சோழன் பெருங்கிள்ளி. இவள் ஒரு பத்தினிக் கடவுள் ஆதலின் எந்நிலையிலும் நமக்கு வரம் தருவாள் எனக் கருதி , உறையூரில் கண்ணகிக்குக் கோயில் கட்டி, நாள்தோறும் பூசைக்கும் விழாவுக்கும் ஏற்பாடு செய்தான். அதனால் நாடு மேம்பாடுற்றது.

புகார்க் காண்டம்

1.3. மங்கல வாழ்த்துப் பாடல் (காதை – 1)

1.3.1. காதைச்சுருக்கம்

சோழனின் குடை போன்றது திங்கள். அவனது திகிரி போன்றது ஞாயிறு. அவனது தண்ணளி போன்றது மழை. அவனது தொல்குடி போன்ற பெருமையுடையது புகார் நகரம். காவிரிப்பூம்பட்டினமாகிய அப்பூம்புகார் இமயம் போல், பொதியில் போல் அழிவில்லாதது. அம்

மாநகரில் மாநாய்கன் மகளாகக் கண்ணகி பிறந்தாள்; வயது பன்னிரண்டு; தீதிலா அருந்ததி போன்ற கற்பினள். அப்புகாரில் மாசாத்துவான் மகளாகத் தோன்றினான் கோவலன். வயது பதினாறு. முருகவேள் போன்ற சிறப்புடையவன். இத்தகைய கண்ணகி - கோவலன் திருமணம் காண்பார் வியக்குமாறு நடைபெற்றது. “காதலர் பிரியாமல் வாழ்க!“ என வாழ்த்தினர் மகளிர்.

குறிப்புகள்

திருமண வாழ்த்து என்பது இதன் பொருள். புகார்க் காண்டம் ஆதலாலும் பலர் கூடி ஆடிப் பாடும் இசைப் பாடலாக இக்குழு பாடல் அமைந்திருப்பதாலும் இது சோழ மன்னன் வாழ்த்துடன் தொடங்கி அவ்வாழ்த்துடன் நிறைவு பெறுகிறது. மேலும் திங்கள் ஞாயிறு மழை புகார் என்று இவற்றைப் போற்றுவது போலவும் இது நிகழ்வதால் இதனை இயற்கை வாழ்த்தாகவும் கடவுள் வாழ்த்தாகவும் சான்றோர் பாராட்டுவர். முதலில் உள்ள திங்களைப் போற்றுதும் என்ற வாழ்த்து சோழனது வெண்கொற்றக் குடையைப் புகழ்வது போல் அமைதலால் அதனைக் குடை மங்கலம் என புறத் துறையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும் வாய்ப்பிருக்கிறது. சிலப்பதிகாரம் நாடகக் காப்பியம் என்பதற்கு ஏற்ப கண்ணகி கோவலன் திருமணமும் திருமண வாழ்த்துமாகிய கதையின் இடைப்பகுதி ஒன்றிலிருந்து காப்பியம் தொடங்குகிறது என்பர். ஆடல் பாடலாக இந்நூல் தொடங்குவது இதனை ஒரு நாடகம் எனக் கருத இடம் தருகிறது. ஏனெனில் நாடகங்கள் குழுவினர் தம் குழுப்பாடலோடு தொடங்குவது மரபாகும்

1.3.2.கடவுள் வாழ்த்தாக அமையும் அரச வாழ்த்து

திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும்
கொங்கு அலர் தார்ச் சென்னி குளிர் வெண்குடைபோன்று இவ்
அங்கண் உலகு அளித்தலான்

ஞாயிறு போற்றுதும் ஞாயிறு போற்றுதும்
காவிரி நாடன் திகிரி போல் பொன் கோட்டு
மேரு வலம் திரிதலான்
மாமழை போற்றுதும் மாமழை போற்றுதும்
நாம நீர் வேலி உலகிற்கு அவன் அளிபோல்
மேல்நின்று தான் சுரத்த லான்.
பூம்புகார் போற்றுதும் பூம்புகார் போற்றுதும்
வீங்கு நீர் வேலி உலகிற்கு அவன் குலத்தோடு
ஓங்கிப் பரந்து ஒழுகலான்.

திங்களைப் போற்றுவோம்! திங்களைப் போற்றுவோம்! பூந்தாது சிந்தும் மாலையுடைய சோழனின் வெண் கொற்றக் குடை போல இந்த

அழகிய இடத்தையுடைய உலகில் கருணை பொழிதலால், திங்களைப் போற்றுவோம்! ஞாயிற்றைப் போற்றுவோம்! ஞாயிற்றைப் போற்றுவோம்! காவிரி நாடடையுடைய சோழனின் ஆணைச் சக்கரம் போல், பொன்னாலான உச்சியையுடைய மேரு மலையை, அதுவும் வலமாகச் சுற்றி வருவதால் ஞாயிற்றைப் போற்றுவோம்! சிறந்த மழையைப் போற்றுவோம்! சிறந்த மழையைப் போற்றுவோம் ! அச்சம் தரும் கடலால் சூழப்பட்ட உலகிற்கு, அச்சோழன் அருளுதல் போல், மேல் நின்று நீரைப் பெய்து வளம் தருதலால், சிறந்த மழையைப் போற்றுவோம்! அழகிய புகாரினைப் போற்றுவோம்! அழகிய புகாரினைப் போற்றுவோம்! மிக்க நீரையுடைய கடலை வேலியாக உடைய உலகில், பழங்காலம் முதல் சோழ மரபுடன் தானும் பரந்தோங்கு புகழுடன் திகழ்தலால் அழகிய புகாரினைப் போற்றுவோம்!

1.3.3. கண்ணகி

மாகவான் நிகர்வண்கை மாநாய்கன் குலக்கொம்பர்
ஈகை வான் கொடி அன்னாள் ஈராறு ஆண்டு அகவையாள்,
போதில்ஆர் திருவினாள் புகழ்உடை வடிவு என்றும்
தீது இலா வடமீனின் திறம் இவள் திறம் என்றும்
மாதரார் தொழுது ஏத்த வயங்கிய பெரும் குணத்துக்
காதலாள் பெயர் மன்னும் கண்ணகி என்பாள் மன்னோ,

அந்தப் புகார் நகரிலே, வான் மழை போன்ற கொடைத்தன்மை பொருந்திய கையையுடையவன் மாநாய்கன் என்னும் வணிகன் அவனது குலம் விளங்கத் தோன்றிய கண்ணகி, பூங்கொம்பு போன்றவள்; அழகு மிக்க வான வல்லிக் கொடி அனையாள்; பன்னிரண்டு ஆண்டு வயதினள்; செந்தாமரை மலரில் உறையும் திருமகளின் புகழுடைய வடிவு இவள் வடிவை ஒக்கும் என்றும், அருந்ததியின் கற்பு இவள் கற்பை நிகர்க்கும் என்றும் அவ்வூர் மக்கள் வியந்து போற்றுமாறு பெருங் குணங்களை விரும்பும் பண்பினள்!

1.3.4. கோவலன்

வரு நிதி பிறர்க்கு ஆர்த்தும் மாசாத்துவான் என்பான்
இரு நிதி கிழவன் மகன் ஈரெட்டு ஆண்டு அகவையான்
மண் தேய்த்த புகழினான் மதி முக மடவார் தம்
பண் தேய்த்த மொழியினார் ஆயத்துப் பாராட்டிக்
கண்டு ஏத்தும் செவ்வேள் என்று இசை போக்கிக் காதலால்
கொண்டு ஏத்தும் கிழமையான் கோவலன் என்பான் மன்னோ.

அந்தப் புகார் நகரிலே, நெடுநிலம் முழுவதையும் ஒரு தனி ஆளும் மா மன்னனான சோழன், தலைமைத் தன்மை பொருந்திய சில குடிகளை

உயர் குடிகளாகக் கருதிப் போற்றி வந்தான். அத்தகைய சிறந்த குடிப் பெருமையுடன் உயர்ந்து ஓங்கிய செல்வத்தையும் உடையவன் மாசாத்துவான்! அவன் அறநெறியில் பொருளை ஈட்டுபவன்; அதனை வறியோர்க்கு வழங்குபவன்; சங்க நிதி, பதுமநிதி என்னும் இரு நிதிக்கு உரியவன். அவன் மைந்தன் கோவலன், பதினாறு ஆண்டு வயதினன். அக்கோவலன், பூமி சிறிதாகுமாறு மிக வளர்ந்த புகழுடையவன்; இசையை வென்ற மொழியினராகிய, திங்கள் போலும் முகத்தையுடைய மகளிர் தமது ஆயத்தில், " உலகில் கண்களிக்கக் கண்டு துதிக்கத்தகும் முருகவேள் இவன் " என்று பாராட்டி, அவனது புகழைப் பரப்பி, தம் மனத்துள் காதல் கொண்டு போற்றுதற்குரியவன்

1.3.5. திருமணம்

நீல விதானத்து நித்திலப்பூம் பந்தர்க்கீழ்
வானூர் மதியஞ் சகடணைய சாலி ஒரு
மீன் தகையாளைக் கோவலன்
மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத்:
தீ வலம் செய்வது காண்பார் கண் நோன்பு என்னை

அத்தகைய இருவரையும் அவர்தம் பெருமைமிகு பெற்றோர், ஒரு பெருநாளிலே, திருமணக் கோலத்தில் காண விரும்பி மங்கல மகளிரை யானை மீதேற்றி நகர் எங்கும் திருமணச் செய்தியைத் தெரிவித்தனர். திருமண நாளன்று முரசுகள் ஒலித்தன . மத்தளங்கள் ஆர்த்தன. சங்குகள் முறையே முழங்கின. அரசனது உலாப்போல வெண் குடைகள் எழுந்தன. மங்கல நாணும் ஊர்வலமாகச் சென்றது. மாலைகள் பொருந்திய உச்சியுடன் கூடிய மண்டபத்தில் , நீலப் பட்டினாலான விதானம் அமைந்த அழகிய முத்துப் பந்தரிடத்தே வானில் செல்வம் சந்திரன் உரோகிணியைச் சாரும் நல்ல நாளில், வானத்திலுள்ள ஒப்பற்ற நட்சத்திரமாகிய அருந்ததி போலும் கற்புடைய கண்ணகியைக் கோவலன், மிகவும் வயதான அந்தணன் வேதநெறிப்படி சடங்குகளை நிகழ்த்த மணந்து , தீயினை இருவரும் வலம் வந்த காட்சியைக் காண்பவர் கண்கள் முன்பு செய்த தவம்தான் யாதோ.

1.3.6. திருமண வாழ்த்து

காதலற் பிரியாமல் கவவுக்கை ஞெகிழாமல்
தீது அறுக என ஏத்திச் சில மலர் கொடு தூவி

அப்பொழுது மலரணிந்த அழகிய பொன் கொடி போன்ற மகளிர் சிலர் இவள் தன் காதலனைக் கண்ணினும் மனத்தினும் பிரியாதிருப்பாளாக, அவனும் இவளைப் பிணைத்த கை நெகிழாமல் இருப்பானாக , இருவரும் தீது இன்றி நீடு வாழ்க " எனச் சின் மலர்களைத் தூவி வாழ்த்தினர்.

1.4. மனையறம்படுத்த காதை (காதை – 2)

1.4.1. காதைச்சுருக்கம்

பரதர் மலிந்த பயம் கெழு மா நகர்
முழங்கு கடல் ஞாலம் முழுவதும் வரினும்
வழங்கத் தவாஅ வளத்தது ஆகி
அரு பொருள் தருஉம் விருந்தின் தேஎம்

காதலர் இருவரும் எழுநிலை மாடத்து இடை நிலத்தில் ஞாயிறும் திங்களும் போல, மலர்ப் படுக்கையில் கூடிக் களித்தனர். காதல் வயப்பட்ட கோவலன் கண்ணகியை, " மாசறு பொன்னே ! வலம்புரி முத்தே ! " எனப் பலவாறு பாராட்டினான் , இக்காதல் மொழி , தமிழ் இலக்கியம் எங்கும் காணாச் சிறப்புடையது . அவர்தம் இல்லற வாழ்வின் சிறப்பினைக் காண விழைந்த பெற்றோர் அவர்களைத் தனி மனையில் இருக்கச் செய்தனர் . சில ஆண்டுகள் இனிதே கழிந்தன .

குறிப்புகள்

1.4.2. புகார் நகரத்தில் கோவலன் கண்ணகி கூடி இன்புறுதல்

புகார் நகரம் செல்வச் செழிப்பு மிக்க புகழ்பெற்ற நகரம். கடல்களுக்கு அப்பாலுள்ள உலகினர் அனைவரும் வந்து கூடினாலும் அனைவரும் விரும்புவனவற்றையெல்லாம் வழங்கச் சலியாத வாணிக வளத்தை உடையது இவ்வூர். அருமையான பொருள்கள் பல நாட்டு பண்டங்கள் பலவற்றையும் உடையதாக அது விளங்கிற்று. கடல் வழியாகவும் தரை வழியாகவும் பொருளை கொணர்ந்து குவித்த வண்ணம் இருந்தனர் என்றும் குன்றாத பண்புடையவராகத் திகழ்ந்த வணிகப் பெருமக்கள் அத்தகைய செல்வத்தால் அரிய முயற்சிகள் பலவற்றையும் முடித்து வைத்தார் போல் தோன்றினர். இங்கே குவளை மலர் போன்ற கண்ணை உடைய கண்ணகியும் அவளுடைய காதல் கொழுநனும் ஆகிய கோவலனும் மயனே நேரில் செய்து வைத்தது போன்ற மணிக் கட்டிலின் மேல் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்கள் நடுநிலை மாடமாகிய எழுநிலை மாடத்தில் இடை நிலை ஆகிய நான்காம் மாடத்தில் அமர்ந்து இருந்தனர்.

1.4.3. வண்டொடு புக்க மணவாய்த் தென்றல்

செங்கழுநீர் சேதாம்பல் இதழ்க் குவளை அரும்பு அவிழ் வண்டுகள் ஒலிக்கும் தாமரை முதலான நீர்ப் பூக்களின் மனத்தினை உண்டு நீர்ப் பூக்களின் வேறான சிறப்புமிக்க தாழையின் விரிந்த இதழ்கள் செண்பகக் காவில் மாலை போல பூத்திருக்கும் மாதவி மலர் ஆகியவற்றினை ஆராய்ந்து உண்டு ஒளிவீசும் முகத்தையுடைய மகளிரின் சுருண்ட கூந்தலை பெறுவதற்கு இயங்கி வரும் வண்டுகள் மணிக்கோவை ஒழுங்கு வரிசையாக அமைந்த அழகிய சாளரத்தின் குறுகிய துறைகளில் நுழைந்து வண்டுகள் உடன் வந்த மணம் மிக்க தென்றலைக் கண்டு

காதலர் இருவரும் மகிழ்ந்தனர். அவர்கள் முதல்நிலை மாடத்தின் இடைநின்று நீங்கி மணம் மிக்க மலர் கண்காட்சி இருக்கும் நிலாமுற்றம் ஆகிய ஏழாவது மாடிக்குச் சென்றனர்.

குறிப்புகள்

1.4.4. கோவலன் கூறிய குறியாக் கட்டுரை

முதிர் கடல் ஞாலம் முழுவதும் விளக்கும்
கதிர் ஒருங்கிருந்த காட்சி போல
தாரும் மாலையும் மயங்கிக் கையற்றுத்
தீராக் காதலின் திருமுகம் நோக்கிக்
கோவலன் கூறும் ஓர் குறியாக் கட்டுரை
மாசறு பொன்னே. வலம்புரி முத்தே
காசறு விரையே கரும்பே தேனே
அரும்பெறல் பாவாய் ஆர் உயிர் மருந்தே
பெருங் குடி வாணிகன் பெரு மட மகளே
மலையிடைப் பிறவா மணியே என்கோ
அலை இடைப் பிறவா அமிழ்தே என்கோ
யாழ் இடைப் பிறவா இசையே என்கோ
தாழ் இரு கூந்தல் தையால் நின்னை என்று
உலவாக் கட்டுரை பல பாராட்டித்

நறுமலர் பூக்கள் பரப்பப்பட்ட மஞ்சத்திலே இருவரும் அமர அக்காட்சி ஆனது கடல் சூழ் உலகம் முழுவதையும் விளங்கச் செய்யும் சூரியனும் திங்களும் ஒரு சேர இருந்தாற் போல் அவர்கள் தோற்றமளித்தனர். அவர்கள் இருவரும் காதலால் அன்புடன் தழுவிக் கொள்ள தாரும் மாலையும் கலைந்து குலைந்தன. இச்சூழலில் கோவலன் நீங்காத காதலுடன் திருமகள் போன்ற கண்ணகியின் அழகினை நோக்கி இதுவரை எண்ணிப் பார்க்காத பொருள் செறிந்த சொற்களால் அவளது அழகைப் புகழ்ந்து கூறத் தொடங்கினான். பிறைச்சந்திரன் ஆனது இமையவர் போற்றச் சிவபெருமானின் முடிமீது அழகுடன் இருக்கக் கூடிய தகுதி உடையது ஆயினும் திருமகளான உன்னுடன் பாற்கடலில் பிறந்த காரணத்தினால் அதனை உனக்கு முதலாக கொடுத்திருக்கிறான். போர்க்களத்தில் போரில் ஈடுபடும் வீரருக்குப் படைக்கருவி அளிக்கும் மரபு ஒன்று உண்டு. உருவம் இல்லாதவன் ஆகிய காமன் தன் ஒரு பெரிய கரும்பு வில்லினை உனக்கு கரிய இரு புருவமாகக் கொடுத்திருக்கிறான். அழிதலற்ற தன்மை பெறுதற்குரிய மருந்தாகிய அமிழ்தத்திற்கு முன்னர்த் திருமகளாகிய நீ பிறந்தாய். எனவே தேவருக்கு வேந்தனாகிய இந்திரன் அசுரரை அழித்துத் தேவரை காப்பதற்காக எடுத்த வச்சிரப்படையை உனக்கு இடையாகக் கொடுத்திருக்கிறான். ஒப்பற்ற

குறிப்புகள்

முருகக் கடவுள் ஒரு காரணம் இன்றியும் நான் துன்புறும் இயல்பைத் தன் கண்களால் காண வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்துடன் தனது சுடர்மிகு வேல் ஒன்றை உன் முகத்தில் குளிர்ச்சி மிக்க இரண்டு கண்களாக ஆகுமாறு உனக்குக் கொடுத்திருக்கிறான். நறுமலர் சூடிய கோதையே உனக்கு ஒப்பனை செய்யும் மகளிர் குற்றமில்லாத உனது இயற்கை அழகு இருக்க வேறு சில அணிகளை உனக்குச் சூட்டுகின்றனர் அதனால் நீ பெற்ற அழகுதான் யாது?. பலவாகிய நினது கருங்கூந்தலில் மங்கலமாகச் சில மலர்களைச் சூட்டாமல் ஒளிமிக்க இவர் இந்த மாலையை ஏன் அவர்கள் சூட்டவேண்டும்? கூந்தலுக்கு மணம் உள்ள நல்ல அகிற்புகை ஊட்டி அதோடு கஸ்தூரிச் சாந்தையும் ஏன் அவர்கள் ஊட்டவேண்டும்? நினது அழகிய முலைத்தடத்தின் மீது எழுதியதோடு ஒற்றை வட முத்து மாலையையும் ஏன் அவர்கள் சூட்டவேண்டும்? திங்கள் போன்ற முகத்தில் முத்துப்போன்ற வியர்வை தோன்ற நுண்ணிய இடை வருந்த இவற்றை அளித்தனர் என்றால் அவர்கள் எல்லாம் பித்து பிடித்தவர்களோ? மாசற்ற பொன் போன்றவளே, வலம்புரிச் சங்கு ஈன்ற முத்துப் போன்றவளே, கரும்பு போன்றவளே, தேன் போன்றவளே, பெறற்கரிய பாவை போன்றவளே, ஆர் உயிரை நிலைக்கச் செய்யும் மருந்து போன்றவளே, பெருங்குடி வாணிகன் பெற்றெடுத்த சிறப்பு மிக்க இளம் மகளே, நீண்ட கருங்கூந்தலை உடைய தையலே, உன்னை மலையிடைப் பிறவா மணியே என்பேனா, கடலிடைப் பிறவாத அமிழ்தே என்பேனா, இல்லை யாழிசைப் பிறவாத இசையே என்பேனா என்று பலவற்றால் நலம் பாராட்டி அழகு விளங்கும் மாலையணிந்த கண்ணகியுடன் ஒளி விளங்கும் தாரினைப் புனைந்த கோவலன் மகிழ்ந்திருந்தான்.

1.4.5. தனிக்குடித்தனம்

இவ்வாறாகக் கண்ணகியும் கோவலனும் இன்புற்று மகிழ்ந்து வாழ்ந்து வரும்போது ஒரு நாள் கோவலனின் தாயாகிய மாசாத்துவான் மனைவி தன் மருமகளான கண்ணகியின் மறத்தல் அறியா சுற்றத்தைப் போற்றுதலும் அறவோரை ஓம்புதலும் விருந்தினரை உபசரித்தலுமாகிய நற்பண்புகளுடன் மிக்க செல்வத்தோடு கூடிய இல்வாழ்க்கையின் பெருஞ்சிறப்பினைக் காண விழைந்தாள். எனவே கோவலன் கண்ணகியை ஏவல் பணி புரியத் தக்க பணியாளரோடு தனிக்குடும்பம் வைத்தாள். அவர்களும் இல்லறம் மாண்புடன் நடத்தினர். இவ்வாறு காணத்தக்கச் சிறப்பினையுடைய கண்ணகி நல்லாளின் இல்லற வாழ்வில் சில ஆண்டுகள் கழிந்தன.

1.5. அரங்கேற்று காதை (காதை – 3)

1.5.1. காதைச்சுருக்கம்

மாதவி காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் கணிகையர் குலத்தில் பிறந்தவள். ஆடல், பாடல், ஒப்பனை என்னும் மூன்றிலும் சிறந்தவள் ; ஏழாண்டு காலம் ஆடற்பயிற்சி பெற்றவள். சோழப் பேரரசன் முன்னிலையில் அவளது அரங்கேற்றம் நிகழ்ந்தது. ஆடலைக் கண்டுகளித்த மன்னன் தலைக்கோல் பட்டத்தையும் , பசும்பொன் மாலையையும் அவளுக்குப் பரிசாக அளித்தான் . " இம்மாலை ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சு பொன் விலை மதிப்புடையது ; இவ்வளவு விலை கொடுத்து வாங்குவோன் மாதவிக்கு உரியவன் ஆவான் ! " என்று கூறி , அதனை நகர நம்பியர் திரியும் வீதியில் விற்பது போல் தோழி கூனியை நிற்குமாறு செய்தாள், மாதவியின் தாய் ! கோவலனும் மாலையை வாங்கி மாதவியை அடைந்தான் . அவளுடன், விடுதலறியா விருப்புடன் மயங்கிக் கிடந்தான்; குற்றமற்ற கண்ணகியை மறந்தான்.

1.5.2. கலைமகள் மாதவி அறிமுகம்

சிறப்பிற் குன்றாச் செய்கையொடு பொருந்திய
பிறப்பிற் குன்றாப் பெருந்தோள் மடந்தை
தாதுஅவிழ் புரிகுழல் மாதவி தன்னை
ஆடலும் பாடலும் அழகும் என்றுஇக்
கூறிய மூன்றின் ஒன்றுகுறை படாமல்
ஏழாண்டு இயற்றிஓர் ஈராறு ஆண்டில்
சூழ்கடல் மன்னற்குக் காட்டல் வேண்டி,

தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பொதிய மலையில் உள்ள அகத்திய முனிவரின் அருளால் இந்திரன் மகன் சயந்தன் தேவ மகளிர் வரிசையில் சிறப்புக் குன்றாத உறுபசி ஆகிய மாதவியும் சாபம் நீங்கப் பெற்றனர். அப்படி நாடக அரங்கில் சாபம் நீங்கப்பெற்ற அந்த ஊர்வசியின் மரபிலே தோன்றிய மாதவி ஆடல்கலை பாடல்கலை ஒப்பனைக் கலை என கூறப்பட்ட மூன்றிலும் சிறந்த அறிவு பெற்றாள். ஐந்தாம் வயது தொடங்கி ஏழு ஆண்டுகள் அவள் பயிற்சி பெற்றாள். பன்னிரண்டாம் வயதிலேயே அரங்கம் ஏறித் தன் ஆற்றலை சோழ மன்னனுக்கு அவள் காட்ட விரும்பினாள்.

1.5.3. மாதவியின் அரங்கேற்றம்

அகக்கூத்து புறக்கூத்து என்னும் இருவகைக் கூத்தின் இலக்கணங்களையும் அறிந்தவன். அல்லியம் முதல் கொடுகொட்டி ஈறாக உள்ள 11 கூத்துக்களையும் அவற்றின் பல்வேறு கூறுகளையும் நன்கு உணர்ந்தவன். ஆடல் பாடல் தாளம் இவை தம்முள் ஒத்து இயங்குமாறு

அமைக்கும் ஆற்றல் மிக்கவன். பிண்டி பிணையல் எழில் கை தொழில் கை என்னும் நான்கின் திறம் தெரிந்தவன் ஆகிய ஆடல் ஆசிரியனோடு மாதவி அரங்கத்திற்கு வந்தாள். யாழ், குழல் இவற்றின் இசைக் கூறுகளும் வாய்ப்பாட்டும் தாழ்ந்த சிறப்பினையுடைய தன்மையும் பொருந்த இசைக்கும் இயல்புடையவன். செந்துறை வெண்டுறை என்னும் பாடல்களுக்கு ஏற்ப இசை அமைக்க வல்லவனாகிய இசை ஆசிரியன் அரங்கேறினான். ஒலிக்கும் கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில் தமிழ்நாட்டினர் அறியுமாறு முத்தமிழையும் கற்றுத் தேர்ந்தவன் பாடலாசிரியன். அவன் வேத்தியல் பொதுவியல் என்னும் இரு கூறுபாடுகள் உடைய நாட்டிய நூலை நன்கு அறிந்து, இசைப்பவன் அமைத்த இசையின் போக்கை உணர்ந்து சிறிதும் பிறழாமல் தாள நிலையிலே பொருந்துமாறு சொற்களைத் தம் கவிதை மேல் அமைக்கும் வல்லமை கொண்ட பாடலாசிரியனும் அரங்கேறினான். தண்ணுமை ஆசிரியனும் மாதவியோடு அரங்கேறினான். இசை நூல்களில் சொன்ன முறைப்படி இசைப்பதில் தேர்ந்த குழல் ஆசிரியனும் மாதவியோடு அரங்கேறினான். இசை நூல்களில் சொன்ன முறைப்படி யாழ் இசைப்பதில் தேர்ந்த யாழாசிரியனும் மாதவியோடு அரங்கேறினான்.

1.5.4. அரங்கத்தின் அமைப்பு

தேர்ந்த சிற்ப நூல் ஆசிரியர் வகுத்த நெறியில் சிறிதும் பிறழாது அரங்கம் அமைத்தற்குப் பழுதற்ற ஒரு இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். பின்னர்ப் பொதியமலை முதலான புண்ணிய மலைச்சாரலில் ஒரு கணுவுக்கும் மற்றொரு கணுவுக்கும் இடையில் ஒரு சாண் இடைவெளியுடன் ஓங்கி வளர்ந்த மூங்கிளை வெட்டிக் குடைந்து உத்தமனின் கைப் பெருவிரல் இருபத்து நான்கு கொண்ட அளவு இருக்குமாறு துண்டு செய்தனர். அதனையே அரங்கம் அளக்கும் கோலாக கொண்டனர். ஏழுகோல் அகலம் எட்டுக்கோல் நீளம், ஒருகோல் உயரம் என நடன அரங்கத்தை அவர்கள் அமைத்தனர். தூண்களின் மீது இடப்பட்ட உத்தரப் பலகைக்கும் அரங்கில் இடப்பட்ட பலகைக்கும் இடையில் உள்ள உயரம் நான்கு கோல் அளவாகும். அரங்கில் உள்ளே செல்லவும் வெளியே வரவும் இரு வாயில்கள் அமைத்தனர். யாவரும் வணங்குமாறு நால்வகை வருண பூதத்தை எழுதி மேல்நிலத்தே வைத்தனர். தூண்களின் நிழல் அரங்கிலும் அவையிலும் விழாதவாறு பெருமைமிக்க நிலை விளக்குகளை ஏற்ற இடங்களில் வைத்தனர். பின் ஒருமுக எழினியையும் பொருமுகஎழினியையும் கரந்துவரல் எழினியையும் வேலைப்பாட்டுடன் அமைத்தனர். ஓவியத்துடன் கூடிய மேல் விதானமும் அமைத்தனர். புகழ்மிக்க முத்து மாலைகள் சரியும் தூக்கும் தாமமும்

என்னும் இவற்றை எங்கும் அழகுபடத் தொங்கவிட்டனர். இவ்வாறு புதுமையுடன் நடன அரங்கத்தை அவர்கள் அமைத்தனர்.

1.5.5. அரங்கில் தலைக்கோல் வைக்கப்படல்

புகழ்மிக்க மன்னர் போரில் தோற்றுப் புறங்கொடுத்தபோது, அவரிடமிருந்து பறிக்கப்பட்ட அழகிய வெண் கொற்றக் குடையின் காம்பைப் பழுதின்றி எடுத்து, அக்குடைக் காம்பின் கணுக்கள் தோறும் தூய்மையான நவமணிகளைக் கட்டி, கணுக்களின் இடைப்பகுதியில் சாம்புநதம் என்னும் பொன் தகட்டைச் சுற்றிப் பொருத்துவர். அதனை, உலகாளும் வெண் கொற்றக் குடையையுடைய மன்னவனின் அரண்மனையிலே வைத்து இந்திரன் மகன் சயந்தனாக நினைத்து அதற்கு மந்திர விதிப்படி பூசை செய்வர்! அதுவே தலைக்கோல் எனப்படுவது. அத்தகைய தலைக்கோலை நல்ல தூய நீரைப் பொன்குடங்களில் கொண்டு வந்து நீராட்டி, மாலை சூட்டி, நல்ல நாளிலே பொன்னாலான பூணும் பட்டமும் உடைய பட்டத்து யானையின் நீண்ட துதிக்கையில் வாழ்த்திக் கொடுத்துப் பின், மும்முரசு முழங்க, பல்லியம் ஒலிக்க, அரசனும் ஐம்பெரும் குழுவும் உடன்வர, தேருடன் வலம் செய்து, அத்தேர் மீது இருந்து பாடுவோனிடம் தலைக்கோலைத் தர, ஊர்வலம் முடிந்த பின், அத்தலைக்கோல் நடன அரங்கிலே வைக்கப்பட்டது .

1.5.6. மாதவிப் பொன் மயிலாள் தோகை விரித்தாள்

அரசன் முதலானோர் தம்தம் தகுதிக்குக் குறைவு படாமல் இருக்கையில் முறையே அமர்ந்தனர். குயிலுவக் கருவியாளர் தாம் நிற்க வேண்டிய முறைப்படி நின்றனர். மாதவி அரங்கிலே வலக்காலை முன்வைத்து ஏறி, வலப்புறத்தூணைச் சார்ந்து நின்றாள். இவ்வாறே, பண்டைய நெறியைப் போற்றும் தோரிய மகளிர் இடப்புறத் தூணைச் சார்ந்து நின்றனர் . பின் மாதவியும் தோரிய மகளிரும் நன்மைகள் பொலியவும் நன்மையில்லாத தீமைகள் அகலவும் ஓரொற்று வாரம் ஈரொற்று வாரம் என்னும் தெய்வப் பாடல்கள் இரண்டையும் முறைப்படி பாடினர். இத்தெய்வப் பாடல்களின் இறுதியில், குயிலுவக் கருவிகள் கூட்டாக இசைத்தன. 'குழலிசையை ஒட்டிச் சென்றது யாழிசை; யாழிசையை ஒட்டி மத்தளம் பொருத்தமாக அமைந்தது. மத்தளத்தின் வழியே முடிவுகள் ஒலித்தன; முழவுடன் இயைந்து இசைத்தது ஆமந்திரிகை. ஆமந்திரிகையுடன் முன் கூறிய குயிலுவக் கருவிகள் அனைத்தும் பருந்தும் நிழலும் போல ஒன்றுகூடி இசைத்தன , மாதவி ஒரு தாளத்துக்கு இரு பற்றாக , பதினொரு பற்றாலே தேசிக்கூத்தை நிகழ்த்தினாள். இவ்வாறு . பொன்னாலான ஒரு பூங்கொடி வந்து நடித்தாற்போல் மாதவி அரங்கிலே தோன்றி , நாடக நன்னூலில்

கூறப்பட்ட நெறி முறை பிறழாமல் அனைத்துக் கூறுபாடுகளும் அழகுறத் தோன்ற ஆடினாள். ஆடலைக் கண்டு மகிழ்ந்த சோழ வேந்தனிடமிருந்து மாதவி தன் தகுதிக்கேற்ற தன்மையில் சிறிதும் வழுவாமல் பச்சை மாலையையும் , தலைக்கோல் என்னும் பட்டத்தையும் பெற்றாள் . தலைசிறந்த அரங்கிலே ஏறி ஆடிய ஆடல் செல்வி, நாடக நரல்கள் கணிகையர்க்கு விதித்த முறைப்படி தலைவரிசையாக ஆயிரத்து எண் கழஞ்சு பொன்னைப் பரிசமாகப் பெற்றாள்.

குறிப்புகள்

1.5.7. மாதவியைக் கைக்கொண்ட கோவலன்

நூறுபத்து அடுக்கி எட்டுக்கடை நிறுத்த
வீறுஉயர் பசும்பொன் பெறுவதுஇம் மாலை,
மாலை வாங்குநர் சாலும்நம் கொடிக்குஎன
மான்அமர் நோக்கிஓர் கூனிகைக் கொடுத்து
நகர நம்பியர் திரிதரு மறுகில்
பகர்வனர் போல்வதோர் பான்மையின் நிறுத்த,
மாமலர் நெடுங்கண் மாதவி மாலை
கோவலன் வாங்கிக் கூனி தன்னொடு
மணமனை புக்கு மாதவி தன்னொடு
அணைவுறு வைகலின் அயர்ந்தனன் மயங்கி
விடுதல் அறியா விருப்பினன் ஆயினன்.
வடுநீங்கு சிறப்பின்தன் மனையகம் மறந்துஎன்.

1008 கழஞ்சு வீறு பெற்று இருந்த பசும்பொன் மதிப்புடையது இம்மாலை. இதனை இவ்வளவு விலை கொடுத்து வாங்குவோர் கொடிபோன்ற மாதவிக்கு மணமகனாக ஆவார் என்று மான் போன்ற நோக்கினை உடைய மாதவியின் தாய் சித்திராபதி ஒரு கூனியின் கையில் மாலையைக் கொடுத்து நகரத்து வாலிபர் உலாவரும் பெருந்துறையில் அம்மாலையை விலைக்கு விற்பனை போல நிறுத்தினாள். மாமலர் நெடுங்கண் மாதவியின் பரிச மாலையை கோவலன் வாங்கிக் கூனியுடன் மாதவியின் மனையை அடைந்தான். மாதவியின் அழகில் மயங்கிய கோவலன் அவளை அணைத்துத் தழுவி அன்றே மயங்கினான். விடமுடியாத விருப்பத்தை உடையவனானான். குற்றம் நீங்கிய தன் மனைவியையும் வீட்டையும் மறந்தான்.

1.6. அந்திமாலைச் சிறப்புச்செய் காதை (காதை – 4)

1.6.1. காதைச்சுருக்கம்

“ மாலைப்பொழுது வந்தது . தென்றல் வீசியது . செவ்வானத்தே இளம்பிறை போன்ற நிலவொளி எங்கும் பரவியது. கணவனைப் பிரியா மகளிர் கூடிக் களித்தனர். பிரிந்தோர் காமத்தீயில் வாடி வதங்கினர்!

கோவலனும் மாதவியும் நெடுநிலா முற்றத்திருந்து நிலவுப் பயன் கொண்டனர். அழகுச் செல்வி காற்சிலம்பு ஒலிக்க ஆடினாள்; பாடினாள்; ஊடினாள்; கூடினாள்; கொள்ளை இன்பம் உற்றான் கோவலன்! இதுபோலவே கூடிக் களித்தனர் பிற காதலரும்! ஆனால் கண்ணகியின் காலில் சிலம்பு இல்லை; நெற்றியில் திலகம் இல்லை; கூந்தலில் எண்ணெய் இல்லை; முகத்தில் சிரிப்பு இல்லை. கணவனைப் பிரிந்தோர் கண்ணகி போலவே தனிமைத் துயர் உற்றனர். இவ்வாறு புணர்ந்தோர் இன்புற, பிரிந்தோர் துன்புற மீனக் கொடியுடைய மன்மதன் விடிய விடிய இரவுக்காலம் முழுதும் ஆட்சி செய்தான். மாதவியின் மகிழ்வையும் கண்ணகியின் கவலையையும் முரண்பட்ட இரு ஓவியங்களாகத் தீட்டுகிறது அந்திமாலைச் சிறப்புச்செய் காதை. பெருங்காவியம் உரிய சிறுபொழுது வழியாகவும் இது அமைகிறது.

1.6.2. நிலமகள் புலம்புதல்

விரிகதிர் பரப்பி உலகம்முழுது ஆண்ட
ஒருதனித் திகிரி உரவோன் காணேன்
அங்கண் வானத்து அணிநிலா விரிக்கும்
திங்கள்அம் செல்வன் யாண்டுஉளன் கொல்எனத்
திசைமுகம் பசந்து செம்மலர்க் கண்கள்

விரிந்த கதிர்களை எங்கும் பரப்பி உலகம் முழுமையும் ஆண்ட ஒப்பற்ற ஒற்றைச் சக்கரம் கொண்ட தேரில் உடைய வலிமை மிக்க என் கணவன் சூரியனைக் காணேன். அழகிய இடம் அகன்ற வானிலே அழகான நிலவுகளை விரிக்கும் திங்கள் ஆகிய என் செல்வ மகனையும் காணவில்லை என திசை ஆகிய முகம் பசலை படரச் செவ்விய மலர்க் கண்கள் நீர் சிந்த உடல் முழுதும் நடுங்கக் கடலை ஆடையாகக் கொண்ட பெரிய நில மகள் தன் கணவனான கதிரவனைக் காணாது அந்தி நேரத்தில் மனம் கலங்கினாள்.

1.6.3. பூம்புகாரில் புகுந்த பொன்மாலைப் பொழுது

தம் அரசர்க்கு வரி செலுத்தும் கடமையுணர்ந்த குடிகள் துயரம் கொள்ள, அங்ஙனம் வரி செலுத்தாது உட்பூசல் செய்யும் குடிகளுடன் ஒருதலையாக நட்புத் தொடர்பு கொண்டு, வெற்றியைத் தரும் படை வேந்தர் இல்லாத நேரம் அறிந்து, அவர் நாடெல்லாம் கெடும்படி நலமெல்லாம் கவர்ந்து, தம் படையுடன் புதிதாக வந்து தங்கிய குறுநில மன்னர் போல, மாலைப் பொழுது வந்தது! தம் மனத்தில் தங்கிய கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் மிக்க துயர் அடைய, தம் கணவருடன் கூடியிருக்கும் மகளிர் மிக்க மகிழ்ச்சி பெற, மூங்கில் குழலில் கோவலரும், வளரும் முல்லையில் இளம் வண்டுகளும் வாய் வைத்து

குறிப்புகள்

குறிப்புகள்

ஊத, குறும்பு செய்யும் வண்டினங்களை ஓட்டி அரும்புகளில் உள்ள மணத்தை முகர்ந்து கொண்டு தென்றலாகிய செல்வன் தெருவெல்லாம் பரப்ப, ஒளி மிக்க வளையலை அணிந்த மகளிர் அழகிய விளக்குகளை ஏற்ற, வளமார்ந்த மூதூரில் மாலைப் பொழுது வந்தது! தாம் இளம் பருவத்தினராயினும் பகையரசரை வென்று வாகை சூடிப் போரில் மாட்சிமையுடன் திகழும் பாண்டியர் குல முதல்வன் ஆதலின், திங்கட் செல்வன் அந்திப் பொழுதில் செவ்வானத்தின்கண் வெள்ளிய பிறையாகத் தோன்றி, வருத்தத்தைத் தரும் மாலைபின் குறும்பினை ஒட்டி தன் பண்பில் சிறிதும் பிறழாமல் பால் போன்ற வெள்ளிய கதிர்களை விரித்து விண்மீன்கள் அடங்கிய வானத்தை ஆள, அத் திங்கட் செல்வன் வந்தான்! அவன் வருகையால் உலகம் ஒளி பெற்றுத் திகழ்ந்தது!

1.6.4. கோலம் கொண்ட கோதை

நிலவுப்பயன் கொள்ளும் நெடுநிலா முற்றத்துக்
கலவியும் புலவியும் காதலற்கு அளித்துஆங்கு
ஆர்வ நெஞ்சமொடு கோவலற்கு எதிரிக்
கோலம் கொண்ட மாதவி

மாதவியும், கோவலனும் வீட்டிடத்தே வளரும் முல்லை மல்லிகை ஆகிய மலர் களுடன் வேறு பல பூக்களும் பரப்பிய மலர்ப் படுக்கையில் பொலிவுடன் இருந்தனர். மாதவி, தனது பரந்த உயர்ந்த அல்குலின் மேல் விளங்கும் ஆடையின் மீது பவள வடமாகிய மேகலை அசைந்து ஒலிக்க, நிலவின் பயனை அனுபவித்தற்குரிய உயர்ந்த நிலா முற்றத்திலே, தன் காதலனுடன் கூடியும் ஊடியும் இன்பம் அளித்தாள். அவள் விருப்பம் மிகுந்த நெஞ்சத்துடன் கோவலனை எதிர் ஏற்றுத் தழுவினாள்; அத்தழுவலால் ஒப்பனை குலைய, அதனை மீண்டும் திருத்திக் கோவலனுடன் மேலும் மேலும் கூடி அவனுக்கு இன்பம் அளித்தாள்; தானும் இன்பம் நுகர்ந்தாள்.

1.6.5. ஒப்பனை துறந்த ஓவியம்

அம்செஞ் சீறடி அணிசிலம்பு ஒழிய
மென்துகில் அல்குல் மேகலை நீங்கக்
கொங்கை முன்றில் குங்குமம் எழுதாள்
மங்கல அணியின் பிறிதுஅணி மகிழாள்
கொடுங்குழை துறந்து வடிந்துவீழ் காதினள்
திங்கள் வாள்முகம் சிறுவியர்ப்பு இரியச்
செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம் மறப்பப்
பவள வாள்நுதல் திலகம் இழப்பத்
தவள வாள்நகை கோவலன் இழப்ப

மைஇருங் கூந்தல் நெய்அணி மறப்பக்
கையறு நெஞ்சத்துக் கண்ணகி அன்றியும்,

அங்கே மாதவியோ கோவலனோடு மகிழ்ந்திருக்க இங்கே கண்ணகியோ பிரிவுத் துயரில் ஆழ்ந்திருந்தாள். கண்ணகியின் அழகிய சிவந்த சிறிய பாதங்கள் அணியும் சிலம்புகளை இழந்தன; மென் துகில் உடுத்திய அல்குலிடத்திலிருந்து மேகலாபரணம் நீங்கியது. அவள், கொங்கை முன்றிலில் குங்குமம் பூசவில்லை; மங்கல அணியைத் தவிரப் பிற அணியை விரும்பவில்லை; அவளது காதுகள் வளைவான குண்டலத்தைத் துறந்து தாழ்ந்தன; திங்கள் போன்ற ஒளி முகத்தில் கணவனைக் கூடும்போது தோன்றும் சிறு வியர்வையும் நீங்கியது; சிவந்த கயல் மீன் அனைய நீண்ட கண்கள் மையினை மறந்தன: பவளம் போல் ஒளி விடும் நெற்றித் திலகம் இழந்தது. அவளது சுடர்மிகு புன்சிரிப்பைக் கோவலன் இறந்தான். அவளது மிகக் கரிய கூந்தல் நெய் அணிதலை மறந்தது. கணவனைப் பிரிந்த கண்ணகி இவ்வாறு செயலற்று வருந்தினாள்.

குறிப்புகள்

1.6.6. மன்மதனின் காவல்

காண்வரு குவளைக் கண்மலர் விழிப்பப்
புள்வாய் முரசமொடு பொறிமயிர் வாரணத்து
முள்வாய்ச் சங்கம் முறைமுறை ஆர்ப்ப
உரவுநீர்ப் பரப்பின் ஊர்த்துயில் எடுப்பி
இரவுத் தலைப்பெயரும் வைகறை காறும்
அரைஇருள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான்
விரைமலர் வாளியொடு கருப்புவில் ஏந்தி
மகர வெல்கொடி மைந்தன் திரிதர
நகரம் காவல் நனிசிறந் ததுஎன்.

அன்னம் மென்னடை பயில, ஆம்பல் மணம் வீச தேன் மிக்க நறுமணமுடைய சிவந்த வாயையும், குளிர்ச்சி பொருந்திய கருமணலாகிய கூந்தலையும் உடைய நல்ல நீர் மிக்க பொய்கை என்னும் மடவாள் கண் விழிக்கப், பண்பாடும் வண்டினம் பள்ளியெழுச்சி பாடும். அழகு வாய்ந்த குவளையாகிய கண்மலர் விரியும், பறவைகளின் ஒலியாகிய முரசுடன், புள்ளிகள் மிக்க சிறகையுடைய கோழிச் சேவலும், முள் போன்ற கூரிய வாயையுடைய சங்கும் தத்தம் முறைக்கேற்ப அடுத்தடுத்து ஒலிக்கும். கடல் போன்ற புகார் நகரை இவை எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து துயில் எழச் செய்யும். இரவு நீங்கும் வைகறை வரையிலும் இருள் மிக்க நள்ளிரவிலும் ஒரு நொடிப்பொழுதும் துயிலாதவனாக மணம் மிக்க மலர் அம்பையும் கரும்பாகிய வில்லையும் ஏந்தி மகரம் ஆகிய வெற்றிக் கொடியை

உடைய மன்மதன் திரிந்து கொண்டிருந்தால் அந்நகரில் மன்மதனின் காவல் ஆட்சி மிகச் சிறந்து விளங்கியது.

1.7. தொகுத்துக் காண்போம்

சிலப்பதிகாரம் தோன்றுவதற்குரிய காலச்சூழலைப் பதிகம் என்னும் பகுதியின் மூலம் நாம் அறிந்தோம். உரைபெறு கட்டுரை மூலம் நாம் சேரன் செங்குட்டுவனுக்குப் பிறகு கண்ணகி வழிபாடு மற்ற நாடுகளிலும் விளங்கிய திறத்தை அறிந்து கொண்டோம்.

1.8. முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்கள்

குறிப்புகள்

1. கண்ணகி கோவலன் திருமணம் எவ்வாறு நடைபெற்றது?
2. கோவலன் கண்ணகியை எவ்வாறெல்லாம் புகழ்ந்தான்?
3. மாதவியின் ஆடல் திறத்தினைக் காட்டுக.
4. கணவனைப் பிரிந்த கண்ணகியின் நிலையைக் காட்சிப்படுத்துக.

1.9. மேலும் பயில்வதற்கான நூல்கள்

1. சிலப்பதிகாரம் - புலியூர்க்கேசிகன் (தெளிவுரை) பாரி நிலையம், சென்னை 108, 1993
2. சிலப்பதிகாரம் -புகார்க்காண்டம் நா.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை கௌரா பதிப்பகக்குழுமம், சென்னை-5

கூறு . 2 இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் -புகார்க்காண்டம் -2

2.1 இந்திர விழவு ஊர் எடுத்த காதை (காதை – 5)

2.1.1. காதைச்சுருக்கம்

இருள் அகன்றது. பொழுது புலர்ந்தது. கிழக்கே ஞாயிறு தோன்றியது. பூம்புகார் விழாக்கோலம் பூண்டது. மாந்தர் இந்திர விழா நடத்தத் தொடங்கினர். புகார் நகரம் மருவூர்ப்பாக்கம், பட்டினப்பாக்கம் என இரு பிரிவுகளையுடையது. மருவூர்ப்பாக்கத்தில் யவனர் இருப்பிடங்களும், பிறநாட்டு வணிகர் இருப்பிடங்களும் விளங்கின; வண்ணம், சுண்ணம், மலர் முதலியன விற்கும் வீதியும், நவமணிகள் விற்கும் வீதியும், பாணர் இருப்பிடங்களும் அங்கே திகழ்ந்தன. பட்டினப்பாக்கத்தில் அரச வீதியும், வேளாளர் வீதியும், கணிகையர் வீதியும் விளங்கின. அவ்விரு பாக்கங்களுக்கு இடையே நாளங்காடி என்னும் கடைத்தெரு அமைந்திருந்தது . நாளங்காடியில் உள்ள பூதத்திற்கு மறக்குடி மகளிர் பூப்பலி கொடுத்தனர். வீரர்கள் “ வேந்தன் வாழ்க ! என வாழ்த்தி வஞ்சினம் கூறித் தற்பலியிட்டனர் . வேந்தன் வடதிசை சென்று வென்று பரிசாகப் பெற்று வந்த கொற்றப் பந்தரும், பட்டி மண்டபமும், தோரண வாயிலும் ஒருங்கே காட்சியளித்த இடத்தும் பலி வழங்கப்பட்டது . வெள்ளிடை மன்றம், இலஞ்சி மன்றம், நெடுங்கல் மன்றம், பூத சதுக்கம், பாவை மன்றம் ஆகிய ஐவகை மன்றங்களிலும் பலிகள் தரப்பட்டன. வச்சிரக்கோட்டத்திருந்த முரசை ஐராவதக் கோட்டத்திற்குக் கொண்டு சென்று, விழாவின் தொடக்கமும் முடிவும் பற்றி அறிவித்தனர். கற்பகத் தருக் கோட்டத்தில் கொடி ஏற்றப்பட்டது. காவிரியின் புனித நீரால் இந்திரனை நீராட்டினர். சிவபெருமான் முதலான பிற கடவுளின் கோயில்களிலும் விழாச் செயல்கள் நடைபெற்றன. அறவோர் பள்ளிகளில் அறவுரைகள் நிகழ்ந்தன. பரத்தமை ஒழுக்கம் உடைய கணவன்மார் விருந்தினரை உடன் அழைத்துச் செல்ல, மனைவியர் ஊடல் தீர்ந்து கூடிக் களித்தனர். இவ்வின்ப நாளில் கண்ணகியின் இடக்கண் துடித்தது; மாதவியின் வலக்கண் துடித்தது. புகார் நகரத்து இந்திரவிழா செய்ததைப் பொலிவுடன் சொல்வது இந்திர விழவு ஊர் எடுத்த காதை. இக்கதையில் புகாரின் புனைவும் இந்திர விழாவின் சிறப்பு உரைக்கப்படுகின்றன. வரலாற்றுப் பார்வையில் இக் காதை புகாரின் ஊரமைப்பு அட்டவணையாகத் திகழ்கிறது

2.1.2. பொழுது புலர்ந்தது

புகாரில் கடலாகிய ஆடையையும் நதியாகிய முத்தாரமும் முகில் ஆகிய கூந்தலும் உடைய நில மடந்தையின் போர்வையை விலக்கி கதிரவன் தன் கதிர்களைப் பரப்பினான். பொழுது புலர்ந்தது.

2.1.3. மருவூர்ப் பாக்கத்தின் மாண்பு

உலகுவிளங்கு அவிர்ஒளி மலர்கதிர் பரப்பி,
வேயா மாடமும், வியன்கல இருக்கையும்,
மான்கண் காதலர் மாளிகை இடங்களும்,

குறிப்புகள்

கயவாய் மருங்கில் காண்போர்த் தடுக்கும்
பயன்அறிவு அறியா யவனர் இருக்கையும்,
கலம்தரு திருவின் புலம்பெயர் மாக்கள்
கலந்துஇருந்து உறையும் இலங்குநீர் வரைப்பும்,
வண்ணமும் சுண்ணமும் தண்நறுஞ் சாந்தமும்
பூவும் புகையும் மேவிய விரையும்
பகர்வனர் திரிதரு நகர வீதியும்,
பட்டினும் மயிரினும் பருத்தி நூலினும்
கட்டும் நுண்வினைக் காருகர் இருக்கையும்,
தூசும் துகிரும் ஆரமும் அகிலும்
மாசுஅறு முத்தும் மணியும் பொன்னும்
அருங்கல வெறுக்கையோடு அளந்துகடை அறியா
வளம்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகும்,
பால்வகை தெரிந்த பகுதிப் பண்டமொடு
கூலம் குவித்த கூல வீதியும்,
காழியர் கூவியர் கள்நொடை யாட்டியர்
மீன்விலைப் பரதவர் வெள்உப்புப் பகருநர்
பாசவர் வாசவர் பல்நிண விலைஞரொடு
ஓசுநர் செறிந்த ஊன்மலி இருக்கையும்,
கஞ்ச காரரும் செம்புசெய் குநரும்
மரங்கொல் தச்சரும் கருங்கைக் கொல்லரும்
கண்ணுள் வினைஞரும் மண்ஈட் டாளரும்
பொன்செய் கொல்லரும் நன்கலம் தருநரும்
துன்ன காரரும் தோலின் துன்னரும்
கிழியினும் கிடையினும் தொழில்பல பெருக்கிப்
பழுதுஇல் செய்வினைப் பால்கெழு மாக்களும்
குழலினும் யாழினும் குரல்முதல் ஏழும்
வழுஇன்றி இசைத்து வழித்திறம் காட்டும்
அரும்பெறல் மரபின் பெரும்பாண் இருக்கையும்,
சிறுகுறுங் கைவினைப் பிறர்வினை யாளரொடு
மறுஇன்றி விளங்கும் மருவூர்ப் பாக்கமும்,

புகார் நகரின் மருவூர்ப்பாக்கத்தில், நிலாமுற்றமும் பெரிய அணிகள் வைத்த அறைகளோடு கூடிய இடங்களும், மானின் கண்ணைப் போலத் துளை செய்யப்பட்ட காற்று செல்லும் சாளரங்களைக் கொண்ட மாளிகைகளும், காண்பாரைத் தம்மை விட்டுப் போக விடாமல் தடுக்கும் பயன் கெடுதல் அறியாத யவனர் இருப்பிடங்களும் பல விளங்கின.

மரக்கலங்கள் மூலமாக வரும் செல்வத்திற்காக, தாம் பிறந்த நாட்டை விட்டுவந்த அயல் நாட்டார் பலரும் ஒரே நாட்டவரைப் போலக் கலந்து உறையும் கடற்கரையைச் சார்ந்த குடியிருப்புகள் பல அங்கு விளங்கின. வண்ண வண்ணக் குழம்பும், சுண்ணப் பொடியும், குளிர்ந்த மணம் மிக்க சந்தனக் கலவையும், மலர்களும் அகில் முதலான புகைப் பொருள்களும் விற்கப்படும் வீதிகள் பல அங்கு இருந்தன. பட்டு நூலாலும், எலி மயிராலும், பருத்தி நூலாலும் நுண் தொழில்களை ஊசியால் செய்யும் கைவினைஞரான காருகர் வாழ்விடங்கள் பல அங்கு இருந்தன. பட்டும், பவளமும், சந்தனமும், அகிலும், மாசிலாமுத்தும் பிற மணிகளும், பொன்னும் ஆகிய இவை இவ்வளவு என அளந்து அறிய முடியாதவாறு குவித்துக் கிடக்கும் வளம் மிகுந்த இடம் அகன்ற வீதிகள் பல அங்கு இருந்தன. பகுதி வேறுபாடு தெரிந்த பற்பல பண்டங்களும், நெல், வரகு, தினை முதலான எண்வகைக் கூலமும் தனித்தனியாகக் குவித்து விற்கும் கூலக் கடைத் தெருக்கள் பல அங்கு இருந்தன. பிட்டு வாணிகரும், அப்பம் சுடுவாரும், கள்ளை விற்கும் வலைச்சியரும், மீனை விற்கும் பரதரும், வெண்மை நிறம் வாய்ந்த உப்பை விற்கும் உமணரும், வெற்றிலை விற்பாரும் பஞ்சவாசம் விற்பாரும், பல்வகை ஊண் தசைகளை விற்பாரும், எண்ணெய் வாணிகரும் நெருங்கி உறையும் ஊன் மலிந்த இருப்பிடங்கள் பல அங்கு இருந்தன. வெண்கலப் பாத்திரம் செய்யும் கன்னாரும், செப்புப் பாத்திரம் செய்வாரும், மரத்தை அறுத்து வேலை செய்யும் தச்சரும், வலிய கையையுடைய கொல்லரும், சித்திரங்கள் வரைவாரும், மண்ணால் பொம்மை செய்வாரும், பொன்னணி செய்யும் தட்டாரும், இரத்தினத் தட்டாரும், தையல் வேலை செய்வாரும், தோலைத் தைத்து வேலை செய்யும் செம்மாரும், துணியாலும் நெட்டியாலும் பலவகை உருக்களைச் செய்து அழகினை மிகுத்துக் காட்டிக் குற்றமற்ற கைத்தொழில் செய்யும் பல்வேறு இனத்தாரும் வாழும் இடங்கள் பல அங்கு இருந்தன. குழல், யாழ் ஆகியவற்றால் குரல் முதலான ஏழிசையையும் குற்றமின்றி அமைத்துப் பண்களையும் திறங்களையும் பாடவல்ல பெறலரும் இசை மரபு உணர்ந்து பெரும்பாணர்கள் உறையும் இடங்கள் பல அங்கு இருந்தன. சிறிய கைத்தொழில் செய்வாரும், பிறர் இட்ட பணியைச் செய்வாரும் உறையும் இடங்களும் அம்மருவூர்ப் பாக்கத்தே இருந்தன .இவ்வாறாக பூம்புகார் நகரத்தின் வணிக பகுதியாக மருவூர்ப்பாக்கம் மாண்புடன் திகழ்ந்தது.

குறிப்புகள்

2.1.4. பட்டினப்பாக்கத்தின் பான்மை

அரச வீதி, தேரோடும் வீதி, கடைத்தெரு, வாணிகர் மாட மறுகு, வேதியர் இருக்கை, உழவர், மருத்துவர், சோதிடர் போன்றோர்

வாழுகின்ற பெரிய வீதிகள், சூதர், மாகதர், நாழிகைக் கணக்கர், கூத்தர், பரத்தையர், கூத்தியர், குயிலுவர் ஆகியோரின் இருப்பிடங்கள் குதிரை வீரர், யானைப் பாகர், வீரமறவர் ஆகியோர் வாழும் இருப்பிடங்களைக் கொண்டதாகப் பட்டினப்பாக்கம் திகழ்ந்தது.

2.1.5. இடைநிலம்

மருவூர்ப்பாக்கம் பட்டினப்பாக்கம் என்னும் இரு பகுதிக்கும் இடையில் இருக்கும் சோலைகளில் விற்போர் வாங்குவோர் ஆரவாரம் இடையறாது நிலை பெற்று விளங்கியது. அது இரு பெருவேந்தர் போர்க்களம் போல ஆரவாரம் மிக்கதாகத் திகழ்ந்தது.

2.1.6. ஐவகை மன்றங்கள்

அயல் நாட்டிலிருந்து வந்த புதியோர், தம் பெயர் எழுதிய அடையாள எழுத்தினை இலச்சினையாக அமைத்த, பல எண்களையுடைய பொதிகள் பண்டசாலை வாயிலில் குவிந்திருந்தன. வலிய தாழ்இட்ட கதவுகளையுடைய அரணாகிய காவலையும், அவற்றிற்கு உரிமையுடையோர் காத்திருக்கும் காவலையும் அவை நீங்கியிருந்தன. ஆயினும் அவற்றைக் களவாடுவோர் உளராயின், அவர் கழுத்து வலிக்கப் பொதியைத் தலையில் ஏற்றி வைத்துச் சுமக்கச் செய்து ஊரைச் சுற்றி வரச்செய்யும் அங்குள்ள பூதம். அவர்க்கு அதைவிட வேறு தண்டனை தருவதில்லை. எனவே இக்கடும் துன்பத்தை எண்ணிக் களவை மனத்தால் நினைக்கவும் யாரும் அஞ்சுவர் . இத்தகைய பூதம் தங்கியுள்ள “ வெள்ளிடை மன்றம் “ ஒன்று புகாரில் இருந்தது. கூனர் , குறளர் (குள்ளர்), ஊமையர், செவிடர், உடல் அழுகும் தொழு நோயாளர் ஆகியோர் முழுகி நீராடிய அளவிலே பழுதில்லாத நல்ல தோற்றத்தைப் பெற்று வலம் செய்து தொழுது நீங்குதற்குரிய பொய்கையினையுடைய “ இலஞ்சி மன்றம் ஒன்றும் அப்புகாரில் இருந்தது. வஞ்சனையாகச் சிலர் மருந்து தர உண்டு பித்தேறினாரும், நஞ்சை உண்டு நடுங்குதுயர் உற்றாரும், அழலும் விடத்தையுடைய பாம்பின் கூரிய பற்கள் அழுந்தக் கடியுண்டாரும், பிதுங்கிய கண்ணையுடைய பேயால் கடுந் துன்ப முற்றாரும், சுற்றி வந்து தொழுத உடனே, அவர்தம் துன்பமெலாம் நீக்குகின்ற, ஒளி சொரியும் நெடிய கல் நாட்டி நிற்கும் “ நெடுங்கல் மன்றம் “ ஒன்றும் அப்புகாரில் இருந்தது. தவ வேடத்தில் மறைந்து தீய ஒழுக்கத்தில் ஈடுபடும் போலி வேடதாரிகள், மறைந்து தீய நெறியில் செல்லும் ஒழுக்கமிலா மகளிர், அரசனுக்குக் கேடு சூழும் அமைச்சர், பிறர் மனைவியை விரும்புவோர், பொய் சாட்சி புகல்வோர், புறங்கூறுவோர் ஆகிய இவர்கள் என் கையிலிருக்கும் பாசத்திடத்து அகப்படுவோராக!” என நான்கு காதம் கேட்கும்படி தனது கடிய குரலையெழுப்பிய பின்

அவ்வாறே அவர்களைப் பற்றியிழுத்து நிலத்தில் அறைந்து உண்ணும் பூதம் நிற்கும் " பூத சதுக்க மன்றம்" ஒன்றும் அப்புகாரில் இருந்தது. அரசனது செங்கோலாட்சி சிறிது மாறுபடினும், அறங்கூறும் அவையில் நீதியுரைப்போர், நீதி நூலுக்கு மாறுபட ஒருபால் சார்ந்து நீதி உரைக்கினும், நாவால் ஒன்றும் கூறாது துன்பக் கண்ணீர் சொரிந்து அழும் பாவை நிற்கும் "பாவை மன்றம்" இன்றும் அப்புகாரில் இருந்தது. வாழ்க்கையின் உண்மைத் தன்மையை உணர்ந்த மேலோரால் போற்றிப் புகழப்படும் அந்த ஐவகைப்பட்ட மன்றங்களிலும் மக்கள் அரிய பலியிட்டு வழிபட்டனர் .

குறிப்புகள்

2.1.7. இந்திரவிழா அறிவிப்பு

வச்சிரக் கோட்டத்தில் இருக்கும் மங்கல முரசைக் கச்சணிந்த யானையின் பிடரியிலே ஏற்றி , தூய வெண்மை நிறம் உடைய யானைகட்கெல்லாம் அரசனாகிய ஐராவதம் என்னும் யானை நிற்கும் கோயிலில் சென்று இந்திர விழாவின் தொடக்கம் முடிவு ஆகிய நிகழ்ச்சிகளை முரசறைந்து தெரிவித்தனர். ஐராவதம் என்னும் கோட்டத்தினின்றும் தொடங்கி நகர் முழுவதும் முரசறையப்படும். அவ்வாறு செய்வது , ஐராவதம் இந்திரனைக் கொணர்தற்கு என்பர். பின் இந்திரன் கோயிலில் (தருநிலைக் கோட்டத்தில்) அட்ட மங்கலத்தோடு ஐராவதம் தீட்டப்பட்ட நெடுங்கொடியைத் தொடக்க விழாவுக்கு அறிகுறியாக வானுற ஏற்றினர். மரகதம், வயிரம் ஆகிய மணிகள் வைத்துப் பதித்த பவளத் தூண்களுடன் கூடிய திண்ணைகளையுடையன நெடுநிலை மாளிகைகள். அவற்றின் வாயில்தோறும் பண்செறிந்த கொம்பையும், முத்துச் சிப்பியின் அங்காந்த வாயினின்றும் பிறந்த ஒளி முத்துக்களையும் உடைய அட்ட மங்கலங்கள் பொறித்த, வளைத்த மாலை வடிவாகச் செய்யப்பட்ட மகர தோரணங்கள் விளங்கின. குற்றம் ஏதும் இல்லாத பசும்பொன்னாலான பூரண கும்பங்களும் பொலிவான முளைப் பாலிகையும், பாவை விளக்கும், பசும்பொற் கொடியும் அழகிய பொற் சுண்ணமும் வீதியெங்கும் நெருங்கிப் பொருந்தியிருந்தன. ஐம்பெருங் குழுவைச் சார்ந்தோரும், எண்பேராயத்தைச் சார்ந்தோரும், அரச குமரரும், வனிகக் குமரரும் விரைந்து செல்லும் குதிரையினராய் யானைத் தொகுதியினராய் மேலே பாய்ந்து செல்லும் பூட்டிய தேரினராய் ஒரு சேர நெருங்கி வந்து, புகழ்பெற்ற தம் அரசன் மேன்மையடையும் பொருட்டுப் பூம்புகார் நகரிடத்தே "புகழ் மிக அரசாளும் மன்னன் வெற்றி பெறுவானாக!" என வாழ்த்தினர் . பின், மிகப்பெரிய இவ்வுலகத்தில் நிலை பெற்ற உயிர்களைக் காக்கும் குறுநில மன்னர்களில் ஓராயிரத்தெட்டு மன்னர்கள் குளிர்ந்த மணமுள்ள காவிரியின் பூந்தாது நிறைந்த பெரிய துறைக்குச் சென்று நல்ல புண்ணிய நீரைப்

குறிப்புகள்

பொன்குடத்தில் ஏந்திக் கொண்டு வந்து தர, அவ்வைம்பெருங்குழுவினர் முதலானோர், மண்ணுலகோர் மருள , விண்ணுலகோர் வியக்கத் தேவர்க்கு அரசனான இந்திரனின் திருவுருவை மஞ்சன நீராட்டினர்.

2.1.8. கண்ணகியின் கருங்கண்ணும் மாதவியின் நெடுங்கண்ணும்

கள்உக நடுங்கும் கழுநீர் போலக்
கண்ணகி கருங்கணும் மாதவி செங்கணும்
உள்நிறை கரந்துஅகத்து ஒளித்துநீர் உகுத்தன
எண்ணுமுறை இடத்தினும் வலத்தினும் துடித்தன

இவ்வாறாக புகார் நகரம் இந்திர விழாவிற்காக மகிழ்ந்திருந்த வேளையில் அகம் எல்லாம் நிறைந்து மேலே வழிந்து தேன் சொரியும் மலர் போல இந்திரா விழாவின் கடைசி நாளில் கண்ணகியின் கருங்கண்ணும் மாதவியின் செங்கண்ணும் தம் உள்ளத்தே நிறைந்த குறிப்பினை மறைத்து நீர் சொரிந்தன. கண்ணகி இடக்கண்ணும் மாதவியின் வலக்கண்ணும் துடித்தன. பெண்களின் இடக்கண் துடித்தல் நன்மைக்கும் வலக்கண் துடித்தல் தீமைக்கும் அறிகுறி. இங்கே பிரிந்த கணவனை விரைவில் கண்ணகி அடையப் போகிறாள் ஆதலின் நன் நிமித்தமாக அவளது இடது கண் துடித்தது. மாதவி கோவலனைப் பிரியப் போகிறாள் ஆதலின் தீ நிமித்தமாக அவளது வலது கண் துடித்தது.

2.2. கடலாடு காதை (காதை – 6)

2.2.1 காதைச்சுருக்கம்

"இமயமலையின் வடசேடியில் வாழும் விஞ்சையன், புகார் நகரத்து இந்திர விழாவினைக் காண விரும்பிக் காதலியுடன் புறப்பட்டான். கங்கை. உச்சயினி, விந்தம், வேங்கடம், காவிரி முதலானவற்றைக் காதலிக்குக் காட்டிக் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தை அடைந்தான் . மாதவி ஆடிய ஆடலைத் துணைவியுடன் கண்டு மகிழ்வுற்றான் . இந்திர விழா முடிந்தது. கோவலன் வெறுப்புற்றிருந்தான். வருத்தம் நீங்கும் வண்ணம் தன்னை ஒப்பனை செய்து கொண்டு அவனை மகிழ்வித்தாள் மாதவி. பொழுது புலர்வதன் முன் இருவரும் வீதிகள் பலவற்றைக் கடந்து கடற்கரை சென்றனர். அரச குமரரும், செல்வரும் தம் காதலியருடன் அங்குத் திரண்டனர். கோவலனும் மாதவியும் தாழைகள் வேலியாகச் சூழ்ந்த புன்னை மர நிழலில், சித்திரத் திரையால் வளைத்த அறையில் வெண்கால் கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தனர். அப்போது வசந்தமாலையின் கையிலிருந்த யாழினை மாதவி வாங்கினாள்.

2.2.2.விஞ்சையன் காதலியுடன் வருகை

நாரதன் வீணை நயம்தெரி பாடலும்
தோரிய மடந்தை வாரம் பாடலும்
ஆயிரம் கண்ணோன் செவியகம் நிறைய

நாடகம் உருப்பசி நல்காள் ஆகி
மங்கலம் இழப்ப வீணை மண்மிசைத்
தங்குக இவள்எனச் சாபம் பெற்ற
மங்கை மாதவி வழிமுதல் தோன்றிய
அங்குஅரவு அல்குல் ஆடலும் காண்குதும்,

குறிப்புகள்

ஒரு காலத்தில் இந்திரன் அவையில் ஊர்வசி ஆடினாள். ஆனால் நாரத முனிவனின் இனிய யாழ் இசைப் பாடலும், தோரிய மடந்தை பாடிய வாரப் பாடலும் இந்திரனின் செவி குளிரும்படி, அவள் ஆடல் பொருந்தி அமையவில்லை! அவளோ அவையில் இருந்த இந்திரன் மகன் சயந்தன் மீது காதல் கொண்டு நெஞ்சழிந்து, நிறையழிந்து நாணழிந்து தடுமாறினாள். அத் தடுமாற்றம் வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரியும்படி கலக நாரதர் நரம்பு அதிர வாசித்தார். இருவர் செயலையும் அறிந்த அகத்தியர் “யாழ் மங்கலம் இழப்பதாக! “ எனவும், “ஊர்வசி மண்ணுலகில் பிறப்பாளாக“ எனவும் சபித்தார். அதன்படி ஊர்வசி கணிகையர் மரபிலே மாதவியாகப் பிறந்தாள்; அந்த மாதவியின் மரபிலே தோன்றிய பாம்பின் படம் போன்ற அல்குலையுடைய மாதவி என்னும் நாடகக் கணிகையின் ஆடலையும் அப்புகாரில் கண்டு மகிழ்வோம் நாம்! ” செந்நிற உதட்டையும் சிவந்த வாயையும் உடுக்கைபோலும் இடையையும் உடையவளே! இன்னொன்று கேள்! அங்கு பூசைக்குரிய அமரர் தலைவனைக் கண்டு வணங்கி மகிழ்வோம் நாம்! உச்சிகளோடு கூடிய இமய மலையையும், வளம்மிக்க நீரையுடைய கங்கையாற்றையும், அழகிய உஞ்சை நகரையும், விந்திய மலையையும் அதனைச் சூழ்ந்த காட்டையும், திருவேங்கட மலையையும் நிலம் பொறாத விளைபொருள்களையுடை காவிரி பாயும் சோழ நாட்டையும் தன் காதலிக்குக் காட்டி, பின்னர் மலர்கள் மலர்ந்து விளங்கும் தோட்டங்களையுடைய புகார் நகரையடைந்தான். அடைந்து , முன் சொன்ன முறைப்படி நாளங்காடிப் பூதம், ஐவகை மன்றம் முதலியவற்றைத் தொழுது துணைவிக்குக் காட்டி, அவளையும் தொழுமாறு செய்தான். பின் வளம் பெருகிய அம் மூதூரில் நடைபெறும் இந்திர விழாவினைக் கண்டு மகிழ்ந்து தன் காதலிக்குக் காட்டினான்.

2.2.3. மாதவி ஆடிய பதினொரு வகை ஆடல்கள்

மாயோன் பாணியும் வருணப் பூதர்
நால்வகைப் பாணியும் நலம்பெறு கொள்கை
வான்ஊர் மதியமும் பாடிப் பின்னர்ச்
சீர்இயல் பொலிய நீர்அல நீங்கப்
பாரதி ஆடிய பாரதி அரங்கத்துத்

குறிப்புகள்

திரிபுரம் எரியத் தேவர் வேண்ட
எரிமுகப் பேர்அம்பு ஏவல் கேட்ப
உமையவள் ஒருதிறன் ஆக ஓங்கிய
இமையவன் ஆடிய கொடுகொட்டி ஆடலும்,
தேர்முன் நின்ற திசைமுகன் காணப்
பாரதி ஆடிய வியன்பாண்ட ரங்கமும்,
கஞ்சன் வஞ்சம் கடத்தற் காக
அஞ்சன வண்ணன் ஆடிய ஆடலுள்
அல்லியத் தொகுதியும், அவுணன் கடந்த
மல்லின் ஆடலும், மாக்கடல் நடுவண்
நீர்த்திரை அரங்கத்து நிகர்த்துமுன் நின்ற
சூர்த்திறம் கடந்தோன் ஆடிய துடியும்,
படைவீழ்த்து அவுணர் பையுள் எய்தக்
குடைவீழ்த்து அவர்முன் ஆடிய குடையும்,
வாணன் பேரூர் மறுகிடை நடந்து
நீள்நிலம் அளந்தோன் ஆடிய குடமும்,
ஆண்மை திரிந்த பெண்மைக் கோலத்துக்
காமன் ஆடிய பேடி ஆடலும்,
காய்சின அவுணர் கடுந்தொழில் பொறாஅள்
மாயவள் ஆடிய மரக்கால் ஆடலும்,
செருவெம் கோலம் அவுணர் நீங்கத்
திருவின் செய்யோள் ஆடிய பாவையும்,
வயல்உழை நின்று வடக்கு வாயிலுள்
அயிராணி மடந்தை ஆடிய கடையமும்,
அவரவர் அணியுடன் அவரவர் கொள்கையின்
நிலையும் படிதமும் நீங்கா மரபின்
பதினோர் ஆடலும் பாட்டின் பகுதியும்
விதிமாண் கொள்கையின் விளங்கக் காணாய்

திருமாலை வாழ்த்தும் தேவபாணியும், வருண பூதர் நால்வரையும் வாழ்த்துகின்ற நால்வகைத் தேவபாணியும், பல்லுயிரும் தன் குளிர்ச்சியால் நன்மை பெற வேண்டும் என்னும் கொள்கையுடன் வானிலே ஊர்ந்து செல்லும் திங்களைப் பாடும் தேவபாணியும் பாடி ஆடும் மாதவியைப் பார்! ' தப்புத் தாளங்கள் நீங்க , பொருத்தமான தாள . இயல்பு பொலிவு பெறப் பாரதி பைரவி அரங்கம் எனப் பெயர் பெற்ற சுடுகாட்டிலே, தேவர், திரிபுரத்தை எரிக்க வேண்டியதால், எரி முக அம்பு ஏவப்பட்டுச் செயல் முடித்த அளவிலே, உமையவள் ஒரு பக்கம் விளங்க உயர்ந்த

சிவபெருமான் வெற்றிக் களிப்பால் ஆடி அருளிய கொடு கொட்டி எனும் ஆடலை ஆடும் மாதவியைப் பார்! தேரின் முன்னிடத்து நின்ற நான்முகன் காணுமாறு பாரதி வடிவமாகிய இறைவன் வெண்ணீறு அணிந்து ஆடிய பாண்டரங்கக் கூத்தை நிகழ்த்தும் மாதவியைப் பார்! கஞ்சனின் வஞ்சனையை வெல்லும் பொருட்டுக் கரிய நிறத்தோனாகிய மாயோன் ஆடிய அல்லியத் தொகுதியை ஆடும் மாதவியைப் பார் கஞ்சனால் ஏவப்பட்ட வஞ்ச யானையின் கொம்பை ஒடித்தற்கு மாயோன் ஆடிய ஆடல் அல்லியத் தொகுதி ஆடும் மாதவியைப் பார்! வாணாசுரன் என்னும் அசுரனை வெல்லும் பொருட்டு , அஞ்சனவண்ணன் மல்லனாகி ஆடிய மல்லாடல் கூத்தினை ஆடும் மாதவியைப் பார்! கரிய கடலின் நடுவிலே நீரின் அலையையே அரங்கமாகக் கருதி நின்று , எதிர்த்து முன்னின்ற சூரபத்மனின் சூழ்ச்சியை அறிந்து அவனை வென்ற முருகன் வெற்றிக் களிப்பால் ஆடிய துடி கொட்டி சாய்த்து என்னும் கூத்தை நிகழ்த்தும் மாதவியைப் பார்! முருகன் தன் குடையைச் சாய்த்து சாய்த்து ஆடிய குடைக் கூத்தினை நித்ததும் மாதவியைப் பார்! நெடிய பூமியை ஓர் அடியாலே தாவி அளந்த மாயோன் குடம் கொண்டு ஆடிய குடக் கூத்தை நிகழ்த்தும் மாதவியைப் பார்! " ஆண்மைத் தன்மை திரிந்த பெண்மைக் கோலத்தோடு காமன் ஆடிய பேடிக் கூத்தை நிகழ்த்தும் மாதவியைப் பார்! " மிக்க சினமுடைய அசுரரின் வஞ்சகக்கொடுந் தொழிலைப் பொறாதவளாய்த் துர்க்கை மரக்காள் கொண்டு ஆடிய மரக்கால் கூத்தை நிகழ்த்தும் மாதவியைப் பார்! " திருமகள் கொல்லிப்பாவை வடிவுடன் ஆடிய பாவைக் கூத்தைப் பாங்குற நிகழ்த்தும் மாதவியைப் பார் ! " இந்திராணி என்னும் தெய்வ நங்கை கடைசியர் (உழவர்) வடிவு கொண்டு ஆடிய கடையக் கூத்தை நிகழ்த்தும் மாதவியைப் பார் ! " இங்ஙனம் கூறப்பட்ட அவரவர் அணிகளுடனும் , அவரவர் மெய்ப்பாடுகளுடனும் நின் றாடலும், வீழ்ந்தாடலும் ஆகிய நீங்கா மரபினொடு பொருந்திய பதினொரு வகை ஆடல்களும் அவற்றிற்கேற்ற பாடல் கூறுபாடுகளையும் விளங்கக் காண்பாயாக ! அன்று வடசேடியில் தேன் சிந்தும் பூம்பொழிலிலிருந்தபோது நான் சொன்ன உருப்பசியாகிய மாதவி மரபிலே வந்த மாதவி இவளே காண்" எனக் காதலிக்குக் கூறித் தானும் கண்டு களித்தான் மேன்மை பொருந்திய சிறப்புடைய அவ்விஞ்சையன்.

2.2.4. மாதவியின் அழகுக் கோலம்

விண்ணவர் தம்மைப் பிறர் அறியாதவாறு கரந்து வந்து காணும் இந்திர விழாவும், மாதவியின் ஆடலும் பாடலும் முடிவுற்றன. அவளது ஆடல் சிறப்புப் பிறரைக் கவருமாறு அமைந்ததால் கோவலன் சற்றே

குறிப்புகள்

ஊடல் கொண்டிருந்தான். அவனது ஊடலைப் போக்க எண்ணிய மாதவி தன்னைப் பலவாறு ஒப்பனை செய்து கொண்டாள். பத்துவகைத் துவரினாலும், ஐந்து வகை விரையினாலும் முப்பத்திரண்டு வகை ஓமாலிகையாலும் ஊறவைத்த நல்ல நீராலே வாச நெய் தேய்த்த மனம் கமழும் தன் கூந்தலை நீராட்டித் தூய்மை செய்தாள். பின் அகிற்புகையூட்டி ஈரம் போக்கினாள்; கருங்கூந்தலை ஐந்து வகையாக வகுத்து வகைதோறும் கத்தூரிக் குழம்பு ஊட்டினாள்; அழகிய சிவந்த சிறிய அடிகளில் செம்பஞ்சுக் குழம்பினை எழுதினாள்; நன்மை மிக்க மெல்லிய விரல்களில் மகரவாய் மோதிரங்களை அணிந்தாள். கால்களில் பாதசாலம், சிலம்பு, பாடகம், சதங்கை என்னும் அணிகளைப் பொருத்தமாக அணிந்தாள், குறங்கு செறி என்னும் அணிகளைத் துடைகளில் செறித்தாள்; பெரிய முத்துக் கோவைகள் முப்பத்திரண்டால் செய்த விரிசிகை என்னும் அணியுடன் கூடிய மேகலையை அழகு விளங்குமாறு இடையில் உடுத்திக் கொண்டாள். அழகிய கண்டசரம் என்னும் அணியுடன் சேர்த்துக் கட்டிய முத்துவளையைத் தோளுக்கு அணிந்தாள். முகப்பில் கட்டிய மாணிக்கத்துடன் வயிரங்கள் பதிக்கப்பட்ட சித்திர வேலைப்பாடுடைய கடகமும், சிவந்த பொன்னாலான வளையலும், நவமணிகள் பதித்த வளையலும், சங்கு வளையலும், பல்வேறுபட்ட பவழ வளையல்களும் என்னும் இவற்றை அழகிய மயிரையுடைய முன் கைக்குப் பொருத்தமாக அணிந்தாள். வாளை மீனின் பிளந்த வாயைப் போன்ற முடக்கு மோதிரமும், ஒளிமிக்க செந்நிறம் விளங்கும் மாணிக்கம் பதித்த மோதிரமும், பக்கத்தே வளைந்து அலை அலையாக ஒளிவிடும் வயிரம் சூழ்ந்த மரகதமணித்தாள் செறியும் என்னும் இவற்றைக் காந்தள் மலர் போன்ற மெல்லிய விரல்கள் மறையுமாறு அணிந்தாள். வீரசங்கிலியும் நுண்ணிய சங்கிலியும் பொன் சரடும் , புனையப்பட்ட தொழில்களையுடைய பிற அணிகளும் ஆகியவற்றை அழகிய கழுத்திலே முத்தாரத்துடன் அணிந்து கொண்டாள். சங்கிலிகளின் கொக்கியினின்றும் தாழ்ந்த, விருப்பம் தரும் தூய முத்தினாலான கோவையானது அவளது முதுகை மறைத்திருந்தது . முகப்பில் கட்டின இந்திர நீலத்தின் இடையிடையே திரண்ட வயிரத்தால் கட்டப்பட்டு அழகு பெற்ற குதம்பை என்னும் அணியை வடிந்த காதினிடத்தே அழகுற அணிந்து கொண்டாள் . சீதேவியென்னும் தெய்வ உத்தியோடு வலம்புரிச் சங்கும் தொய்யகம் புல்லகம் என்பனவும் தொடர்ந்து ஒன்றான தலை அணியைக் கரிய நீண்ட தன் கூந்தல் அழகு பெறுமாறு அணிந்து கொண்டாள் . இத்தகைய பேரழகுடன் வந்த மாதவி கூடலும் ஊடலுமாகக் கோவலனுக்கு இன்பம்

அளிக்கப் படுப்பதற்கென்றே அமைந்த சேக்கையாகிய பள்ளியறையிலே இருந்தாள்.

2.2.5. கடலாடச் சென்ற கோவலனும் மாதவியும்

குறிப்புகள்

நிறைமதி நாள் வந்தது. மக்கள் கடல் ஆடுவதற்காகப் போய்க்கொண்டிருந்தனர். தாளை, புன்னை சோலைகளை உடைய கடற்கரையிலிருந்து கடல் விளையாட்டைக் காண்பதற்காக தானும் அவளோடு போக விரும்பி கோவலனை வேண்டினாள் மாதவி. அவனும் உடன்பட்டான். பொய்கையில் தாமரை மலரில் உள்ள பறவைகள் வாய்விட்டுப் புலம்ப வைகறைப் பொழுது என்பதனைக் கோழிகள் கூறி அறிவிக்க வானத்தில் முளைத்த வெள்ளி இருளை விலக்க மாலை அணிந்த மார்பினை உடைய கோவலனுடன் மாதவியும் புறப்பட்டாள். கோவலன் அரச வாகனமாகிய ஒரு ஜாதிக் குதிரை வண்டியில் ஏறினான். மான் போன்ற பார்வையுடைய மாதவியோ மூடு வண்டி ஒன்றில் ஏறினாள். அவர்கள் பல்வேறு தடைகளையும் தாண்டிக் கடந்து சென்று நெய்தல் நிலத்து கடற்கரைச் சாலையை அடைந்தனர். அங்கே கண்ணைக் கவரும் வண்ண விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன கடலில் செல்லும் மரக்கலங்களை வழிகாட்டும் கலங்கரை விளக்கமும் ஓடும் மீன்களைத் தடுத்துப் பிடிக்கும் வலையுடைய மீனவர் மீன்பிடிப் படகில் வைத்த விளக்குகளும் மொழி வேறுபட்ட பிறநாட்டினர் வைத்த வீதிவிளக்குகளும், மிகப்பெரும் பண்டசாலை காப்போர் வைத்த விளக்குகளும் ஆக நெய்தல் நிலப் பகுதி விளக்குகளால் நிரம்பியிருந்தது. நெய்தல்நில கடற்கரையை அடைந்த மாதவி தன் விளையாட்டுத் தோழியருடன் விளையாட விரும்பி சென்றாள். மாதவி மட்டுமன்றி அரச குமரரும் அவர்தம் உரிமை மகளிரும் வணிக குமரரும் அவர்தான் பல்வேறு வகைப்பட்ட ஆய மகளிரும் ஆடல் மகளிரும் பாடல் மகளிரும் ஆகிய இவர்களின் கூட்டமும் கடற்கரையை அடைந்தன. அப்பொழுது கடலின் நாற்றத்தைப் போக்கி, வெண் மணல் பரப்பில் புன்னைமர நிழலில் சித்தரத்தை உடைய திரைச்சீலையை சுற்றிலும் சேர வளைத்துக் கட்டி மேல் விதானமும் இடப்பட்ட யானை தந்தத்தால் ஆன கால்களையுடைய கட்டிலின் மீது அமர்ந்த நீண்ட அழகிய கண்களையுடைய மாதவி வசந்தமாலையின் கையிலிருந்த நல்ல யாழினைச் செவ்வனே வாங்கி கோவலனுடன் மகிழ்ச்சியாக இருந்தாள்

2.3 கானல் வரி (காதை – 7)

2.3.1. காதைச்சுருக்கம்

யாழைத் தொழுது வாங்கிய மாதவி இசையை எழுப்பிப் பார்த்து , குற்றமின்மையைக் கண்டறிந்து , அதனைக் கோவலனிடம் தந்தாள்.

குறிப்புகள்

அவன் காவிரி ஆற்றையும் கடற்கரைச் சோலையையும் மையமாக வைத்து வரிப் பாடல்களை யாழில் இசைத்துப் பாடினான். தலைவன் தலைவியர் தம் களவொழுக்கம் உணர்த்தும் அகப்பொருள் துறை அமைந்த பாடல்களை அவன் பாட, அவற்றைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டாள் மாதவி. " இவன் பாடிய பாடல்களில் ஒரு குறிப்பு உண்டு! இவன் வேறொருத்தியிடம் மயங்கினான் போலும்! " எனக் கருதிய அவள், யாழைத் தான் வாங்கினாள். தன்னுள்ளத்தே வேறொரு குறிப்பு இல்லை யென்றாலும், அப்படி ஒரு குறிப்புத் தோன்றுமாறு, அவளும் கானல் வரிப் பாடல்களைப் பாடினாள். யாழிசை மேல் ஊழ் வந்து தாக்க, கோவலன் மனம் திரிந்தது! "மாயப் பொய் பல உடைய குலத்திலே பிறந்தவளாதலின், அக்குலத்திற்கு ஏற்பவே பாடினாள்! " எனக் கருதி அவளை அணைத்த கையை நெகிழ்த்தான். ஏவலர் சூழ்ந்துவர, மாதவியை விட்டு நீங்கினான். மனம் வருந்திய மாதவி தனியே வண்டியிலேறிக் காதலன் இன்றி மனை புகுந்தாள் .

2.3.2. காவிரியைப் புகழ்ந்த கோவலன்

திங்கள் மாலை வெண்குடையான் சென்னி செங்கோல் அதுஓச்சிக்
கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும் புலவாய் வாழி காவேரி.
கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும் புலவாது ஒழிதல் கயல்கண்ணாய்.
மங்கை மாதர் பெருங்கற்புஎன்று அறிந்தேன் வாழி காவேரி.

மன்னும் மாலை வெண்குடையான்வளையாச்செங்கோல் அதுஓச்சிக்
கன்னி தன்னைப் புணர்ந்தாலும் புலவாய் வாழி காவேரி.
கன்னி தன்னைப் புணர்ந்தாலும் புலவாது ஒழிதல் கயல்கண்ணாய்.
மன்னும் மாதர் பெருங்கற்புஎன்று அறிந்தேன் வாழி காவேரி.

உழவர் ஓதை மதகுஓதை உடைநீர் ஓதை தண்பதங்கொள்
விழவர் ஓதை சிறந்துஆர்ப்ப நடந்தாய் வாழி காவேரி.
விழவர் ஓதை சிறந்துஆர்ப்ப நடந்த எல்லாம் வாய்காவா
மழவர் ஓதை வளவன்தன் வளனே வாழி காவேரி.

சித்திரங்கள் தீட்டப் பட்ட உரையில் இடப்பட்டிருந்த அழகிய யாழினைக் கையிலெடுத்த மாதவி அதனைச் சுருதி கூட்டி இசை எழுப்பினாள். அந்த வேளையில் ஏவிய படி செய்வேன் நம் பணி யாது எனக் கேட்ட கோவலன் கையிலேயே யாழினை நீட்டினாள் மாதவி. அவனும் காவிரியைக் கருதிக் கடற்கரையைக் கருதி வரிப் பாடல்களை அவள் மனம் மகிழுமாறு பாடத் தொடங்கினான்.

2.3.3. கோவலன் காவிரியை நோக்கிப் பாடியவை

மாலை அணிந்த முழுமதிபோலும் வெண்குடையையுடையவன் சோழன் அவன் தன் செங்கோலைச் செலுத்திக் கங்கையைக் கூடினாலும்

நீ அவனை வெறுப்பதில்லை! அதனால் நீ வாழ்வாயாக, காவேரி! கங்கையை அவன் புணர்ந்தாலும் அவனை நீ வெறுக்காம லிருப்பதற்குக் காரணம் கயல் கண்ணாய்! மாதரின் நிலைபெற்ற பெருங் கற்பின் தன்மையே என்பதனை நான் அறிந்து கொண்டேன், வாழி காவேரி! " நிலைத்த புகழ்மாலை சூடிய, வெண் கொற்றக் குடையையுடையவன் சோழவேந்தன். அவன் என்றும் வளையாத தன் செங்கோலைச் செலுத்திக் குமரியைப் புணர்ந்தானாயினும் நீ அவனை வெறுக்காமலிருக்கிறாய் ! அதனால் நீ வாழ்வாயாக காவேரி! கன்னியாகிய குமரியை அவன் புணர்ந்தாலும், நீ அவனை வெறுக்காமலிருப்பதற்கு காரணம் கயல் கண்ணாய் ! மாதரின் நிலைபெற்ற பெருங் கற்பின் தன்மையே என்பதனை நான் அறிந்து கொண்டேன், வாழி காவேரி! "புதுப்புனல் பெருகி வந்தது கண்டு உழவர் மகிழ்ச்சியால் ஆர்ப்பரிக்கும் ஓசையும், நீர் மதகிலே செல்வதால் உண்டாகும் இசையும், கரைகளையும், வரப்புகளையும் உடைத்துப் பாய்கின்ற நீரின் ஓசையும், புதுப்புனல் விழாக் கொண்டாடும் மக்களின் பலவகை ஓசையும் இருபுறமும் சிறந்து ஒலிக்க, நீ நடந்து செல்பவள் ! ஆதலின் நீ வாழ்வாயாக! காவேரி! நீ அங்ஙனம் நடந்த செயலெல்லாம் அரசனிடத்தைக் காவல் செய்யவும் வேண்டாமைக்குக் காரணமான வீரரின் போர் ஒழுக்கத்தையுடைய சோழ வேந்தனின் ஆட்சிச் சிறப்பேயாகும் என்பதனை நான் அறிந்தேன், நீயும் அறிவாயாக! வாழி, காவேரி! " என்று கோவலன் பாடினான். இவ்வாறாக ஆரவாரமாய் கோவலன் யாழிசை பாட மாதவியோ மாறாகப் பொருள் கொண்டாள். கோவலன் வேறு கன்னியரை அணிந்து வந்தாலும் மாதவி ஆகிய தான் புலத்தல் ஆகாது என கோவலன் கூறுகின்றான் என்று மாதவி எண்ணினாள் .

குறிப்புகள்

2.3.4. திங்களோ கூற்றமோ அணங்கோ

கயல்எழுதி வில்எழுதிக் கார்எழுதிக் காமன்
செயல்எழுதித் தீர்ந்தமுகம் திங்களோ காணீர்.
திங்களோ காணீர் திமில்வாழ்நர் சீறூர்க்கே

கோவலன் தொடர்ந்து புருவம் என வில்லையும் கூந்தல் என கரிய மேகத்தையும் எழுதி அவற்றுடன் என்னை வருத்தும் காமத்தை உண்டாக்கும் காமதேவனின் தொழிலையும் எழுதி இறைவன் முடித்த முகம் திங்களோ காணீர் அழகிய இடத்தையுடைய வானத்திலே இருப்பின் பாம்பு கவரும் என்று அஞ்சி மீன்பிடிப் படகினால் வாழ்பவரின் வந்து மறைந்து வாழும் திங்களோ காணீர். கடற்கரையில் அலைகள் எறியும் வழங்க அதற்கு அஞ்சி இருபக்கமும் போடும் குருதிக் கறை பொருந்திய வேல் பொருந்திய கண்ணை உடையவள் கொடிய கூற்றமாக மெல்லியல்

உடைய ஒரு பெண்ணின் உருவில் வந்தது காணீர். புலால் நாறும் மீன் அது வெளியே வரும் பறவையை ஓட்டி தன்னைக் கண்டவர் தம் மனதில் காமநோயைச் செய்து வருத்தும் அணங்கு காணீர். அடும்பின் மலர்கள் பொருந்திய கடற்கரைச் சோலையில் சரிந்த மெல்லிய கூந்தலையுடைய ஒரு பெண் வடிவு கொண்ட ஆனால் எல்லாமே என்னைத் துன்புறுத்த என்று பாடுகிறான்.

குறிப்புகள்

2.3.5. மாதவி தவறாக எண்ணுதல்

கானல்வரிப் பாடல்கேட்ட
மான்நெடுங்கண் மாதவியும்
மன்னும்ஓர் குறிப்புஉ ண்டுஇவன்
தன்நிலை மயங்கினான்எனக்
கலவியால் மகிழ்ந்தாள்போல்
புலவியால் யாழ்வாங்கித்
தானும்ஓர் குறிப்பினள்போல்
கானல்வரிப் பாடல்பாணி
நிலத்தெய்வம் வியப்புஎய்த
நீள்நிலத்தோர் மனம்மகிழக்
கலத்தொடு புணர்ந்துஅமைந்த
கண்டத்தால் பாடத்தொடங்கும்மன்.

கோவலன் யாழிசை கேட்டுப் பாடிய கானல்வரிப் பாட்டுகளை மான் போன்ற நெடிய கண்களையுடைய மாதவி கேட்டாள். இவன் உள்ளத்தே வேறு ஒரு மாதினைப் பற்றிய நிலைபெற்ற குறிப்பு பொருளும் உள்ளது. இவன் தன் தன்மையிலே வேறுபட்டாள் எனக் கருதினால் அவனுடன் கூடும் பொழுது மகிழும் அளவு அவன் பாடல் கேட்டு மகிழ்ந்தவர் போல புறத்தே காட்டி அகத்திலே உடலோடு கோவலனிடம் இருந்த யாழைத் தன் கையில் வாங்கினாள். வாங்கி தானும் வேறு குறிப்பினள் போல் அவனுக்குத் தோன்றுமாறு கானல் வரிப் பாடல்கள் என்னும் இசைப் பாடல்களை தெய்வம் வியப்படைய பெரிய உலகத்தில் உள்ள அவர் மனம் மகிழ இசையுடன் இரண்டறக் கலந்து தன் இனிய குரலால் பாடத் தொடங்கினாள்.

2.3.6. மாதவி காவிரியை நோக்கிப் பாடியவை

இருபக்கம் வண்டுகள் மிக்கொலிக்க, அழகிய பூவாடை போர்த்து, கரிய கயல்போலும் கண் விழித்து அசைந்து நடந்தனை! காவேரி நீ வாழ்வாயாக“ கருங்கயல் போலும் கண்களை விழித்து அங்ஙனம் நளினமாக அசைந்து நடந்த செயலுக்கெல்லாம் காரணம், நின் கணவனான சோழவேந்தரின் திருந்து செங்கோல் வளையாமையே

என்பதனை அறிந்தேன்! காவேரி, நீ வாழ்வாயாக! ஆடவர் செம்மை நெறி நின்றால்தான் பெண்ணின் கற்புச் சிறக்கும் என்பதனை விளக்கக் காவிரியை ஒரு பெண்ணாக உருவகித்துப் பாடினாள், பூக்கள் நிறைந்த சோலையில் மயில்கள் மகிழந்து ஆட, குயில்கள் விரும்பி இசை பாட, விருப்பம் பொருந்திய மாலைகள் அருகே அசைய நடந்தாய் காவேரி, நீ வாழ்வாயாக" அவ்வாறு நடந்ததற்கெல்லாம் காரணம், நின் கணவனான சோழ வேந்தனது பகைவர்க்கு அச்சம் தரும் வேலின் ஆற்றல் நீண்டதாலேதான் என்பதனை நான் அறிந்தேன். காவேரி , நீ வாழ்வாயாக!' "நின் கணவனான சோழனின் வளநாடு மகவாக, நீ அதனை வளர்க்கும் தாயாகி ஊழிதோறும் நடத்தி வருகின்ற பேருதவியை ஒருபோதும் நிறுத்தியதில்லை" . காவேரி, நீ வாழ்வாயாக! நீ அங்ஙனம் காத்து வருவதற்குக் காரணம் உயிர்களைப் பாதுகாக்கும் ஆணைச் சக்கரத்தைச் செலுத்தும் சோழ மாமன்னனின் நடுவு நிலைமை பிறழாத தன்மையே அன்றோ? காவேரி, நீ வாழ்வாயாக! " நில உலக முத்துக்கு இணையாகுமோ அலைகடல் முத்து? என்று பாடிய மாதவி தொடர்ந்து,

தம்முடைய தண்ணளியும் தாமும்தம் மான்தேரும்
எம்மை நினையாது விட்டாரோ விட்டுஅகல்க
அம்மென் இணர அடும்புகாள் அன்னங்காள்
நம்மை மறந்தாரை நாம்மறக்க மாட்டேமால்.

என்று மாதவி பாட அது கோவலன் உள்ளத்தில் ஊடுருவிப் பாய்ந்து தைத்தது.

2.3.7. கோவலன் மாதவியைப் பிரிதல்

கானல்வரி யான்பாடத் தான்ஒன்றின்மேல் மனம்வைத்து
மாயப்பொய் பலகூட்டும் மாயத்தாள் பாடினாள்என
யாழ்இசைமேல் வைத்துத்தன் ஊழ்வினைவந்து உருத்ததுஆகலின்
உவவுஉற்ற திங்கள்முகத்தாளைக் கவவுக்கை ஞெகிழ்ந்தனனாய்ப்
பொழுதுஈங்குக் கழிந்ததுஆகலின் எழுதும்என்று உடன்எழாது
ஏவலாளர் உடஞ்சூழக் கோவலன்தான் போனபின்னர்,
தாதுஅவிழ் மலர்ச்சோலை ஓதைஆயத்து ஒலிஅவித்துக்
கையற்ற நெஞ்சினளாய் வையத்தி னுள்புக்குக்
காதலனுடன் அன்றியே மாதவிதன் மனைபுக்காள்

யாழிசையைக் காரணமாகக் கொண்டு ஊழ்வினை சினந்து வந்து பயனைத் தரத் தொடங்கியது. அதனால் பௌர்ணமி நாளில் விளங்கும் முழுத்திங்கள் போன்ற முகம் உடைய மாதவியை அணைத்து வாழ்ந்த வாழ்க்கையை நெகிழவிட்டவன் ஆனான். "பொழுது போயிற்று; புறப்படலாம் எழுக!" என்றான். மாதவியும் எழுந்தாள். ஆனால் அவளுடன்

குறிப்புகள்

செல்லாது, ஏவலாளர் தன்னைச் சூழ்ந்து வரக் கோவலன் சென்றான். அவ்வாறு அவன் சென்ற பின்பு மாதவி, பூந்தாதுகள் சிந்தும் மலர்ச் சோலையிலே ஆரவாரம் செய்து நின்ற தன் தோழியரின் ஒலி அடங்குமாறு கை விரித்து, தானும் ஏதும் பேசாது, யாதொன்றும் செய்வதறியாது திகைத்த நெஞ்சினளாய், வண்டியில் ஏறி உள்ளே அமர்ந்தாள். காதலனுடன் செல்வதன்றி வருந்தித் தனியே தன் மனையை நோக்கிச் செல்லலானாள்.

சிலப்பதிகாரத்தின் ஒப்பற்ற திருப்பு முனையாக அமைவது இந்தக் காதை. காவிரியை நோக்கி ஆற்றுவரியாகக் கோவலன் பாடும் அகப்பாடலின் உட்கருத்தை மாதவி தெரிந்து கொள்ளவில்லை ! கண் எதிரே ஓடும் காவிரியை நோக்கி அவள் பாடிய போதும், தனது கருத்தில் நிறைந்த கண்ணகியை நினைத்தே பாடினான் எனக் கருதல் வேண்டும்.

2.4. வேனில் காதை (காதை – 8)

2.4.1. காதைச்சுருக்கம்

இளவேனில் பருவம் வந்ததைத் தென்றல் காற்று அறிவித்தது. குயில்கள் கூவின. கோவலனைப் பிரிந்து மேல் மாடியில் நிலா முற்றத்தே வருந்தியிருந்த மாதவி, யாழ் இசைத்துப் பாடினாள். பகை நரம்பு அதிர்ந்தது, பண் மயங்கியது. காமதேவன் ஆணையால் கோவலனுக்கு ஒரு திருமுகம் அனுப்ப விழைந்தாள். தாழை மடலை எழுது தாளாக, பித்திகை அரும்பை எழுத்தாணியாக, சாதிலிங்கக் குழம்பை மையாகக் கொண்டு திருமுகத்தை வரைந்தாள்! “ இளவேனில் என்பவன் அனுபவமில்லாத இளவரசன். திங்கள் செல்வனும் செவ்வியன் அல்லன்! மலர் அம்பாள் உயிரை வாட்டுகின்றான்! இதனை நீர் அறிந்து அருளுவீராக! “ என்று தன் காம உணர்வைச் சொல்லிச் சொல்லி எழுதி முடித்தாள் .! கோவலனிடம் தருமாறு தோழி வசந்த மாலையிடம் அதனைக் கொடுத்து, ஏற்பன கூறி, அவளை அழைத்து வருமாறு வேண்டிக் கொண்டாள். மாலை வடிவான ஓலையை வாங்கிச் சென்ற வசந்தமாலை ஒரு கடை வீதியில் கோவலனைக் கண்டு அதனைத் தர, அவன் அந்த ஓலையை வாங்க மறுத்ததோடன்றி மாதவியைப் பழித்துப் பேசினான்! ஆடல் மகளே ஆதலின் இதுவும் அவளது நடிப்பே என இழித்துரைத்தான். செய்தியறிந்த மாதவி, “இன்று மாலை வராவிட்டாலும் நாளைக் காலை வருவார்? என்று கூறிப் படுக்கையில் செயலற்றுக் கிடந்தாள்.

2.4.2. இளவேனில் வருகை

தமிழ்நாடு ஆனது வடக்கே வேங்கட மலையையும் தெற்கே குமரி கடலையும் எல்லையாகக் கொண்டது குளிர்ச்சி பொருந்திய நீரையுடைய

தமிழ்நாட்டில் சிறந்த மாடங்களை உடைய மதுரை, பெருமை பொருந்திய உறையூர், ஆரவாரம் பொருந்திய வஞ்சி, ஒலிக்கும் கடல் துறையில் உள்ள காவிரிப்பூம்பட்டினம் ஆகிய நான்கு தலைநகரங்களிலும் பெற்றிருந்த அரசும் இந்த புகழ் உடையவன் அவனுடைய இனிய துணைவன் ஆன இளவேனில் புகாருக்கு வந்துவிட்டான் என்ற செய்தியை தென்றல் ஆகிய தூதன் குயில் அவனுக்குக் கூறினான்.

2.4.3. தனிமைத் துயரில் மாதவி

கடல் விளையாட்டின்போது கோவலனை ஊடிப் பிரிந்து இல்லம் வந்த மாதவி வீட்டில் தனியாய் இருந்தாள். நீல மலர் போலும் நெடிய கண்களையுடைய அவள் கோவலனை நினைத்து அவனுடன் கூடுதற்கு ஏங்கினாள். வானளாவிய மேல்நிலை மாடத்தின் ஒரு பக்கத்தே அமைந்திருந்த வேனில் பள்ளிக்குச் சென்றாள். கொற்கை முத்தும் பொதியமலை சந்தனமும் எப்போதும் அவளுக்கு மகிழ்ச்சி தருவன. ஆனால் இன்றைக்கு அவள் இருந்த சூழலில் அவை அவளுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரவில்லை. அவள் அங்கிருந்த யாழைத் தன் கையில் வாங்கி முதலில் மதுரகீதம் பாட கீதமாக பாடத் தொடங்கினாள். பிரிவின் காரணமாக அது மயங்கி சோக கீதமாக மாறியது.

2.4.4. திருமுகம் வரைந்தாள் மாதவி

வெண்பூ மல்லிகை வேரொடு மிடைந்த
அம்செங் கழுநீர் ஆய்இதழ்க் கத்திகை
எதிர்ப்பூஞ் செவ்வி இடைநிலத்து யாத்த
முதிர்பூந் தாழை முடங்கல்வெண் தோட்டு
விரைமலர் வாளியின் வியன்நிலம் ஆண்ட
ஒருதனிச் செங்கோல் ஒருமகன் ஆணையின்
ஒருமுகம் அன்றி உலகுதொழுது இறைஞ்சும்
திருமுகம் போக்கும் செவ்வியள் ஆகி,
அலத்தகக் கொழுஞ்சேறு அளைஇ அயலது
பித்திகைக் கொழுமுகை ஆணி கைக்கொண்டு,
மன்உயிர் எல்லாம் மகிழ்துணை புணர்க்கும்
இன்இள வேனில் இளவர சாளன்
அந்திப் போதகத்து அரும்பிடர்த் தோன்றிய
திங்கள் செல்வனும் செவ்வியன் அல்லன்
புணர்ந்த மாக்கள் பொழுதுஇடைப் படுப்பினும்
தணந்த மாக்கள் தம்துணை மறப்பினும்
நறும்பூ வாளியின் நல்உயிர் கோடல்
இறும்பூது அன்றுஅஃது அறிந்தீ மின்என

குறிப்புகள்

எண்எண் கலையும் இசைந்துஉடன் போக
பண்ணும் திறனும் புறங்கூறு நாவின்
தளைவாய் அவிழ்ந்த தனிப்படு காமத்து
விளையா மழலையின் விரித்துஉரை எழுதி,
பசந்த மேனியள் படர்உறு மாலையின்
வசந்த மாலையை வருகெனக் கூஉய்த்
தூமலர் மாலையின் துணிபொருள் எல்லாம்
கோவலற்கு அளித்துக் கொணர்க ஈங்குஎன

இளவேனில் காலத்தில் கோவலன் இல்லாது தனிமைத் துயரில் உழன்ற மாதவி அவனை மீண்டும் அழைக்கும் பொருட்டு மடல் ஒன்றை எழுதக் கருதினாள் . சண்பகம், பச்சிலை, பித்திகை, வெள்ளிய பூவாகிய மல்லிகை என்னும் மலர்களாலும் வெட்டிவேராலும் அழகிய செங்கழுநீரின் நெருங்கிய மெல்லிய இதழ்களாலும் தொடுக்கப்பெற்ற பூக்களின் மணம் மாறுபடும் தன் மாலையின் நடுவிடத்தே வைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த முதிர்ந்த தாழம்பூவினது வெள்ளி இதழிலே, அதற்கு அயலதாகிய ஒரு பித்திகையின் கொழுவிய முகையை எழுத்தாணியாகக் கொண்டு அதனைச் செம்பஞ்சுக் குழம்பில் தோய்த்து உதறி எழுதினாள். மாதவி எழுதிய முடங்கல் வருமாறு: ”உலகில் நிலை பெற்ற உயிர்கள் அனைத்தையும் தாம் மகிழும் துணையொடு புணர்விக்கும் இனிய இளவேனில் என்பான் அறிவுடைய மூத்த அரசன் அல்லன்; அனுபவமில்லாத இளவரசன். ஆதலின் அவன் நெறியறிந்து செய்யான்! அந்தி மாலையாகிய கரிய யானையின் பிடரியிலே தோன்றிய திங்களாகிய செல்வனும் செவ்வியன் அல்லன்! ஆதலால், தம்முள் காதலால் கூடிக் களித்த காதலர் உடல் காரணமாகச் சிறிது பொழுதைக் கூட்டமின்றிக் கழிப்பினும், பிரிந்து சென்றோர் தம் துணையை மறந்து வாராது ஒழியினும், தனது படைக்கலமாகிய நறுமலர் அம்புகளினால் தாக்கி அவர்களது நல்ல உயிரைக் கவர்வான் , இளவேனிலாகிய இளவரசன்! எனவே என் உயிரே! இதனை அறிந்து அருள்வீராக!“ என்று சுட்டெரிக்கும் காமம் காரணமாக முதிராத தனது மழலைச் சொற்களாலே அம் முடங்கல் வாசகங்களைச் சொல்லிச் சொல்லி எழுதினாள். பின் பிரிவாற்றாமையால் பசந்த மேனியுடைய மாதவி தனிமைத் துயர் மிகுகின்ற அந்த அந்திமாலைப் பொழுதிலேயே தோழி வசந்தமாவையை “வருக“ எனக் கூவி அழைத்தாள். “இத்தூய மலர் மாலையில் நான் வரைந்துள்ள சொற்களின் தெளிந்த பொருள்களையெல்லாம் கோவலன் மனம் ஏற்குமாறு எடுத்துக் கூறி இங்கே இப்பொழுதே அழைத்து

வருவாயாக!” என்றுரைத்து முடங்கல் அடங்கிய மாலையைக் கொடுத்தனுப்பினாள்.

2.4.5. மடலை ஏற்க மறுத்த கோவலன்

கூலவீதியில் கோவலனைக் கண்ட வசந்தமாலை மடலைத் தர அவனோ அதனை ஏற்க மறுத்து இதுகாறும் தன்னுடன் மாதவி வாழ்ந்த வாழ்க்கை எல்லாம் வெறும் நடிப்புத்தான் உண்மையில்லை என்று பழித்துரைத்தான். திலகத்தையும், கூந்தலையும் சிறிய கரிய இரண்டு விற்களையும், இரண்டு குவளை மலர்களையும், ஒரு குமிழ மலரையும் , இரண்டு கொவ்வைக் கனிகளையும் கொண்ட அழகிய ஒளியுடைய முகத்தோடும், மதர்த்த நோக்கத்தோடும் மாதவி என்னிடம் காதல் உடையவள் போல என் முன் தோன்றி நடித்த கண்கூடுவரி என்னும் நடிப்பை நான் கண்டேன்!“ “கூந்தலாகிய முகிலைச் சுமந்து அதன் பாரத்தைத் தாங்காது வருந்த நிலாக் கதிர்களைப் பொழியும் முகமாகிய திங்களிடத்தே தன் கண்களாகிய கயல்மீன்கள்உலாவித் திரிகின்ற அழகிய செவ்வியுடையவனாய், இதழமுதான பாகைப் பொதிந்திருக்கும் பவள வாய் திறந்து ஒளியைத் தரும் மிக்க இளமையுடைய முகத்தின் நகை நலத்தைக் காட்டி யான் “ வருக “ என அழைத்த போது வந்தும் “ போக “ எனக் கூறியபோது சென்றும் நடித்த கரிய கெடிய கண்ணையுடைய அவளது காண்வரி என்னும் நடிப்பையும் நான் கண்டேன். நான் பிரிந்தபோது, அந்தி மாலை வந்ததாகப் பிரிவாற்றாமையால் இரங்கி, சிந்தையில் நோய்மிகும் என் வருத்தத்தை நோக்கி, கிளி மொழி போன்ற மழலைச் சொல்லையும், இள அன்னத்தின் நடை போன்ற அழகிய நடையையும், முகிலைக் கண்டு களிநடம் புரியும் மயில் போன்ற தன் சாயலையும் மறைத்தவளாகி, போர் புரியும் வேல் போன்ற நெடிய கண்ணையுடைய ஏவல் மகளிரின் கோலத்தைத் தான் கொண்டு தனியே வந்து என் முன் தினம் நடித்த அவளது உள்வரி என்னும் நடிப்பையும் நாள் கண்டேன்.” காலில் அணிந்த சிலம்புகள் வாய்விட்டு அரற்றவும் மேகலை அணி ஆர்ப்பவும் தனக்குரிய அணிகளையும் புனைய இடம் பெறாத நுண்ணிடையினையுடையாள், காதல் நோக்கினையுடையவளாகி, தன்னைப் பிரிதலால் இயல்பு திருந்த என் வருத்தத்தை அறிந்தும் என்னை அணையாது புறத்தே நின்று நடித்த புன்மையுடைய அவளது புன்புற வரி என்னும் நடிப்பையும் நான் கண்டேன், ” பூந்துகள்கள் பொருந்திய மாலையும், குழலும், அளகமும் ஒற்றை வடமாகிய முத்துமாலையும் அழகிய முலைகளும் தம் பார்த்தால் மீன்போலும் இடையை வகுத்த, அந்த அழகிய நெற்றியையுடையாள், என் அருகில் வாராது புறவாயிலில் வந்து தோன்றி நின்று, அவள் கறும் மொழிகளை ஏவல் மகளிர் எனக்குக்

குறிப்புகள்

கூற நான் கூறும் மறுமொழிகளை அம் மகளிரே அவருக்குக் கூற, புணர்ச்சிக் குறிப்பை உட்பொதிந்திருக்கும் எனது புலவிச் சொல்லைக் கேட்டும், அதற்கு வேறு பொருள் கொண்டவள் போல் காட்டி, அப்பொருள் காரணமாக என்னுடன் கூடாது, தள்ளாத மேனியினையும் அழகிய மெல்லிய கூந்தலையும் உடையவளாகிப புலவியில் வேறுபட்டுப் போகின்றவள் போல் நடித்த அவளது கிளர்வரி என்னும் நடிப்பையும் நான் கண்டேன், நான் அவளைப் பிரிந்து போய்ப் பிறிதோர் இடத்திலே தனித்து இருந்தபோது, தான் அப்பிரிவாற்றாது பெரிதும் வருந்துபவளைப் போல என் நெருங்கிய சுற்றத்தார்க்குத் தான் படும் துன்பத்தைத் தேர்ந்து தேர்ந்து உரைத்து நடித்த அவளது தேர்ச்சி வரி என்னும் நடிப்பையும் நான் கண்டேன். ”வண்டுகளால் மலரச் செய்யும் பூங்கோதையினையுடையாள் மாலைப் பொழுதிலே காமநோயால் மயங்கினாள் போல எனது பிரிவுத் துன்பத்தைத் தான் கண்ட என் சுற்றத்தார்க்கெல்லாம் எடுத்துக் கூறி நடித்த அவளது காட்சி வரி என்னும் நடிப்பையும் நான் கண்டேன்! என் சுற்றத்தார் முன்பு அவள் அடுத்தடுத்து என் பிரிவாற்றாமையால் காம நோய் மிக்கு மயங்கி வீழ்வாள் போல் வீழ்ந்து நடித்த பொய் மயக்கத்தை அச்சுற்றத்தார் மெய்யெனக் கருதி அவளை எடுத்துத் துயர் தீர்க்குமாறு நடித்த அவளது எடுத்துக்கோள் வரி என்னும் நடிப்பையும் நான் அறிவேன்! ” ஆயிழாய்! அவள் ஒரு நாடக மகளே ஆதலால் இங்ஙனம் நடித்த நடிப்புகள் அப் பைந்தொடிக்குப் பொருத்தமானவையே!” என்று கூறி வர மறுத்து விட்டான் கோவலன்!

2.4.6. மாதவி தன்னை தேற்றிக் கொள்ளல்

மாலை வாரார் ஆயினும் மாண்இழை
காலைகாண் குவம்எனக் கையறு நெஞ்சமொடு
பூமலர் அமளிமிசைப் பொருந்தாது வதிந்தனள்
மாமலர் நெடுங்கண் மாதவி தான்என்.

மடலைக் கண்டு வர மறுத்த கோவலன் கூறிய செய்திகளைக் கூறினாள் வயந்த மாலை. அது கேட்டு மாதவி இன்று மாலை வாரார் ஆயினும் நாளைக் காலையில் வருவார் எனக்கூறி கையற்ற நெஞ்சமொடு பூமலர் அமளிமிசை பொருந்தாது வருந்தினாள்.

2.5. கனாத்திறம் உரைத்த காதை – (காதை - 9)

2.5.1. காதைச்சுருக்கம்

சூரியன் மறைந்தான். புகார் நகர மகளிர் மாலைப் பொழுதில் மலரும், நெல்லும் தூவி விளக்கேற்றி இல்லுறை தெய்வத்தை வழிபட்டனர். கண்ணகியின் தோழி தேவந்தி கோயிலுக்குச் சென்றாள். அறுகு முதலியவற்றைத் தூவி வழிபட்டுக் கண்ணகி தன் கணவனைப்

பெற வேண்டினாள். கண்ணகியை நோக்கி, " நீ நின் கணவனைப் பெறுவாய்? என்றாள். கண்ணகி தான் கண்ட தீக் கனவினைக் கூறினாள் . அவளுக்கு ஆறுதல் கூற விழைந்த தேவந்தி "சோமகுண்டம், சூரிய குண்டம் மூழ்கிக் காமவேள் கோட்டம் சென்று தொழுதால் தீமை விலகும்; கணவனைப் பிரியா வாழ்வு கிட்டும் என்றாள். அது பெருமையன்று என்று பதில் உரைத்தாள் கண்ணகி. அப்பொழுது கோவலன் வந்தான்! அவளது வாடிய மேனி கண்டு வருந்தினான்; தன் செயலுக்கு நாணினான், கண்ணகியின் காற்சிலம்பை முதலாகக் கொண்டு, இழந்த பொருளை மீட்க விழைந்தான்! புகாரில் வாணிகத்தை மேற்கொள்ள அவன் மனம் இடம் தரவில்லை" " மதுரை செல்லலாம் எழுக! " எனக் கண்ணகியிடம் உரைத்தான் . வினையின் ஏவலின்படி பொழுது புலர்வதன் முன்னரே அவர்கள் மதுரை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

2.5.2. மாலதியின் கதை

முன்னொரு நாளில் மாலதி என்பாள் மாற்றாள் மகவுக்குப் பாலூட்டும்போது விக்கி அக்குழவி இறந்தது. மாலதி திடுக்கிட்டாள். " மாற்றாளும் கணவனும் என் மீது அடாத பழி சுமத்துவரே! உண்மை உணராது தூற்றுவரே! " என ஏங்கினாள்; இறந்த குழந்தையைக் கையில் ஏந்தினாள். தேவர் தருவாகிய கற்பகம் நிற்கும் கோயில், ஐராவதம் நிற்கும் கோயில், அழகிய பலதேவர் கோயில், கீழ்த்திசைத் தோன்றும் சூரியதேவன் கோயில், ஊர்க்காவல் தெய்வத்திற்குரிய கோயில், முருகன் கோயில், வச்சிரப்படை நிற்கும் கோயில், மாசாத்தன் கோயில், அருகன் கோயில், சந்திரன் கோயில் ஆகிய கோயில்களுக்குச் சென்றாள். தெய்வங்களே ! எனக்குற்றதுயர் தீர்ப்பீராக எனத் தொழுது வேண்டினாள்; பயன் இல்லை! பின்னர்ப் பாசண்டச் சாத்தன் கோவிலை அடைந்தாள். மாலதி தன் துயர் கூறி வரம் வேண்டினாள். அப்போது, இடாகினிப் பேய் ஓர் அழகிய பெண் வடிவில் அவள் முன் தோன்றியது. " மாசற்றவளே! செய்தவம் இல்லோர்க்கு எந்தத் தேவரும் வரம் கொடார் ; இது பொய்யுரை அன்று; மெய்யுரை; அந்த இறந்த குழந்தையை என் கையில் தருவாயாக!" என்று கூறிப் பறித்துக் கொண்டது! காரிருளில் சுடுகாடு (சக்கரவாளக் கோட்டம்) நோக்கிச் சென்றது. அங்குப் புதைக்கும் பிணங்களைத் தின்னும் அந்த இடாகினிப் பேய் அக் குழந்தையின் "பிணத்தையும் வாயில் போட்டு விழுங்கியது. அக்கோரக் காட்சியைக் கண்ட மாலதி இடியுண்ட மயில் எனத் துடித்தாள்; ஏங்கினாள். பாசண்டச் சாத்தன் (தெய்வம்) அவள் நிலை கண்டு பெரிதும் இரங்கி அருள் உள்ளம் கொண்டு," அன்னாய்! நீ ஏங்கி அழாதே! நீ செல்லும் வழியில் உன் கண் எதிரிலேயே உன் குழந்தையைக் காண்பாய்!" என்று கூறினான்.

அக் குழந்தையாய்க் குயில்களையுடைய பொழிலில் ஒரு மரத்தடியில் கிடந்தான். அம் மாயக் குழந்தையைப் பெரு மகிழ்ச்சியுடன் மார்பில் அணைத்துச் சென்று பெற்ற தாயான மாற்றாளிடம் தந்து மகிழ்ந்தாள் மாலதி! குழந்தையாகத் தோன்றி மாலதியின் துயர் துடைத்த பாசண்டச்சாத்தன் வளர்ந்து பிரமசர்ய நிலை அடைந்தான் ; மறை நூல்களில் வல்லவனாக விளங்கினான்; தாய் தந்தை இறந்த பின் அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய இறுதிக் கடன்களைச் செய்து முடித்தான்; பொருள் பற்றி நேர்ந்த வழக்கில் தாயத்தாரை வென்றான்; தேவந்தி என்பாளை மணந்து இல்லறத்தில் ஈடுபட்டு இனிது வாழ்ந்து வந்தான். உண்மையைக் கூறி மீண்டும் தன் தெய்வத் தன்மையை அடையக் கருதிய அச்சாத்தன் ஒருநாள் பூப்போலும், மையுண்ட கண்ணையுடைய தேவந்தியை அழைத்து, "பிரிவைப் பொறுத்துக் கொள்வாயாக!" எனக் கூறித் தன் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பேரொளியை அவள் கண்கள் தாங்காது என மூவா இள நலம் காட்டி," இனி நம் கோயிலுக்கு வந்து எம்மைக் காண்பாயாக!" எனக் கூறி மறைந்தான். தேவந்தியும் எனது உள்ளம் பிணித்த கணவன், "புண்ணிய துறைகளாடச் செல்கிறேன்" என்று கூறிப் பிரிந்து சென்றார்; அன்பரை மீட்டுத் தருக! என்று அவளாக ஒன்றைக் கற்பித்து ஒரு பிரார்த்தனையிலே மனத்தைச் செலுத்தி அந்தப் பாசாண்டச் சாத்தன் கோயிலுக்குச் சென்று வழிபடுதலைக் கடமையாகக் கொண்டாள்.

2.5.3. கண்ணகிக்காக வேண்டிய தேவேந்தி

வாடாத பெரும் புகழுடைய கண்ணகிக்கும் தன்னைப் போலவே கணவன் பிரிவால் நேர்ந்த துயர் உண்டு என உணர்ந்த தேவந்தி அவளது துயரைப் போக்க கருதினாள். சாத்தன் கோயிலை அடைந்து அறுகம்புல் சிறு பூளைப்பூ நெல் ஆகியவற்றை தூவித் தொழுது தெய்வமே என் தோழியின் துயர் துடைப்பாயாக என வேண்டினாள். பின் கண்ணகியிடம் சென்று நீ நின் கணவனைப் பெறுவாயாக என வாழ்த்தினாள்.

2.5.4. கண்ணகி கண்ட கனவு

தன்னை வாழ்த்திய தேவந்தியைக் கண்டு கண்ணகி உன் வாழ்த்து காரணமாக கணவனைப் பெறுவேன் ஆயினும் என் நெஞ்சம் ஏனோ அஞ்சி வருந்துகிறது. நேற்று இரவு என் கணவன் கனவிலே வந்து இரு கைப் பற்றி அழைத்துப் போக ஒரு பெரிய நகரில் புகுந்தோம். அந்த நகரில் வாழும் மக்கள் ஒரு பழிச்சொல்லை எங்கள் மீது இட்டனர் அப்பழி மொழியால் கோவலனுக்கு தீங்கு நேர்ந்தது என்று பிறர் சொல்லக் கேட்ட யான் அரசன் முன் சென்று வழக்குரைத்தேன். அதனால் அவ்வூர்க்கும்

தீங்கு நேர்ந்தது. தீக்கனவை கூறக்கூடாது. ஆதலால் அங்கு நேர்ந்த தீங்கினை உனக்கு உரையேன். செறிந்த வளையலை உடையவளே அங்கு நான் செய்த குற்றத்தின் பயன் போலும். நான் பெற்ற நற்பேற்றினை நீ கேட்பாயானால் அது உனக்கு நகை உண்டாக்கும் என்றாள் கண்ணகி.

2.5.5. தேவந்தி கண்ணகியை நோன்பு செய் எனல்

மடல்அவிழ் நெய்தல்அம் கானல் தடம்உள
சோமகுண்டம் சூரிய குண்டம் துறைமூழ்கிக்
காமவேள் கோட்டம் தொழுதார் கணவரொடு
தாம்இன் புறுவர் உலகத்துத் தையலார்
போகம்செய் பூமியினும் போய்ப்பிறப்பர் யாம்ஒருநாள்
ஆடுதும் என்ற அணிஇழைக்குஅவ் ஆய்இழையாள்
பீடுஅன்று எனஇருந்த பின்னரே, நீடிய
காவலன் போலும் கடைத்தலையான் வந்துநம்
கோவலன் என்றாள்ஓர் குற்றிளையாள், கோவலனும்
பாடுஅமை சேக்கையுள் புக்குத்தன் பைந்தொடி
வாடிய மேனி வருத்தம்கண்டு, யாவும்

கண்ணகியின் கனவை கேட்ட தேவந்தி, கண்ணகியை நோக்கி பொன்னாலான வளையலை அணிந்தவளே நீ அவனால் வெறுக்கப்பட்டவள் அல்லை. முற்பிறப்பில் நின் கணவன் பொருட்டு காக்கவேண்டிய நோன்பினைச் செய்யத் தவறினாய். அதனால் உண்டான தீங்கு கெடுவதாக. காவிரி தன் நீரை எல்லாம் கொண்டு சென்று கடலோடு எதிர்த்து அலைக்கும் நெய்தல் நிலச்சோலையிலே சோமகுண்டம் சூரிய குண்டம் என்னும் இரு பொய்கைகள் உள்ளன. அந்த புண்ணிய தீர்த்தங்களின் துறைகளிலே மூழ்கி காமவேள் கோட்டம் சென்று காமதேவனைத் தொழும் மகளிர் இம்மையில் தன் கணவருடன் கூடி பிரியா வாழ்வு வாழ்ந்து இன்புறுவர். மறுமையிலும் போக பூமியில் தேவராய்ப் பிறந்து பிரியாது இன்புறுவர். எனவே நாமும் ஒருநாள் அவற்றில் நீராடுவோம் என்றாள். அது கேட்ட கண்ணகி அங்ஙனம் துறை மூழ்கித் தெய்வம் தொழுதல் எங்கள் இயல்பு அன்று என்று கூறி அவள் கருத்தை ஏற்க மறுத்தாள்.

2.5.6. கோவலன் வருகையும் வருத்தமும்

சலம்புணர் கொள்கைச் சலதியொடு ஆடிக்
குலம்தரு வான்பொருள் குன்றம் தொலைந்த
இலம்பாடு நாணுத் தரும்எனக்கு என்ன,

அப்போது குற்றேவல் செய்யும் ஒரு சிறு பெண் அங்கு வந்து கண்ணகியை நோக்கி நம் பெருமானாகிய காவலன் போலும் கடைவாயில் வந்துள்ளான் ஆம் நம் கோவலன் தான் என்றாள். கோவலனும் பெருமைமிக்க கண்ணகியின் பள்ளி அறைக்குச் சென்றான். அவளது வாடிய மேனி கண்டு உளம் நைந்தான். எல்லாச் செயலிடத்தும் வஞ்சம் பொருந்திய கொள்கையுடைய மாயத்தாள் உடன் கூடிய தீய ஒழுக்கத்தால் நம் குலத்தவர் தேடித்தந்த மலைபோன்ற செல்வங்கள் எல்லாம் தொலைந்தன. அதனால் உண்டான வறுமை எனக்கு நாணத்தைத் தருகிறது என்றான்.

2.5.7. சிலம்பு உள கொள்க

நலம்கேழ் முறுவல் நகைமுகம் காட்டிச்
சிலம்புஉள கொண்மின் எனச்சேயிழை கேள்இச்
சிலம்பு முதலாகச் சென்ற கலனொடு
உலந்தபொருள் ஈட்டுதல் உற்றேன் மலர்ந்தசீர்
மாட மதுரை யகத்துச்சென்று என்னோடுஇங்கு
ஏடுஅலர் கோதாய். எழுகென்று நீடி
வினைகடைக் கூட்ட வியம்கொண்டான் கங்குல்
கனைசுடர் கால்சீயா முன்.

காதலன் சொற்களைக் கேட்ட கண்ணகி தனது ஒளிமிகு முகத்திலே நன்மை பொருந்திய சிறுமுறுவல் தோன்றச் சிலம்புகள் உள்ளன அவற்றைக் கொள்மின் என்று கூறினாள். கோவலன் நீ கூறிய இச் சிலம்பையே வாணிக முதலாகக் கொண்டு பரந்த புகழையுடைய மதுரைக்குச் சென்று வாணிகம் செய்து முன்னர் இழந்த கலன்களையும் பொருட்களையும் தேடிப் பெருக்கத் துணிந்தேன் இதழ் விரிந்த மாலை அணிந்த அணிந்தவளே நீயும் என்னுடன் புறப்படுவாய் என்றான். முன் செய்த தீவினை நெடுங்காலம் தங்கி நெஞ்சை ஒருநிலைப்படுத்தித் தூண்ட தீவினையின் ஏவலின் படி கோவலன் பொழுது புலர்வதற்கு முன் கண்ணகியுடன் மதுரை செல்லப் புறப்பட்டான்.

2.6. நாடுகாண் காதை – (காதை -10)

2.6.1. காதைச்சுருக்கம்

காவிரியின் வடகரை வழியாக மேற்கு நோக்கிச் சென்றனர். ஒரு காத தூரம் கடந்து கவுந்தியடிகளின் அடி தொழுது தாங்கள் மதுரைக்குச் செல்வதைக் கூற, அவரும் உடன் வர மூவரும் நாள்தோறும் ஒரு காவதம் நடந்து சென்றனர். திருவரங்கத்தைக் கடந்து செல்லும்போது சோலையில் தோன்றிய சாரணரைத் தொழுதனர். சாரணர் கூறிய சமண ஆகம உரைகளைக் கேட்டு , அருகப் பெருமாளின் பெருமைகளை ஏத்திப்

புகழ்ந்தார் கவுந்தியடிகள். பின் மூவரும் ஓர் இடத்தில் ஏறிக் காவிரியின் தென்கரையை அடைந்து ஒரு பூம்பொழிலில் தங்கினர். அங்கே வந்த வம்பப் பரத்தையும் வறுமொழியாளனும் கண்ணகியையும் கோவலனையும் நோக்கிப் பழிக்க, அது பொறாத கவுந்தியடிகள் அவர்களை நரிகளாகுமாறு சபித்தார். கோவலனும் கண்ணகியும் அவர்களுக்காக இரங்கி வேண்ட, கவுந்தியடிகள் ஓராண்டில் சாபம் விலக அருள் செய்தார். பின், மூவரும் உறையூரை அடைந்தனர்.

2.6.2. வீட்டை விட்டு நீங்குதல்

தூமயிர் அன்னமும் துணைஎனத் திரியும்
தாளொடு குயின்ற தகைசால் சிறப்பின்
நீள்நெடு வாயில் நெடுங்கடை கழிந்துஆங்கு,

குறிப்புகள்

ஞாயிறு தோன்றாத யாமத்திலே நட்சத்திரங்களோடு அழகுடன் திகழும் வெண்மதியும் வானத்தினின்றும் மறைந்தது. கரிய இருள் பரவி நின்ற விடியற் காலத்தே பண்டைத் தீவினையின் விளையால் உள்ளம் துரத்தக் கோவலன் புறப்பட்டான். அழகு பொருந்திய சிறப்புடன் செய்யப்பட்ட பெரிய கதவினை உடைய மாளிகையின் நெடிய இடைகழியைக் கோவலனும் கண்ணகியும் கடந்து சென்றனர்.

2.6.3. புகாரை நீங்கிப் புறப்படுதல்

அவர்கள் ஆதிசேடன் ஆன பாம்பணை மேல் அறிதுயில் கொள்ளும் மணிவண்ணன் ஆன திருமால் கோயிலின் வலப் பக்கத்தில் சென்றனர். பின்னர் ஐந்து கிளைகளுடன் உயர்ந்த பசிய இலைகளையுடைய மகா போதி யின் எழில் விளங்கும் நிழலில் எழுந்தருளிய புத்தன் அருளிச்செய்த நூல் பொருளை விசும்பிலே இயங்கும் சாரணர் யாவர்க்கும் விளங்குமாறு விரித்துரைக்கும் இடமான இந்திரவிகாரங்களையும் முறையாகக் கடந்து சென்றனர். புலால் உணவைத் துறந்து பொய்யாமை எனும் விரதத்தை மேற்கொண்டு அழுக்காறு அவா வெகுளி முதலியவற்றை கைவிட்டு ஐம்புலன்களும் அடங்கிய கொள்கைக் மெய்ப்பொருள் உணர்ந்தவர் கூடும் அருகப்பெருமான் கோயிலை வணங்கிச் சென்றனர். போக்கு வரவிற்காக அமைந்த கோபுர வாயிலைக் கடந்து புகாரை விட்டு அவர்கள் நீங்கினர்.

2.6.4. கவுந்தியடிகளைக் காணுதல்

மதுரை மூதூர் யாதுஎன வினவ,
ஆறுஐங் காதம்நம் அகல்நாட்டு உம்பர்
நாறுஐங் கூந்தல் நணித்துஎன நக்குத்,
தேமொழி தன்னொடும் சிறையகத்து இருந்த
காவுந்தி ஐயையைக் கண்டுஅடி தொழலும்

புகாரை விட்டு நீங்கிய அவர்கள் இலவந்திகைப் பள்ளியின் மதில் புறத்தே சென்றனர். பின் இரு மருங்கும் தாழ்ந்த சோலைகள் சூழ்ந்த காவிரி ஆற்றில் புனலாட செல்வதற்குக் அமைந்த பெரிய வழியிலே சென்று நீராடுதுறையினையும் கடந்தனர். பின் மிக்க வளமுடைய காவிரியின் வடகரையிலுள்ள சோலை வழியில் மேற்கு நோக்கிச் செல்லலாயினர். ஒரு காத தூரம் கடந்து கவுந்தியடிகள் என்னும் சமணத் துறவி உறைகின்ற தவப் பள்ளியின் அருகே உள்ள சோலையை அடைந்தனர். அங்கு கண்ணகி கொடி போன்ற இடையும் உடையும் மிக வருந்தி வழி நடந்த களைப்பால் பெருமூச்செறிந்தாள். அவள் முற்றாத தன் மழலைச் சொற்களை கூரிய பற்கள் சற்றே வெளித்தோன்ற முறுவலித்து மதுரை என்னும் பழைய ஊர் தான் எதுவோ என உடல் சோர்ந்து கணவனை நோக்கி வினவினாள். அதுகேட்ட கோவலன் பெரிதும் இறங்கி மதுரை மூதூர் நமது அகன்ற நாட்டிலிருந்து ஆறு ஐந்து காதத் தூரத்தில் தான் உள்ளது. மிகவும் அண்மையில் தான் இருக்கிறது என்று கூறி நகைத்தான். பின் தேனென இனிக்கும் சொல்லையுடைய கண்ணகியுடன் சென்று தவத்தில் இருக்கும் கவுந்தி அடிகளைக் கண்டு அடி தொழுதான்.

2.6.5. கவுந்தியடிகள் வழித்துணை

உருவமும் உயர் குடிப்பிறப்பும் நல்லொழுக்கம் அருகப்பெருமானின் ஆகமங்களை சிறிதும் பிறழாத விரதமும் ஆகியவற்றை உடைய நீங்கள் தீவினையாளரைப் போன்று நும்மிடத்தை விட்டு நீங்கி இவ்வாறு வருவதற்கு உரிய காரணம் என்ன என வினவினார் கவுந்தியடிகள். கோவலன் “மிக்க தவத்தீர் தாங்கள் வினாவிற்கு விடை கூறும் நிலையில் நான் இப்போது இல்லை மதுரை மூதூர் சென்று வாணிகம் செய்து பொருள் ஈட்டும் விருப்பமுடையவனாதலால் இப்படி வர நேர்ந்தது” என்றான். கவுந்தி அடிகள் இவளது பாடகம் அணிந்த சிறிய அடிகள் பருக்கைக் கற்கள் ஆகிய பகையை வெல்ல மாட்டா. இடையிடையே காடுகள் நிறைந்த இந்நாட்டு வழி கடத்தற்கும் அரிதாகும். இனி ஊழ் என்ன செய்யுமோ அதன் தன்மையை யாரறிவார் எனக் கூறினார். அவர் மேலும் அவர்களை நோக்கி இன்னாத சொற்களை நீக்கிய மாசற்ற கேள்வி பயன் உடையவர் தம் அறிவுரைகளைக் கேட்டு உணர்ந்து அங்கு முழுமுதற்கடவுளான அருகப்பெருமானை வழிபடுவதற்காகத் தமிழ்நாட்டு தீதுதீர் மதுரைக்குச் செல்ல விருப்பம் உடையேன், ஆதலின் வருகிறேன் நீங்கள் புறப்படுங்கள் என்றார். அந்த உரை கோவலனுக்குப் பெரிய ஆறுதலைத் தந்தது. கவுந்தியடிகளைக் கைகூப்பித் தொழுது நாவால் வாழ்த்தினான்.

2.6.6. வழியின் இயல்பு

கவுந்தியடிகள் கோவலனை நோக்கி நாம் செல்ல நினைத்த இவ்வழி இடத்து துன்பம் தருவன பலவாகும் என்றார். வெயிலின் கொடுமைத் தன்மையைப் பொறாத மெல்லிய இயல்புடைய அவளை அழைத்துக்கொண்டு மிக்க மலர்களைக் கொண்ட சோலை வழியே செல்வோம் ஆயின் நிலம் பிளந்து இறங்கிய வள்ளிக் கிழங்கைத் தோண்டி எடுத்த குழிகளைச் செண்பக மரங்கள் நிரப்பிய பூந்துகள் சேர்ந்த பலப்படுத்தி அவற்றை அறிந்து தம்மைப் பாதுகாக்கச் செல்லாத மக்கள் செயலறுதற்குக் காரணமான துன்பத்தைச் செய்யும்.

அவ்வாறு துன்பம் தரும் முதிர்ந்த பழம் பூவினாளான பொய்க்குழியை மிதியாதே விழிப்புடன் நிலம் நோக்கிச் செல்வோரை மேலே முதிர்ந்து தேனொழுகும் இனிய பலாப் பழமானது பகை போல தலையில் மோதும். மஞ்சளும் இஞ்சியும் முதலியன தம்முள் கலந்த பிணக்கத்தை உடைய தோட்டத்து பாத்திகளில் பலாவினது சிவந்த சுளைகளில் இருந்து விழுந்த பழக் கொட்டைகள் பகையாகக் காலை குத்தினாலும் குத்தும்.

கயல் போலும் கண்களையுடைய கண்ணகியின் கணவனே, இத்துன்பங்களுக்கு அஞ்சி வயலின்வழிச் சென்றால் அங்கும் இதே நிலைதான். மலர்மணம் கமழும் குளங்களில் தம்முள் போராடுகின்ற கையில் மீன்களை ஓட்டி நீர்நாய் கவ்விய நீண்ட கைகளை உடைய வாளைமீன் நீர்நாய் வாய் அடங்காது வயலில் துள்ளிப் பாயும். இக்காரிகை அது கண்ட கலங்கக்கூடும். அங்கு கரும்பில் தொடுத்த பெரிய தேனடையானது காற்றால் சிதையத் தேன் தூய நீரில் கலந்துவிடும். அதனை அறியாது நீர் வேட்கையால் நீங்கள் உள்ளங் கையால் முகந்து பருகவும் கூடும்.

வயல்களில் களை பறிப்பார் வரப்புகளில் போட்ட குவளைப்பூக்களில் வண்டினம் மது உண்ட மயக்கத்தில் ஒடுங்கிக் கிடக்கும். வழிநடை துன்பத்தால் சோர்வு அடைந்து மயங்கி அவற்றின் மீது அடியிட்டு நடத்தலும் கூடும். அலைவீசும் நீரையுடைய ஒரு வாய்க்கால் கரைகளில் செல்லும்போது புள்ளிகளால் அழகுடன் திகழும் நத்தைகளும் ஆகிய உயிர்கள் இருக்கும் இடத்தை நோக்கி ஒதுங்கி நடக்காது இயல்பான நடையை மேற்கொள்வோமானால் அவற்றின் மீது அடியிட்டு நடத்தலும் கூடும். அதனால் அவற்றுக்கு மிக்க துன்பம் உண்டாகும். அவை இறக்கவும் நேரிடும். அக்கொலைத் துன்பம் நமக்குத் தேவையான நரகத் துன்பத்தைத் தரும். எனவே மதுரை செல்வதற்கு அவ்வாறான வயல்களையும் சோலைகளையும் அல்லாது வேறு வழி

இல்லை. அதனால் அத்தகைய துன்பம் தரும் இடங்களைக் குறிப்பால் அறிந்து அவற்றைச் சாராது உயிர்க்கு இன்பம் துன்பம் தராது விழிப்புடன் நடப்பாயாக என்று கவுந்தியடிகள் கோவலனை அறிவுறுத்தினார். கவுந்தியடிகள் புறப்பட அவருடன கோவலனும் கண்ணகியும் உடன் சென்றனர்.

2.6.7. வம்பப் பரத்தையும் வருமொழியாளனும்

எள்ளுநர் போலும்இவர் என்பூங் கோதையை
முள்உடைக் காட்டின் முதுநரி ஆகெனக்
கவுந்தி இட்ட தவம்தரு சாபம்

பின்னர் மேகம் சூழ்ந்த பூம்பொழில்களை உடைய காவிரி ஆகிய பெரிய ஆற்றினைக் கடந்தனர் கண்ணகியும் கோவலனும் கவுந்தி அடிகளும். திருக்கோயிலை உடைய காவிரியின் தென்கரை அடைந்து மலர் சூழ்ந்த சோலையில் இளைப்பார தங்கியிருந்தனர். அங்கே புதிதாகப் பரத்தமையை மேற்கொண்ட ஒருத்தியும் பயனில பேசும் காமுகன் ஒருவன் நறுமணம் கமழும் சோலைகள் புகுந்து அவர்கள் அருகில் சென்றனர். அப்படிச் சென்றவர், காமனும் ரதியும் போல் காணப்படும் இவர்களை யார் என கேட்டு அறிவோம் எனக் கருதி கவுந்தியடிகளை நோக்கி விரதத்தை மேற்கொண்டு பட்டினி கிடந்து இளைத்த உடம்பையும் புண்ணியத்தையும் உடையீர், இவர்கள் தாம் யாரோ என வினவினர். அதற்கு இவர்கள் என் மக்கள். காமனும் ரதியும் அல்லர். மானிட யாக்கையர். வழிநடை பயணத்தால் வருந்துகின்றனர். அவரிடம் செல்லாது சற்று விலகிச் செல்லுங்கள் என்றார். அதுகேட்டு அவர்கள் கற்றறிந்தார் என்கின்றீர். ஒரு வயிற்றில் பிறந்தோர் கணவனும் மனைவியுமாகக் கூடி வாழ்க்கை நடத்தல் உண்டோ, எனக் குறும்பாக கேட்டு எள்ளி நகையாடினர். அது கேட்ட கண்ணகி இரு செவிகளையும் பொத்திக்கொண்டு தன் கணவன் முன் நடு நடுங்கி நின்றாள். அதுகேட்ட கவுந்தியடிகள் இவர்கள் எனது பூங்கோதை போன்றவளை இகழ்ந்தனர். முள் நிறைந்த காட்டினகண் முது நரியாக எனச் சபித்தார். தவத்தையுடையவர் சாபமாதலால் உடனே பலித்தது. அவர்களை கண்முன்னால் காணமுடியவில்லை. கோவலன் கண்ணகி இருவரும் நரிகள் நெடிய குரலால் தமது அருகே ஊளையிடுவது கேட்டு நடுக்கம் கொண்டனர். இது கவுந்தியடிகள் சாபத்தால் நேர்ந்தது என்பதனை உணர்ந்து ஒழுக்கத்தினின்று நீங்கி ஒரு நேர்மை இல்லாத தீய மொழிகளைக் கூறினாலும் அறியாமை என்று அறிதல் வேண்டும் என்று கருதி, அவரைத் தொழுது தவறிழைத்தவர் சாபம் நீங்கும் காலத்தை அருள்வீராக என வேண்டினர். தமது அறியாமையினால் இன்று இவ்விழி பிறப்பினை அடைந்தோர் காட்டில் ஒரு புறத்தே 12 மாதங்கள்

நரிகளாகத் திரிந்து துன்புற்ற பின் முன்னைய உருவத்தைப் பெறுவர் என அவர்களுக்கு சாப விடுதலையும் தந்தருளினார். கவுந்திஅடிகளும் கண்ணகியும் கோவலனும் முன்னே முறம் போலும் செவியுடைய யானையுடன் போரிட்டு வென்ற புறத்தே சிறகினையுடையே கோழி என்று சொல்லப்படக்கூடிய உறையூரை விரும்பிச் சென்று அடைந்தனர்.

2.7. தொகுத்துக் காண்போம்

புகார்க் காண்டத்தின் நிறைவுப் பகுதியில் உள்ள காதைகளின் மூலமாக காப்பிய போக்கினை உணர்ந்து கொண்டோம். மேலும் இளங்கோவடிகளின் இலக்கிய ஆளுமையையும் உணர்ந்தோம்.

குறிப்புகள்

2.8. முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்கள்

1. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் அமைப்பினைக் காட்டுக.
2. ஐவகை மன்றங்கள் பற்றி விளக்குக.
3. மாதவி ஆடிய ஆடல்களை விளக்குக.
4. மாதவி தன்னை எவ்வாறு ஒப்பனை செய்து கொண்டாள் ?
5. மாதவி வரைந்த மடலின் தன்மையை காட்டுக
6. கண்ணகி கண்ட கனவு யாது?
7. கோவலன் கண்ணகி கவுந்தியடிகள் சந்திப்பினை விளக்குக.

2.9. மேலும் பயில்வதற்கான நூல்

1. சிலப்பதிகாரம் - புலியூர்க்கேசிகன் (தெளிவுரை) பாரி நிலையம், சென்னை 108, 1993
2. சிலப்பதிகாரம் -புகார்க்காண்டம் நா.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை கௌரா பதிப்பகக்குழுமம், சென்

கூறு .3 இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் - மதுரைக்காண்டம்

3.1. காடுகாண் காதை (காதை -11)

3.1.1. காதைச்சுருக்கம்

குறிப்புகள்

உறையூரிலிருந்து புறப்பட்ட கோவலனும் கண்ணகியும் கவுந்தியடிகளும் தென்திசை நோக்கிச் சென்று ஒரு சோலையில் தங்கினர் . அங்கு பாண்டியனின் பெருமை பற்றித் தானே பேசிக்கொண்டிருந்த மாங்காட்டு மறையோனைச் சந்தித்தனர் . அவனிடம் மதுரை செல்லும் வழி பற்றி வினவினர். அம்மறையோன் மூன்று வழிகளைப் பற்றி விளக்கமாக எடுத்துக் கூறினான். அவர்கள், அவன் கூறிய இட வழியில் சென்றனர். நீர் வேட்கை காரணமாகக் கோவலன் ஒரு பொய்கைக் கரையை அடைந்தபோது, கானுறை தெய்வம் வசந்தமாலை வடிவத்துடன் வந்து அவனை மயக்கியது. அவன் கொற்றவை மந்திரத்தை உச்சரிக்க, வஞ்சக வடிவம் மாற, தெய்வம் தன்னியல்பினைக் கூறி மறைந்தது. பின் மூவரும் ஐயையின் கோயிலை அடைந்தனர்.

3.1.2. மாங்காட்டு மறையோன் சந்திப்பு

மூன்று திங்களை அடுக்கி வைத்தாற்போன்ற அழகிய முக்குடைக்கீழ் செங்கதிர் ஞாயிறு போல ஒளியுடையோனாகி, மாலைபோல மலர்கள் மலர்ந்து தொங்கும் அசோகின் கொழுவிய நிழலிலே எழுந்தருளிய, தனக்கொரு முதல்வன் இல்லாத தோற்றத்தினையுடைய அருகப் பெருமானைப் பணிந்து வணங்கினர். நிக்கந்தனுடைய பள்ளியிலே உள்ள சமண சமயத் துறவிகளுக்கெல்லாம், முன்னர் ஆற்றிடைக் குறையாகிய திருவரங்கத்தின் அகன்ற சோலையிலே சாரணர் தமக்கு அருளிய தகுதிமிக்க அறவுரைகளைக் கவுந்தியடிகள் இனிமையுற எடுத்துரைத்தார். அத்துறவியர் உறையும் அவ்விடத்திலேயே மூவரும் அன்று தங்கினர். மூவரும் மறுநாள் தெற்கு நோக்கிச் செல்ல விரும்பி வைகறையாகிய விடியற்காலத்தில் உறையூரை விட்டு நீங்கி நடக்கலாயினர். ஞாயிறு கிழக்கே விளங்கித் தோன்றினான். அவர்கள், நீர் வளம் மிக்க வயல்களும் குளங்களும் பொலிவு பெற்ற வழியிலே உள்ள சோலையின்கண் ஒரு மண்டபத்துள் நுழைந்தபோது அங்கே ஒரு முதிய மறையோனைக் கண்டனர். அம்மறையோன் பாண்டியரின் பெருமையைப் பின்வருமாறு பாராட்டி வாழ்த்திக் கொண்டிருந்தான். மன்னன் யாரினும் தலை சிறந்த தகைமையுடையோனாகிய எம் மன்னன் வாழ்வானாக! இவ்வுலகைப் பல ஊழிக்காலம் அவனே காப்பானாக! தன் பெருமையின் அளவினை உலகத்து அரசர்க்கெல்லாம் கடலைக் காலால் மிதித்து உணர்த்தியவன், வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன்! கடல்மீது வேலை எறிந்த

பெரிய பகையினைப் பொறுக்காது பொங்கியெழுந்து, ப∴றுளியாற்றுடன் பல பக்க மலைகளையுடைய குமரி மலையினையும் தன்னகத்தே கொண்டு அழித்தது. ஆதலால் அவற்றிற்குக் ஈடாக வடக்கே சென்று கங்கையாற்றையும் இமயமலையையும் கைக்கொண்டு தென் திசை ஆண்டான், பாண்டியன்! அந்தப் பாண்டியன் புகழ் வாழ்வதாக! "சந்திர குல மரபு மேன்மையடையுமாறு ஆயிரம் கண்களையுடைய இந்திரன் அணிவித்த வலிமை பொருந்திய ஆரத்தைத் தனது அழகு விளங்கும் மார்பிலே பூண்டான் பாண்டியன் , அந்தப் பாண்டியன் புகழ் வாழ்வதாக! ", "இவன் , நம் குல முதல்வனான இந்திரன் தலையிலே சூடிய முடியில் இருந்த கிம்புரியை உடைத்தவன் " என இடியுடன் கூடிய மழை சில ஆண்டுகள் பாண்டி நாட்டில் பெய்யாது ஒழிந்தது . ஆயினும் தன் நாட்டில் தப்பாத விளையுளாகிய மிக்க வளம் பெருகும் வண்ணம் , அம்மேகங்களைச் சிறைப்படுத்தி மழை பொழியச் செய்தான் பாண்டியன்! அந்தப் பாண்டியன் புகழ் வாழ்வதாக! என்றிவ்வாறு அம்முதியவன் தீதுதீர் சிறப்பின் தென்னவர் மரபினை வாழ்த்தியிருந்தனன். அவன் அருகே சென்ற கோவலன், "யாது நும் ஊர்? இங்கு எதற்காக வந்தீர்? " என வினவினான், குன்றாச் சிறப்பினையுடைய தான்மறையாளன் தனது வருகைக்குரிய நோக்கம் பற்றிக் கூறலானான். " நான் மேற்கு மலைப் பக்கத்தே உள்ள மாங்காடு என்னும் ஊரில் வாழ்பவன் . கரிய மேகம் உயர்ந்த பொன் மலைமீது விரிந்து பரந்து படிந்த தன்மை போலப் பரந்தெழுந்த ஆயிரம் தலைகளையுடைய அரிய வலிமை பொருந்திய பாம்பணையாகிய பள்ளிமீது பலரும் வணங்கிப் போற்றுமாறு, மிக்க அலைகளையுடைய காவிரிப் பேராற்றின் இடைக் குறையில் திருவரங்கம் மாறுபட்டு நிலத்தைச் சுட்டெரிக்க , முல்லையும் குறிஞ்சியும் நல்லியல்பு கெட்டுத் தன்னைச் சார்ந்தாரை நடுங்கச் செய்யும் பாலை எனப்படும் கொடுந்தன்மையுறும் "இத்தகைய வேனிற்காலத்தே காரிகையுடன் கடும் பயணத்தை மேற்கொண்டீரே! கற்பாறைகளும் , சிறு மலைகளும் மயக்கம் தரும் கானல் நீர் வேலியும் கலந்து கிடக்கும் இந்த நீண்ட பாலை வழியைக் கடந்து சென்று கொடும்பாளூர், நெடுங்குளம் என்னும் இரண்டு ஊர்களுக்கும் பொதுவான ஏரிக் கரையினை அடைந்தால், பிறை சூடிய சிவபெருமானின் முத்தலைச் சூலம் போல, கடத்தற்கரிய மூன்று வழிகள் பிரியும்! "எனக்கூறி, மேலும் அவற்றை விரிவாக எடுத்துரைத்தான் அம்மறையோன் .

3.1.3. வலப்புற வழியின் இயல்புகள்

மூன்று வழிகளுள் வலப்புற வழியாகச் செல்லத் துணிந்தால், விரிந்த தலையையுடைய வெண்கடம்பும், காய்ந்து போன ஓமையும்,

குறிப்புகள்

பொரிந்த தாளினை உடைய வாகையும் உலர்ந்த புல்லாகிய மூங்கிலும் நீரற்றுச் சுருங்கிக் கிடக்கும் கள்ளியும் வழியெங்கும் நிறைந்து கிடப்பதைக் காண்பீர். நீர் வேட்கையால் வருந்தும் மான்கள் நின்று அலரும் காட்டையும், எயினர் குடியிருப்பையும் கடந்து செல்ல வேண்டியிருக்கும்! பின் மலைச் சாரலில் விளையும் ஐவனம் என்னும் நெல்லும் , இலையற்ற கணுக்களையுடைய முறிக்கும் பக்குவத்தில் உள்ள கரும்பும், கொய்யும் பருவத்தையுடைய அழகு பெற்ற தினையும், வளமான புனத்தின்கண் விளைந்த வரகும், வெள்ளுள்ளியும், மஞ்சளும் , அழகிய கொடியினையுடைய கவலையும் , தாழ்ந்த குலையுடன் கூடிய வாழையும், கமுகும், தெங்கும் , மாவும், பலாவும் ஆகிய இவை ஒன்றையொன்று அடுத்தடுத்துச் சூழ்ந்திருக்கும் பாண்டியனின் சிறுமலை விளங்கித் தோன்றும். அம்மலையின் வலப்புறமாகச் செல்வீராயின் மதுரையை அடைவீர்.

3.1.4. இடப்புற வழியின் இயல்புகள்

அவ்வழிச் செல்லாது இடப் பக்கத்து வழியாகச் செல்ல விரும்பின், அது பற்றிக் கூறுவேன்; சிறகினையுடைய வண்டுகள் செவ்வழிப் பண் போல் பாடுகின்ற ஆழமான குளங்களையும், வயல்களையும் குளிர்ந்த பூஞ்சோலைகளையுமுடைய மருத நிலத்தையும், பின்னர்ச் சுரம்பல இடையிடையே கிடக்கின்ற காட்டு வழியையும் கடந்து செல்வீராயின், திருமாலிருஞ்சோலை மலையை அடைவீர் . அங்கே மிக்க மயக்கத்தைப் போக்கும் பிலத்து வழி ஒன்று உண்டு. அப்பிலத்தினுள்ளே, விண்ணவரும் போற்றுமாறு வியக்கத்தக்க முறையில் புண்ணிய சரவணம், பவகாரணி, இட்ட சித்தி எனப் பெயர் பெற்ற, என்றும் நீங்காத சிறப்பினை உடைய மூன்று பொய்கைகள் உள்ளன. புண்ணிய சரவணம் என்னும் பொய்கையில் முழ்கி நீராடுவீராயின் , விண்ணவர் கோமானாகிய இந்திரனால் இயற்றப்பெற்ற ஐந்திறம் என்னும் இலக்கணத்தைக் கற்றுத் தேர்ந்தவராவீர்! பவகாரணியில் மூழ்கி நீராடுவீராயின் இந்தப் பிறவிக்குக் காரணமாக இருந்த முற்பிறவிகள் பற்றி உணர்வீர்! இட்ட சித்தி என்னும் பொய்கையில் மூழ்கி நீராடுவீராயின் அப்போது நீங்கள் மனத்தில் கருதியவற்றை யெல்லாம் பெறுவீர். நீங்கள் அப்பிலத்துள் நுழைய விரும்பினால் ஓங்கி உயர்ந்த அம்மலைக்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமாலை வணங்கி, அவனது திருவடிகளைச் சிந்தையில் கொள்வீராக! அப்படி அப்பெருமானைத் துதித்து, அம்மலையை மும்முறை வலம் வந்தால் நிலம் பிளக்கும் வண்ணம் பூமியை அறுத்துக் கொண்டு செல்லும் ஆழமான சிலம்பாற்றின் அகன்ற கரையிலே, நறுமண மலர்கள் நிறைந்த வேங்கை மரத்தின்கீழ்க் கரிய மேகம் போன்ற கூந்தலையுடைய வளைந்த

வளையல் அணிந்த ஓர் இயக்க மாது தோன்றுவாள்! அப்படித் தோன்றும் அவள் ஒரு வினா வினவுவாள், ” இம்மை இன்பமும் மறுமை இன்பமும், இரண்டும் இன்றி எப்போதும் தூயதாய் நிற்கும் இன்பமும்' ஆகியவற்றைக் கூறுங்கள். நான் இம்மலையில் வாழ்கிறேன் “ என் பெயர் வரோத்தமை ! இம் மூன்று உண்மைகளை உரைப்பார்க்கு நான் எவ்வகையிலும் உரியவள் ஆவேன்“ ஆதலின் , நீங்கள் உரைப்பீர்களானால் தகுதியுடைய உமக்கு இப்பில வாயிற் கதவினைத் திறப்பேன்! ” என்று கூறுவாள். நீங்கள் ஏற்ற பதில் கூறின் கதவைத் திறந்து விடுவாள். பின் அவன் காட்டும் நல்ல வழியிலே செல்வீராயின் பல கதவுகள் (வாயில்கள்) தோன்றும் ! இரட்டைக் கதவினையுடைய வாயில் ஒன்றும் தோன்றும்! தொடர்ந்து சென்றால், ஓவியமாகத் தீட்டப்பட்ட பூங்கொடி போன்ற அழகிய பெண் ஒருத்தி எதிர்ப்படுவாள். அவள், ”இறுதி இலா இன்பம் என்பது எது? அதனை எனக்கு இங்கு உரைப்பீராயின், நீங்கள் விரும்பி வந்த பொருள்களைக் காண்பீர்! ” என்று வினவுவாள், ” நீங்கள் எனது வினாக்களுக்கு விடை கூறாவிட்டாலும் உங்களைத் துன்புறுத்த மாட்டேன். இந்த நெடு வழிக்கு அப்பால் கொண்டு போய் விட்டுவிடுவேன். பொருந்தப் பதில் உரைப்பார் உளராயின் அவர்க்கு மேற்கூறிய மூன்று பொய்கைகளின் கரைகளையும் காட்டித் திரும்புவேன்! ” என்றும் உரைப்பாள். ” அரிய வேதங்களில் உணர்த்தப்படும் ஐந்தெழுத்து மந்திரமான நமசிவாய என்பதனையும், எட்டெழுத்து மந்திரமான ஓம் நமோ நாராயணாய என்பதனையும் மனம் ஒன்றி முறையாக ஓதி நீர் விரும்பியதொரு பொய்கையில் நீராடுவீராயின், அதனால் நீங்கள் பெறும் பயன் பெரிதாம். அதனைத் தவத்தோரும் காண்டல் அரிது. நீவிர் மற்றப் பொய்கைகளின் பயனை எண்ணாது மலர்மிசை நின்ற திருமாலின் அழகிய தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை உள்ளம் ஒன்றி நினையுங்கள் . அவ்வாறு உள்ளம் பொருந்தித் தியானம் செய்தால், அத்திருமாலின் கருடக் கொடி பறக்கும் நீண்ட கொடி காடு மரம் கண்ணுக்குத் தெரியும். பின், அவளது மலர் போன்ற இணையடிகள் உங்களை ஏற்றுக் கொண்டு பிறவித் துயரைப் போக்கும்! அந்நிலையில் பேரின்பம் அடைந்தவராய் மாண்புடைய மதுரைக்குச் செல்வீராக! கண்கூடாகக் காணத்தகும் பிலத்தின் தன்மை இதுவேயாகும்!.

குறிப்புகள்

3.1.5. இடை வழியின் இயல்புகள்

அந்த வழியிலும் செல்ல உங்களுக்கு விருப்பமில்லையானால் , இடைப்பட்ட வழி நல்ல வழியாகும் தேன் சிந்தும் மலர்ச் சோலைகள் சூழ்ந்த ஊர்கள் இடையிடையே உள்ள காடுகள் பலவற்றைக் கடந்து சென்றால், அந்த அரிய வழியிலே பெருந்துன்பம் தரும் கானுறை

குறிப்புகள்

தெய்வம் ஒன்று எதிரே தோன்றும்! கண்டோர் நடுக்கம் கொள்ளாதவாறு , இனிய வடிவத்தோடு வந்து துன்பம் செய்யாது வழிப் போவாரைத் தடுக்கும், அதனிடமிருந்து தப்பி நடந்து மேற்சென்றால், அம் மதுரை செல்லும் வழி மூன்றும் ஒன்று சேர்ந்து பெருவழியாக விளங்கும். ஆதலால் நீங்கள் சென்று வாருங்கள்! நான் , நெடிய உலகத்தைத் தாவியளந்த திருமாலின் திருவடிகளை வணங்கும் தன்மையுடையவன். ஆதலால் என் வழியிலே போய் வருகிறேன்! ” என்று கூறி முடித்தான். மாமறையோன் வாயிலாக வழியின் இயல்புகளைக் கேட்டறிந்த கவுந்தியடிகள் ,

நலம்புரி கொள்கை நான்மறை யாள
பிலம்புக வேண்டும் பெற்றி ஈங்கில்லை
கப்பத் திந்திரன் காட்டிய நூலின்
மெய்ப்பாட் டியற்கையின் விளங்கக் காணாய்
இறந்த பிறப்பின் எய்திய வெல்லாம்
பிறந்த பிறப்பிற் காணா யோநீ
வாய்மையின் வழாது மன்னுயி ரோம்புநர்க்கு
யாவது முண்டோ எய்தா அரும்பொருள்
காமுறு தெய்வங் கண்டடி பணிய
நீபோ யாங்களும் நீள்நெறிப் படர்குதும்

ஒரு பொருள் பொருந்திய உரையை உரைப்பாராயினார் “ நல் ஒழுக்கத்தை விரும்பும் கொள்கையினையுடைய நான்மறை வல்லவனே! நீ கூறிய பிலத்தில் புக வேண்டிய நிலை எங்களுக்கு இல்லை! நீடு வாழ்தலையுடைய இந்திரன் இயற்றிய வியாகரணத்தினை, அருகப் பெருமாள் அருளிய பரமாகமத்தில் விளங்கக்காண்பாய் ! ஆதலால் புண்ணிய சரவணத்தில் மூழ்கி நீடார வேண்டா!. நீ செல்வாயாக. நாங்களும் நீண்ட வழியிலே மதுரை நோக்கிச் செல்வோம் என்றார்.

3.1.6. ஐயைக்கோட்டம் அடைதல்

வானில் செல்லும் ஞாயிறு வெம்மை செய்யத் தொடங்கிற்று . ஆதலால் தீமை மிக்க பாலை வழி இனி வெயிலில் சென்று கடத்தற்கு அரிது என உணர்ந்தனர் கோவலன், வளைந்த காதணியை அணிந்த கண்ணகி, கவுந்தியடிகள் ஆகியோர். மயக்கத்தைத் தரும் வழியையுடைய நிலப் பரப்பில் உள்ள குரவமும், வேன் கடம்பும், கோங்கும், வேங்கையும் தம்மிற் கலந்து பொலிவுடன் வளர்ந்திருந்த, சோலை சூழ்ந்து விளங்கிய ஓரிடத்தை நெருங்கினர். நெருங்கி, கடத்தற்கரிய வழிகளில் செல்வோரது வளத்தினையன்றி , மழை வளத்தினைப் பெறாத வில்லையுடைய மறவர், எமனை ஒத்த வலியுடன் வளைந்த வில்லைக் கையில் ஏந்திப் பகைவர் முனையிடத்துச் செல்ல, அவர்க்கு நல்ல வெற்றியைக் கொடுத்து

குறிப்புகள்

அதற்குக் கைம்மாறாக வீரத் தன்மைக்கு அடையாளமான அவிப்பலியாகிய கடனை எதிர் நோக்கும் நெற்றிக் கண்ணையுடைய குமரியும் , விண்ணோர் போற்றும் பாவையும் , குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய வான நாட்டையுடையவளுமான கொற்றவையின் கோயில் ஒன்று அங்கிருக்கக் கண்டு, அக்கோயிலின் ஒரு புறமாகச் சென்று தங்கினர்.

3.2. வேட்டுவ வரி (காதை -12)

3.2.1. காதைச்சுருக்கம்

கவுந்தியடிகள், கண்ணகி, கோவலன் மூவரும் ஐயை கோயிலின் ஒரு பக்கத்தே இளைப்பாறினர். அங்கே, சாலினி, தெய்வம் ஏறப்பெற்று ஆவேசம் கொண்டாள். கொற்றவைக்குச் செய்ய வேண்டிய செய்கடனை நிறைவேற்றுமாறு கூறினாள். தெய்வம் ஏறிய சாலினி கண்ணகியை அனைவர்க்கும் சுட்டிக் காட்டி, " ***இவளோ கொங்கச் செல்வி, குடமலையாட்டி, தென்தமிழ் நாடு செய்த தவக்கொழுந்து*** ” என அவளது எதிர்காலத் தெய்வநிலை குறித்து வியந்துரைத்தாள் . அது கேட்ட கண்ணகி , நாணமுற்றுக் கணவனின் புறத்தே ஒதுங்கி நின்றாள். வேட்டுவர்கள் கொற்றவையின் புகழ் கூறி வரிப் பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டாடினர்.

3.2.2. தெய்வம் ஏறப் பெற்ற சாலினியின் முழக்கம்

ஞாயிற்றின் வெம்மையான கதிர்கள் கடுமையாகத் தாக்கும்போது வழிப் பயணத்தை மேற்கொண்டதால் மணமிகு கூந்தலையுடைய கண்ணகி பெருந்துன்பமுற்றாள். அவளது சிற்றடிகள் சிவந்தன; வருத்தம் தாளாது குமுறிச் செறிந்தாள். வழி நடைத் துன்பம் தொலையுமாறு மூவரும் ஐயை கோட்டத்தில், யாவரும் அறியாதவாறு ஒரு பக்கமாக இருந்தனர். அங்கே, அம்பினை வழங்கும் வில்லினை ஏந்திய பெரிய கைகளையுடைய மறவர் குடியிலே பிறந்த உரிமையால், பழங்கடனைத் தர முழங்கி ஆர்ப்பரிக்கும் சாலினி, தெய்வம் ஏறப் பெற்றாள். அவளது மெய்ம்மயிர்ச் சிலிர்த்தது. அவள் கைகளை எடுத்து உயர்த்தி, முள் வேலி இடப்பட்ட ஊரின் நடுவே எயினர் ஒருங்கு கூடிப் பகிர்ந்து உண்ணும் ஊர் மன்றத்தில் யாவரும் வியக்கும் வண்ணம் கால் பெயர்த்து ஆடினாள்! ” பழங்கடன் தராமையால், பகைவரது ஆரவாரம் மிக்க பெரிய ஊரில் ஆனிரைகள் திரண்டன! இங்கோ வலிய வில்லினையுடைய மறவர்களின் மன்றங்கள் பாழ்பட்டன! மறக்குடி மறவரும் வழிப்பறியால் வளம் சுரக்கப் பெறாது அறக்குடியினர் போலச் சினம் குறைந்து செருக்கு அடங்கினர்! கலையாகிய ஊர்தியையுடைய கொற்றவைக்கு நீங்கள் செய்கடனைத் தராவிட்டால், அவள் உங்கள் வில்லுக்கு வெற்றியைத் தரமாட்டாள்! வழிப்

Self Instructional Material

குறிப்புகள்

போவார் பொருளைப் பறித்து உண்ணும் மக்களே! நீங்கள் கள் குடித்து மகிழ்ந்து வாழும் வாழ்வை விரும்புவீராயின், கொற்றவைக்குரிய பலிக் கடனை அளிப்பீராக! ” என்று உரைத்தாள்.’ தம் தலையைத் தாமே அரிந்து கொற்றவைக்குப் பலியிட்டு இத்தனை என எண்ணிக் கொள்ளுமாறு செய்யும் அம்மறவர்கள் நோயால் செத்து எரிக்கப்பட்டு வறிதே இறக்காத குடியினர். அவர்கள், தம் தொல்குடியில் பிறந்த தெய்வம் ஏறப்பெற்ற அச்சாலினியின் குறுகிய சுருண்ட கூந்தலைச், சிறு வெள்ளைப் பாம்புக் குட்டி போலச் செய்த பொன் கயிற்றினால் நீண்ட சடை முடியாகச் சுற்றிக் கட்டினர். கட்டு வேலி சூழ்ந்த தோட்டப் பயிரை அழித்த பன்றியினது வளைந்த கொம்பினைப் பிடுங்கி, அதனைப் பிறைச் சந்திரன் என்னுமாறு சடைமுடியில் சாத்தினர். அஞ்சாமையுடைய வலிய புலியின் வாயைப் பிளந்து பெற்ற வெண் பற்களை ஒழுங்கான மாலையாகக் கோத்துப் புலிப்பல்தாலி என அவள் கழுத்தில் அணிந்தனர். வரிக் கோடுகளும் புள்ளிகளும் கலந்த புலித்தோல் ஆடையை அவளது இடையில் மேகலையாக உடுத்தினர். அன்புடன் வயிர வில்லை எடுத்து அவளது கையில் கொடுத்தனர். முறுக்குண்ட கொம்பையுடைய ஆண் மான் மீது அவளை அமரச் செய்தனர். பாவையும் கிளியும், சிறுமயிரையுடைய அழகிய சிறகினைக் கொண்ட காட்டுக் கோழியும், நீலநிற மயிலும், பந்தும், கிழங்கும் ஆகிய இவற்றைக் கொடுத்து அவளைக் கொற்றவையாகப் புனைந்து துதித்தனர். வண்ணக் குழம்பும், சுண்ணப்பொடியும் குளிர்ந்த மணமுள்ள சந்தனமும், அவரையும், துவரையும், எள்ளுருண்டையும், நிணத்துடன் கூடிய சோறும், மலர்களும், புகையும், விரும்பிய மணப் பொருள்களும் ஆகிய இவற்றைப் பணிப் பெண்கள் ஏந்தி அவள் பின்னே வருமாறு செய்தனர். வழிப்பறிக்கும்போது கொட்டும் பறையும், கொம்பும், புல்லாங்குழலும் , பெருமை மிக்க மணியும் ஆகிய இவை தம்மிற் கூடி ஒருசேர ஒலிக்குமாறு அச்சாலினியாகிய கொற்றவை முன்னே நிறுத்தினர். பின் அணங்கேறிய அச்சாலினி தான் தந்த வெற்றியின் விலையாகிய பலியினை உண்ணும் இடமாகிய மலர் விரிந்த பலிபீடத்தை முதலில் வணங்கிப் பின்னர், விரைந்த செலவினையுடைய கலையை ஊர்தியாக உடைய கொற்றவையைக் கையால் தொழுது நாவால் போற்றினாள்.

3.2.3. தெய்வம் போற்றிய தெய்வக் கண்ணகி

இவளோ, கொங்கச் செல்வி குடமலை யாட்டி
தென்றமிழ்ப் பாவை செய்த தவக்கொழுந்து
ஒருமா மணியாய் உலகிற் கோங்கிய
திருமா மணியெனத் தெய்வமுற் றுரைப்ப

தெய்வம் ஏறப் பெற்ற அச்சாலினி, தம்முள் ஒத்த தாமரை மலர்போலும் சிற்றடிகள் வருந்த மிகவும் துன்புற்றுத் தன் கணவனுடன் அங்கு ஒருபால் தங்கியிருந்த மணம் பொருந்திய கூந்தலையுடைய கண்ணகியை எயினர்க்குச் சுட்டிக் காட்டினாள், மேலும், ”இவள் ,கொங்கு நாட்டின் விலை மதிப்பற்ற செல்வி; குடமலை நாட்டை ஆள்பவள்; தென் தமிழ்ப் பாவை; மேலோர் செய்த தவக் கொழுந்து; இவ்வுலகிற்கெல்லாம் ஒப்பற்ற மாமணி போன்று மிக்க ஒளியைத் தரும் தெய்வ மகள்! ” என்று மெய்மறந்து போற்றித் துதித்தாள்.

குறிப்புகள்

3.2.4. கண்ணகியின் அடக்கமுடைமை

சாலினியின் புகழுரையைக் கேட்ட கண்ணகி, “இம் மூதறிவுடையாள் ஏதோ மயக்கத்தால் இவ்வாறு கூறினாள் போலும்!” என்று கருதிப் பெறுதற்கரிய கணவனான கோவலனின் பின்னால் ஒடுங்கி, புதியதொரு புன்னகை பூத்து நாணி நின்றாள்.

3.3. புறஞ்சேரி இறுத்த காதை (காதை -13)

3.3.1. காதைச்சுருக்கம்

கண்ணகியின் உடல் சோர்வினை உணர்ந்த கோவலன், “ பாண்டியனின் செங்கோல் சிறப்பால் நாட்டில் யாதொரு இடையூறும் நேராது. ஆதலால் இரவில் செல்லலாம் “ எனக் கூறினான். அவ்வாறே மூவரும் நடந்து சென்றனர். முள்வேலி சூழ்ந்த காவல் மிக்க இடத்தே இருவரையும் இருக்கச் செய்து, கோவலன் தனியே நீர்த்துறையை நாடிச் சென்றான். அங்கே கோசிகனைச் சந்தித்தான். கோவலனைப் பிரிந்த புகார் நகரம் உற்ற துயர் பற்றிக் கோசிகன் விரிவாகக் கூறி, மாதவியின் கடிதத்தை அவனிடம் அளித்தான். கடிதத்தின் மேன்மையை உணர்த்த கோவலன், “அவள் செய்த குற்றம் யாதும் இல்லை! இது என் தீது“ என நொந்து தன்னையே பழித்துக் கொண்டான். அந்தச் சிறந்த கடிதத்தைப் பெற்றோரிடம் சேர்த்து அவர் தம் துன்பம் களையுமாறு கோசிகனை வேண்டிக் கொண்டான். பின், பாணரொடு சேர்ந்து யாழ் இசைத்தான், மதுரை எவ்வளவு தூரம் இருக்கிறது“ என அப்பாணரிடம் வினவ, அவர்கள், “ அண்மைத்தே“ என மொழிந்தனர் . பிறகு கோவலனும் கண்ணகியும் கவுந்தியடிகளும் ஒரு கட்டு மரத்தில் ஏறி வையையாற்றைக் கடந்து, தென்கரையை அடைந்து, மதுரையின் மதிற்புறத்துப் புறஞ்சேரியில் தங்கினர்.

3.3.2. மதுரை நோக்கிய மூவரின் பயணம்

விடிய விடிய நடந்தனர். கோவலன் வழிநடைப் பயணத்தால் சோர்ந்து களைத்திருந்த கண்ணகியை நோக்கி, ”இந்த வழியில் வரிப் புலிகள் உறுமும்; பேராந்தைகள் அலறும்; கரடிகள் முழங்கும்; இவற்றைக்

குறிப்புகள்

கேட்டு நீ அஞ்சாது என்னுடன் இணைந்து வருக ! ” என்று கூறி, வளையல் அணிந்த அவளது கையைத் தனது தோள்மீது சார்த்திக் கொண்டான். வழி நடை வருத்தம் தீரும் வண்ணம் பாவ மொழியின் நீங்கிய குற்றமற்ற கேள்வியினையுடைய கவுந்தியடிகளின் அறவுரைகளைக் கேட்டவாறே கடத்தற்கரிய வழியைக் கடந்தனர். அப்போது முதுவேனில் வெம்மை நிலைபெற்ற மூங்கில் எரிந்து சரிந்து கிடக்கும் காட்டிடத்தே காட்டுக் கோழிகள் சூரியன் வருகையை அறிவித்தன. வரிப்பாட்டைப்பாடும் இயல்பினராய், மறைநூல் தன்மையிலிருந்து மாறுபட்ட இழுக்கினராய், முப்புரி நூல் அணிந்து வாழ்வோரின் ஓர் ஊரை அவர்கள் அடைந்தனர். அந்த ஊரின் உள்ளே செல்லாது ஒரு புறத்தே தங்கினர். கோவலன், கவுந்தியடிகளுடனே கண்ணகியை ஒரு பாதுகாவலான இடத்தே இருக்கச் செய்து, முள்வேலியைக் கடந்து சந்தி முதலான காலை நியமங்களை முடிப்பதற்காக நீண்ட வழியில் உள்ள நீர் நிலையை நாடிச் சென்றான்.

3.3.3. கோசிகன் சந்திப்பு

அவன் காட்டு வழியிலே கண்ணகியை அழைத்து வந்தமைக்குப் பெரிதும் வருந்தி உலைத் துருத்தி போலப் பெருமூச்செறிந்தான். உடல் தளர்ந்து உள்ளம் சோர்ந்து மேனி நிறம் மாறுபட்டிருந்ததால், அவனைத் தேடி வந்த கோசிகன் என்னும் பிரமச்சாரி இவன் கோவலன் தானா“ என ஐயுற்றான். தனது ஐயத்தைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக அருகில் இருந்த “ மாதவி “ என்ற பெயருடைய குருக்கத்திக்கொடி படர்ந்த ஒரு பந்தரைச் சார்ந்து, “ மாதவியே! தன்னை விட்டுக் கோவலன் பிரிந்ததால் மிக்க துன்பத்தை அடைந்த நெய்தல் மலர் போன்ற கண்களையுடைய மாதவியைப் போல நீயும் பொறுத்தற்கரிய இம்முதுவேனிற் காலத்து வெயிற்கு ஆற்றாது வாடி மலர்களைக் களைந்து துன்புற்றாயோ?” கோசிகனின் கூற்றைச் செவியேற்ற கோவலன், “ஐயனே! நீர் இங்குக் கூறியதன் பொருள் என்ன? என வினவினான். அவ்வளவில் அவளது ஐயம் நீங்கியது “தீதில்லாது இருக்கின்றான்! நான் கண்டு பிடித்து விட்டேன், இவன் கோவலன்தான்“ என மகிழ்ச்சியுடன் அவனை நெருங்கிக் கூறலுற்றான்.

3.3.4. கோவலனைப் பிரிந்த புகாரின் நிலை

கோவலனே! நின் தந்தையான பெருஞ்செல்வன் மாசாத்துவானும், அவனுடைய பெருமனைக் கிழத்தியான நின் தாயும் அரிய மாணிக்கத்தை இழந்த நாகம் போல ஒடுங்கினர்; நினது உறவினர் இனிய உயிரை இழந்த உடலைப் போலத் துன்பக் கடலில் ஆழ்ந்தனர். நின் தந்தை, “எல்லாத் திசைகளிலும் சென்று கோவலனைத் தேடிக் கொண்டு வருக!“ என ஏவலர்களை அனுப்பினான்; அந்த ஏவலர்கள் உன்னைத் தேடிப் பல

திசைகளுக்கும் சென்றுள்ளனர். "தந்தை ஏவலைக் கேட்டு அதன்படி நடப்பதே சிறந்தது, அவன் பணியில்லாது அரசாட்சியே கிடைப்பினும் தஞ்சம் என்று அதனைப் பற்றிப் பாண்டும் கிடப்பது தீமையேயாகும்!" என்று கருதித் தந்தையின் கட்டளைப்படி கானகம் சென்ற இராமனைப் பிரிந்து துன்புற்ற அயோத்தி போல நும் பிரிவினால் புகழ் பெற்ற மூதூரான புகார் துன்புறுகிறது!"

3.3.5. மாதவியின் இரண்டாம் மடல்

குறிப்புகள்

கோவலனே! இன்னொன்று கேள், நீ ஓலையை வாங்க மறுத்துக் கூறியவற்றை யெல்லாம் வயந்தமாலை மூலம் கேட்ட மாதவி பசந்த மேனியளாய் பலப்பல நினைந்து ஆற்றாளாய், எழுநிலை மாடத்து நடுநிலையில் அமைந்த படுக்கையில் வீழ்ந்து துன்புறுகின்றனள். அவள் அவ்வாறு நின்னை நினைந்து நினைந்து உற்ற துயரத்தை நான் கேள்வியுற்றுப் பெரிதும் வருந்தி ஆறுதல் கூறச் சென்றேன் . மிக்க துன்பமுற்ற மாதவி, " நின் இணையடி தொழுதேன் : எனக்கு வந்த துன்பத்தினைப் போக்குவாய் ! " என்று கூறி , மலர் போன்ற தன் கையினால் ஒரு முடங்கலை எழுதி முத்திரையிட்டு என்னிடம் தந்து, " என் கண்மணி போன்றவனுக்கு இதைக் காட்டுக! " என்று என்னிடம் தந்தாள். இதனை ஏந்திப் பல இடங்களிலும் அலைந்து திரிந்து இன்று இங்கு நும்மைக் கண்டேன்! " என்று எல்லாவற்றையும் குற்றமின்றி எடுத்துக் கூறி காதல் உள்ளத்தால் நெஞ்சழிந்து வருந்தும் அழகிய கூந்தலையுடைய மாதவி தந்த முடங்கலைக் கோசிகன், கோவலனின் மலர்க்கையிலே கொடுத்தான்.

3.3.6. மடல் சிறப்பு

மாதவி தன் கூந்தலால் அம்முடங்கலில் மண் இலச்சினை பொறித்திருந்தாளாதலின், அம்முடங்கல், அவன் அவளுடன் வாழ்ந்த காலத்தில் பூசிய புழுகு நெய்யின் மணத்தை உணர்த்தியது. எனவே அதனைக் கையினின்றும் விடுவிக்காதவனாய், சிறிது பொழுது தாழ்த்துப் பின்னர் அதைப் பிரித்துப் படிக்கத் தொடங்கினான். "அடிகளே! உங்கள் திருவடிகளைத் தொழுகிறேன்; தெளிவில்லாத என் புன்மொழிகளை மனத்தில் கொள்ள வேண்டும்: தாங்கள் தங்களுடைய தாய் தந்தை ஆகிய இரு முதுகுரவர்க்குச் செய்ய வேண்டிய பணிவிடையைச் செய்யாது விட்டீர்கள்! அன்றியும், உயர் குடியிலே பிறந்த கண்ணகியுடன் இரவிலே இந்நகரை விட்டு நீங்கிச் சென்றீர்கள்" இவற்றுக்கெல்லாம் யான் செய்த குற்றம் யாது என அறிய இயலாமல் என் உள்ளம் வருந்துகிறது. இதைத் தாங்கள் போக்க வேண்டும். குற்றம் நீங்கிய நற்காட்சிகளையுடைய மேன்மையுடையீர்! நம் புகழுக்குக் குறையுண்டாகாமல் காப்பீராக! " என்று

குறிப்புகள்

அவள் எழுதிய புகழ் மொழிகளின் பொருளை நன்கு உணர்ந்த கோவலன், அவளிடம் குற்றம் எதுவும் இல்லை எனத் தெளிந்து, “ இது என் குற்றம்“ என்றான். முடங்கலின் சிறப்பினை அறிந்த கோவலன், இம்மண் முத்திரை இடப்பட்ட முடங்கல் என்னைப் பெற்றெடுத்த தந்தைக்கும் (அடிகளே! உங்கள் திருவடிகளைத் தொழுகிறேன்; தெளிவில்லாத என் புன் மொழிகளை மனத்தில் ஏற்றருள் வேண்டும்! நான் தங்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய பணிவிடைகளைக் கைவிட்டதன்றி, இந்த உயர் குடியில் பிறந்த கண்ணகியுடன், தங்களை விட்டு நீங்கி இரவில் பிரிந்ததற்குக் காரணமான என் பிழையைப் பொறுத்து, எங்களது பிரிவால் நேரும் உள்ளத் தளர்ச்சியைப் போக்குதல் வேண்டும்! குற்றம் தீர்ந்த மெய்க்காட்சியுடைய மேன்மையீர்; போற்றி என) அழகாகப் பொருந்தும் தன்மையில் உள்ளது! ஆதலின், “கோசிகனே! குற்றமில்லாத என் இரு முதுகுரவரின் மலர் அனைய திருவடிகளை வணங்கினேன்! எனக் கூறி என் தந்தைக்கு இதனைக் காட்டுவாயாக!“ என அம் முடங்கலை அவனிடம் கொடுத்து, எமது பிரிவால் அவர்க்குண்டான நடுக்கத்தினைப் போக்கி, அவர்தம் நல்ல உள்ளத்தில் பொருந்திய துயரையும் களைவதற்கு விரைந்து செல்வாயாக!” என்று கூறி அவனைப் புகாருக்குத் திரும்ப அனுப்பினான். கோசிகமாணியை விட்டுப் பிரிந்த கோவலன் மாசில்லாத கற்பினையுடைய கண்ணகியும் கவுந்தியடிகளும் இருந்த இடத்தை அடைந்தான்.

3.3.7. மதுரையை அடைதல்

கோவலனும் கண்ணகியும் கவுந்தியடிகளும் முதல் நாள் போலவே மற்ற நாட்களிலும் இரவில் நடந்து சென்று வைகறைப் பொழுதில் மதுரையை நெருங்கினர். அப்போது அழித்தல் தொழிலையுடைய சிவபெருமான் கோயிலினின்றும், புகழ் மிக்க பாண்டியனின் அரண்மனையினின்றும் ஒலிக்கும் காலை முரசின் ஒலியும், வேதியர் நான்கு வேதங்களை ஓதும் ஒலியும், பெருந்தவ முனிவர்கள் காலையில் ஓதும் மந்திரத்தால் உண்டான ஒலியும், மன்னனால் சிறப்பிக்கப் பெற்ற வாள் வீரர் தம் வீரத்திற்கு அடையாளமாக நாட்காலையில் எழுப்பிய முரசு முதலியவற்றின் ஒலியும் , போரில் பகைவரை வென்று கொண்டு வந்த போர் யானைகளின் முழக்கமும், காட்டில் பிடித்துக் கொண்டு வரப்பட்ட யானைகளின் முழக்கமும், குதிரைகளின் கலைப்பொலியும் பொருநர் வைகறையில் எழுப்பும் கிணைப்பறையொலியும் ஆகிய இவ்வொலிகள் கருங்கடலைப் போல ஒலித்து வரவேற்க அதனால் அவர்கள் முன்பு தாம் அடைந்த துன்பங்கள் எல்லாம் நீங்கப் பெற்றனர் ,

குறிப்புகள்

3.3.8. வையை என்னும் பொய்யாக் குலக்கொடி

தையற் குறுவது தானறிந் தனள்போல்
புண்ணிய நறுமல ராடை போர்த்துக்
கண்ணிறை நெடுநீர் கரந்தனள் அடக்கிப்
புனல்யா றன்றிது பூம்புனல் யாறென

கோவலன், கண்ணகி, கவுந்தியடிகள் ஆகிய மூவரும் வையையாற்றினது வடகரையை அடைந்தனர். குரா மரமும், மகிழ மரமும், கோங்க மரமும், வேங்கை மரமும், வெண் கடம்ப மரமும், சுரபுன்னை மரமும், மஞ்சாடி மரமும், மருத மரமும், செருந்தி மரமும் ஆகிய இவை பாதிரி மரத்துடன் மலர்ந்து வையையென்னும் நங்கைக்குப் பூந்துகிலாக விளங்கும்; குருக்கத்தியும், செம்முல்லையும், வளவிய கொடியையுடைய முசுண்டையும், விரிந்த பூக்களையுடைய மோசி மல்லியும், வெள்ளைக் கூதாளமும், வெட்பாலையும், மூங்கிலும், கொழுங்கொடி பகன்றையும், பிடவமும், இருவாட்சியும் ஆகிய பல மலரும் பின்னிப் படர்ந்து அந்நங்கையின் மேகலையாகத் திகழும்; அகன்று உயர்ந்த கரையே அந் நங்கையின் அல்குலாகும்; ஆற்றிடைக் குறைக்கண் அடிப்பக்கம் அகன்று , பல மலர்களால் உயர்ச்சி பெற்று ஒன்றற்கொன்று ஒத்து உயர்ந்து குவிந்து விளங்கும் மணல் குன்றுகள் அந் நங்கையின் கொங்கைகள் ஆகும்; கரையிலே உதிர்ந்து கிடக்கும் முருக்க மலர்கள் அந்நங்கையின் சிவந்த வாய் ஆகும்: அருவி நீருடன் வந்த முல்லை மலர்கள் அந் நங்கையின் பற்கள் அகும்; குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடித்திரியும் கயல் மீன்கள் அந்நங்கையின் நீண்ட கண்கள் ஆகும்: மணம் கமழும் மலர்கள் நீங்கப் பெறாத கருமணல் அந் நங்கையின் கருங்கூந்தல் ஆகும் ; இத்தகு அழகு நலம் வாய்ந்த இவள், பல்வகைப் பொருள்களை விளைவித்து, உலக உயிர்களை வளர்க்கும் அருள் உடையவள்; புலவர் நாவிலே பொருந்திய திருமகள்; வையை ஆறு என்று கூறப்படும் வளம் பொய்யாத பாண்டியர் குலக் கொடியான இவள் கண்ணகிக்கு நிகழவிருக்கும் துன்பத்தை முன்னரே அறிந்தவளைப் போல, புண்ணிய நறுமலர்களால் ஆன ஆடையால் உடல் முழுதும் போர்த்து, தன் கண்களிலிருந்து பெருகி வரும் நீரை மற்றவர் காணாதவாறு உள்ளடக்கித் தோன்றினாள்.

3.3.9. இது நீர் ஆறு அன்று; பூவாறு!

“இந்த ஆறு நீர் அறு அன்று : பூவாறு! “ என்று புகழ்ந்து, அன்னம் போன்ற நடையுடைய கண்ணகியும் , கோவலனும் வையையைத் தொழுது போற்றினர் . பின் அவர்கள் அரிய துறையிலே செலுத்தும் குதிரை முக ஒடம், யானை முக ஓடம், சிங்க முக ஓடம் ஆகியவற்றில் ஏறிப் பலரும் செல்லும் பெரிய துறைப்பக்கத்தே செல்லாது, அங்குள்ள

சிறிய துறையில் கவுந்தியடிகளுடன் ஒரு மரப்புணையில் ஏறித் தேன் சிந்தும் மலர்கள் நிறைந்த சோலைகளுடன் கூடிய தென்கரையை அடைந்தனர்.

3.3.10. வராதீர்! வராதீர் !- வழி மறித்த நெடுங்கொடி

போருழந் தெடுத்த ஆரெயில் நெடுங்கொடி
வாரலென் பனபோல் மறித்துக்கை காட்ட

"வானவர் உறையும் மதுரை நரை வலம் வந்தால் மிகவும் நன்மையுண்டாகும்" என்று கருதி, அழித்தற்கரிய காவற்காடு சூழ்ந்த அகழியைச் சுற்றிச் சென்றனர். அப்போது, அகழியில் மலர்ந்துள்ள குவளை மலரும், அல்லி மலரும், தாமரை மலரும் ஆகிய இவை, கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் நிகழப் போகும் துன்பத்தை முன்னரே அறிந்து கொண்டன போல, வண்டுகள் தம்மிடம் இருந்து பாடும் ஒலியே அழுகை ஒலி போல் விளங்கக் கண்ணீரைச் சொரிந்தன; தாள்கள் நடுங்கின; காற்றால் அசைந்தன. பகைவரை வென்றதற்கு அறிகுறியாக அரிய மதிலின்மீது கட்டப்பட்டுள்ள கொடிகள், கோவலன் , கண்ணகியரைப் பார்த்து, " இந்நகருக்கு நீங்கள் வரவேண்டா" என்று தம் கையால் மறித்துக் காட்டுவன போல அசைத்து பறந்து கொண்டிருந்தன ! ' பறவைகள் அழகு செய்யும் வயல்களும் சோலைகளும் பொருந்தப் பெற்று, மிக்க நீரையுடைய ஓடைகளும் தோட்டங்களும், விரிந்த நீரையுடைய ஏரிகளும், குலை குலையாய்த் தொங்கும் காய்களையுடைய தென்னையும், வாழையும், கமுகும், இரண்டு மூங்கிலால் இடப்பட்ட பந்தரும் கொண்டு விளங்கும் இருப்பிடத்தையுடைய , அறத்தினையே விரும்பும் துறவிகள் அன்றிப் பிறர் சென்று தங்காத நகரின் புறஞ்சேரியினை மூவரும் விரும்பிச் சென்றடைந்தனர்.

3.4. ஊர்காண் காதை (காதை -14)

3.4.1. காதைச்சுருக்கம்

சோலைகளிலும் வயல்களிலும் நீர்நிலைகளிலும் பறவைகள் ஒலி எழுப்பின. ஞாயிறு கீழ்த்திசை உதித்தான். கோயில்களில் முரசுகள் ஒலித்தன. கோவலன் கவுந்தியடிகளைத் தொழுது தனது மனத் துயரை எடுத்துரைத்தான்; கண்ணகிக்கு நேர்ந்த துன்பத்துக்காகப் பெரிதும் வருந்தினான், உள்ளம் நொந்து கிடந்த அவனுக்குச் சிறந்த முறையில் ஆறுதல் வழங்கினார் கவுந்தியடிகள், கோவலன் தான் மதுரை சென்று திரும்பி வரும்வரை கண்ணகியை அடிகளின் பாதுகாப்பில் இருக்கச் செய்து, கூடல் மாநகரின் உள்ளே சென்று, பல்வேறு காட்சிகளைக் கண்டான். பல்வேறு கடைத் தெருக்களையும் கண்டான்; பின் புறஞ்சேரிக்குத் திரும்பி வந்தான்.

3.4.2. மதுரையின் அமைப்பும் சிறப்பும் - அரச வீதி

மூடு வண்டியும், பல்லக்கும், மணிகள் பதித்த கால்களையுடைய கட்டிலும், விளையாட்டுப் பொழிலில் உறுதுணையாயிருந்து மகிழ்தற்குரிய சிறப்பும், சாமரையாகிய கவரியும், பொன்னாலான வெற்றிலைப் பெட்டியும், கூர் முனை வாளும் தம் அரசன் கொடுக்க, அவ்வாறு பெற்ற செல்வம் எப்போதும் மாறாத வாழ்க்கையுடையவராக மகளிர் புதிய மணம் பொருந்தியிருப்பர்; அம் மகளிர், ஏவல் பெண்டிர் பொன் கிண்ணங்களில் ஏந்தித் தரும் இனிய கள்ளின் தெளிவைப் பருகி மயங்குவர்; அம் மயக்கத்தால், புள்ளிகளையுடைய பாடும் வண்டுகளை, அவை மொய்க்காத இடத்திலிருந்தும் ஒட்டுவர்; இலவம் பூவின் இதழ் போலும் சிவந்த வாய் இதழ்களிலே இளமுத்துப் போலும் பற்கள் தோன்ற முறுவலிப்பர்; நீலோற்பவம் போன்ற கண்ணினையுடைய அம்மகளிர் ஊடல் காலத்தில் நா காவாது கூறிய சொற்கள், நெஞ்சு முதலான எண்வகை இடத்தும் பொருந்தாத நகை மொழியாகும்; அழகிய செங்கழுநீர் மலர்கள் அரும்பை நெகிழ்த்து மலர்ந்தாற் போலும் சிவந்த கயலினையொத்த அவர்களது நீண்ட கண்கள், கடைச் சிவப்பாகப் பூசலிடும்; அவர்தம் கொலைத் தொழிலில் வல்ல வில் போன்ற புருவத்தின் அழகிய கோடிகள் உள் வளையும் , அவர்தம் திலகம் அணிந்த சிறிய நெற்றியிலே வியர்வை அரும்பும், இத்தகைய அம் மகளிர் மேற்கொண்ட அவ்வுடல் தீரும் சமயத்தை எதிர்பார்த்து, வளம் மிக்க குடிப்பிறந்த செல்வரோடு நாடு காக்கும் அரசரும் விரும்பும் காமக் கிழத்தியர் வாழும் வீதிகளையும் கோவலன் சென்று கண்டான்.

3.4.3. எண்ணெண் கலைஞர் வீதி

சுட்ட ஓடுகளால் வேயாது பொன் தகடுகளால் வேயப்பட்டனவும், குற்றம் நீங்கிய சிறப்பையுடையனவும், முடி சூடிய அரசரும் பிறர் அறியாது தங்கியிருந்தற்கேற்ற தன்மை யுடையனவுமான காவல்மிக்க மனைகளில் வாழ்பவர் அரங்கக் கூத்தியர். அவர்கள் வேத்தியலும் பொதுவியலுமாகிய இருவகைக் கூத்தின் இயல்புகளை அறிந்து, அவை மயங்கா வண்ணம் ஆடிப்பாடும் இயல்பினர்; தாளங்களும், தாளங்களின் வழிவரும் ஏழு வகைத் தூக்குகளும், இவற்றுடன் ஒருங்கிணைந்து இசைக்கும் தோற்கருவிகளின் கூறுபாடுகளையும் நன்கு அறிந்தவர்; நால்வகை மரபினையுடைய அவினய நிலத்திலும், குரல் முதலாகிய ஏழு நிலத்தினும் பொருந்திய ஆடல்பாடல்களை நிகழ்த்தும் இயல்பினர் . இத்தகைய மாறாத சிறப்பினையுடைய “தலைக்கோல் “ பட்டம் பெற்ற அரிவையரும், பின்பாட்டுப் பாடும் தோரிய மடந்தையரும், தலைப்பாட்டுப் பாடும் கூத்தியரும், இடைப்பாட்டுப் பாடும் கூத்தியரும் என்னும் நால்வேறு

குறிப்புகள்

குறிப்புகள்

வகையினரோடும் கூடி , யாவரும் விரும்பத்தக்க தன்மையொடு ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சு பசும் பொன்னை நாள்தோறும் முட்டுப்பாடின்றிப் பெறும் தன்மையில் வழுவாத, தாக்கி வருத்தும் அணங்கு போலும் பேரழகுடைய கணிகையர் பலர் அங்கிருந்தனர். அவர்தம் கண் வலைப்பட்டுப் பெறுதற்கரிய தம் அறிவு கெட்டொழிய, தவநெறியிலே நின்றோராயினும், மலர்தோறும் சென்று தேனைப் பருகும் வண்டு போல, அவர்தம் காமப் புன்சிரிப்புக்காக ஏங்கிக் கிடக்கும் இளையோராயினும் காம இன்பத்தை இதுகாறும் அறியாத புதியோராயினும் நாள்தோறும் அவருடன் கூடி மயங்கி இன்துயில் கொள்வர். பண்களையும் அவற்றின் திறங்களையும் பழித்த பின் சொல்லினர் என்னுமாறு அறுபத்து நான்கு கலைகளிலும் வல்ல அம் மகளிர் வாழும் இரு பெரும் விதிகளையும் கோவலன் கண்டான்.

3.4.4. நவரத்தினக் கடைவீதி

இருளைத் தெளிய வைத்தாற்போல் விளங்கும் நீலமணி வகைகளும் மஞ்சளும் சிவப்பும் கலந்தாற் போன்ற கோமேதக வகைகளும் ஒன்றுபட்ட பிறப்பினையும் வேறுபட்ட ஐந்து வகை அழகினையும் உடையனவாகி ஒளி விளங்கும் நன்மை பொருந்திய மாணிக்கம், புருடராகம், நீலம் , கோமேதகம், வைடூரியம் என்னும் மணிகளும், இவ்வைந்திற்கும் மூலம் பளிங்கு காற்று மண் கல் நீர் என்பவற்றால் உண்டாகுமென்று ஆராய்ந்து உணர்ந்த மக்கள் தொகையால் சிறந்தோங்கிய, பகைவர் துன்புறுத்தலையறியாத பயன் மிக்க நவரத்தின வீதியையும் கோவலன் கண்டான்.

3.4.5. பொன்மிகு கடைவீதி

சாதரூபம், கிளிச்சிறை, ஆடகம , சாம்பூநதம் என நான்கு சாதியாகச் சிறந்தோங்கும் இயல்பினையுடைய பொன்னின் வேற்றுமையைப் பகுத்தறியும் பொன் வாணிகர், வாங்குவோர்“ இது எங்கே இருக்கிறது ? ” என ஐயுறும் துன்பத்தைப் போக்க “ இது இங்கே இருக்கிறது ? “ எனக் கொடிகட்டி அறிவிக்கும் நன்மை பொருந்திய பொன் கடை வீதியையும் கோவலன் கண்டான்.

3.4.6. துணிக்கடை வீதி

பருத்தி நூலாலும் எலி மயிராலும் பட்டு நூலாலும் இழை சென்ற இடம் தெரியாதவாறு மிகவும் நுணுக்கமாக நெய்யப்பட்டுப் பலநூறு அடுக்குகளாக அடுக்கி வைக்கப்பட்ட நறிய புடவைகள் நெருங்கியிருக்கும் துணிக் கடை வீதியையும் கோவலன் கண்டான் .

3.4.7. கூலம் குவித்த கூல வீதி

நிறுக்கும் துலாக் கோலையுடையவராய்ப் பறை என்னும் அளவு கருவியை யுடையவராய், அளக்கும் மரக்காலையுடையவராய்த் தரகு செய்வோர் எங்கும் திரியுமாறு, காலம் அல்லாக் காலத்திலும் பெரிய மிளகு முட்டைகளுடன் பல கூலங்களும் குவித்து வைத்திருக்கும் கூல வீதியையும் கோவலன் கண்டான்.

3.4.8. கோவலன் மதுரையைக் கண்டு திரும்புதல்

பகுதி வேறுபாடு தெரிந்த அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் நால்வகையினர் வாழும் நால் வேறாகிய தெருக்களிலும், முச்சந்தியிலும், நாற்சந்தியிலும் முடுக்கு வழிகளிலும் குறுக்குத் தெருக்களிலும் வானின் நடுவிலே வெம்மையுடன் தோன்றும் ஞாயிற்றின் கதிர்கள் நுழையாதவாறு சிறிய கொடிகளும், பெரிய கொடிகளும் நெருங்கிப் பந்தல் இட்டதுபோல் விளங்க, அவற்றின் நிழலிலே திரிந்து சென்று, தென்னவன் திருநகர் வளம் கண்டு மகிழ்ந்த கோவலன், கொடிகளையுடைய மதிற்புறத்தே மீண்டும் வந்தான்.

3.5. அடைக்கலக் காதை (காதை -15)

3.5.1. காதைச்சுருக்கம்

மதுரையை ஒருவாறு சுற்றிப் பார்த்து மீண்டு வந்த கோவலன், அம்மாநகரின் சிறப்பினையும் பாண்டியனின் மேன்மையினையும் கவுந்தியடிகளிடம் கூறும்போது, மாடல மறையோன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் கோவலனைக் கண்டு வியந்தான். புகார் நகரில் கோவலன் வாழ்ந்த கொடை வாழ்க்கை, வீர வாழ்க்கை ஆகியவற்றை நான்மறையாளன் பெரிதும் பாராட்டினான். ”இந்தப் பிறவியில் நீ செய்ததெல்லாம் நல்வினையே! அப்படியிருக்க கண்ணகியுடன் நீ இங்கு அடைந்தது பண்டை வினையின் பயன் போலும்! ” எனக் கூறினான். கோவலன் தான் கண்ட தீக்கனாவைக் கூறித் துன்பம் விரைவில் வரும் என உரைத்தான். அது கேட்ட மாடலனும் கவுந்தியடிகளும் “இப்புறஞ்சேரி இருக்கை இல்லறத்தார்க்கு உரியதன்று; துறவறத்தார்க்கே உரியது!” என மொழிந்து கோவலனையும் கண்ணகியையும் பாதுகாவலாக மதுரைக்கு உள்ளே செல்லுமாறு விரைவுபடுத்தினர். அவ்வேளையில், மாதரி என்னும் ஆயர்குல முதுமகள் ஒருத்தி, அங்கு வந்து கவுந்தியடிகளை வணங்கினாள். பின் அடிகள், பெருமை மிக்க கண்ணகியைப் பாதுகாக்குமாறு அம்மாதரியிடம் கூறிக் கற்பின் செல்வியை அவளிடம் ஒப்படைத்தார். மாதரி மகிழ்ந்து, கண்ணகியையும் கோவலனையும் அழைத்துப் புறம்சேரியின் நீங்கித் தனது இல்லத்தை அடைந்தாள்.

3.5.2. மாடலன் வருகை

குறிப்புகள்

ஆழமான நீரை வேலியாக உடைய தலைச்செங்கானம் என்னும் ஊரில் உள்ளவனும், நான்கு வேதங்களையும் நன்கு அறிந்தவனும், நன்மையை விரும்பும் கொள்கை உடையவனுமாகிய அந்தணர் தலைவனான மாடலன் என்பவன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன், மிக்க தவத்தினையுடைய அகத்திய முனிவனின் பொதிய மலையை வலம் கொண்டு வணங்கி, குமரியின் பெரிய துறையில் முறைப்படி நீராடி தன் சுற்றத்தார் இருக்கும் இடத்திற்குத் திரும்பி வருபவன். வழிநடை வருத்தத்தால் நேர்ந்த துன்பம் ஒழிய, நிழல்மிக்க சோலையில் கவுந்தியடிகள் இருந்த பள்ளியை அடைந்தான். அங்கிருந்த கோவலன் அவனது திருவடிகளை வணங்கினான்.

3.5.3. மாடலன் கோவலனைப் புகழுதல்

ஒல்காச் செல்வத் துறுபொருள் கொடுத்து
நல்வழிப் படுத்த செல்லாச் செல்வ

சொல்லாற்றல் மிக்க அந்த அந்தணன் கோவலனைச் சில வினவித் தானே பல உரைக்கலுற்றான் ” அரசன் அளித்த (ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சுபொன்) சிறப்பினால் மிக்க புகழடைந்த, மாந்தளிர் போலும் மேனியுடைய மாதவி மடந்தை, பச்சிளங் குழந்தையை ஈன்றெடுத்தாள். தூய்மையின்மையாகிய நாட்கள் கழிந்தபின், வயது முதிர்ந்த கணிகை மகளிர், “ மாதவியின் புதல்விக்கு நல்ல புகழ் வாய்ந்த பெயரை இடுவோம்! “ எனத் தாம் இன்புறுதற்கு ஏற்ற தகுதியான சொற்களைக் கூற, நீயும் அவற்றைக் கேட்டாய் கேட்டு நின் மனக் கருத்தைப் புலப்படுத்தினாய்; முன்னொரு நாள், இருள் நிறைந்த நள்ளிரவில் அலை மோதும் பெரிய கடலிலே எம் முன்னோன் ஒருவனின் மரக்கலம் உடைந்தது! ஆயினும் முற்பிறவியில் புண்ணிய தானம் புரிந்தவனாதலின் (அவனுக்கு மரணம் நேரவில்லை) கடலில் சில நாட்கள் நீந்திக் கொண்டேயிருந்தான். அப்போது ஒரு தெய்வம் தோன்றி “ இந்திரன் ஏவலால் இங்கு வாழ்கிறேன்; அவன் ஏவலால் நின் துயர் துடைக்க வந்தேன்; இனி நீ அஞ்ச வேண்டா; உனது சிறந்த தானப் பயன் உன்னைவிட்டு நீங்காது; ஆதலால் இக்கடல் துன்பத்தின் நீங்கித் துயரக் கடலினின்றும் கரையேறுவாயாக! ” என்று கூறி மந்திரத்தால் கரையை அடையச் செய்து அவன் துயர் நீக்கியது! “ அந்த எமது குல தெய்வமான, மணிமேகலையின் பெயரையே எம் மகளுக்கு இடுவீராக! “ என்று கூறினாய்! அவ்வாறே அழகு செய்யும் மேகலை அணிந்த ஆயிரம் கணிகையர் கூடி நின்று குழந்தைக்கு“ மணிமேகலை “எனப் பெயரிட்டு

வாழ்த்தினர். அப்பொழுது, மங்கல மடந்தையான மாதவியுடன் சேர்ந்து நீ உன் செங்கையினால் செம்பொன்னை மழை எனப் பொழிந்தாய்!"

3.5.4. கருணை மறவன் நீ

வீடு பெறுதற்கு ஏற்ற நல்ல நெறியாகிய ஞானத்தின் எல்லையாக விளங்கிய ஒருவன், தானம் பெறும் நோக்கத்தோடு தளர்ந்த நடையுடன் கோலையே காலாக ஊன்றி உன்னிடம் வரலானான்! கூனுடைய அந்த மறையோனை, பாகர்க்கும் அடங்காது எங்கும் எச்சரிக்கைப் பறை முழங்க வந்த மதயானை சினத்துடன் துதிக்கையால் பற்றிக் கொள்ள, அது கண்ட நீ விரைந்து வந்து அம் மறையவனை யானையினின்றும் காப்பாற்றினாய்! அதனுடன் அமையாது யானையின் துதிக்கையைத் தாவிப் பிடித்து, போர் செய்யும் வளைந்த வெள்ளிய தந்தங்களிலே அடங்கி, கரிய பெரிய குன்றின்மீது இருக்கும் வித்தியாதரனைப் போல் அதன் பிடரியிலே அமர்ந்து, மிக்க சினம் நீங்காத, மதமுடைய அந்த யானையை அடக்கிய கருணை மிகுந்த வீரன் நீ!". கருணை காரணமாக யானையைக் கொல்லவில்லை; மறம் காரணமாக யானையை அடக்கினான்; அதனால் கோவலன் கருணை மறவன் எனப்பட்டான்.

குறிப்புகள்

3.5.5. திருவருள் செல்வன் நீ

மாடலன் தொடர்ந்து பேசினான். " பிள்ளையைக் காத்த ஒரு கீரியைத் தன் மனைவி அடித்ததால் அது இறந்தது. அதன் காரணமாகப் பெரிதும் துன்புற்ற மறையோன் அவளை வெறுத்து ஒதுக்கி விட்டுக் கங்கை ஆட வடதிசை செல்லலுற்றான். மனைவி ஏங்கி அவன் பின் செல்ல, " உன் கையில் உணவு வாங்கி வாழும் வாழ்வு இனி முறையன்று; ஆதலால் வடமொழி வாசகம் எழுதிய இந்த நல்ல ஏட்டினை மக்கட் பிறப்பின் மாண்பினை - குறிக்கோளை உணர்வார் கையிலே தருக! " எனச் சொல்லிப் போனான்! அவள் கடைவீதிகளிலும் இல்லந்தோறும் அலைந்து திரிந்து, " எனது கொலைப் பாவம் தொலையத் தானம் செய்தற்குப் பொருள் அளித்துப் புண்ணியம் பெறுங்கள்! " என்று கூறிப் புலம்பினாள்! நீ அப் பார்ப்பனியை அழைத்து , நீ உற்ற துன்பம் யாது? இ∴தென்ன ஏடு? " என்று வினவ, அவள் தான் அடைந்த மிக்க துன்பத்தினைக் கூறி, பொருள் பொதிந்த இந்த ஏட்டினை வாங்கி, கைப்பொருள் தந்து என் கடுந்துயர் களைக! என்றாள். "அஞ்சாதே ! பொறுத்தற்கரிய உனது துயரினைப் போக்குவேன்! நின் நெஞ்சறு துயரம் நீக்குக! " என அவளுக்கு ஆறுதல் மொழிந்து, அப்போதே வேதம் ஓதும் அந்தணர் வகுத்த நெறிப்படி, கொலைத் தொழில் புரிந்தாளின் பாவம் தொலையுமாறு தானம் செய்து அளவது துன்பத்தினைத்தொலைத்தாய்!காடு சென்ற கணவனையும் தேடிக்

கொணர்ந்து இருவரையும் ஒன்று சேர்த்து, தளராத செல்வம் உடைமையினால் மிக்க செல்வத்தையும் அவர்களுக்கு அளித்து அவர்களை நன்னெறிப்படுத்திய தொலையாத செல்வம் உடையவன் நீ! ".

3.5.6. இல்லோர் செம்மல் நீ

குறிப்புகள்

மேலும் மாடலன் தொடர்ந்து பேசினான்: " பொருளுக்காக ஒருவன் பத்தினி ஒருத்தி பழி எய்துமாறு அவள் கணவனிடமே சென்று பல பொய் கூறினான். தவறு செய்பவரைப் பாசக்கயிற்றால் பற்றி அறைந்து உண்ணும் பூதம் பொய்க்கரி கூறியவனைப் பற்றியது! அவ்வாறு பூதத்திடம் அகப்பட்டவனுடைய தாய் படும் துன்பத்தினைக் கண்டு வருந்திய நீ அவளைக் கட்டிய பாசத்தினுள் விரைந்து சென்று, " என்னுயிரைப் பெற்றுக் கொண்டு இவனுயிரைத் தந்தருள்வாய் " என்று வேண்டினாய் ! ஆனால் அந்த நல்ல நெடும் பூதமோ , " கீழோனுடைய உயிருக்குப் பதிலாக நல்ல உயிரைக் கொண்டு மேலான கதியை இழக்கும் தன்மை என்னிடம் இல்லை! ஆதலால் உன் எண்ணத்தை விடுக" என்று கூறித் தாயின் கண்ணெதிரிலேயே அவனை அறைந்து கொன்றது! செயலற்ற அத்தாயோடு சென்று அவனுடைய சுற்றத்தாரையும் நெருங்கிய உறவினர்களையும் அன்பால் பிணித்த நினது சுற்றம் போலக் கருதி, அவர்தம் பசிப்பிணி போக்கி, அவர்களைப் பல்லாண்டு காத்த வறியோர் தலைவன் நீ! "

3.5.7. இம்மைச் செய்தது நல்வினை !

இம்மைச் செய்தன யானறி நல்வினை
உம்மைப் பயன்கொல் ஒருதனி யுழந்தித்

மேலும் மாடலன் தொடர்ந்து பேசினான். " அறிவால் முதிர்ந்த கோபாலனே! கோவலனே! இம்மையில் நீ செய்ததெல்லாம் நல்வினைகளே! அவற்றை நான் நன்கு அறிவேன்! ஆயினும் ஒப்பற்ற துன்பத்தால் நடை மெலிந்து மிக வருந்தி திருமகளைப் போன்ற இந்த மாணிக்கக் கொழுந்தான கண்ணகியுடன் வந்ததற்குக் காரணம் பண்டை வினை போலும் என்றான்.

3.5.8. மாதரியிடம் அடைக்கலம் அளித்தல்

தவத்தோர் அடக்கலம் தான்சிறி தாயினும்
மிகப்பே ரின்பம் தருமது கேளாய்

அறத்தையே விரும்பும் நெஞ்சினரான துறவிகள் நிறைந்த மதில்புறத்து மூதூரில் எழுந்தருளிய பூப்போலும் கண்ணுடைய இயக்கிக்குப் பால் சோறு படைத்துத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்த ஆயர்குல மூதாட்டியான மாதரி, கவுந்தியடிகளைக் கண்டு அடி தொழுது வணங்கினாள். அவளை வாழ்த்திய கவுந்தியடிகள், பசுக்களைப் பிணி

முதலிய வற்றினின்றும் காப்பாற்றி அந்தப் பசுக்கள் தரும் பயனை யாவர்க்கும் நல்கும் ஆயர் வாழ்க்கையில் சிறிதும் தீமை இல்லை; மேலும் இவள் குற்றமற்றவள்; முதியவள்; பண்புடையவள்; அருள் உள்ளம் கொண்டவள். ஆதலால் இம்மாதரியிடம் கண்ணகியை அடைக்கலமாகத் தருவதில் குற்றம் ஒன்றும் இல்லை! என்று எண்ணினார். பின் அவளை நோக்கி, ” மாதரி , கேட்பாயாக! இப்பெண்ணின் கணவனுடைய தந்தையின் பெயரைக் கேட்ட அளவில் அவன் குலத்தைச் சார்ந்தோர் , பெறற்கரிய பொருளைப் பெற்றவர் போலத் தமது விருந்தினராக எதிர் கொண்டு அழைத்து, இக்கரிய பெரிய கண்களையுடைய கண்ணகியுடன் அவள் கணவனையும் தமது காவல் மிக்க இல்லத்தில் தங்கச் செய்வர். அங்ஙனம் அச்செல்வமுடையார் இல்லத்தின்கண் செல்லும் வரை இடைக்குலப் பெண்ணாகிய உன்னிடம் இவளை அடைக்கலமாக அளிக்கின்றேன்! ” என்றார். மேலும் கவுந்தியடிகள் மாதரியை நோக்கி, “ இந்த அழகிய கண்ணகியை நன்னீராட்டி செங்கயல் போலும் நீண்ட கண்களில் மை எழுதி, தேன் பொருந்திய மென் கூந்தலிலே சில மலர்களைச் சூட்டி, தூய புடவையை உடுத்து, முன்னோர் கூறிய சிறப்பினையுடைய தோழியும், செவிலியும், தாயும் நீயேயாகிக் காப்பாற்றுவாயாக. இங்கு என்னுடன் வந்திருக்கும் இந்த இளங்கொடி போலும் நங்கைதன் வண்ணச் சீறடிகளை முன்னர் நிலமகளும் கண்டறியாள் . ஞாயிற்றின் கொடிய வெம்மையினால் துன்புற்ற தன் கணவன் பொருட்டு, கண்டார் நடுங்கத்தக்க துயரத்தை அடைந்து நாவும் உலருமாறு வாட்டமுற்று, தன் துயரத்தினைச் சிறிதும் உணராத தகுதி மிக்க பூங்கொடி இவள்! தம் கணவர்க்கு இனிய துணையாக விளங்கும் மகளிர்க்கு இன்றியமையாத கற்பாகிய கடமையை மேற்கொண்ட இத்தெய்வமே அல்லாது, வேறு பொலிவுடைய தெய்வம் ஒன்றினை யாம் காணவில்லை! ” பருவ மழை தவறாது; நிலவளமும் குன்றாது; பெரிய நிலப்பரப்பை ஆளும் வேந்தரின் வெற்றியும் சிதையாது: கற்புடைய மகளிர் வாழும் நாட்டில்! “ என்று சான்றோர் கூறும் தகுதி மிக்க நல்ல மொழியை நீ உணராயோ?” என்று கண்ணகியின் பெருமையினை உணர்த்தினார்.

குறிப்புகள்

3.6. கொலைக்களக் காதை (காதை -16)

3.6.1. காதைச்சுருக்கம்

மாதரி கண்ணகியைப் பாராட்டினாள், நீராட்டினாள்; தன் மகள் ஐயையை அவளுக்குப் பணி புரியச் செய்தாள்; உணவு செய்தற்குரிய பொருள்களை அளித்தாள். கண்ணகி சமைத்த உணவைக் கோவலன் இனிதாக உண்டான். அந்தக் காட்சியைக் கண்ட மாதரியும் ஐயையும்,” இவன் நம் குலக் கண்ணனே! இவள் நம் குல நப்பின்னையே!” எனக்

குறிப்புகள்

கூறிப் பெருமிதம் அடைந்தனர். கோவலன் தன்னால் கண்ணகிக்கு நேர்ந்த துன்பம் குறித்துப் பெரிதும் வருந்தினான்; அன்போடு அவளை அழைத்து உள்ளம் உருகப் பேசினான். என்னோடு போந்து ஈங்கு என் துயர் களைந்த பொன்னே! கொடியே! " எனப் புகழ்ந்தான்; புலம்பினான்! " சீறடிச் சிலம்பில் ஒன்றை விற்று வருவேன்; மயங்காதிரு " என்று கூறிச் சென்றவன், கடை வீதியில் பொற்கொல்லனைச் சந்தித்தான்; சிலம்பை விற்பது குறித்து வினவினான், " இச் சிலம்பு கோப்பெருந்தேவிக்கே பொருந்தக் கூடியது! " என்ற பொற்கொல்லன், தனது திருட்டைக் கோவலன் மீது சுமத்த விரைந்து செயல்பட்டான், தீவினைப் பயனைத் தந்தது! தன் மனைவியின் ஊடல் தீர்க்கச் சென்று கொண்டிருந்த பாண்டியனைக் கண்டு அவன் காலில் வீழ்ந்து வணங்கி, " பாண்டிமாதேவியின் சிலம்பைத் திருடிய கள்வன் அகப்பட்டான்; என் குடிலகத்தான்! " என்று கூறினான். கள்வனைக் கொன்று சிலம்பினைக் கொணருமாறு காவலர்க்குக் கட்டளையிட்டான் வேந்தன்! கோவலனைக் கண்ட காவலர் " ஆளைப் பார்த்தால் திருடன் போல் தெரியவில்லையே! " என்றனர். பொற்கொல்லன் பதறினான்! அவர்கள் மனத்தில் பதியுமாறு களவு நூல் பற்றிப் பேசினான்; கள்வரின் திறத்தைப் பலவாறு கூறினான். அப்போது காவலருள் கல்லாத மூர்க்கன் ஒருவன் கோவலனை வாளால் வெட்டினான், கோவலன் உடல் மண்ணில் சாய்ந்தது! கூடவே வேந்தனின் செங்கோலும் வீழ்ந்தது!

3.6.2. கண்ணகி சமைத்தல் - கோவலனுக்குப் பரிமாறுதல்

கண்ணகி, அவர்கள் அளித்த பல்வேறு வகைப்பட்ட காய்களை, வளைந்த அரிவாள்மணையின் உதவியால் அரிந்தாள்; அதனால் அவளது மெல் விரல்கள் சிவந்தன; முகம் வியர்த்தது; கண்கள் சிவந்தன; அப்போது சமையல் அறையில் எழுந்த புகையைக் கண்டு சென்று வைக்கோலால் தீயை மூட்டிய ஐயையுடன் சேர்ந்து, தனது கணவனுக்கு ஏற்ற உணவைச் சமைத்து முடித்தாள். அடிகளே அமுதம் உண்க! கண்ணகி பனையினது வெண்மையான ஓலையால் கைத் தொழிலில் வல்ல பெண்ணால் அழகாகச் செய்யப்பெற்ற தடுக்கையிட்டாள்! கோவலன் அதில் அமர்ந்தான். புதிய மண் பாத்திரத்தில் உள்ள நீரை வார்த்துத் தனது தாமரை மலர் போன்ற கையினால் கோவலனுடைய அடிகளைக் கழுவித் துடைத்து வணங்கினாள்; பின்னர்ப் பூமி தேவியின் மயக்கத்தை ஒழிப்பவளைப் போல நிலத்தில் நீர் தெளித்து மெழுகினாள். அதன்பின் குலை ஈனாத வாழையின் குருத்தைத் தான் மெழுகிய இடத்தின் மேல் பரப்பினாள் ; அதில் உணவை இட்டாள்; தன் கணவனை நோக்கி,

“அடிகளே, இப்போது உணவை உண்பீராக! ” என்று அன்புடன் இயம்பினாள்.

3.6.3. கண்ணகி கற்பின் திறம்

அறவோர்க் களித்தலும் அந்தண ரோம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னைநும்
ஊர்காப் பாளரைக் கூவி ஈங்கென்

கண்ணகி உள்ளம் நைந்து உருகும் கோவலனை நோக்கி, ” ஐயனே! தாங்கள் என்னைப் பிரிந்ததால் நான் அறவோர்க்கு அளித்தலையும், அந்தணரைப் போற்றுதலையும், துறவிகளை எதிர்கொண்டு பணிவிடை செய்தலையும், சான்றோர் போற்றும் சிறப்புடைய விருந்தினரை வரவேற்று உபசரித்தலையும் இழந்திருந்தேன். அப்போது பெரிய புகழ், அரசர் போற்றும் சிறப்பு ஆகியவற்றையுடைய தங்கள் தந்தையார், உம் தாயாருடன் வந்து என்னைக் காண, நான், தாங்கள் என் முன் நில்லாது என்னை விட்டுப் பிரிந்ததால் உண்டாகிய துன்பத்தை மறைத்து ஒழுகினேன். அதனை உணர்ந்து கொண்ட அவர்கள் அன்பு மிகுந்து, அருள் மிக்க சொற்களால் எனது பொறுமையைப் பாராட்ட, அப்போது நான் உள்ளத்தில் மறைத்து வைத்திருந்த பிரிவுத் துயரமும் மெய் வருத்தமும் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்திக் கூறுவது போன்றிருந்த எனது பொய்ப் புன் சிரிப்பைக் கண்டு அவர்கள் மனம் வருந்தினர். அங்ஙனம் பெற்றோர் வருந்துமாறு தாங்கள், போற்றுதற் குரியதல்லாத ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தீர்! நானோ, தங்கள் மனக் கருத்துக்குச் சிறிதும் மாற்றமில்லாத வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருக்கிறேன்! ஆதலால்” மதுரைக்குப் புறப்படுக, என்றதும் உடனே தங்களுடன் புறப்பட்டேன்! ” என்றாள்.

3.6.4. வினை விளை காலம் விளைவித்த கோலம் !

தாழ்பூங் கோதை தன்காற் சிலம்பு
கன்றிய கள்வன் கைய தாகில்
கொன்றச் சிலம்பு கொணர்க ஈங்கெனக்

”கொம்பின்கண் மலரும் வேப்ப மாலையை அணிந்த பாண்டியன், தன் தீவினை தோன்றிப் பயனைத் தரும் காலமாதலால், அந்தப் பொற்கொல்லனின் சொல்லைச் சிறிதும் ஆராய்ச்சி செய்யாமல், ஊர்க்காவலரை அழைத்து, “ தாழ்ந்த மலர் மாலையுடைய அரசமாதேவியின் சிலம்பு, இவன் கூறிய கள்வன் கையில் இருக்குமானால், (அவனைக் கொல்வதற்கு அச்சிலம்புடன் இங்குக் கொண்டு வருக எனக் கூற எண்ணியவன் அவ்வாறு கூறாமல்) அவனைக் கொன்று அந்தச்

குறிப்புகள்

சிலம்பை இங்குக் கொண்டு வருக! ” என்று கட்டளையிட்டான் . நான் எங்கும் பார்க்கவில்லை! ஆகவே இக்கள்வரின் செய்கை எவராலும் அறிய இயலாது! இவனைக் கொல்லாமல் விட்டால் அரசன் நம்மைத் தண்டிப்பான்“ எனவே , படைக்கலன் உடைய காவலர்களே! நாம் இனிச் செய்ய வேண்டியதைச் சிந்தித்துச் சொல்வீராக! ” எனக் காவல் இளையோன் கூறினான்.

கல்லாக் களிமக னொருவன் கையில்
வெள்வாள் எறிந்தனன் விலங்கூ டறுத்தது
புண்ணுமிழ் குருதி பொழிந்துடன் பரப்ப
மண்ணக மடந்தை வான்றுயர் கூரக்
காவலன் செங்கோல் வளைஇய வீழ்ந்தனன்
கோவலன் பண்டை ஊழ்வினை உருத்தென்.

அக்காவலர்களுள் கல்வி அறிவற்ற ஒரு கள்குடியன் கோவலனைத் தன் வாளினால் வெட்டினான். அது கோவலனின் உடலை இடையே வெட்டியது. வெட்டப்பட்ட புண்ணிலிருந்து வெளிப்பட்ட இரத்தம் குதித்து எல்லா இடங்களிலும் பரந்தது. நிலமகள் மிக்க துயரத்தை அடைய பாண்டியனின் செங்கோல் வளைய , கோவலனின் முன் வினையானது முதிர்ந்து வந்து ஊட்டுதலால் அவன் வெட்டுண்டு தரையில் வீழ்ந்தான்.

3.7. ஆய்ச்சியர் குரவை (காதை -17)

3.7.1. காதைச்சுருக்கம்

ஆயர்பாடியில் பலவகைத் தீ நிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன ! தயிர் கடையச் சென்ற மாதரி திடுக்கிட்டாள்! பால் உறையவில்லை! வெண்ணெய் உருகவில்லை. ஆட்டுக் குட்டிகள் துள்ளி விளையாடவில்லை! பசுக்கள் அழுகின்றன! இவற்றால் ஏதோ துன்பம் வரப்போகிறது என வருந்தினாள் மாதரி. அவள் முன்னர் ஆயர் சேரியில் கண்ணனும் பலராமனும் பின்னையுடன் ஆடிய குரவையை இப்போது துயர்தீர ஆடுவோம்! ” என ஐயையை நோக்கிக் கூறினாள். கன்னியர் எழுவர் திருமாலின் சிறப்பைப் பாடிக் குரவை ஆடினர்.

3.7.2. தீய நிமித்தங்கள்

குடப்பால் உறையா குவியிமில் ஏற்றின்
மடக்கணீர் சோரும் வருவதொன் றுண்டு;
உறிநறு வெண்ணெய் உருகா உருகும்
மறிதெறித் தாடா வருவதொன் றுண்டு;
நான்முலை யாயம் நடுங்குபு நின்றிரங்கும்
மான்மணி வீழும் வருவதொன் றுண்டு;

Self Instructional Material

குறிப்புகள்

1 . "நாம் நேற்று உறையிட்ட தாழிகளில் பால் தோயாதிருக்கிறது! திரண்ட திமிலையுடைய ஆனேற்றின் அழகிய கண்களினின்றும் நீர் வழிகிறது! ஆதலால் நமக்கு வருவதொரு தீங்கு உண்டு! '

2 . "உறியிலே முதல்நாள் வைத்த மணமிகு வெண்ணெய் உருக்கினாலும் உருகவில்லை! ஆட்டுக் குட்டிகளும் துள்ளி விளையாடாமல் சோர்ந்து இருக்கின்றன! ஆதலால் நமக்கு வருவதொரு தீங்கு உண்டு! '

3 . "நான்கு முலைக் காம்புகளைக் கொண்ட பசுக்கள் தம் உடல் நடுங்கி அலறுகின்றன! அப்பசுக்களின் கழுத்திலே கட்டிய மணிகளும் அற்று நிலத்தில் விழுகின்றன ! ஆதலால் நமக்கு வருவதொரு தீங்கு உண்டு!" என்று கூறி , இத்தகைய தீய நிமித்தங்களால் ஏதோ துன்பம் நேரப் போகிறது என மனம் மயங்கினாள் மாதரி.

3.8. துன்ப மாலை (காதை - 18)

3.8.1. காதைச்சுருக்கம்

குரவை முடிந்ததும் மாதரி வைகைக்கு நீராடச் சென்றாள். அப்பொழுது, கோவலன் கொல்லப்பட்ட செய்தி ஊரில் பரவியது! ஊர்ப் பேச்சைக் கேட்ட ஒருத்தி வந்து, அரண்மனையில் சிலம்பு திருடிய கள்வன் என்று கூறித் கோவலனைக் கொலை செய்தனர்" என்றாள். அவ்வளவுதான்! கண்ணகி பொங்கியெழுந்தாள்! சீறிச் சினந்தாள்! காண்பார் எல்லாரும் இரங்க , அழுது துடித்தாள் ! " காய்கதிர்ச் செல்வனே! கள்வனோ என் கணவன் எனச் சூரியனை நோக்கி வினவினாள்! " நின் கணவன் கள்வன் அல்லன் ; கள்வன் என்று கூறிய ஊரைத் தீயுண்ணும் ! " எனப் பதில் கிடைத்தது .

3.8.2. துன்பச்செய்தி

அசைந்த சாயலையுடைய ஆயர் முதுமகளான மாதர் பூவும் புகையும், புனைவதற்கு அமைந்த சந்தனமும் மாலையும் கொண்டு, நீர் நிறைந்து இடையறாது செல்லும் வையையாற்றின் கரையில் இருக்கும் திருமால் அடிகளைப் போற்றித் துதிக்க விரும்பி, நீராடச் சென்றாள். அப்போது ஒருத்தி , ஊரினுள்ளே பிறந்த ஒரு சொல் கேட்டு அதனைக் கூற, ஆயர்பாடிக்கு விரைந்து வந்தாள். அங்ஙனம் கூற வந்தவள் அத் துயர மொழியினைக் கண்ணகிக்குக் கூறாது நின்றாள். அப்போது கண்ணகி ஐயையை நோக்கி, தோழி! மதுரைக்குச் சென்ற காதலன் இன்னும் வரக்காணேன்! அதனால் நெஞ்சு கலங்கித் துன்புறுகிறது! மூச்சும் கொல்லன் ஊதும் துருத்தியும் தோல்வியுறுமாறு அழல் எழ உயிர்க்கின்றது! ஆதலால் அயலார் கூறியது, யாதோ? " தோழி! நல்ல பகற்பொழுதிலேயே நடுங்கச் செய்யும் துன்பம் மிகுதியாயிற்று;

குறிப்புகள்

அதுவுமன்றி, என் கணவனைக் காணாது உள்ளம் பெரிதும் வருந்துகிறது : இங்ஙனம் எனது உள்ளம் வருந்துமாறு அயலார் கூறியது யாதோ? ” தோழி! என் கணவன் வரக்காணேன்! ஆதலால் இனி எனக்கோர் அடைக்கலமும் உண்டோ? என் தலைவனுக்கு யாரோ வஞ்சகம் செய்து விட்டார்கள் என்றே என் நெஞ்சம் மயங்குகிறது. ஆதலால் அயலார் கூறியது யாதோ? ” எனக் கூறித் தவித்தாள் கண்ணகி அப்போது ஐயை , ” அரசன் உறையும் அரண்மனையிலிருந்த, அழகு பொருந்திய சிலம்பினைச் சிறிதும் சத்தம் இல்லாமல் கவர்ந்த கள்வன் என்று கூறி, ஒலிக்கும் வீரக்கழல் புனைந்த ஊர்க் காவலர் கோவலனைக் கொலை செய்தனர்! ” என்றாள். கண்ணகி திங்கள் வீழ்ந்தது போல் வீழ்ந்தாள்.

3.8.3. கண்ணகி புலம்பல்

காய்கதிர்ச் செல்வனே கள்வனோ என்கணவன்
கள்வனோ அல்லன் கருங்கயற்கண் மாதராய்
ஒள்ளெரி உண்ணுமிவ் வூரென்ற தொருகுரல்.

அல்லலுற்று ஆற்றாது அழும் கண்ணகி, ” எல்லாரும் காணுங்கள்! தீமை நீங்கும் பொருட்டு, குரவைக் கூத்தினுள் வந்து திரண்ட ஆயர்குல மகளிர் எல்லாரும் கேளுங்கள்! காய் கதிர்ச்செல்வனே! பரந்த அலைகளையுடைய கடலை வேலியாக உடைய இவ்வுலகில் நிகழ்வனவற்றையெல்லாம் நீ அறிவாய் ! ஆதலால் நீயே சொல்! என் கணவன் கள்வனா? ” எனக் கேட்டு உள்ளம் நைந்தாள் . அப்போது, “ கரிய கயல் போலும் கண்களையுடைய மாதே! நின் கணவன் கள்வன் அல்லன்; அவனைக் கள்வன் என்று கூறிய இவ்வூரைத் தீ பற்றியுண்ணும்! ” என்று ஒரு குரல் விண்ணிலிருந்து ஒலித்தது.

3.9. ஊர்சூழ் வரி (காதை -19)

3.9.1. காதைச்சுருக்கம்

கதிரவன் உரைத்ததைக் கேட்ட கண்ணகி, வீறு கொண்டு தனது மற்றொரு சிலம்புடன் புறப்பட்டாள். மதுரைத் தெருக்களில் தன் கண் எதிரில் வந்த மகளிரையெல்லாம் நோக்கி அரற்றி அழுதாள்; “ கணவனைக் காண்பேன்; அவன் வாயிலிருந்து ஒரு தீதறு நல்லுரை கேட்பேன்!“ எனச் சூள் உரைத்தாள், வெட்டுண்ட கணவனைப் பலர் காட்டக் கண்டு துடிதுடித்தாள்! ” பொன்னறு நறுமேனி புழுதியிலே கிடப்பதா! ” என மருண்டாள்! ” நீ இங்கே இரு” எனக் கணவன் வாய் திறந்து மொழியக் கேட்டுக் கடமை உணர்ந்தாள்; பழி துடைக்கப் பாண்டியனைக் காண அரண்மனையை நோக்கி விரைந்தாள்.’

3.9.2. கண்ணகி வஞ்சினம்

களையாத துன்பமிக் காரிகைக்குக் காட்டி

வளையாத செங்கோல் வளைந்த திதுவென்கொல்
மன்னவர் மன்னன் மதிக்குடை வாள்வேந்தன்
தென்னவன் கொற்றம் சிதைந்த திதுவென்கொல்

ஈதொன்று கேள் ! காய்கதிர்ச் செல்வன் " நின் கணவன் கள்வன் அல்லன் " என்று கூறக் கேட்டதும், வளையலை அணிந்த கண்ணகி சிறிது நேரமும் அங்கு நில்லாளாகி மற்றொரு சிலம்பினைக் கையில் ஏந்தி ஆயர்பாடியினின்று நீங்கி, நகரத்துள் சென்று துயர மிகுதியால் பலவாறு பேசினாள். " நீதியற்ற இவ்வரசனது ஊரில் வாழும் பத்தினிப் பெண்டிரே ! இ∴து ஒன்று கேளுங்கள்; இம்மாலை நேரத்தில் யாரும் படாத துயரம் பட்டேன்; யாரும் உறாத துயரம் உற்றேன்; இ∴து ஒரு வினைப் பயன்! - " என் கணவன் கள்வன் அல்லன் ; எனது காற் சிலம்பின் விலையைத் தராது அதனைக் கைக்கொள்ளும் பொருட்டுக் கள்வன் எனப் பழி சுமத்திக் கொன்றனரே! இ∴து ஓர் அநியாயம்! தம் கணவரால் விரும்பப்படும் தகுதியினையுடைய மாதரார் கண்முன்னே என் அம்பு நிறைந்த கணவனைக் காண்பேன்! இ∴து ஒரு புதுமை! காதற் கணவனைப் பண்டுபோல் கண்டு அவன் வாயில் தீதற்ற நல்லுரை கேட்பேன்; இ∴து ஒரு சூளுரை! அவ்வாறு அவன் கூறும் நல்லுரையைக் கேளேனாயின், " வருந்தத் தக்க செயல் செய்தவள் " என்றும் , " கள்வன் மனைவி இவள் " என்றும் என்னை இகழுங்கள்! இ∴து ஓர் அவலம்! " வளையாத செங்கோல் வளைந்தது இதுவென் கொல் ' எனத் துன்புற்று ஆற்றாது அழுது புலம்பும் கண்ணகியைக் கண்டு ஏங்கி , வளமான மதுரை வாழ் மக்கள் எல்லாரும் செய்வதறியாது திகைத்தனர். " நீக்க முடியாத துன்பத்தினை இக்காரிகைக்குச் செய்து , எக்காலத்தும் வளையாத மன்னவனின் செங்கோல் வளைந்ததே! இதற்கு யாது காரணமோ? மன்னவர்க்கெல்லாம் மன்னனும் திங்களைப் போன்ற குடையினையும், வாளினையும் உடைய வேந்தனும் ஆகிய தென்னவனின் அரசாட்சி அழிவுற்றதே! இதற்கு யாது காரணமோ? " தன் ஆட்சிச் சிறப்பால் நிலவுலகினைக் குளிரச் செய்யும் வீரம் மிக்க வேலையும், சிறந்த தகுதியும் உடையவன் தென்னவன் அவனது தண்மையுடைய குடை நிழலா இவ்வாறு கொடுமையைச் செய்தது? இதற்கு யாது காரணமோ? " செம்பொன்னாலான சிலம்பு ஒன்றினைக் கையிலே ஏந்தியவாறு புதிய பெரிய தெய்வம் வந்துள்ளதே! இதற்கு என்ன காரணமோ? அழகிய செவ்வரி பரந்த மை பூசிய கண்ணினையுடைய இவள், இவ்வாறு அழுது ஏங்கிப் புலம்புகின்றாளே! இக் காரிகை தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பெருமையுடையவள் போலும்! இனி இங்கு என்ன நேருமோ! " கண்டாளைத் தான் காணான் என்றின்னவாறு பல கூறி

குறிப்புகள்

குறிப்புகள்

வருந்தி ஏங்கித் தம் மன்னனைப் பழி கூறும் மக்களையுடைத்தாயிற்று மதுரை! அங்கு ஆரவாரத்துடன் திரியும் சிலர் செம்பொன் கொடி போன்ற கண்ணகிக்குக் கோவலனைக் காட்டினர் . ஆயினும் தன்னைக் காண்பாளை அவன் காணான்! அப்போது , வளம் நிறைந்த பெரிய உலகத்திற்கு இருளை ஊட்டி மாமலை மேல் தனது சிவந்த கதிர்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு ஞாயிறு மறைந்தான், மயக்கத்தைத் தரும் அம்மாலை நேரத்தில், பூக்கள் உதிர்ந்த கொடி போன்ற கண்ணகி, தன் கணவன் உடல்மேல் விழுந்து அழுது அரற்றலால் அவ்வூரெங்கும் அவலப் பேரொலியெழுந்தது! அன்று காலையில் தன் கணவனைத் தழுவி அவளிடமிருந்து, வண்டுகள் ஒலிக்கும் கரிய அவனது தலை மாலையை வாங்கித் தனது நீண்ட கூந்தலில் குடிக் கொண்ட அவள் , மாலையில், அவனது வெட்டுண்ட புண்ணினின்றும் பொங்கிய குருதி உடலெங்கும் நனைக்கக் கண்டு பதறினாள்! அக்கணவன் தன்னைக் காணாத “ துயரத்தினையும் கண்டு திடுக்கிட்டாள்! “ இது தீவினை என்று உரையீரோ? ” எனது மிக்க துயரைக் கண்டும், “ இவள் இதற்குத் துன்புறுவாளே” என நினைப்பீரோ? நமது பொன் போன்ற மேனி புழுதியிலே படிந்து கிடக்கத்தக்கதோ? மன்னன் செய்த இக்கொலை எதனால் நிகழ்ந்தது என அறியாத எனக்கு, இக்கொலைக்குக் காரணம் முற்பிறப்பில் யான் செய்த தீவினையேதான்! “ என உரையிரோ ? எனக்குத் துணையாக யாருமில்லாத மயக்கம் தரும் இம்மாலைக் காலத்தே, துயருறுகின்ற தனியளான என் கண் முன் , மாலைகள் நிறைந்த நினது அழகு மார்பு இப்படி வெறுநிலத்தே படிந்து கிடக்கத் தக்கதோ? பாரோர் பழிச் சொல் கூறித் தூற்றும் வண்ணம் பாண்டியன் தவறு செய்ய நேர்ந்த இது. தீவினையின் பயன் என உரையீரோ? கண்ணீர் சோர்ந்து வீழ்கின்ற தீவினையுடையேன் கண்முன், புண்ணின்று ஒழுகும் குருதியினையுடையவராய் நீர் புழுதியிலே படிந்து கிடக்கத் தக்கதோ? மக்களெல்லாம் பழி கூறித் தூற்றுமாறு மன்னவன் தவறு செய்ய நேர்ந்த இது தீவினையின் பயன் என உரையீரோ? உண்டு கொல் ” இம்மதுரை மாநகரில் மகளிரும் உள்ளாரோ? மகளிரும் உள்ளாரோ? தாம் கொண்ட கணவர்க்கு உற்ற துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் மகளிரும் உள்ளாரோ? மகளிரும் உள்ளாரோ? ” இம்மதுரை மாநகரில் சான்றோரும் உள்ளாரோ? சான்றோரும் உள்ளாரோ? பிறர் ஈன்ற குழந்தையைத் தாங்கி வளர்க்கும் சான்றோரும் உள்ளாரோ? “ சான்றோரும் உள்ளாரோ ? ” இம்மதுரை மாநகரில் தெய்வமும் உள்ளதோ தெய்வமும் உள்ளதோ ? என் கணவனைக் கூரிய வாளால் வெட்டியதனால் அறம் தவறிய பாண்டியனின் மதுரை மாநகரில்

தெய்வமும் உள்ளதோ? தெய்வமும் உள்ளதோ?" "தீவேந்தன்தனைக் காண்பேன் ! என்று இவ்வாறான சொற்களைச் சொல்லிச் சொல்லி அழுதவள், தன் கணவனுடைய திருத்தங்கும் மார்பினைத் தன் மார்போடு பொருந்தும் வண்ணம் தழுவிக் கொண்டாள். அவன் உயிர் பெற்று எழுந்து நின்று கண்ணகியை நோக்கி, " முழுமதி போன்ற ஒளியுடைய நின் முகம் இப்படி வாடி விட்டதே" என்று கூறி, அவள் கண்ணிரைக் கையால் துடைத்தான். கண்ணகி புலம்பி அழுது நிலத்திலே விழுந்து தன் காதலனுடைய தொழத்தக்க திருந்திய அடிகளைத் தனது வளையலை அணிந்த இரு கைகளாலும் பற்றிக் கொண்டாள், பழுதற்ற உடலை விட்டு நீங்கி எழுந்தவன் , "எழுதிய அழகிய மலர் போன்ற மை தீட்டிய கண்களையுடையவளே! நீ இங்கு இருப்பாயாக !" எனக் கூறிப் பல தேவர் கூட்டத்துள் ஒருவனாய், விண்ணுலகு அடைந்தான், ' கண்ணகி," இ:.து என்ன மாயமோ? மற்று யாதோ? என்னுள்ளத்தை மயக்கியது ஒரு தெய்வமோ? இனி எங்குச் சென்று என் கணவனைத் தேடுவேன்? இங்கே கூறியது பொருளுரையன்று! கணவனைக் கூடுதல் எளிதாயினும் எனது மிக்க சினம் தணிந்தாலன்றி அவரைக் கூடேன்! அந்தச் சினம் தணிதற்கே கொடுமை செய்த வேந்தனைக கண்டு இக்கொலைக்குரிய காரணம் யாது? என யானே கேட்பேன்! " என்று கூறி எழுந்தாள், நின்றாள்; தன்னூரில் கண்ட துன்பம் மிக்க தீய கனவினை நினைத்தாள். நீண்ட கயல் போலும் கண்களினின்றும் நீர் பெருகியது !

3.10. வழக்குரை காதை (காதை -20)

3.10.1. காதைச்சுருக்கம்

பாண்டிமாதேவி தான் கண்ட தீய கனவை மன்னனிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் . அப்பொழுது கடுஞ்சினத்துடன் அரண்மனையை அடைந்த கண்ணகி, பாண்டியன் முன் தோன்றினாள். தன் கணவனை ஆராயாது கொன்ற கொடுங் கோன்மையை அஞ்சாது எடுத்துரைத்தாள். நீதிச் செருக்கு மிக்க பாண்டியன், தான் செய்தது தவறு என்பதனை முதலில் உணராது பேசினான். கண்ணகி சீறியெழுந்து தனது காற்சிலம்பை வேந்தன் முன் வீசியெறிந்தாள். உண்மையுணர்ந்த பாண்டியன், " யானோ அரசன் ; யானே கள்வன், கெடுக என் ஆயுள்" என்று கூறி உள்ளம் தளர்ந்தான். உயிர் துறந்தான். பாண்டிமாதேவி கணவனின்இணையடி தொழுது சோர்ந்து வீழ்ந்தாள்.

3.10.2. பாண்டிமாதேவியின் தீக்கனவு

கண்ணகி அரண்மனை வாயிலை நெருங்கியபோது, பாண்டிமாதேவி தான் கண்ட தீக் கனவைத் தோழியிடம் கூறிக் கொண்டிருந்தாள்: " தோழி! நம் வேந்தனது வெண்கொற்றக் குடையும் செங்கோலும் கீழே

குறிப்புகள்

விழக் கனவு கண்டேன்! வாயிலில் இடைவிடாது அசையும் மணியின் ஓசையையும் நான் கனவிலே கேட்டேன்! எட்டுத் திசைகளும் அப்போது அதிர்ச்சியுற்றன! அன்றியும் தோழி! சூரியனை இருள் விழுங்கவும் கனவு கண்டேன்! இரவு நேரத்தில் வானவில் தோன்றக் கண்டேன்! நண்பகலிலே விண்மீன்கள் எரி கொள்ளிகளாகக் கீழே விழக் கனவு கண்டேன். இவற்றின் பயன் யாதோ தோழி! அறிகுறி" செங்கோலும் வெண்கொற்றக் குடையும் செறிந்த நிலத்திலே முறிந்து வீழ்ந்தன; நம் வேந்தனது கொற்ற வாயிலின்கண் கட்டிய மணி என் உள்ளம் நடுங்குமாறு அசைந்து ஒலித்தது; இரவில் வானவில் தோன்றியது. பகலில் விண்மீன்கள் எறிந்து கீழே வீழ்ந்தன; எட்டுத் திக்கும் அதிர்ந்தன; ஆதலால் நமக்கு வரக்கூடிய துன்பம் ஒன்று உளது! எனவே மன்னனிடம் சென்று கனவைக் கூறுவோம்! " என்று கூறி மன்னனை நாடிச் செல்லலானாள்.

3.10.3. கண்ணகி வழக்காடுதல்

தேரா மன்னா செப்புவ துடையேன்
எள்ளறு சிறப்பின் இமையவர் வியப்பப்
புள்ளுறு புன்கண் தீர்த்தோன் அன்றியும்
வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க
ஆவின் கடைமணி உகுநீர் நெஞ்சுசுடத் தான்தன்
அரும்பெறற் புதல்வனை ஆழியின் மடித்தோன்
பெரும்பெயர்ப் புகாரென் பதியே அவ்வூர்
ஏசாச் சிறப்பின் இசைவிளங்கு பெருங்குடி
மாசாத்து வாணிகன் மகனை யாகி
வாழ்தல் வேண்டி ஊழ்வினை துரப்பச்
சூழ்கழல் மன்னா நின்னகர்ப் புகுந்தீங்கு
என்காற் சிலம்புபகர்தல் வேண்டி நின்பாற்
கொலைக்களப் பட்ட கோவலன் மனைவி
கண்ணகி யென்பதென் பெயரே

சீறிச்சினந்து அங்கு வந்த கண்ணகி, "வாயில் காப்பவனே ! வாயில் காப்பவனே! அறிவு முழுதும் அற்றுப்போன அறநினைவு அற்ற நெஞ்சத்துடன் அரச நீதியினின்றும் தவறியவனின் வாயில் காப்பவனே! " பரலினையுடைய இரண்டு சிலம்புகளில் ஒன்றினைக் கையில் ஏந்தியவளாய்க் கணவனை இழந்த ஒருத்தி, நம் அரண்மனை வாயிலின்கண் உள்ளாள்" என்று வேந்தனிடம் சென்று அறிவிப்பாய்! அறிவிப்பாய்! " என்றாள். கேட்ட வாயிலோன் அரசனிடம் சென்று, " எமது கொற்கை நகரத்து வேந்தே! வாழ்க! தெற்கே உள்ள பொதிய மலைக்குத் தலைவனே! வாழ்க! செழியனே! வாழ்க! பாண்டியனே! வாழ்க! இதுவரை

பழிச்சொற்கள் படராத பஞ்சவனே, வாழ்க! வெட்டுவாயினின்றும் பீறிட்டெழும் குருதி நீங்காத பசிய முண்டமாகிய பிடர்த்தலையாகிய பீடத்தின்கண் ஏறியிருந்த இளங்கொடியாகிய வெற்றி தரும் வேலினைத் தன் பெரிய கையிலே ஏந்திய கொற்றவையும் அல்லள் ; கன்னியர் எழுவருள் பிடாரியும் அல்லள்; இறைவனை நடனமாடச் செய்த பத்திரகாளியும் அல்லள்; கண்டார்க்கு அச்சத்தைத் தரும் காட்டைத் தான் விரும்பும் இடமாகக் கொண்ட காளியும் அல்லள்; தாருகனின் பரந்த மார்பைப் பிளந்த துர்க்கையும் அல்லள்; மிக்க சினம் கொண்டவள் போலவும் விளங்குகின்றனள் ! வேலைப்பாடு மிக்க பொற்சிலம்பு ஒன்றினைக் கையில் ஏந்தியவளாய்த் திகழ்கிறாள் “ கணவனை இழந்த அவள் நம் வாயிலின் முன்னே நிற்கின்றாள்” என்று அறிவித்தான். யாரையோ நீ மடக்கொடி? ” அத்தகையவளை“ வருக “ எனக் கூறி இங்கே அழைத்து வருக! ” என ஆணையிட்டான், மன்னன். கண்ணகி அரசனை அணுகிச் சென்றபோது, அவன், ” நீர் பெருகும் கண்களையுடயவளே! என்முன் வந்து நிற்பவளே! இளங்கொடி போன்றவளே! நீ யார்? ” என்று கேட்டான். “ ஆராய்ச்சியில்லாத மன்னனே ! நின்னிடம் சொல்ல வேண்டியதொன்று உண்டு! கேள்! இகழ்தலற்ற சிறப்பினையுடைய தேவர்களும் வியப்புறுமாறு, புறா ஒன்றின் துயரத்தினைப் போக்கிய சிபியும், கட்டிய மணியின் நடுவிலுள்ள நாவானது அசைய, பசுவின் கடைக் கண்களினின்றும் ஒழுகும் நீர் தனது உள்ளத்தைச் சுட, தானே தன் அரும்பெறற் புதல்வனைத் தேர்ச்சக்கரத்தி லிட்டுக் கொன்ற மனுநீதி சோழனும் ஆண்ட மிக்க புகழினையுடைய புகார் நகரமே நான் பிறந்த ஊர்’ அவ்வூரில் பழியற்ற சிறப்புடன் கூடிய புகழ் எங்கும் விளங்கும் பெருங்குடிக்கண் மாசாத்துவான் என்னும் வணிகனுக்கு மகனாகத் தோன்றி , பொருளீட்டி வாழ்க்கை நடத்தலை விரும்பி, முன்னைத் தீவினை செலுத்துதலால் வீரக்கழலணிந்த மன்னனே! நினது மதுரை நகரத்தினுள் புகுந்து, இங்கு என் காற்சிலம்பினை விற்றல் காரணமாக நின்னிடத்துக் கொலையுண்ட கோவலன் மனைவி நான்; என் பெயர் கண்ணகி!” என்றாள். அது கேட்ட மன்னன், ” பெண் அணங்கே! கள்வனைக் கொலை செய்தல் கொடுங்கோன்மை அன்று! அதுவே அரச நீதி! ” என்றான். கண்ணகி, அறநெறியில் செல்லாத கொற்கை வேந்தே! என் கால் பொற் சிலம்பு மாணிக்கக் கற்களைப் பரல்களாகக் கொண்டது! ” என்றாள் . பாண்டியனோ, “ தேன் போலும் இனிய மொழி பேசுபவளே! நீ உரைத்தவை நீதியை நிலைநாட்ட உதவும் நல்ல சொற்களாகும்! எம் சிலம்பு முத்துக்களைப் பரல்களாகக் கொண்டது” என்று கூறிப் பின் ஏவலரை நோக்கி “முன்னர்க் கோவலனிடமிருந்து பெற்ற அச்சிலம்பைக்

கொணர்க! “ எனக்கட்டளையிட்டு, வரவழைத்து அதனைத்தானே கண்ணகியிடம்வைத்தான்! உடனே கண்ணகி, தான் அணியும் அழகிய சிலம்பை வீசியெறிந்து உடைத்த அளவில், அதனின்றும் எழுந்த மாணிக்கப் பரல் ஒன்று பாண்டியனின் வாயருகே தெறித்துக் கீழே வீழ்ந்தது. அவ்வாறு தெறித்த மாணிக்கப் பரல் கண்டு திடுக்கிட்ட பார்வேந்தன், தாழ்வுற்ற குடையனாய், தளர்ந்த செங்கோலனாய், ” பொன் செய் கொல்லன் பொய்யுரை கேட்டு நீதி தவறிய யானோ அரசன். அரசன் அல்லன்: கோவலன் சிலம்பை என்னுடையதாக் கொண்டதால் நானே திருடன்! ” எனக் கூறி உள்ளம் குமுறினான்; துடித்தான்; மக்களைக் காக்கும் பாண்டி நாட்டு ஆட்சிக்கு என் காரணமாகத் தவறு நேர்ந்து விட்டதே! இது, இனி வரும் பாண்டியன் பரம்பரைக்கெல்லாம் பழியாயிற்றே எனப் பதறினான்! - கெடுக என் ஆயுள் ” எனக் தனக்குத் தானே தண்டனை விதித்துக் கொண்டு மயங்கி வீழ்ந்து மாண்டு போனான்! தென்னவனின் தெய்வக் கற்பினளாகிய கோப்பெருந்தேவி உள்ளம் குலைந்தாள்; உடல் நடுங்கினாள்; தாய் தந்தையரை இழந்தவர்க்கு அம்முறை சொல்லிப் பிறரைக் காட்டி ஆறுதல் கூறமுடியும்! ஆனால் கணவனை இழந்தோர்க்கு அங்ஙனம் காட்டலாகாது எனக் கருதித் தன் கணவனின் இணையடிகளைத் தொட்டு வணங்கி வீழ்ந்து இறந்தாள்.

3.11. வஞ்சின மாலை (காதை – 21)

3.11.1. காதைச்சுருக்கம்

அரச மாதேவி உயிர் நீத்ததை அறியாத கண்ணகி அவளை நோக்கி, ” ஒப்பற்ற கற்புடை மகளிர் பலர் பிறந்த ஊரில் நானும் பிறந்தேன், யானும் ஒரு பத்தினியாவேன். அரசரோடு மதுரையையும் அழிப்பேன்” என்று வஞ்சினம் கூறி அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றாள். பின், நான்மாடக்கூடலில் உள்ள மகளிரே, ஆடவரே, மாதவரே, கேளுங்கள் ! குற்றமில்லாத என் கணவனைக் கொலை செய்த மதுரையை நான் அழிப்பது குற்றமாகாது” என்று கூறி இடமுலையைக் கையால் திருகி எறிந்தாள். உடனே தீக் கடவுள் வெளிப்பட்டு ஏவல் கேட்டுப் பணிந்து நின்றது! ”நல்லோர் பக்கம் சாராது தீயோரை அழிப்பாயாக! ” என ஆணையிட்டாள். அவ்வாறே தீத்திறத்தார் பக்கம் சேர்ந்தது தீ!

3.11.2. கண்ணகி மதுரை நகர் மீது கொங்கையை எறிதல்

” நான்மாடக்கூடல் என்னும் மதுரைவாழ் மகளிரும், ஆடவரும், தேவரும், மிக்க தவமுடையோரும் கேளுங்கள்! ’ நான் விரும்பிப் போற்றிய என் கணவனைக் கொலை செய்த மன்னனையும் அவன் ஆட்சி செய்த இந்நகரத்தையும் சீறினேன் ; ஆதலால் நான் குற்றமேதும் செய்திலேன்! ” என்று கூறி, விளங்கிய அணியினையுடைய கண்ணகி,

மதுரை நகரை மூன்று முறை வலமாக வந்து, தேன் நிறைந்த மணமுடைய தெருவில் நின்று, தனது இடப்பக்கத்துக் கொங்கையை வலக்கையினால் திருகி எடுத்துச் சுழற்றி விட்டெறிந்தாள்!

3.11.3. கண்ணகி மதுரையை எரித்தல்

பார்ப்பார் அறவோர் பசுப்பத் தினிப்பெண்டிர்
மூத்தோர் குழவி யெனுமிவரைக் கைவிட்டுத்
தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்கென்று

அவ்வாறு அவள் எறிந்தபோது , தான் பற்றிய பொருளை எரிக்கும் அக்கினி தேவன், நீல நிறத்தையும், முறுக்குண்ட சிவந்த நீண்ட சடையையும் பால்போன்ற வெண்பற்களையும் உடைய பார்ப்பன வடிவத்தோடு, தானே கண்ணகி முன்னர் வந்து தோன்றினான்! - தோன்றி , “சிறந்த பத்தினித் தெய்வமே! நினக்கு மிகவும் தவறு இழைத்த அந்நாளிலே, இந்நகரில் பரவி எரியூட்ட யானோர் ஏவலை முன்னரே பெற்றுள்ளேன்! ஆதலால் இங்கு அத்தீயினின்றும் பிழைத்தற்குரியோர் யார்? யார் ? அறிவிப்பாயாக ! ” என இரங்கிக் கேட்டான் . “ அந்தணர் , அறவோர், பசு, பத்தினிப் பெண்டிர், முதியோர், குழந்தைகள் ஆகியோருடைய இருப்பிடங்களை விட்டு விட்டு, தீவினையாளர் பகுதிகளை மட்டுமே எரிப்பாயாக!” எனச் சினம் கொண்ட கண்ணகி ஏவிய அப்பொழுதே, நல்ல தேரையுடைய பாண்டிய வேந்தனது மதுரை நகரத்தைப் புகையுடன் கூடிய தீப்பிழம்பு பற்றி அழித்தது!.

3.12. அழற்படு காதை (காதை -22)

3.12.1. காதைச்சுருக்கம்

அரசு கட்டிலில் வீழ்ந்த அரசனும் அரசியும் இறந்து விட்டனர் என்பதை அறியாது, ஆசான் முதலானோர் ஓவியம் போல் உரைபின்றி அசைவற்றுக் கிடந்தனர். படைவீரர் தீயைக் கண்டு அஞ்சி அரண்மனை வாயிலில் வந்து கூடினர். நால்வகை வருணப் பூதங்களாகிய தெய்வங்களும் நகரை விட்டு நீங்கின. பசுக்களும் கன்றுகளும் மேல் அகப்படாது அகன்ற தெருவில் ஓடின. பானைகளும் குதிரைகளும் மதிற்புறத்தே சென்றன, தீ அறவோர் பக்கம் சாராது மறவோர் பக்கம் மண்டியது, இல்லற நெறியினின்றும் பிறழாத முது மகளிர் கணவனை இழந்த கண்ணகியின் செயல் சிறந்ததே” எனத் தீக்கடவுளை வணங்கினர் . தீயின் வெம்மையைத் தாங்காத மதுராபதித் தெய்வம் கண்ணகியின் முன் வந்து தோன்றியது.

3.12.2. மதுரையில் நிகழ்ந்த மாற்றம்

கண்ணகி என்னும் கற்புத் தெய்வத்தின் ஏவல் பெற்ற தீக்கடவுளின் எரி முகம் திறந்தது; நகரெங்கும் தீப்பற்றியது, நகரைக் காக்கும்

குறிப்புகள்

தெய்வங்கள் கோட்டை வாயிலைக் காவாது ஒழிந்தன. வெல்லும் போரினையுடைய நெடுஞ்செழியன், தனது நீதி வளைந்ததனை அறிந்தான். அப்பொழுதே , வளைந்த செங்கோலைத் தன் உயிராகிய ஆதாரத்தினை ஈடாகக் கொடுத்து அதனைப் பெரிய நிலமடந்தைக்கு உணர்த்தும் பொருட்டு, குற்றமற்ற கற்பினையுடைய தன் பெருந்தேவியுடன் அரியணையிலே இறந்தான். புரோகிதன், பெருங்கணி தலைமை நிமித்திகன், அறங்கூறு அவையத்தார், வரியிலார், ஆலோசனை முடிவுகளை ஓலையில் எழுதுவோர் என்னும் இவர்களுடன் அரண்மனையில் உள்ளாரும் வளையணிந்த ஏவல் மகளிரும் ஆகியோர் சுவர் ஓவியம் போல் பேச்சின்றி அச்சத்துடன் அசைவற்றிருந்தனர். குதிரைப் பாகர், யானைப் பாகர், விரைந்து தேரோட்டும் தேர்ப்பாகர், வெற்றி பொருந்திய வாளை ஏந்திய மறவர் ஆகியோர் மன்னனது வெற்றி மிக்க அரண்மனை வாயிற்கண் தீயின் பெருக்கத்தை நோக்கித் திகைத்து அங்கிருந்து விலகிச் சென்றனர். 'ஆதிப் பூதமாகிய கடவுளும், மதுரையை விட்டு அகன்றது! ' அரச பூதமாகிய கடவுளும் மதுரையை விட்டு அகன்றது. வணிகப் பூதமாகிய மிகப்பெரிய கடவுளும், மதுரையை விட்டு அகன்றது வேளாண் பூதம் மதுரையை விட்டு அகன்றது. “ பூதங்கள் அனைத்தும் வெளியேறின. ” இந்நாட்டு மன்னன் செங்கோன்மையில் தவறிய நாளிலே, இந் நகரினைத் தீயானது உண்ணும் முறையால் உண்ணும் என்பதனை யாம் அறியும் முறையாலே அறிந்தோம்! ஆதலால் அதற்கேற்ப யாமும் காவலைக் கைவிட்டுப் போவது இயல்பேயன்றோ? ” எனக் கருதி , தனது கொங்கையால் நகரத்தை எரியூட்டி வெற்றி கொண்ட கண்ணகியின் எதிரே நால்வேறுபட்ட பூதங்களும், வெவ்வேறிடங்களை நோக்கிச் சென்று விட்டன. நெல் முதலான கலப் பொருள்கள் விற்கும் கடை வீதியும், கொடியுடைய தேர் ஓடும் வீதியும், பகுதி வேற்றுமை உணரப்பட்ட நான்கு வேறு வகையான தெருக்களும், வலிய குரங்குக் கொடியுடைய வில்லாளனாகிய அர்ச்சுனன் காண்டவ வனத்தை எரியூட்டிய அந்நாளில், அவ்வனத்தில் வாழ்ந்த உயிரினங்கள் கலங்கினாற் போலக் கலங்கி, முழுதும் எரிந்து சாம்பலாயிற்று. நெருப்பு அறநெறியாளர் வாழும் இடங்களில் செல்லாது தீயோர் வாழும் இடங்களையே பற்றி எரித்தது“ யானையும் குதிரையும் விரைந்தோடின. கறவைப் பசுக்களும் அவற்றின் கன்றுகளும் கொளுத்தும் தீயில் துன்புறாமல் அறப்பண்புமிக்க ஆயர்களின் அகன்ற தெருக்களை அடைந்தன, அஞ்சாமை மிக்க ஆண் யானைகளும் பெண் யானைகளும் விரைந்து செல்லும் குதிரைகளும் மதில் அரணுக்குப் புறத்தே ஓடிய பிழைத்தன. மாலையிலே நிகழும் விழாக்களும், வேத ஒலியும் , சிவந்த

குறிப்புகள்

தீயில் ஓமம் செய்தலும், தெய்வ வழிபாடும் , மகளிர் மலர் தூவி விளக்கேற்றி மகிழ்தலும் , மாலைக் களியாட்டமும் , முரசின் முழக்கமும் ஆகிய அனைத்தும் அன்று நிகழா தொழிந்தன; எங்கும் துயரம் படர்ந்தது.

3.12.3. கண்ணகி முன் மதுராபதித் தெய்வம்

காதலற் கெடுத்த நோயொ டுளங்கனன்று
ஊதுலைக் குருகின் உயிர்த்தன ளுயிர்த்து
மறுகிடை மறுகுங் கவலையிற் கவலும்
இயங்கலும் இயங்கும் மயங்கலும் மயங்கும்
ஆரஞ ருற்ற வீரபத் தினிமுன்
கொந்தழல் வெம்மைக் கூரெரி பொறாஅள்
வந்து தோன்றினள் மதுராபதியென்.

கண்ணகி தன் கணவனை இழந்த பெருந்துன்பத் தீயினால் உள்ளம் வெதும்பி, கொல்லனது உலைக் களத்துத் துருத்தியைப் போல வெய்தாக நெடு மூச்செறிந்து நெடுந் தெருக்களிலே சுழன்று திரிவாள்; குறுந் தெருக்களிலே கவலையுடன் திகைத்து நிற்பாள்; சென்று கொண்டே இருப்பாள்; பின் மீண்டும் செயலற்று மயங்கி நிற்பாள்! இவ்வாறு பொறுத்தற்கரிய வீரபத்தினியின் முன், திரண்ட அழலாகிய வெம்மைமிக்க தீயினைக் கண்டு நெஞ்சு பொறுக்காத மதுராபதி என்னும் காவல் தெய்வம் வந்து தோன்றியது.

3.13. கட்டுரை காதை (காதை -23)

3.13.1. காதைச்சுருக்கம்

மதுராபதித் தெய்வம் கண்ணகியை நோக்கி, " நான் மதுரையின் காவல் தெய்வம் ! உனக்குற்ற துன்பம் கண்டு நானும் துன்புற்றேன்! இந்நாட்டை ஆண்ட பாண்டியர் அனைவருமே பதியுடன் படராதவர். நெடுஞ்செழியனும் அத்தகையவனே ! ஊழ்வினை காரணமாக உனக்கு இத்துன்பம் நேர்ந்தது, நின் கணவனின் பழம் பிறப்பைக் கூறுகிறேன் கேள் ! கலிங்க நாட்டில் சிங்கபுரத்தில் இருந்த வசு என்பவனும், கபிலபுரத்தில் இருந்த குமரன் என்பவனும் தாய் உரிமை காரணமாகப் பகை கொண்டிருந்தனர் . ஒருநாள் சங்கமன் என்னும் வணிகன் வாணிபத்தின் பொருட்டுச் சிங்கபுரத்துக் கடைவீதியில் சென்று கொண்டிருந்தான் . அப்போது பரதன் என்பவன் அச்சங்கமனைப் பகைவனின் ஒற்றன் என்று கருதி மன்னனிடம் அழைத்துச் சென்று கொன்று விட்டான் , கொலை செய்யப்பட்ட சங்கமன் மனைவி நீலி தாங்கொணாத் துயருடன் பதினான்கு நாட்கள் எங்கும் திரிந்து ஒரு மலை உச்சியை அடைந்து, " எனக்குத் துன்பம் செய்தவர் மறுபிறப்பில் இத்தகைய துன்பத்தை அடைவாராக! " எனச் சாபமிட்டுக் கீழே வீழ்ந்து மாண்டாள்! அந்தச் சாபமே இன்று

கோவலனது உயிரைக் கவர்ந்தது. நீ பதினான்காம் நாளில் நின் கணவனை அடைவாய்! ” எனக் கூறி மறைந்தது. பின் துயரமே வடிவான கண்ணகி கொற்றவை கோயிலில் பொற்றொடி உடைத்து, மேற்கு நோக்கிச் சென்றாள்! திருச்செங்குன்றம் என்னும் மலைமீது ஒரு வேங்கை மரத்தடியில் செயலற்று நின்றாள்! மதுராபதித் தெய்வம் உரைத்தது போலப் பதினான்காம் நான் பகல் பொழுது கழிந்ததும், அங்குத் தெய்வ வடிவுடன் வந்த கணவனுடன் வான ஊர்தி ஏறி வானவர் போற்ற வானகம் அடைந்தாள்!

3.13.2. மதுராபதித் தெய்வம் கண்ணகியிடம் பேசுதல்

சடையில் இளம்பிறை உடைய சென்னியள்; குவளை மலர் போலும் மைபூசிய கண்களை யுடையவள்; வெள்ளிய ஒளி பொருந்திய முகத்தை யுடையவள்; கடைவாய்ப் பல் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகிற பவளம் போன்ற சிவந்த வாயையுடையவள்; நிலவொளி, திகழும் முத்துப் போன்ற பற்களையுடையவள்; இடது பாகம் இருண்ட நீலநிறமாக இருப்பினும் வலது பாகம் பொன்நிறமாகத் திகழும் வடிவுடையவள்; இடக்கையில் பொன்னிறத் தாமரை மலரை ஏந்தியிருப்பினும் வலக்கையில் ஒளிவிடும் மழுப்படையை ஏந்தியிருப்பவள்; வலது காலில் வேலைப்பாடு மிக்க வீரக் கழலை அணிந்திருந்தாலும் இடது காலிலே ஒப்பற்ற சிலம்பு ஒலிக்கும் தன்மையுடையவள். இத்தகைய தோற்றமுடைய மதுராபதித் தெய்வம், கொற்கை நகரத் தலைவனும், குமரியாற்றுத் துறைக்கு உரிமையுடையவனும், இமய மலையைத் தனது ஆட்சியின் வட எல்லையாக உடையவனும் பொதிய மலையை உரிமையாக உடையவனுமாகிய பாண்டியனின் குலதெய்வமாகும். அது கண்ணகியின் பின்னே வந்து , நங்கையே, நான் உன்னிடம் சொல்ல ஒன்று உண்டு என வேண்டினாள்.

3.13.3. கோவலனின் முற்பிறப்பு வரலாறு

உம்மை வினைவந் துருத்த காலைச்
செம்மையி லோர்க்குச் செய்தவ முதவாது
வாரொலி கூந்தல்நின் மணமகன் தன்னை
ஈரேழ் நாளகத் தெல்லை நீங்கி
வானோர் தங்கள் வடிவின் அல்லதை
ஈனோர் வடிவிற் காண்டல் இல்லென
மதுரைமா தெய்வம் மாபத் தினிக்கு
விதிமுறை சொல்லி அழல்வீடு கொண்டபின்

”நிரைத்த வளையல்களையுடையவளே! கேட்பாயாக! நறுமணம் கமழும் பொழில்கள் சூழ்ந்த கலிங்கம் என்னும் நல்ல நாட்டில் உள்ள,

தீம்புனல் கழனிகள் நிறைந்த சிங்கபுரத்திலும், மூங்கிற் காடுகளையுடைய கபிலபுரத்திலும் இருந்து அரசாள்கின்ற செல்வத்தையுடைய, ஒழுங்காகத் தொடுத்த மாலையணிந்து வேந்தர்களாக வசு என்பவனும் குமரன் என்பவனும் விளங்கினர். அவர்கள் கெடாத செல்வம் மிக்க சிறந்த குடியிலே பிறந்த தாயத்தராவர். அதன் காரணமாக ஒருவர் மீது ஒருவர் பகை கொண்டிருந்தனர் . அவ்விருவர் தம் நாட்டுக்கும் இடைப்பட்ட ஆறு காவத தொலைவுடைய நிலத்தின்கண் எவ்விடத்தும் ஒருவரையொருவர் தாக்கி வீழ்த்தி வெற்றி பெறும் பொருட்டு இடையறாது போர் செய்து வந்தனர். எப்போதும் போர் நிகழுமிடம் ஆதலால் அங்குப் போவார் யாருமிலர் ! " ஆயினும் பெறற்கரிய செல்வத்தை ஈட்டும் விருப்பத்துடன சிறந்த அணிகளைச் சுமந்து ஒற்றர்களைப் போல மாறுவேடம் பூண்டு, தன் காதலியுடன் கூடிக் கபிலபுரத்து வாணிகனான சங்கமன், அழியாத வளத்தை புடைய சிங்கபுரத்துக் கடைவீதியில் புகுந்து, தனது விலை மதிப்பற்ற அணிகளை விற்றுப் பொருள் ஈட்டினான். பசிய வளையல்களையுடையாய்! முற்பிறவியில் நின் கணவன் வெவ்விய ஆற்றல் மிக்க வசு என்னும் மன்னனுக்கு அரச வினை செய்பவனாக இருந்தான். அப்போது அவன் பெயர் பரதன்! அவன், சங்கமன் கொல்லா விரதத்தினின்றும் விலகியதால் வெறுப்புக் கொண்டு, " இவன் பகை நாட்டு ஒற்றன்! " என்று கூறி அச்சங்கமனைப் பற்றியிழுத்துக் கொண்டு போய் வெற்றிவேல் மன்னனுக்குக் காட்டிக் கொன்று விட்டான்! " கொலைக்களப்பட்ட சங்கமன் மனைவி நீலி ஓரிடத்திலும் நிலை கொள்ளாது கதறியழுதாள்; பதறித் துடித்தாள்! " மன்னனே! நீ என் கணவனைக் கொன்றது நீதியோ? வணிகர்களே, இது நீதியோ? பார் வாழ் மாந்தரே! உங்கள் மன்னன் செய்தது நீதியோ? " என்று கூறி மன்றங்களிலும் தெருக்களிலும் முறையிட்டுத் திரிந்தாள். " பதினான்கு நாட்கள் சென்றபின் " கணவனை வணங்குதற்குரிய நாள் இது " என்று கருதி அவனை வாழ்த்தி , வானத்தில் ஏறுதற்குரிய ஏணியைப் போன்ற மிக உயர்ந்த மலை உச்சியில் ஏறி நின்று கொலை செய்யப் பட்ட தன் கணவனை அடைதற்கு ஆயத்தமானாள். அந்நிலையில்" எமக்கு இங்ஙனம் மிகக் கொடிய துன்பத்தினைச் செய்தவர் எவ்வகையானும் , தாமும் இத்தகைய துன்பத்தை அடைவாராக! " என்று சாபமிட்டுக் கீழே விழுந்து உயிர் துறந்தாள்! குற்றமற்ற அவள் இட்ட சாபத்தின் பயனாக இப்பிறவியில் நீங்கள் இக் கொடுந்துன்பமுற்றீர்!

3.13.4. கண்ணகி மதுரையை விட்டு நீங்குதல்

கண்ணகி, "என்னுள்ளத்தில் நிறைந்த கணவனைக் காணா முன்னர் அமரவும் மாட்டேன், நிற்கவும் செய்பேன்" என்று கூறியவாறு

குறிப்புகள்

குறிப்புகள்

அலமந்து சென்று, கொற்றவை கோயிலின் முன்றிலில் தன் அழகிய வளையல்களை உடைத்தெறிந்தாள், பின் அத்தெய்வத்தை நோக்கி, " இந்நகரில் , கீழ்த்திசை வாயிலாக வரும்போது கணவனுடன் வந்தேன்; இப்போதோ கணவனை இழந்து, நகரின் நீங்கி மேற்றிசை வாயில் வழியாகத் தனியே செல்கிறேன்" என்று கூறி மதுரையை விட்டு வெளியேறினாள். அவ்வாறு மதுரையை நீங்கியவள் இரவென்றும் பகலென்றும் அறியாளாகி மயங்கிச் செயலற்று, ஒலிக்கும் நீர் மிகுந்த வையையின் ஒரு கரையிலே சென்றாள். துன்பம் மிகுந்து பதறி இறங்குதலால் பள்ளம் என்று பாராள்; கணவனிடம் உள்ளத்தை வைத்து ஏறுதலால் மேடுகள் என்றும் கருதாள். வழியில் இத்தகைய தன்மையைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது மேலும் மேலும் நடந்து சென்றவள், கடலினது நடுவிடத்தைக் கிழித்து, கிரவுஞ்சம் என்னும் மலையினது நெஞ்சத்தைப் பிளந்து அங்கே அசுரரை வென்று அழித்த ஒளிவிடும் இலை வடிவான நீண்ட வேலினை ஏந்திய முருகக் கடவுள் எழுந்தருளியுள்ள குன்றத்தின்கண் அடி வைத்து ஏறினாள்.

3.13.5. கண்ணகி, கணவனுடன் வானுலகு சென்றாள்!

பூக்கள் நிறைந்த கொம்புகளையுடைய வேங்கை மரத்தின் கீழே நின்று எம் குலத் தெய்வமான வள்ளி போல்வீர் ! யாரம்மா நீர் ? என வினவிய குறவரை நோக்கி யான் ஒப்பற்ற தீவினையுடையேன்! " எனக் கூறி ஏங்கியிருந்தனள்! பதினான்கு நாள் கடந்த பின்னர் தான் கணவனைக் கண்டு தொழுதற்குரிய நாள் இது எனக் கருதிக் கோவலனை நினைந்து வாழ்த்தினாள் . அப்போது இந்திரன் சுற்றத்தார் கோவலனுடன் வானுலகினின்றும் இறங்கி, அக் கற்புடையாள் நிற்குமிடம் வந்து வாடாத கற்பக மலர்களை மழை போல் அவள் மீது பொழிந்து கை குவித்து வணங்கித் துதித்தனர். அந்நிலையில், மணம் கமழும் கூந்தலையுடைய கண்ணகி, மதுரையில் கொல்லப்பட்ட தன் கணவனான கோவலனுடன் வான ஊர்தியில் ஏறி விண்ணுலகு அடைந்தாள்.

3.14 தொகுத்துக் காண்போம்

மதுரைக் காண்டத்தில் கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் நிகழ்ந்தவை பற்றி அறிந்தோம். மேலும் கோவலனுடைய மாண்புகள் இப்பகுதியில் காட்டப்படுகின்றன. கண்ணகியின் கற்பின் திறம் இங்கே விளக்கப்படுகிறது.

3.15 முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்கள்

1. தெய்வம் ஏறப் பெற்ற சாலினி முழங்கியன யாவை?
2. கோவலன் கோசிகமாணி சந்திப்பை காட்டுக
3. வைகை ஆறு எவ்வாறு இருந்தது?

4. மதுரையில் இருந்த வீதிகள் யாவை?
5. மாடலன் கூற்று வழியாக கோவலனின் நற்பண்புகளை காட்டுக?
6. கண்ணகியின் வஞ்சினம் எவ்வாறு வெளிப்பட்டது?
7. கண்ணகி வழக்கு உரைத்த பாங்கினை புலப்படுத்துக

3.16. மேலும் பயில்வதற்கான நூல்

1. சிலப்பதிகாரம் - புலியூர்க்கேசிகன் (தெளிவுரை) பாரி நிலையம், சென்னை 108, 1993
2. சிலப்பதிகாரம் -மதுரைக்காண்டம் நா.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை கௌரா பதிப்பகக்குழுமம், சென்னை-5

குறிப்புகள்

கூறு .4 இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் - வஞ்சிக்காண்டம். 1

4.1. குன்றக் குரவை (காதை -24)

4.1.1. காதைச்சுருக்கம்

குறிப்புகள்

மதுரை மாநகரில் கணவனை இழந்த கண்ணகி, செய்வதறியாது மேற்கு நோக்கிச் சேர நாட்டை அடைந்து, திருச்செங்குன்றத்து வேங்கை மர நிழலில் நின்றபோது, குன்றக் குறவர்கள் அவளைக் கண்டு திகைப்பும் வியப்பும் எய்தி, "எம் குல தெய்வமான வள்ளி போல்வீர், யாரம்மா நீ என வினவினர். மதுராபதியின் கட்டுரையால் ஒருவாறு சீற்றம் தணிந்திருந்த கண்ணகி, தன் தீவினையால் மதுரை கெட்டதும், மன்னன் மாண்டதும், தான் கணவனை இழந்ததுமான நிகழ்ச்சிகளைக் கூறி வருந்தினாள். அப்போது வானவர், கோவலனுடன் வந்து தெய்வக் கற்பினளான கண்ணகியைப் போற்றிக் துதித்துக் கணவனை அவளுக்குக் காட்டினர். பின் கோவலனுடன் கண்ணகியை அழைத்துக் கொண்டு வானவூர்தியில் ஏறி விண்ணுலகு அடைந்தனர். இந்த வியத்தகு நிகழ்ச்சியைக் கண்ணால் கண்ட குன்றக் குறவர்கள் ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தனர். " புதியதொரு தெய்வம் நம்மை வாழ்விக்க வந்தது! அதற்குக் கோயில் எடுப்போம்! விழாச் செய்வோம்! " எனக் கொண்டாடினர். இக் குன்றக் குரவையில் அமைந்துள்ள அகத்துறைப் பாடல்கள் எண்ணி எண்ணி இன்புறத்தக்கன.

4.1.2. குறமகளிர் வினாவும் கண்ணகி விடையும்

மணமதுரையோ டரசுகேடுற வல்வினை வந்துருத்தகாலை
கணவனையங் கிழந்துபோந்த கடுவினையேன் யானென்றாள்

தினைப் புனங்களில் குருவிகளை ஓட்டியும், கிளிகளை விரட்டியும், அருவியில் நீராடியும் சுனையில் மூழ்கியும் வருகிறோம் நாங்கள். அப்படி வரும் எங்கள் முன்னர், குன்றத்து வேங்கையின் நல்ல நிழலில் எங்கள் குலதெய்வமான வள்ளிபோல் விளங்குகின்றீர் ! எம் உள்ளம் நடுங்கும் வண்ணம் இரு முலையிழந்து நிற்கின்றீர்! நீவிர்தான் யாரோ? " எனக் கண்ணகியை குன்றக் குறமகளிர் திகைத்தும் வியந்தும் நயந்தும் வினவினர். அதுகேட்ட மாபெரும் பத்தினி சிறிதும் சினம் கொள்ளாமல், "மணம் மிக்க மதுரை மாநகருடன் அதன் அரசனும் அழியுமாறு பழைய தீவினை வந்தெய்தியபோது என் கணவனையும் அம்மதுரையிலேயே இழந்த தீவினையுடையேன் யான்!" என்றாள்.

4.1.3. கண்ணகித் தெய்வம்

கண்ணகி அவ்வாறு கூறக்கேட்ட குறமகளிர் அச்சமுற்று வளையல் அணிந்த தம் கைகளைக் குவித்து வணங்கினர். அப்போது தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்து கண்ணகியைப் போற்றித் துதித்தனர். பின்,

கோவலனை அக்கற்புடை நங்கைக்குக் காட்டி, அவளையும் கணவனுடன் அழைத்துக்கொண்டு, அக்குறமகளிர் காணும் வண்ணம் விண்ணுலகமடைந்தனர். அக்காட்சியைக் கண்ட குறமகளிர் பெரிதும் வியப்புற்றனர். ”இவள் போலும் ஒரு பெரிய தெய்வம் நம் குலத்துக்கு வேறு இல்லை!” எனக் கூறி அனைவரையும் அக்கண்ணகியை வழிபடுமாறு வேண்டினர். “சிறுகுடியீரே ! சிறுகுடியீரே“ இக் கற்புடையாளைத் தெய்வமாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் “வெள்ளை நிறம் விளங்குகின்ற அருவிகளுடையது நெடுவேள் குன்றம். இதன் பக்கத்தே நறுமணம் கமழும் மலர்களையுடைய வேங்கை மரத்து நிழலில் இது தெய்வத்திற்கு ஒரு கோயிலைக் கட்டுங்கள். “ வாயில் திசைத் தெய்வங்களைக் காவலாக அமையுங்கள்!. கொண்டகப் பறையினை அறையுங்கள். சிறு பறையை முழக்குங்கள். “கொம்புகளை வாயில் வைத்து ஊதுங்கள்! மணியை அசைத்து ஒலி எழுப்புங்கள் “குறிஞ்சிப்பா பாடுங்கள்! நறுமணப் புகையினை ஏந்துங்கள்! பூவால் அர்ச்சனை செய்யுங்கள்! இத் தெய்வத்தின் புகழ்பாடித் துதியுங்கள் “ பல்வேறு மலர் கொண்டு தூவி வழிபடுங்கள்! ஒரு முலை இழந்த இந்நங்கையை நோக்கி, “ இப்பெரிய மலை நிலம் ஓயாது வளம் பெருக அருள்வாய் தாயே!“ “என அனைவரும் வேண்டிக் கொள்ளுங்கள்! ” என்றனர்.

4.2. காட்சிக் காதை (காதை – 25)

4.2.1. காதைச்சுருக்கம்

சேரன் செங்குட்டுவன் படைகள் சூழ்ந்து வர, தன் தேவி வேண்மாளுடன் மலை வளம் காணச் சென்று பேரியாற்றங்கரையில் தங்கியிருந்தான். குன்றக்குறவர்கள் அங்கே வந்து மலைபடு பொருள்களைக் காணிக்கையாகக் கொண்டு வந்து தம் வேந்தனுக்கு அளித்து, தாம் கண்ட தெய்வம் காட்சியை, கண்ணகி விமானத்தில் ஏறிச் சென்ற அதிசயத்தை அவனிடம் கூறினர். மன்னனின் அருகில் இருந்த தமிழ் ஆசான் சாத்தனார் கோவலன் கொலையுண்டது , கண்ணகி பாண்டியனைக் கண்டு வழக்குரைத்தது, பாண்டிமாதேவி உயிர் விட்டது போன்ற செய்திகளை விரிவாக எடுத்துரைத்தார். அது கேட்ட செங்குட்டுவன் , உயிர் கொடுத்துப் பழி துடைத்துப் புகழ் படைத்த பாண்டியனின் பண்பினைப் பாராட்டினான்; நாடாள்வது எத்தகைய துன்பம் தருவது எனச் சுட்டிக் காட்டினான். அருகில் இருந்த சேரமாதேவி, ”பத்தினித் தெய்வத்தை வணங்கி வழிபடல் வேண்டும்” என்றாள். பொதிய மலையில் கல்கொண்டு காவிரியில் நீர்ப்படுத்தலைவிட இமய மலையில் கல் கொண்டு, என்கையில் நீர்ப்படுத்தலே வீரக் குடியில் பிறந்த தனக்கு ஏற்றதாகும் எனச் செங்குட்டுவன் முடிவு செய்தான். “பத்தினிக்குக் கல்

குறிப்புகள்

கொள்ள இமயமலைக்கு எம் வேந்தன் புறப்படுகிறான்! வடதிசையில் உள்ள மன்னரெல்லாம் திறையுடன் வந்து வணங்குக! வணங்கீராயின் இல்லம் நீத்துத் துறவு பூண்டு காட்டுக்குச் செல்க” என வஞ்சி நகரில் பறை அறையப்பட்டது.

4.2.3. சேரன் செங்குட்டுவன் மலை வளம் காணல்

கடலையே வேலியாகவுடைய கடம்ப மரத்தை வெட்டி தேவர்களும் மருளும்படி வில் கொடியைப் பொறித்த சேரர் குடியில் தோன்றிய, வீர வாளினையுடைய செங்குட்டுவன், வெள்ளி மாடத்திலே தன் தேவியான வேண்மாளுடனும் இளங்கோவுடனும் அமர்ந்திருந்தான். அப்போது, இடையறாது ஒலிக்கும் முழவினைப் போன்று அருவிகள் ஒலிக்கின்றதும், மேகங்கள் கவிந்த சோலைகளைப் பெற்றதுமான மலையினைச் சென்று காண்போம்“ எனக்கூறி பசிய வளையலை அணிந்த ஆய மகளிரும், நால்வகைச் சேனையும் ஒருசேரத் திரள, வஞ்சி நகரில் முன்வாயிலைக் கடந்து மலை வளம் காணச் செல்லலானான். வளமுள்ள மலர்களைக் கொண்ட பொழிலின்கண் தேவ மகளிருடனே விளையாடுதலை விரும்பிய ஆற்றல் மிகுந்த வேலினையுடைய இந்திரன், அழகான பூங்காவினையும், நீர் மிகுந்த ஆற்றுப் பரப்பினையும்’ ஆற்றிடைக்குறையையும், இளமரச் சோலையினையும், அரங்குகளையும், மண்டபங்களையும், ஒரு நூற்று நாற்பது யோசனை அளவாக விரிந்து விளங்குமாறு ஒருசேரப் பரவ வைத்துத் தன் பெருமதங் கொண்ட களிற்றின் மேலேறிச் செல்வது போலச் செங்குட்டுவன் மலை வளம் காணச் சென்றான். சென்று, கோங்கமும், வேங்கையும், வயிரம் பாய்ந்த நல்ல சந்தன மரங்களும் ஆகியவற்றின் உதிர்ந்த மலர்களின் பரப்பினால் தன் புனலை மறைத்துக்கொண்டு திருமாலின் மார்பிலே விளங்கும் மரம் போன்று பெரிய மலையைக் குறுக்கிட்டுச் செல்லும் பேரியாற்றின் கரைக்கண், ஆறு குவித்த மணல் மேட்டினிடத்தே அவன், தன் பரிவாரங்களுடன் தங்கினான்.

4.2.4. குறவர் கண்ணகி பற்றிக் கூறுதல்

கான வேங்கைக் கீழோர் காரிகை
தான்முலை இழந்து தனித்துய ரெய்தி
வானவர் போற்ற மன்னொடும் கூடி
வானவர் போற்ற வானகம் பெற்றனள்

குறவர்கள் மன்னனை நோக்கி, ” ஏழு பிறப்பினும் நாங்கள் உமக்கு அடியவராவோம். நும் வெற்றி வாழ்வதாக“ எனப் போற்றிக் “ காட்டில் உள்ள வேங்கை மரத்தின்கீழ்க் காரிகை ஒருத்தி தனது ஒரு முலை இழந்து பெருந்துயர் எய்தினளாக இருக்க, அவள் தேவர்கள் எல்லாரும் போற்றுமாறு தன் கொழுநனொடு கூடி வானகம் சென்றாள்,

அவள் எந்நாட்டைச் சோந்தவளோ? எவருடைய மகளோ? நினது நாட்டில் நடந்த இவ்வாறான நிகழ்ச்சியை இதற்கு முன் எம் நினைவால் கூட அறிந்திலேம் " என்று கூறிப் பல நூறாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்க என்று வாழ்த்தினர்.

4.2.5. தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தனாரின் விளக்கம்

காதலன் துன்பம் காணாது கழிந்த
மாதரோ பெருந்திரு வுறுக வானகத்து
அத்திறம் நிற்கநம் அகல்நா டடைந்தவிப்
பத்தினிக் கடவுளைப் பரசல் வேண்டுமென

குறிப்புகள்

நெடுவேல் மன்னனின் பெருஞ் சிறப்பைக் கண்டதனால் வியப்பையும், குறவர்கள் கொண்டு வந்த மலை வளத்தைக் கண்டதனால் உவப்பையும் பெற்ற சீத்தலைச் சாத்தனார் அரசனை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறலானார். "ஒள்ளிய தொடியணிந்தவளான கண்ணகிக்கு நிகழ்ந்ததையெல்லாம் திண்மையும் திறமையும் உடைய அரசனே" யான் சொல்லக் கேட்பாயாக" முற பிறப்பில் செய்த தீவினை, சிலம்பைக் காரணமாகக் கொண்டு அழகிய வளையலை அணிந்து கண்ணகியின் கணவனுக்கு இறப்பினை விளைவித்தது ' வெற்றியைத் தரும் படையையுடைய பாண்டியன் முன்னர், 'கண்ணகி எஞ்சிய சிலம்போடு சென்று வழக்காடி அச்சிலம்பினை வீசியெறிந்து உடைத்து உண்மையை உணர்த்தினாள்! மாபெரும் பத்தினியாகிய அவன் பாண்டியனின் தேவி முன்பு, "அழகிய கூந்தலை யுடையாய்! என் வஞ்சினத்தை அறிவாயாக! மதுரையை எரிப்பேன்! " என்று கூறி அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி , மதுரையைச் சுட்டெரித்தாள். அரியணையில் வீற்றிருந்த தென்னர் கோமான் விளங்கும் பூங்கொத்துக்களாலான மாலையணிந்த கண்ணகிக்கு நேர்ந்த துயரினைக் காணப் பொறாத வளாகி இங்ஙனம் மயங்கினானோ என்று நினைத்து அவனுடைய மலர்போன்ற திருவடிகளை வருடிய கோப்பெருந்தேவி, கண்ணகி கூறிய நெடுமொழிகளைக் கேளாதவளாய், கலக்கமும் கொள்ளாதவனாய், கணவன் துஞ்சியது அறிந்து துயரம் பொறாளாகி, அரசன் உயிர் சென்றவிடத்தே என் உயிர் செல்லக் கடவதாக! " என்று கூறித் தன்னுயிர் கொண்டு மன்னன் உயிரைத் தேடிப் போவாள் போல, அரசனுடன் ஒருசேர உயிர் துறந்தாள், " வெற்றி வேந்தனான தென்னவனின் கொடுங்கோல் தன்மை இவ்வாறாக இருந்தது என நினைக்குக் கூறுவாள் போலக் கணவனையிழந்து தனிமையளாகிய கண்ணகி, தனது நாட்டிற்குச் செல்லாதவளாகி, நின் நாட்டிடத்தே வந்து சேர்ந்தாள் போலும்!" என்று நடந்தவற்றையெல்லாம் நிறைவாக கூறிய

சாத்தனார், மேலும் " நினது வலம்படு கொற்றமானது ஊழிதோறும் வழிவழிச் சிறப்பதாக" என மன்னனை வாழ்த்தினார்.

குறிப்புகள்

4.2.6. சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகியை வழிபட எண்ணுதல்

அது கேட்ட செங்குட்டுவனின் மாபெருந்தேவி, " பாண்டியன் மனைவி கோப்பெருந்தேவி தன் கணவனுடன் உயிர் துறந்து வானுலகம் சேர்ந்ததனால் அவள் அங்குப் பெரும் சிறப்பினைப் பெறுவாளாக! நாம் நம் அகல் நாடடைந்த இப்பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகியைப் போற்றித் துதித்தல் வேண்டும்" என்றாள். வெற்றிமாலையும் வெண்குடையும் கொண்ட செங்குட்டுவன் தன் தேவி கூறிய கருத்தை விருப்புடன் ஏற்று, மேல் நிகழ வேண்டுவன குறித்து அரசியல் அறிந்த அமைச்சரை நோக்கினன். அரசனது குறிப்புணர்ந்த அவர்கள், " அழியாத முறைமையையுடைய பொதிய மலையிலாயினும் , நம் வில்லைத் தன் தலையிலே கொண்டுள்ள மிகப்பெரிய இமயத்திலாயினும் கல்லினை எடுத்து வந்தால் அது கடவுளாகும். பொதிய மலையிலிருந்து கொணர்வதைக் காவிரியாற்றிலும், இமயத்திலிருந்து கொணர்வதைக் கங்கையிலும் நீராட்டித் தூய்மை செய்வித்தல் மிகவும் தகுதியுடையதாகும்" என்று பத்தினிக் கடவுள் அமைப்பதற்கான கல் கால் கொள்ள வேண்டிய வகையைக் கூறினர்.

4.3. கால்கோட் காதை (காதை – 26)

4.3.1. காதைச்சுருக்கம்

சேர வேந்தர் முன்னரே கனகன், விசயன் என்ற இரு ஆரிய அரசர்கள் தமிழ் மன்னர்களை இகழ்ந்தனர் என்பதனை வடக்கே இருந்து வந்த முனிவர் மூலம் அறிந்திருந்தான். அவர்கள் செருக்கை அடக்கக் காலம் பார்த்திருந்தான்; "பத்தினித் தெய்வத்தின் உருவம் அமைப்பதற்கான சிலையினை அந்தக் கனக, விசயர் முடித் தலையிலேற்றிக் கொணர்வேன்! " எனச் சூளுரைத்து வடபுலம் செல்லத் தயாரானான். வாளும் குடையும் நல்ல நேரத்தில் புறப்பட்டன. சேரன் நால்வகைப் படை புடை சூழ முதலில் நீலகிரி சென்றான். பின், அங்கிருந்து புறப்பட்டு வடநாடு சென்று, நூற்றுவர் கன்னர் உதவியால் கங்கையைக் கடந்து பகை நாட்டில் புகுந்தான்; கனக, விசயருக்கு உதவியாக வந்த மன்னர்களையெல்லாம் வென்று வாகை சூடினான், செங்குட்டுவன். அமைச்சரையும் சேனையையும் ஏவ இமயமலையில் பத்தினித் தெய்வத்திற்குரிய கல்லைத் தேர்ந்தெடுத்தான் .

4.3.2. செங்குட்டுவன் வஞ்சினம்

வடதிசை மருங்கின் மன்னர்த முடித்தலைக்
கடவு ளெழுதவோர் கற்கொண் டல்லது
வறிது மீளுமென் வாய்வா ளாகில்

செறிகழல் புனைந்த செருவெங் கோலத்துப்
பகையரசு நடுக்காது பயங்கெழு வைப்பிற்
குடிநடுக் குறூஉங் கோலே னாகென

பெருமையுடன் விளங்கும் வெண் கொற்றக் குடையையுடைய சேரன் ஆற்றல் மிக்க சேனைத் தலைவர்களுக்கெல்லாம் கூறுவானானான்: இமயமலையினின்றும் இங்கு வந்த முனிவர்கள் இப்பொழுது அறிவித்த, பொருந்தாத வாழ்க்கையினுடைய வடபுல வேந்தர்களின் பழிச்சொல் எம்மிடத்துக் கிடப்பதாயின் அது சோழ, பாண்டியர் எம்மை இகழ்வதற்கு இடமாகி விடும் . ஆதலின், வடநாட்டில் உள்ள அவ்வரசர்களின் முடித்தலை மீது, பத்தினிக் கடவுளுக்கு உருவம் எழுதுதற்குரிய கல்லை ஏற்றிக்கொண்டு வருவேன். அவ்வாறின்றி எனது வெற்றி வாள் வறிதே மீண்டு வருமாயின், நெருங்கிய வீரக்கழல் அணிந்த கொடிய போர்க் கோலத்தோடே சென்ற பகைவர்களை அச்சத்தால் நடுங்கச் செய்யாமல், பயன் மிகுந்த நாட்டில் உள்ள குடிமக்களை நடுங்கச் செய்யும் கொடுங்கோலன் எனக் குடி பழி தூற்றும் இழிதகைமை யுடையவன் ஆவேன்! " என்றான்

குறிப்புகள்

சேரனது சூளுரையைக் கேட்ட ஆசான், அரசனை நோக்கி, " அவ்வாரிய அரசர், ஆத்தி மாலையை முடியில் சூடிய சோழனையும், வேப்பம் பூமாலையை முடியில் குடிய பாண்டியனையும் இகழ்ந்தனரேயன்றி, இமய மலையை எல்லையாக உடைய நின்னை இகழவில்லை. அஞ்சியவர்க்கு அருள் புரியும் போர்த்திறன் மிக்க அண்ணலே! நினது வஞ்சின மொழி கேட்டு அஞ்சுவ தல்லாது எதிர்க்கும் மன்னரும் உளரோ? எனவே சினம் தணிக!" என்றான்.

4.3.3. செங்குட்டுவன் வடநாடு அடைதல்

பன்னிரு திங்களிலும் கோள்கள் நிற்கும் நிலையை ஆராய்ந்தறிந்து, திதி முதலிய ஐந்தின் கல்வியும் அமையப்பெற்ற நிமித்திகன் எழுந்து , வெந்திறல் வேந்தே ! வாழ்க நின் கொற்றம் " பெரிய இந்நில உலகில் வாழும் மன்னர் எல்லாரும் அழகிய செந்தாமரை மலரையொத்த நினது சிவந்த திருவடிகளைப் பணிவதற்குரிய நற்பொழுதாகும் இக்காலம்" ஆதலால் இப்பொழுதே நீ குறித்த திசை நோக்கிப் போருக்கு எழுவாயாக! " என்றான். அது கேட்ட மன்னன், படைத் தலைவரை விளித்து நமது வாளையும் குடையையும் வடதிசை நோக்கிப் புறப்படுமாறு செய்வீராக! " எனக் கட்டளையிட்டான்.

நிலை பெற்ற கடல் சூழ்ந்த உலகை ஆள்பவனாகிய செங்குட்டுவன், பெருமை பொருந்திய நாட்டை ஆளும் அரசர்கள் தனது வெற்றியைப் பாராட்ட, தான் வீற்றிருந்த நீலகிரிப் பாடி வீட்டினின்றும்

புறப்பட்டுச் சென்று, நூற்றுவர் கன்னரால் தரப்பெற்ற இடங்களில் ஏறிக் கங்கையாற்றைக் கடந்து அதன் வடகரையை அடைந்தான். அங்கு நூற்றுவர் கன்னர் சேர வேந்தனை எதிர்கொண்டு வரவேற்றுச் சிறப்புச் செய்தனர். பின், அவர் நாட்டையும் கடந்து, கடலை வேலியாக உடைய வட நாட்டைச் சென்றடைந்தான். அதன்பிறகு , பகை அரசர் நாட்டில் நுழைந்து பாடி வீடமைத்திருந்தான்.

குறிப்புகள்

4.3.4. போர்க்களநிலை

தடுத்தற்கரிய படைகளையுடைய மாவீரனான செங்குட்டுவன் முன்னர் உத்தரன், விசித்திரன், உருத்திரன், பைரவன், சித்திரன், சிங்கன், தனுத்திரன், சிவேதன் என்ற வடநாட்டு அரசர்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடி, “ தென்னாட்டு அரசர்களின் ஆற்றலை யாம் காண்போம்“ என்று கனகவிசயருடன் கலந்த நட்பினராய் நிலவுலகம் சுருங்குமாறு பெரும் படையுடன் போரிட எதிர்த்து வந்தனர். அது கண்ட சேரவேந்தன், இரை தேடும் பொருட்டு வேட்டைக்கு எழுந்த சிங்கமானது, எதிரே வரும் யானைகளின் பெருங் கூட்டத்தைக் கண்டதும் மனம் மகிழ்ந்து அவ் யானைக் கூட்டத்தின்மேல் பாயும் தன்மைபோல, எதிர்த்துவரும் வேற்படையுடைய பகை மன்னர்களுடன் போர் புரியத் தொடங்கினான். அப்போது , ஞாயிற்றுக் கதிர்களை மறைத்த துகில் கொடிகளாகிய பந்தரின்கீழ் , பதனிட்ட தோலால் போர்க்கப்பட்ட வளைந்த போர்ப்பறை, வெள்ளிய சங்கு, நீண்ட கொம்பு, இடிபோல் முழங்கும் போர்முரசு, இழும் என்னும் ஒலியுடைய கஞ்ச தாளம், பேரிடி போல் முழங்கி உயிர்களை நடுங்கச் செய்து உயிர்ப்பலி கொள்ளும் வீரமுரசு ஆகிய அனைத்தும் திசைகள் அதிரப் பேராரவார ஒலி எழுப்பின!. வில்லைத் தோளில் உடைய மறவர், போர் வேல் ஏந்திய வீரர், கரிய கிடுகினையுடைய வீரர் , விரைந்து செல்லும் தேரினைச் செலுத்தும் வீரர் , வெண்மையான கொம்புகளையுடைய யானை மீதேறி வரும் யானை மறவர், விரைந்து செல்லும் குதிரைமீது ஏறி வரும் குதிரை வீரர் என்னும் இவர்கள் எழுப்பிய ஒலி எங்கும் நிறைந்தது.

4.3.5. கனக விசயர் சிறைப்படுதல்

நாவை அடக்கியாளும் தன்மையின்றி, வளவிய தமிழ் மன்னரை இகழ்ந்த, கொல்லும் வேலேந்திய பெரிய கையையுடைய கனகனும் விசயனும் விரைந்து செல்லும் தேருடன் கூடிய அவர்களுடைய நண்பர் ஐம்பத்திருவரும் செங்குட்டுவன் சினத்திற்கு ஆளாகிச் சிறைப்பட்டனர் அந்நிலையில் பிறர் தப்பியோட முயன்றனர். சிலர் சடையும் காவியுடையும் சாம்பல் பூச்சும் உடையவராகிச் சைவத் துறவியர் கோலம் பூண்டு ஓடினர். சிலர் மணையும் மயில் பீலியும் உடையவராகிச் சமணத் துறவியர்

கோலம் கொண்டு ஓடினர். சிலர் பண்ணிசைத்துப் பாடும் பாணர் வேடம் தாங்கி ஓடினர். சிலர் இசைக் கருவிகளைத் தோளில் இட்டுக் கூத்தர் வேடத்துடன் ஒடினர். இவ்வாறு பகைவர்கள் தாம் போருக்கு வந்தபோது ஏந்தி வந்த வாள் முதலிய கருவிகள் அழிந்து ஒழிய, தாம் கற்ற வித்தைகளுக்கு ஏற்பக் கோலம் கொண்டு விரும்பிய இடங்களுக்கு ஓடினர். கழுத்தில் கயிற்றைக் கட்டிய யானைகளையுடைய பகை அரசர்கள் அச்சத்தால் நடுங்கும்படி மருப்பினையுடைய களிறுகளையே எருமைக் கடாக்களாகப் பட்டிவாளைத் தாற்றுக்கோளாகக் கொண்ட பகை வீரர்களாகிய வைக்கோலைக் களத்திலே கடாவிட்ட வாளேர் உழவனான செங்குட்டுவனின் போர்க்கள வெற்றியை வாழ்த்தி பிணம் தின்னும் பெண் பேய்கள், வீர வளையணிந்த மறவர் தம் நீண்ட கைகள் அசையுமாறு தூக்கி, முடியணிந்த அவர்தம் கருந்தலைகள் முற்படத் தோன்றுமாறு ஏந்திக் கொண்டு, கடல் வண்ணன் பண்டொரு நாள் கடலைக் கலக்கியபோது உண்டான போர்ச் சிறப்பையும், கடலை அகழியாக உடைய இலங்கையில் நிகழ்ந்த போரின் மேன்மையையும், பாண்டவர்க்காகத் தேரூர்ந்து நிகழ்த்திய பாரதப் போரின் வெற்றியையும் பாடி, இம்மூன்று போர்க்களப் பெருமை உடைய சேரன் செங்குட்டுவனின் தேர் முன் நின்று குரவைப் பாட்டுக்களால் அவனை வாழ்த்தி மீண்டும் வெற்றி பெற்று வாகை சூடிய அவன் தேர் இயங்கும் போதும் அத்தேர் பின் நின்று அப்பேய்கள் குரவைக் கூத்தாடும் இடமாகப் போர்க்களம் விளங்கியது .

4.3.6. கண்ணகி சிலைக்குக் கல் கொண்டான்

வீர மன்னர்களின் முடியணிந்த தலையாகிய அடுப்பிலே, யானையின் தலையாகிய தாழியிலே தொடியணிந்த தோளாகிய துடுப்பினால் துழாவிச் சமைத்த ஊனாகிய சோற்றை, வீரம் பொருந்திய பேய் மடையன் பதம் அறிந்து பேய்களுக்கு ஊட்ட அச்சிறப்பான உணவினைப் பேய்கள் மகிழ்ந்து உண்டன. உண்டு, செங்கோல் பிறழாத வெற்றியால் மறக்களமாகிய போர்க் களத்தையும் எமக்கு உணவளித்து அறக்களமாக ஆக்கியவன் ஊழிதோறும் வாழ்க! ” என வாழ்த்தின. இவ்வாறு வட நாட்டில் தனது மறக்கள வேள்வியைச் செய்து முடித்தான் வாளேந்திய செங்குட்டுவன். “ வடதிசைக்கண் இமய மலைச்சாரலில் மறையினைப் பாதுகாக்கும் அந்தணரின் ஓம குண்டத்து முத்தி அவியாது பேணும் பெரிய அருள் வாழ்க்கையைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு காப்பீராக ! என்று காற்றுப்போல் விரைந்து செல்லும் தூதரை அழைத்து அவர்கள் மூலம் படையினர்க்கு அறிவித்தான் . பின்னர் சேரன், வில்லவன் கோதை என்னும் அமைச்சனுடன், வெற்றியுடன் போரை முடித்த

குறிப்புகள்

வேலேந்திய வீரர் பலரை ஏவி பொன்னிறமாக மின்னும் உச்சியையுடைய இமயமலையின்கண், ஒப்பற்ற பத்தினியான கண்ணகி கடவுளுக்குத் திருவுரு அமைக்க வேண்டிய கல்லைப் பெயர்த்து எடுத்துக் கொண்டான்.

4.4. தொகுத்துக் காண்போம்

குறிப்புகள்

மதுரையில் கணவனை இழந்த கண்ணகி சேரநாட்டை அடைந்ததை அறிந்தோம். கண்ணகியின் வரலாற்றைச் சாத்தனார் கூறக் கேட்ட சேரன் செங்குட்டுவன் சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்கு கோயில் அமைக்க எண்ணியதை அறிந்தோம்.

4.5. முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்கள்

1. செங்குட்டுவன் கூறிய வஞ்சினம் யாது?
2. செங்குட்டுவனின் போர்க் திறத்தினைக் காட்டுக.
3. கோவலன் மறைவிற்குப்பின் பூம்புகாரில் உள்ளோர் நிலையாது?
4. மாடலன் கூறிய அறிவுரைகள் யாவை

4.6. மேலும் பயில்வதற்கான நூல்

1. சிலப்பதிகாரம் - புலியூர்க்கேசிகன் (தெளிவுரை) பாரி நிலையம், சென்னை 108, 1993
2. சிலப்பதிகாரம் -வஞ்சிக்காண்டம் நா.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை கௌரா பதிப்பகக்குழுமம், சென்னை-5

கூறு .5 இளங்கோவடிகள் -சிலப்பதிகாரம் - வஞ்சிக்காண்டம் - 2

5.1. நீர்ப்படைக் காதை (காதை – 27)

5.1.1. காதைச்சுருக்கம்

குறிப்புகள்

இமயமலையிலிருந்து எடுத்த பத்தினிக் கடவுளுக்கான கல்லைக் கனக விசயர் தம் முடித்தலை ஏற்றிச் சென்று கங்கையில் நீர்ப்படை செய்தான் செங்குட்டுவன் . பின், ஆரிய அரசர் அமைத்த பாடி வீட்டில் வீற்றிருந்தான். போரில் வீரம் காட்டி விண்ணுலகடைந்த வீரர் தம் உறவினர்க்குத் தக்க பரிசளித்துச் சிறப்புச்செய்தான். அப்போது , கங்கையாடி வந்த மாடலமறையோன் மூலம் கோவலன் மதுரையில் கொலையுண்ட நிகழ்ச்சியையும் , அவனது கொலைச் செய்தி கேட்டுப் புகார் நகரில் இருந்த அவன் தந்தையும், கண்ணகி தந்தையும் துறவு மேற்கொண்டதையும், இருவர் தாயரும் இறந்ததையும் அறிந்தான். மேலும் பாண்டி நாட்டுச் செய்திகளையும் மாடலமறையோனிடம் கேட்டறிந்தான் . அம்மறையோனுக்கு, அவன் நிறையளவு பொன்னைத் தானம் செய்தான். பின் தன்னால் சிறைப்படுத்தப்பட்ட கனக, விசயரைச் சோழ பாண்டியர்க்குக் காட்டி வருமாறு நீலன் முதலான கஞ்சுக மாக்களை ஏவினான், வினை முடித்த பெருமிதத்துடன் சேரன் செங்குட்டுவன் பெருந்தேவி மகிழ வஞ்சி மாநகர் வந்து சேர்ந்தான்.

5.1.2. பத்தினிக் கல்லை நீராட்டுதல்

வீரக்கழல் அணிந்த சேரன் செங்குட்டுவன், வட திசையிலே பத்தினிக் கடவுளுக்கு உரிய கல்லை வரை செய்து கொண்ட பின் அதனை, பொருந்திய வேற்படையின் வலிமையால் போர்க்கெழுத்து, தோற்றோடிப் பிடிபட்ட கனக விசயரின் ஒளிமிக்க முடித் தலையில் ஏற்றினான்! அவ்வேந்தன் தென் திசையிலே உள்ள தமிழ் வீரர்களின் ஆற்றலை அறியாது போரிட்ட பிற ஆரிய அரசர்களின் உயிர்களையும், அவருடன் சேர்ந்து வந்த படை வீரர்களின் உயிர்களையும் கொலைத் தொழிலில் வல்ல கூற்றுவனது தொழில் மிகுமாறு உயிர்க் கூட்டத்தையுண்ட போர்கள் பதினெட்டு ஆண்டிலும், திங்களிலும், நாளிலும், நாழிகையிலும் முடிந்தன. பின்னர் செங்குட்டுவன் சினம் மிக்க வேலேந்திய படையுடன் கங்கைப் பேராற்றின் கரையை அடைந்து யாவரும் வணங்கும் பத்தினிக் கடவுளுக்குரிய கல்லை நீர்ப்படை நூல்களில் வல்லவரைக் கொண்டு முறைப்படி நீராட்டினான் .

5.1.3. மாடலன் வருகை – மன்னனுடன் உரையாடல்

கொலைக்களப் பட்ட கோவலன் மனைவி
குடவர் கோவே நின்னாடு புகுந்து

குறிப்புகள்

வடதிசை மன்னர் மணிமுடி யேறினள்

சேர மன்னன் வீற்றிருந்தபோது மாடலமறையோன் வந்து தோன்றி, ” எம் மன்னர் பெருமானே “ வாழ்வாயாக! கடல் சூழ்ந்த நில உலகை வென்று அடிப்படுத்தி ஆட்சி புரிந்த அரசனே, நீடு வாழ்வாயாக! ” என வாழ்த்தினான். செங்குட்டுவன், ”நான்கு மறைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்த அந்தணனே! பகை நாட்டரசர் பலரும் அறிந்திராத கைத்திறம் ஒன்றினை இங்கு நீ கூறினாய்! நீ கூறிய சொல்லின் பொருள்தான் யாதோ?” என வினவினான். மாடல மறையோனும் மன்னர்க்கு அதனை விளக்கினான். கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரைக்கு வந்தபின் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை மட்டுமே சேரன் அறிவான் . புகார் நகரச் செய்திகளை அவன் அறியான், இப்போது மாடலன் அவற்றைக் கூறுகிறான் . சிலப்பதிகாரக் கதை நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுவதற்கென்றே படைக்கப்பட்ட ஒப்பற்ற பாத்திரம் மாடல மறையோன்! கடற்கரைச் சோலையாகிய குளிர்ந்த அழகிய கடல் துறையில் கடல் விளையாட்டில் மாதவி பாடிய வரிப்பாடல் காரணமாக நேர்ந்த ஊடலால் முன்னை வினை பயனளிக்கத் தொடங்கியது. அதனால் கோவலன் மாதவியுடன் கூடாது அவளை விட்டுப் பிரிந்தான் . தன் குலக் கொடியான கண்ணகியுடன். மாட மாளிகைகளையுடைய பழைய நகரமாகிய மதுரையை அடைந்தான் . அந்நகரில் வேப்ப மாலை சூடிய பாண்டிய மன்னன், அழகிய வானுலகத்தை அடைந்தான் . சேரநாட்டு வேந்தே ! கொலைக்களப்பட்ட கோவலன் மனைவி கண்ணகி , நின் நாட்டினுள் வந்து புகுந்து வானுலகு அடைந்ததன்றியும் வடதிசையுள்ள ஆரிய மன்னர் மணிமுடி மீதும் ஏறினாள் . இதுவே நான் கூறியதன் பொருள்!

5.1.4. மாதரி உயிர் விடல்

வெற்றி வேலது கையையுடைய மன்னர் மன்ன, “ யான் இங்கு வந்ததன் காரணத்தைக் கேட்டருள்வாயாக ! அகத்திய முனிவன் உறையும் பொதிய மலையை வலம் வந்து , குமரிப் பெருந்துறையில் நீராடி எனது ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்று கொண்டிருந்தேன்! எனது ஊழ்வினைப் பயன் போலும்! புகழ் மிக்க சிறப்பினையுடைய வெற்றி வாய்ந்த வாளேந்திய பாண்டியனின் தலை நகராகிய மதுரையை அடைந்தேன். வெற்றிமிக்க படையுடைய பாண்டிய வேந்தனை ஒப்பற்ற சிலம்பினால் கண்ணகி வென்றாள் என்ற செய்தியைக் கேட்டதும் மன்றத்தே மாதரி தோன்றி, கோவலன் தீதிலன் “நம் வேந்தனே செங்கோன்மை தவறினான் “பாதுகாக்க வேண்டிய அடைக்கலப் பொருளை யான் இழந்து விட்டேன். அரசனின் வெண்கொற்றக் குடையும் செங்கோலும்

இவ்வாறு தவறு செய்து விட்டனவோ? ” எனக் கதறி அழுதவாறு இருள் செறிந்த நள்ளிரவில் எரிமுட்டி அதில் வீழ்ந்து மாண்டு போனாள்!”.

5.1.5. கவுந்தி உயிர் துறத்தல்

தவச் சிறப்புடைய கவுந்தியடிகளின் சீற்றத்தை மிக உயர்ந்த செங்கோலினையுடைய பெருநில வேந்தனான பாண்டியனது பிரிந்த உயிர் ஒருவாறு தணித்தது. அப்பொறுமை மிக்க கவுந்தியடிகள் , “ இவர்கள் தீவினை என்னுடன் இவர்களைக் கொணர்ந்து பயனளித்ததோ ? என் எண்ணி உண்ணா நோன்பு மேற்கொண்டு உயிர் துறந்தார் !

5.1.6. கோவலன் பெற்றோர் நிலை

குறிப்புகள்

பொன்னாலான தேரையுடைய பாண்டியனின் மதுரை தீப்பற்றி எரிந்த செய்தி அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் அறிந்து , இவற்றால் நேர்ந்த என் துயரத்தையெல்லாம் ஒருவாறு பொறுத்துக்கொண்டு எனது ஊருக்கு மீண்டும் செல்லத் தொடங்கினேன். அப்படிச் செல்லும்போது சோழனின் பழம்பதியான புகாரை அடைந்து கோவலன் கண்ணகி ஆகியோரின் பெற்றோர்க்கு நான் அறிந்த மதுரைச் செய்தியைத் தெரிவித்தேன். கோவலன் தந்தையான மாசாத்துவான் தன் மைந்தனுக்கு நேர்ந்த பழியும், மரணமும், அதனால் கண்ணகி அடைத்த துன்பமும், செங்கோல் வேந்தனுக்கு உண்டான கேடும் கேட்டுக் கொடுந்துயர் அடைந்தான் தனது சிறந்த செல்வம் அனைத்தையும் மாபெரும் தானமாக அளித்துவிட்டு இல்லத்தின் நீங்கினான் ; அந்நகரில் இந்திரனால் அமைக்கப்பட்ட ஏழு அரங்குகளையுடைய தவப்பள்ளி சென்றான். அங்கு இந்தப் பிறப்பே இறுதிப் பிறப்பாகுமாறு முயற்சி செய்யும் அந்தரசாரிகள் முந்நூற்றுவர் முன்னிலையில் தீட்சை ஏறுத் துறவு பூண்டான். அவ்வாறு துறந்து சென்ற மாசாத்துவானின் மனைவி, மகனுக்கு நேர்ந்த துயரைப் பொறுக்கலாற்றாது பெருந்துன்பம் அடைந்து ஏங்கித் தவித்து, இறந்தாள்!.

5.1.7. கண்ணகி பெற்றோர் நிலை

கண்ணகியின் தந்தையான மாநாய்கன் முனிவர் கோலத்துடன், தலை சிறந்த தவத்துடன் கூடிய ஆசீவகர் முன்னர், புண்ணியத்திற்குரிய தானம் செய்து அவர் தம் துறவற நெறியை மேற் கொண்டார்! தானம் புரிந்து தவநெறியை மேற்கொண்ட அம் மாநாய்களின் மனைவியான கண்ணகியின் தாய் வாழ்நாளைச் சிறிது சிறிதாக விடும் தனது நல்லுயிரினை அப்போதே நீத்தாள்!

5.1.8. மாதவி துறவு

கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் நேர்ந்த துயரத்தைக் கேட்ட மாதவி மனம் உடைந்தாள்! தன் தாயான சித்திராபதியை நோக்கி “நான் இனி நன்னெறியாகிய துறவறத்தில் செல்லத் துணிந்தேன்!

குறிப்புகள்

மணிமேகலையை மாபெருந்துன்பம் தருகின்ற பொல்லாத கணிகையர் கோலத்தினளாகச் செய்யாதொழிக! “ என்று கூறி, தான் அணிந்திருந்த தலைமாலையைக் கூந்தலுடன் ஒருசேரக் களைத்தெறிந்து விட்டுப் புண்ணியம் தரும் தானம் புரிந்து துறவறம் மேற்கொண்டாள்.

5.1.9. சேரன் செங்குட்டுவன் வஞ்சியடைதல்

அமுத மொழி பேசும் மகளிர் இனிய நெய்தல் பண்ணைப் பாடினர் . அந்த நெய்தல் முதலான பல்திணைப் பாடல்களையும் , பிரிவாற்றாமையால் உறங்காதிருக்கும் சேரமாதேவி கேட்டு மகிழ்ந்திருந்தாள். இவ்வாறு நானிலப் பாடல்களையும் கேட்டு மகிழ்ச்சியால் பூரிப்படைந்த கோப்பெருந்தேவியின் கை வளையல்கள் செறிந்தன. வலம்புரிச் சங்குகள் வெற்றியைப் புலப்படுத்தி முழங்கின! மாலை அணிந்த வெண் கொற்றக்குடையின் கீழ், வாகை சூடிய முடியையுடையனவாய் விரைந்து வரும் பட்டத்து யானையின் பிடரியின் மீது அமர்ந்து பொலிவுடன் திகழும் சேர வேந்தன், யானைக் கூட்டத்துடன் தலை நகரமே திரண்டு வரவேற்க, வஞ்சி நகரத்துள் புகுந்தான்.

5.2. நடுகற் காதை (காதை – 28)

5.2.1. காதைச்சுருக்கம்

வஞ்சிக்குத் திரும்பிய செங்குட்டுவன் தன் தேவியுடன் அரண்மனை நிலா முற்றத்தைச் சார்ந்தான்; கூத்தச் சாக்கையன் நிகழ்த்திய கூத்தினைக் கண்டு களித்தான். பின் அரியணையில் வீற்றிருந்தான். அப்பொழுது நீலன் முதலானோர் வந்து வேந்தனைத் தொழுதனர் . நீலன், ” ஆரிய அரசர்களைச் சோழநாடு கொண்டு சென்றபோது சோழன்,“ முனி வேடந்தாங்கிப் போர்க்களத்தினின்றும் தப்பிப் பிழைத்து ஓடிய மன்னர்களை வென்றது ஒரு வெற்றியாகுமா? “ என்று வினவினான் என்றும், பின்னர், பாண்டிய நாடு சென்றபோது பாண்டியன், “ தவ வேடம் தாங்கியவர் மீது கொண்ட சினம், ஒரு சினமா? என எள்ளி நகையாடினான் என்றும் கூறினான். அது கேட்ட சேர வேந்தனின் கண்கள் சினத்தால் சிவந்தன. அருகில் இருந்த மாடலன் எழுந்து, “அரசர் ஏறே! அடங்குக நின் சினம்! இளமை, யாக்கை , செல்வம் ஆகியவை நிலையானவை அல்ல! நின் ஆட்சிக் காலத்தில் இதுவரை நீ ஆற்றிய மறக்கள கேள்வியைக் கைவிடுக! இனி அறக்கள கேள்வி செய்க! ” என அறிவுரை கூறினான். மன்னன் மனம் மாறினான். ஆரிய அரசரை அந்தச் சிறையினின்றும் விடுதலை செய்தான். ” குடிமக்களிடமிருந்து வரி வாங்க வேண்டாம் ” என கட்டளையிட்டான். கண்ணகிக்குக் கோயில் கட்டினான். அதில் சிலையைப் பிரதிஷ்டை செய்தான். பல நாட்டு மன்னர்களும்

அப்பத்தினிக் கடவுளைத் தொழுது வணங்கினர். பத்தினி வழிபாடு வெளி நாட்டிலும் பரவியது.

5.2.2. செங்குட்டுவன் தன் தேவியைச் சந்தித்தல்

குறிப்புகள்

ஒலி கடல் சூழ்ந்த பயன் பொருத்திய இப்பெரிய உலகத்தின் நடுவிலே நின்று உயர்ந்த நீண்ட உச்சியையுடைய மேருமலை போல, கொடி கட்டிய மதில் சூழ்ந்த பழம்பதியான வஞ்சி மாநகரின் இடையே நின்று பார்த்த பொன் மாளிகையில் மணிகளால் அழகு செய்யப் பெற்ற நிலா முற்றத்திலிருந்து திங்களின் அழகைக் காண செங்குட்டுவளின் பட்டத்தரசியான வேண்மாள் என்றும் மங்கலத்தன்மை பொருந்திய கோப்பெருந்தேவி அங்கு வந்தாள். அவள் வரும்போது, ஒளி வீசும் வளையல் அணிந்த மகளிர் அத்தேவிக்குப் பல்லாண்டு வாழ்த்துக் கூறி ஏந்திய விளக்குகள் ஒரு பக்கம் விளங்கின; வளைந்த தண்டினையுடைய யாழோசையும் , இசை இன்பம் மிகுந்த பாடல்களும் ஒரு பக்கம் மிகுந்தன கத்தூரிக் குழம்பும் தொய்யில் எழுதுதற்குரிய வெள்ளிய சந்தனமும் ஆகிய இவற்றைக் கூனரும் குள்ளரும் ஒரு பக்கம் ஏந்தி நின்றனர். வண்ணங்களையும் , சுண்ணங்களையும், மலர் மாலைகளையும் பெண் தன்மை மிக்க பேடியர் ஒரு பக்கம் சுமந்து நின்றனர்; பூவும், நறுமணப்புகையும், விரும்பும் மணப் பொருளும் அன்னத் தூவியால் அமைந்த படுக்கையை ஒரு பக்கம் சூழ்ந்திருந்தன, கண்ணாடியும், ஆடையும், அணிகலனும் ஆகியவற்றைக் கையில் கொண்டு பணி மகளிர் ஒரு பக்கம் அழகுடன் நின்றனர். அங்ஙனம் பலர் சூழ வந்த பெருந்தேவியுடன், அழகிய மணிகள் பதித்த அந்த நிலா முற்றத்தில், கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகை ஆளும் செங்குட்டுவன் தானும் அமர்ந்தான். பறையூரிலிருந்து வந்த கூத்தச் சாக்கையன் என்னும் கலைஞன் செங்குட்டுவன் முன் ஆடினான். அந்த ஆட்டத்தைக் கண்டு மகிழ்வுற்றான் வேந்தன். அச் சாக்கையன் தன்னைப் போற்றிப் புகழ்ந்து நீங்கிய பின் பெரிய நிலவுலகை ஆளும் சேரன், அரசவை கூடும் “ அத்தாணி மண்டபத்தை அடைந்தான்.

5.2.3. நீலன் முதலானோர் வருகை

நீலனைத் தலைவனாகக் கொண்ட கஞ்சுக மாக்கள் திரும்பி வந்தனர். நான்மறை வல்ல மாடல மறையோனும் அவர்களுடன் வந்தான். அவர்கள் தம் வருகையை வாயில் காப்போர் வாயிலாக அரசனுக்குத் தெரிவித்தனர். அனுமதி பெற்று அரண்மனைப் பணியாளருடன் உள்ளே சென்று வேந்தனை வணங்கி வாழ்த்தினர். பின் , நீலன் கூறலுற்றான். தும்பை சூடிய கொடுமையான போரில் வல்ல, வீரக்கழல் புனைந்த அரசே ! முதலில் தாங்கள் சோழனது பழைய நகரத்தை அடைந்தோம் .

குறிப்புகள்

போர்க்களத்தில் தோற்றோடிய கனக விசயருடனே அரசனுடைய பணியாளர் வழிவிடச் சென்று, அம்மன்னனின் அழகிய திருவடிகளை வணங்கிச் செய்தி அறிவித்தோம்! அது கேட்டு, பெரிய போர்க்களத்தில் மிக்க வீரத்துடன் தாம் கொணர்ந்த வாளையும் குடையையும் போட்டு விட்டுச் சாதலுக்கு அஞ்சித் தவக்கோலம் கொண்டு தப்பி ஓடியவரைக் கைப் பற்றி வருதல் வெற்றி அன்று! ” என்று தன் தேர்ப்படைத் தலைவரிடம் கூறி நகைத்தான், வில்லையும் ஆத்தி மாலையையும் உடைய சோழன்! அறநெறி போற்றும் செங்கோல் வேந்தே ! பிறகு நாங்கள் சோழ நாட்டினின்றும் நீங்கி, உயர்ந்த சிறப்பு பினையுடைய மதுரை சென்று கனக விசயருடன் பாண்டிய வேந்தனைக் கண்டோம் . இப்படித் தப்பி ஓடிச் சென்றவர் மீது கொடு அமல் சீற்றம் கொண்டு நம் மன்னன் பெற்ற வெற்றி புதுமையுடையதாகும் “ என்று கூறி அவ் வெற்றிவேற் செழியனும் நகைத்தான் ” என அம்மன்னர் இருவரும் கூறியவற்றை யெல்லாம் நீலன் சொல்லி முடித்தான்.

5.2.4. மாடலன் அறிவுரை

வானவர் போற்றும் வழிநினக் களிக்கும்
நான்மறை மருங்கின் வேள்விப் பார்ப்பான்
அருமறை மருங்கின் அரசர்க் கோங்கிய
பெருநல் வேள்வி நீசெயல் வேண்டும்
நாளைச் செய்குவம் அறமெனில் இன்றே
கேள்வி நல்லுயிர் நீங்கினு நீங்கும்
இதுவென வரைந்து வாழுநா ளுணர்ந்தோர்
முதுநீர் உலகில் முழுவது மில்லை

அந்த இழிமொழிகளைக் கேட்ட செங்குட்டுவனின் தாமரை மலர் போலும் சிவந்த கண்கள் மேலும் தீயெனச் சிவந்தன. அவன் சினம் கொண்டு நகைத்தான். அப்போது, மிகுந்த நாற் கேள்வியுடைய மாடலன் எழுந்து நின்று, “ மன்னர் மன்ன ! நின் வெற்றி வாழ்வதாக! நீ நீடு வாழ்க” என வாழ்த்திக் கூறலுற்றான் மிளகுக் கொடி வளரும் மலையிலே உறங்கும் யானையையும் , சிறிய கொத்தாகப நெய்தல் பூக்களையும் உடைய வியலூரை அழித்து நீ வெற்றி பெற்றாய்! பின்னர், அத்திமாலை சூடிய ஒன்பது சோழ அரசர்களையும் ஒருசேர நேரி வாயில் என்னுமிடத்தில் நிலைபெற்ற போரில் வெற்றி பெற்றாய் ! பின்னர் , பெரிய தேர்ப் படையுடன் சென்று இடும்பில் என்னும் ஊர்ப்புறத்தே தங்கியிருந்து, கொடும் போர் புரிந்து பகைவரை வெற்றி பெற்றாய்! பின்னர் , பரந்த கடலிலே மரக்கலத்தைச் செலுத்தி , எதிர்த்த அரிய அரசரை , விரைந்து செல்லும் நீரையுடைய கங்கைப் பேராற்றின் கரையிலே வெற்றி பெற்றாய்!

” இவ்வாறு புகழ் மிக்க வாகை மாலை அணிந்த பெரும் படையுடைய வேந்தனே ! உயர்ந்த சான்றோர்க்கு ஒப்ப மெய்ப் பொருள் உணர்ந்த அரசர்க்கு அரசே நின் சீற்றம் தணிவதாக! உலகம் அனைத்தையும் ஆளும் மன்னனே! நின் வாழ்நாட்கள் குளிர்ச்சி பொருந்திய பொருநையாற்றின் மணலினும் மிகுவனவாக ! கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகினை ஆளும் அரசனே! நீ நீடுழி வாழ்வாயாக! என் சொற்களை இகழ்ந்து ஒதுக்காது கேட்டு அருள்வாயாக! என மாடலன் மேலும் தொடர்ந்தான். நீ நாடாளும் பொறுப்பினை ஏற்று, ஐம்பது ஆண்டுகள் உருண்டு ஓடி விட்டன “ இன்னமும் நீ அறக்கள வேள்வி செய்யாது மறக்கள வேள்வியே செய்கின்றாய் “ சிறிது எண்ணிப் பார்! மன்னர்க்குரிய கடமைகளைக் குறைவில்லாமல் முடித்த, வாளேந்திய வெற்றியுடைய பனம் பூ மாலை சூடிய நின் முன்னோருள் , கடலிடத்தே சென்று பகைவர் கடம்பினை வெட்டி வீழ்த்திய காவலன் இன்றில்லை! இமயமலையின் உச்சியிலே வில்லைப் பொறித்த வெற்றி மிக்க ஆற்றல் உடையவனும் இன்றில்லை ! நான்கு மறைகளில் வல்ல அந்தணன் பாடிய பாடல்களை ஏற்று, அவன் விரும்பியவாறு வேள்வி செய்தற்கு ஏற்ற செல்வத்தை மிகுதியாக அளித்து அவனைத் துறக்கத்திற்கு அனுப்பியவனும் இன்றில்லை! “நிலைபெற்ற உயிர்களைக் கொல்வதில் ஒரு வரையறையை மேற்கொள்வாயாக! ” எனக் கூற்றுவனுக்கே ஆணையிட்ட ஆற்றல் மிக்க வேந்தனும் இன்றில்லை“ கொடிய சொற்களையுடைய யவனரது வளமிக்க நாட்டினை வென்று ஆண்டு, இமயம் ’ வரை சென்று வாகை சூடியவனும் இன்றில்லை! மிகப் பெரும் படையுடன் சென்று பகைவர் மதிலை அழித்த ஆற்றல் மிக்க மன்னனும் இன்றில்லை. அச்சம் தருதற்குக் காரணமான அயிரை மலையில் இருந்த கொற்றவையை நீராட்டி வழிபட்டு ஒரு பகல் பொழுதில் மேற்குக் கடல் கிழக்குக் கடல் ஆகிய இரு கடலிலும் சென்று நீராடிய ஆற்றல் மிக்க மன்னனும் இன்றில்லை. இந்திரனுடைய அமராபதியினின்றும் சதுக்கப் பூதங்களை வஞ்சிக்குக் கொணர்ந்து, மது அருந்துதற்குரிய சோம யாகத்தினைச் செய்தவனும் இன்றில்லை. யாக்கை நிலையில்லை என்பதை உணர்வாய்.

குறிப்புகள்

5.2.5. கண்ணகி கடவுள் மங்கலம்

மதுரை மாநகரம் அழிவுறுமாறு , சினத்தால் கொடிய தீயைத் தனது கொங்கையின் மூலம் தோற்றுவித்து, பின் நமது நல்ல நாட்டினை அடைந்து செறிந்த கிளைகளையுடைய, பொன்போல் அழகுடன் புதிதாகத் தவிர்த்து மலர்ந்த வேங்கை மர நிழலில் தங்கிய கண்ணகி கடவுளுக்குக் கோயில் எடுப்போம்! எனவே, அறக்கள வேள்வி செய்த அந்தணரும் , நல்லாசிரியனும், சோதிடனும் சிறப்புடைய சிற்பியருடன் சென்று, தேவரும்

குறிப்புகள்

விரும்பும் சிற்ப நூல் உணர்ந்த கம்மியரால் பகுதிப்பட வகுத்த பத்தினிக் கோயிலில் வானவர் உறையும் இமய மலையின் உச்சியில் உள்ள இறைவனை வழிபட்டு , செய்ய வேண்டிய அனைத்தும் செய்து முடிக்கப்பட்ட அத்தெய்வத் திருவடிவத்திற்கு, கைத்தொழில் வல்லார் செய்த சிறந்த அழகினையுடைய அணிகலன்கள் அனைத்தையும் அணிவித்து, மலர்தூவி வழிபட்டு , காவல் தெய்வங்களைக் கடை வாயிலில் நிறுத்தி, நாள்தோறும் பூசையும் விழாவும் நடைபெற ஏற்பாடு செய்து பிரதிட்டை செய்க!" என்று ஏவினான் , வடநாட்டு மள்ளரை வணங்கச் செய்த மன்னர்க்கு மன்னனான செங்குட்டுவன்.

5.3. வாழ்த்துக் காதை (காதை – 29)

5.3.1. காதைச்சுருக்கம்

செங்குட்டுவன், கண்ணகி கோயிலில் வீற்றிருந்து பிற நாட்டு மன்னர்கள் அளித்த திறையைப் பெற்றான். அப்போது, பூம்புகாரிலிருந்து புறப்பட்ட கண்ணகியின் செவிலித் தாயும் அடித் தோழியும், தேவந்திபும் மதுரையை அடைந்து மாதரி மகள் ஐயையை அழைத்துக் கொண்டு வஞ்சியில் உள்ள கண்ணகி கோயிலுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். சேர வேந்தன் முன்னிலையில் , கண்ணகிக்கும் தங்களுக்கும் உள்ள உறவைக் கூறி வாய்விட்டு அழுதனர்., பூம்புகாரில் கண்ணகி கோவலன் ஆகியோரின் தந்தையர் துறவு மேற்கொண்டதும் , தாயார் இருவரும் இறந்ததும் , மாதவி , மணிமேகலை ஆகிய இருவரது துறவும் , மாதரி உயிர் நீதத்தும் ஆகிய செய்திகளைச் சொல்லி அரற்றினர் . கண்ணகி தெய்வ வடிவத்துடன் சேரன் செங்குட்டுவனுக்குக் காட்சியளித்தாள். கண்ணகி சேரனை வாழ்த்தினாள்.

5.3.2. தேவந்தி முதலானோர் மதுரை மாநகர் செல்லல்

கோவலன் தன் பழவினை உறுத்த குறுமகன் ஒருவனால் கொலையுண்ட நிலையில் மிக துயருற்ற கண்ணகி மதி போலும் முகத்தின் கண்களில் இருந்து சில நீர் துளி விழ, புழுதி படிந்த கருங்கூந்தல் அவிழ்ந்து முதுகை மறைக்க அறத்தினைப் பழித்துக் காவலனின் அரண்மனைக்கு வழக்குரைக்கச் சென்றாள். புகாரிலிருந்து கண்ணகியின் செவிலித் தாயும் தோழியாகிய தேவந்தியும் சேயிழையான கண்ணகியைக் காண்போம் என்று மதுரை மாநகர் புகுந்தனர். கண்ணகியால் மதுரையில் விளைந்த பூசலைக் கேட்டனர். மாதரியின் இல்லத்தை அடைந்தனர். அங்கிருந்து அவள் மகளான ஐயையோடு வைகை நதியின் கரையை ஒரு வழியாகக் கொண்டு நெடுவேள் குன்றத்தில் மேல் ஏறினர். பின் கண்ணகியின் கோயிலை அடைந்து

அவளுக்கு விழா நிகழ்த்திய செங்குட்டுவனை கண்டு அவனுக்கு தன் நிலையைப் பற்றிக் கூறினர்.

5.3.3. பலரும் அரற்றுதல்

குறிப்புகள்

அழகு மிக்க மேன்மைத் தன்மை வாய்ந்த மாதவியை வெகுளாதவள் தன் அன்பு நிறைந்த கணவனது கையினைப் பிடித்துச் செல்லுதலை மீறாமல், குடம் புகுதல் இல்லாத கிணறுகளையுடைய கொடிய காட்டை அடைந்தாள். மிக நீண்ட கண்களையுடைய அக் கண்ணகிக்கு நான் செவிலித் தாயாவேன் என்றாள் காவற்பெண்டு. தண்ணிய பூம்புகாரில் தோன்றிய பாவைக்கு நான் செவிலித் தாயாவேன்! தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாயிடமும் ஒரு சொல் சொல்லவில்லை! தனக்குச் செவிலியான என்னைப் பெற்ற தாயிடமும் ஒரு சொல் சொல்லவில்லை! என்னிடமும் ஒரு சொல் சொல்லவில்லை! கற்பாகிய கடமையையே தலையாய அறமாகக் கொண்டு தன் காதலன் பின்னே சென்ற, பொன் வளையல் அணிந்த இக்கண்ணகிக்குத் தோழி யான் கண்டீர் என்றாள் அடித்தோழி! பூம்புகார்ப் பாவைக்குத் தோழி நான் கண்டீர்! ” முன் செய்த நல்ல தவம் இல்லாதேன் யானது கண்ட தீக் கனாவைக் கூறிய அந்நாளில் அதைப் பற்றிச் சிறிதும் ஆராய்ந்து பாராதொழிந்தேன்! ஐயோ! என்ன காரியம் செய்தேன்! செறிந்த கூந்தலையுடைய மங்கையே! நீ மதுரையில் செய்த கொங்கைப் பூசலைக் கேட்டபோது, நின் அன்னை உயிர் துறந்த செய்தியைக் கேட்டாயோ தோழி! நின் மாமி உயிர் துறந்த செய்தியையும் கேட்டாயோ தோழீ! என்றாள் தேவந்தி.

5.3.4. கண்ணகிக் கடவுளின் நயவுரை

தென்னவன் தீதிலன் தேவர்கோன் றன்கோயில்
நன்விருந் தாயினான் நானவன் றன்மகள்

அணிகளை உடைய மின்னல் கொடி போன்ற பெண் உருவம் வானில் தோன்றுகிறதே எனச் செங்குட்டுவன் வியந்தான். தென்னாட்டு வேந்தனான பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் குற்றம் இல்லாதவன். ஆதலால் அவன் இந்திரன் அரண்மனையில் நல்ல விருந்தினன் ஆயினன். நான் அப்பாண்டியன் மகளாவேன். வெற்றிவேல் ஏந்திய முருகனுடைய இக்குன்றில் வந்து எப்போதும் விளையாடுவேன் ! மேலும் “ செங்குட்டுவன் நீடு வாழ்க !“ எனத் தன் தெய்வ மொழியால் வாழ்த்தி அருளினாள் கண்ணகி.

5.4. வரந்தரு காதை (காதை – 30)

5.4.1. காதைச்சுருக்கம்

தேவந்தி செங்குட்டுவனுக்கு மணிமேகலையின் துறவு வரலாற்றை உரைத்தாள். பின், அத்தேவந்தி சாத்தன் என்னும் தெய்வத்தின்

குறிப்புகள்

ஆணைப்படி மாடலன் , அங்கு வந்திருந்த சிறுமியர் மூவர்மீது கரக நீரைத் தெளித்தான். கண்ணகி நற்றாய், கோவலன் நற்றாய், மாதரி என்னும் முவரே அச் சிறுமியராகப் பிறந்த வரலாற்றை மாடலன் செங்குட்டுவனுக்கு எடுத்தியம்பினான். வேந்தன் பத்தினி வழிபாடு நாளும் நடைபெற தேவந்தியைப் பூசை செய்பவளாக அமர்த்தினான். பத்தினிக் கடவுளை மும்முறை வலம் வந்து பணிந்து வணங்கிப் போற்றினான். அப்பொழுது சிறை நீங்கிய கனக விசயரும், குடகக் கொங்கரும், மாளுவ மன்னனும், இலங்கை அரசனான கயவாகுவும், “ எங்கள் நாட்டு வேள்வியிலும் வந்தருள்க!” என்று கண்ணகி தெய்வத்தை வேண்டினர்.” வரம் தந்தேன்” என்னும் ஒலி எழுந்தது . அது கேட்ட அனைவரும் வியப்புற்றனர் . பின் செங்குட்டுவன் மாடலனுடன் வேள்விச் சாலைக்குச் சென்றான். இளங்கோவடிகள் பத்தினிக் கோயிலுக்குச் சென்றார். பத்தினித் தெய்வம் தேவந்திமேல் வெளிப்பட்டு அடிகளாரின் துறவு வரலாற்றை உரைத்தது. தன் வரலாற்றைக் கூறிய பேறு பெற்றமைக்கு அடிகளார் பெரிதும் மகிழ்ந்தார். இதனைக் கேட்கும் பேறு பெற்ற உலகோர் தீதின்றி வாழ்வாராக! என வாழ்த்தி அருளினார்.

5.4.2. செங்குட்டுவன் வினா

வடநாட்டு வேந்தர்களை வென்று பணியச் செய்த சேரர் பெருமானாகிய செங்குட்டுவன் கண்ணகியின் தெய்வ வடிவத்தைக் கண்ணாரக் கண்டு களித்தான். பின் , தேவந்தியை நன்கு நோக்கி, “நீ வாய் விட்டு அரற்றிய மணிமேகலை யார்? அவள் துறவு மேற்கொள்ளக் காரணம் யாது? இங்கு அவற்றை எனக்குக் கூறுவாயாக! ” என்றான்.

5.4.3. தேவந்தியின் விடை

தேவந்தி, “வேந்தர் பெருமானே! நினது வெற்றி ஓங்குவதாக! நாடு வளம் தருவதாக!” என வாழ்த்தி, அழகிய மேகலை முதலானவற்றை அணிந்த தோழியரிடையே உயர்ந்து விளங்கிய மணிமேகலையின் மேலான துறவுபற்றி விரிவாகக் கூறலுற்றாள். கரிய ஈரிய நெய்ப்புடைய கூந்தலானது, கூறுபடுத்தலால் உண்டாகும் அழகுடன் ஐந்து வகையாகப் பகுக்கும் பருவத்தினை உற்றது! செவ்வரி படர்ந்த வளமான கடையினையுடைய கண்கள் கண்டாரைக் கவரும் தன்மையை அறிந்தன! ஆனால் அதனை அவள் அறியவில்லை! தம்முள் ஒத்து விளங்கும் இரு பவளத்துள்ளே ஒளி வீசும் முத்துக் கோவை போன்ற பற்கள் முதிராத அளவினவாயின! நெருங்கிய முலைகள் அடிபரந்து எழுந்தன! தழுவுதற்குரிய மார்பும் பரந்து அகன்றது! துவளும் இடை சிறுத்தது! அழகிய அல்குல் அகன்றது! இரு தொடைகளும் திரட்சியுற்றன! அழகு செய்தலையும் பொறாதவாறு விளங்கும் அவளது பாதங்கள் நெய்யில்

தோய்த்த தளிரினைப் போன்றன! அவளுக்கு ஆடல் பயிற்றுவிக்கும் தலைக்கோல் ஆசான் முன் வராமையால் அவளை உயர்குடி மாக்கள் சிறந்த கணிகையாக ஏற்றுக் கொள்ளார். ஆதலால் இந்நிலையில் அவளைப் பற்றிய நின் கருத்து **யாது!** “ என மாதவியின் நற்றாய் சித்திராபதி, மாதவியை நோக்கி வினவினாள், “ தன் தாய் இவ்வாறு கூறக்கேட்ட மாதவி, இளமை அழகு மிகும் என் மகளே! மணிமேகலையே! இங்கே வருக! எனத் தன் மகளை அருகே அழைத்தாள்! உருவமில்லாதவனான காமன் தனது ஒப்பற்ற கரும்பு வில்லையும் மணம்மிகு மலர் அம்புகளையும் வறிய நிலத்திலே வீசியெறியுமாறு ஒழுங்கான மாலையைக் கூந்தலோடு களைந்து அவளைப் புத்தப்பள்ளியில் சேர்த்துத் துறவற நெறியை மேற்கொள்ளச் செய்தாள்! மணிமேகலை துறவு மேற்கொண்ட செய்தியைக் கேள்வியுற்ற சோழ வேந்தனும், புகார் நகரில் வாழும் மக்களும், உயர்ந்த மாணிக்கத்தை அழும் மிக்க கடலிலே இழந்தவர்களைப் போலப் பெருந்துன்பம் எய்தினர். மெய்ப்பொருளை உணர்த்தும் மொழிகளையே உரைக்கும் மாதவராகிய அறவணவடிகள், “ மணிமேகலை தன்னுடைய துறவினை எமக்கு அறிவித்தாள்“ என அவளது அன்புமிக்க நல்லுரையை அருளொடும் உரைத்தார். துறவு மேற்கொள்வதற்குரிய பருவம் இல்லாதபோதும் பசிய வளையலை அணிந்த மணிமேகலை, திருமகளும் விரும்பும் தனது பேரழகைத் துறந்தாள்! ஆதலால் அதனை நினைந்து நான் வாய்விட்டு அழுதேன்! ” என்று தேவந்தி அரசனிடம் உரைத்தாள் .

குறிப்புகள்

5.4.4. கண்ணகி தெய்வம் வரம் தரல்

எந்நாட் டாங்கண் இமய வரம்பனின்
நன்னாட் செய்த நாளணி வேள்வியில்
வந்தீ கென்றே வணங்கினர் வேண்டத்
தந்தேன் வரமென் றெழுந்த தொருகுரல்

அரிய சிறையினின்று விடுவிக்கப் பட்ட கனக விசயர் முதலான ஆரிய அரசரும், முன்னரே வஞ்சி மாநகரப் பெருஞ் சிறையில் கிடந்த பிறகும், குடக நாட்டுக் கொங்கரும், மாளுவ நாட்டு மன்னரும் கடல் சூழ் இலங்கை வேந்தனான கயவாகுவும் கண்ணகி தெய்வத்தைத் தொழுது போற்றினர்.” இமயமலையை எல்லையாகக் கொண்ட இந்தச் சேரர் பெருமான் நினக்கு இந்நாளில் நிகழ்த்திய விழாவில் நீ எழுந்தருளியதைப் போல எங்கள் நாட்டில் நாங்கள் உனக்கு அமைக்க விருக்கும் திருக்கோயில் விழாக்களிலும் எழுந்தருள் வாயாக!” என வேண்டிக் கொண்டனர். அவ்வளவில் அங்ஙனமே வரம் தந்தேன்! ” என வானிலே ஒரு குரல் எழுந்தது .

குறிப்புகள்

5.4.5. இளங்கோவடிகள் அறவுரை

கண்ணகி தெய்வத்தின் தன்மைகளை விளக்கிய தகுதி மிக்க நன்மொழிகளைக் கொண்ட இச் சிலப்பதிகாரத்தினை கேட்ட நல்லவர்களே! தீவினை காரணமாகப் பொருள் முதலானவற்றை இழக்க நேர்ந்த போதும் வருந்தாதீர். பிறர் தரும் துன்பத்திற்கும் கலங்காதீர் வருத்தமும் துன்பமும் ஆன்மாவுடன் தொடர்புடையனவல்ல எனக் கருதி அவற்றை விட்டொழியுங்கள். நான் எத்தனையோ தெய்வங்களைப் பற்றி இக் காப்பியத்தில் உரைத்துள்ளேன்! ஆயினும் உண்மைத் தெய்வத்தை நீங்கள் உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்! அங்ஙனம் உண்மைத் தெய்வத்தை உணர்ந்தோர் உரைகளைப் போற்றிப் பின்பற்றுங்கள்! பொய் கூற அஞ்சுங்கள்! புறங்கூறுதலை அகற்றுங்கள்! ஊன் உணவை விலக்குங்கள்! உயிர்களைக் கொலை செய்யாதீர்கள்! தானம் செய்யுங்கள்! பலவகையான நோன்புகளை, தவ நெறியை மேற்கொள்ளுங்கள்! பிறர் செய்த உதவியை மறவாதீர்கள்! தீயோர் நட்பை ஒதுக்குங்கள்! பொய்ச் சான்று கூறாதீர்கள்! உண்மை மொழியினை விட்டு நீங்காதீர்கள்! அறவோர் அவையினின்றும் அகலாது சேர்ந்திருங்கள்! தீவினையாளர் அவையினின்றும் தப்பி நீங்குங்கள்! பிறர் மனைவியை விரும்புதலை அஞ்சுங்கள்! துன்புற்ற உயிர்களைப் பாதுகாத்து உதவுங்கள்! இல்லறத்தைப் போற்றுங்கள்! பாவச் செயல்களைப் போக்குங்கள்! கள்ளும், களவும், காமமும், பொய்யும், பயனற்ற பேச்சும் என்னும் இவற்றை ஒழிக்கும் முறையால் ஒழித்திடுங்கள்! இளமையும் செல்வமும் யாக்கையும் நிலையற்றன! ஒவ்வொருவரது ஆயுட் காலமும் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது . அதனை நீட்டிக்க இயலாது! எனவே மரணத்தினின்றும் தப்ப முடியாது! அதலால் வாழ்நாளை வீழ் நாளாக்காமல் இறந்த பின் உயிர் செல்லும் மறுமை உலகிற்கு உற்ற துணையாகிய நல்லறத்தினை இம்மையிலேயே தேடிச் செய்யுங்கள்! செல்வ வளம் மிக்க இப்பெரிய உலகில் வாழும் மக்களே! மன வளத்துடன் வாழ்வீராக!”

5.5. தொகுத்துக் காண்போம்

இமயமலையில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட கல் கங்கையிலே நீர்ப்படை செய்யப்பட்டு சேரநாடு கொண்டுவரப்பட்டது அறிந்தோம். மேலும் சேரன் கண்ணகிக்கு எடுத்த கோயில் பற்றிய செய்திகளும் அதன் காரணமாக சேரநாட்டில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகள் பற்றியும் கண்ணகியின் முற்பிறப்பு வரலாற்றையும் நாம் இப்பகுதியின் மூலமாக அறிந்தோம்.

5.6. முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்கள்

1. கோவலன் மறைவிற்குப்பின் பூம்புகாரில் உள்ளோர் நிலை யாது?
2. மாடலன் கூறிய அறிவுரைகள் யாவை?
3. தெய்வமாக வந்த கண்ணகி என்ன கூறினாள்?
4. இளங்கோவடிகளின் அறிவுரையை தருக.

5.7. மேலும் பயில்வதற்கான நூல்

1. சிலப்பதிகாரம் - புலியூர்க்கேசிகன் (தெளிவுரை) பாரி நிலையம், சென்னை 108, 1993
2. சிலப்பதிகாரம் -வஞ்சிக்காண்டம் நா.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை, கௌரா பதிப்பகக்குழுமம், சென்னை-5

குறிப்புகள்

கூறு .6 திருத்தக்க தேவர- சீவக சிந்தாமணி

6.1. சீவக சிந்தாமணி

குறிப்புகள்

சோழர்களுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் இயற்றப்பெற்ற காப்பியம் சீவக சிந்தாமணி. இது கி.பி. ஒன்பது அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது என்பர். சீவக சிந்தாமணிக்கு முன்னர் எழுந்த பெரிய நூல்கள் எல்லாம் வெண்பாவாலும், அகவலாலும் இயற்றப்பட்டன. ஆனால் முதன்முறையாக 'விருத்தம்' என்ற ஒரு புதுச்செய்யுள் வகையில் எழுதப்பட்டது சீவக சிந்தாமணி.

'இது வரையிலும் பெரிய நூல்கள் எல்லாம் வெண்பாவாலும் அகவலாலும் இயற்றப்பட்டு வந்த தமிழிலக்கிய வரலாற்றில், கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில், ஒரு புதுமையைப் புகுத்தியவர் திருத்தக்கதேவர் என்னும் சைன முனிவர். அவர் சீவகன் என்ற அரசனுடைய வரலாற்றை ஒரு காப்பியமாகப் பாடியபோது, விருத்தம் என்ற புதுச் செய்யுள் வகையைப் பயன்படுத்தினார். மூவாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட பாட்டுகள் கொண்ட ஒரு பெருங்காப்பியத்தை அந்தப் புதிய செய்யுள் வகையிலேயே முழுதும் பாடி முடித்தார்' எனப் பேரா. மு. வரதராசனார் திருத்தக்க தேவரின் சிறப்பினை எடுத்துரைக்கின்றார்.

விருத்தம் என்பது நான்கு அடிகள் உடையது. முதல் அடியில் எத்தனை சீர்கள் வருமோ அத்தனை சீர்களே பிற மூன்று அடிகளிலும் வரும். முதல் அடியில் அமைந்த சீர்களின் அமைப்பே அடுத்த அடிகளிலும் அதே முறையில் வரும். அதனால் முதலடியின் ஓசையே பிற மூன்று அடிகளிலும் திரும்பத் திரும்ப ஒலிக்கும். ஓர் அடிக்கு இத்தனை சீர்கள் வரவேண்டும், இன்ன அளவான சீர்கள் வரவேண்டும் என்ற வரையறை இல்லாமையால், விருத்தம் பலவகையாக விரிவு அடைந்தது. ஒரு விருத்தத்தின் அடிகள் நீண்டு வரலாம்; மற்றொரு விருத்தத்தின் அடிகள் குறுகி வரலாம். சிறு சிறு சீர்கள் கொண்ட ஒரு விருத்தம் பரபரப்பாகவோ, துடிதுடிப்பாகவோ ஒலிக்கலாம். நீண்ட சீர்கள் கொண்ட மற்றொரு விருத்தம் ஆழமுடையதாகவோ, அமைதியுடையதாகவோ, உணர்ச்சி நீண்டதாகவோஒலிக்கலாம். ஆகவே, விருத்தம் என்ற பெயர் கொண்ட இது, ஒரு செய்யுள் வகையாக இருந்தாலும் நூற்றுக்கணக்கான ஓசைவேறுபாடுகளைப் படைத்துக்காட்ட இடம் தந்தது. தமிழ்க்கவிதையில் ஏற்பட்ட இந்தப் புரட்சியால் உணர்ச்சிக்கு ஏற்றவாறு கவிதையின்நடையை மாற்றியமைக்கும் வடிவச் சிறப்பு மேலும் வளர்ந்து பெருகத் தொடங்கியது. பிற்காலத்தில் கம்பர் இதில் பெரும் வெற்றிபெற்றார். சேக்கிழார், கச்சியப்பர் ஆகியோரும் இந்த யாப்பைப் பயன்படுத்தி வெற்றி பெற்றுள்ளனர்.

வடமொழியிலுள்ள ஷத்திர சூடாமணி, கத்திய சிந்தாமணி, ஸ்ரீபுராணம் ஆகிய நூல்களில் உள்ள கதையைத் தழுவிச் சீவக சிந்தாமணி எழுதப்பட்டது. சீவகசிந்தாமணி கூறும் சீவக மன்னனது வரலாறு, வடநாட்டுச் சார்பு உடையது. எனினும் தமிழகத்துச் சமூகத்தைப்பின்னணியாகக் கொண்டு பாடப்பட்டுள்ளது.

இந்த நூல் பிற்கால இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்தது என்பர். கம்பர், இக்காப்பியத்திலிருந்து, 'ஓர் அகப்பையைமுகந்து கொண்டார்' என்று கூறும் மரபு உண்டு. நாடு நகரம் முதலியவற்றை வருணிக்கும் முறையிலும், ஐந்திணையாகப் பகுக்கப்படும்நிலங்களின் இயற்கை அழகுகளை விளக்கும் முறையிலும், இசை முதலிய கலைகளை விளக்கும் முறையிலும், சீவக சிந்தாமணி, காப்பிய அமைப்பின் முன்னோடியாகச் சிறப்புற்றுத் திகழ்கிறது. காதல் சுவை மிகுந்திருந்தாலும், எண்வகைச் சுவையும்இக்காப்பியத்தில் பெருமளவில் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்நூலுக்கு நச்சினார்க்கினியர் சிறந்த உரை ஒன்று எழுதியுள்ளார்.

6.2. பெயர்க் காரணம்

'சிந்தாமணி' என்பது தேவர் உலகத்து மணிகளுள் ஒன்று. வேண்டியோர்க்கு வேண்டியதை வழங்கும் தன்மையுடையது. சிந்தாமணிக் காப்பியமும் கற்போர்க்கு வேண்டியதை வழங்கும் சிறப்புடையது. சீவகனின் தாயார் முதன் முதலில் தன் மகன் சீவகனுக்கு இட்டபெயர் சிந்தாமணி. 'சீவ' என்பது பின்னர் 'அசரீரி'யாக ஒலித்ததால் சீவகசிந்தாமணி என்று பெயர் பெற்றது என்பர்.

6.3. நூலின் அமைப்பு

இந்நூல் 13 இலம்பகங்களையும் (இலம்பகம் - காண்டம் என்பது போன்ற பகுப்பு), 3145 செய்யுட்களையும் உடையது. நாமகள்இலம்பகம் (379), கோவிந்தையார் இலம்பகம் (84), காந்தருவ தத்தையார் இலம்பகம் (358), குணமாலையார் இலம்பகம் (315), பதுமையார் இலம்பகம் (246), கேமசரியார் இலம்பகம் (145), கனகமாலையார் இலம்பகம் (339), விமலையார் இலம்பகம் (106), சுரமஞ்சரியார் இலம்பகம் (107), மண்மகள் இலம்பகம் (225), பூமகள் இலம்பகம் (51), இலக்கணையார் இலம்பகம் (221), முக்திஇலம்பகம் (547) என்பன 13 இலம்பகங்கள்.

6.4. சீவக சிந்தாமணியின் கதைச் சுருக்கம்

1. நாமகள் இலம்பகம்

ஏமாங்கத நாட்டின் தலைநகர் இராசமாபுரம்; அதன் அரசன் சச்சந்தன், தன் மனைவி விசயையுடன் காம இன்பத்தில் அதிக கவனம்

செலுத்தி, அரசாட்சியில் கவனம் செலுத்தத் தவறி விடுகிறான். சூழ்ச்சியால் அமைச்சன் கட்டியங்காரன், அரசனைக் கொன்று ஆட்சியைப் பிடித்துக் கொள்கிறான். கட்டியங்காரன் சூழ்ச்சியையும், தன் இறுதி முடிவையும் அறிந்த சச்சந்தன் கரு உற்றிருந்த தன் மனைவியை, மயிற்பொறியில் ஏற்றி அனுப்பி விடுகிறான். பொறியை இயக்கத் தெரியாததால் அது சுடுகாட்டில் இறங்க, அங்கு அவளுக்குச் சீவகன் பிறக்கிறான்.

ஏதுமற்ற சூழலில் தன்மகனை எப்படிக் காப்பாற்றுவது என எண்ணிய போது, தெய்வ அருளால் கந்துக்கடன் என்ற வணிகன் குழந்தையை எடுத்துச் சென்று வளர்க்கிறான். பின்னர்க் கந்துக்கடனுக்கு நந்தட்டன், நபுலன், விபுலன் என்ற மகன்கள் பிறக்கின்றனர். சீவகன் தம்பியரொடும் தோழர்களோடும் சேர்ந்து அச்சணந்தி என்ற ஆசிரியரிடம் வித்தைகளைக் கற்றனர். ஆசிரியரே சீவகன் தந்தை சச்சந்தன் என்பதை அவனுக்குத் தெரிவித்துக் கட்டியங்காரனை வெல்லும் வழிவகைகளைச் சொல்கிறார். இவை நாமகள் இலம்பக நிகழ்வுகள்.

2. கோவிந்தையார் இலம்பகம்

கட்டியங்காரனின் அரசவைப் பசுக்களை வேடர்கள் கவர்ந்து செல்ல, ஆநிரை மீட்பதற்குக் கட்டியங்காரன் படை வீரர்களால் இயலாது போகிறது. இதனை அறிந்து வருந்திய இடையர் தலைவன் நந்தகோபன்ஆநிரை மீட்போர்க்குத் தன் மகள் கோவிந்தையை மணம் செய்து தருவதாக அறிவிக்கிறான். சீவகன் ஆநிரைகளை மீட்டுக் கொடுத்துக் கோவிந்தையைத் தன் தோழன் பதுமுகனுக்குத் திருமணம் செய்கிறான்.

3. காந்தருவ தத்தையார் இலம்பகம்

வெள்ளி மலை வித்தியாதர அரசன் கலுழவேகன், தன்மகள் காந்தருவ தத்தையை மணப்பவன் இராசமாபுரத்தில் உள்ளான் என்பதைச் சோதிடத்தால் அறிந்து, தத்தையை அந்நகர் வணிகன் சீதத்தன்இல்லத்தில் தங்கச் செய்கிறான். அங்குத் தத்தையை யாழ் இசைப்போட்டியில் வெல்வார்க்கு அவளை மணஞ்செய்து கொடுப்பதாக அறிவிக்கிறான். அப்போட்டியில் பன்னாட்டு அரசர்களும், மேல்வருணத்தாரும் தத்தையிடம் தோல்வி அடைகின்றனர். சீவகன்தத்தையை யாழிசைப் போட்டியில் வென்று அவளை மணக்கிறான். இதனை எதிர்த்த அரசர்களைச் சீவகன் போரில் வெல்கிறான்.

4. குணமாலையார் இலம்பகம்

இளவேனில் காலத்தில் பொழில் விளையாடச் சென்ற தோழியர் குணமாலை, சுரமஞ்சரி ஆகியோருக்கு இடையே சுண்ணப் போட்டி

எற்படுகிறது. யார் இடித்த சுண்ணம் சிறந்தது என்பதே இங்குப் பிரச்சினை; இப்பிரச்சினை பலரால் தீர்க்கப்படாதிருக்க, சீவகனிடம் காட்டுகின்றனர். அவன் இருவரின் சுண்ணத்தை எடுத்து வானிலே வீச, குணமாலையின் சுண்ணத்தை வண்டுகள் உண்ணக் கண்டு, அதுவே சிறந்தது என்கிறான். சுரமஞ்சரி, சீவகன் தன் சுண்ணத்தை இகழ்ந்தான் என வருந்தித் ‘தன்னை வந்து சீவகன் கெஞ்சும்படி செய்வேன்’ என வஞ்சினம் கூறி,‘ஆடவரையே பார்க்கமாட்டேன்’ எனச் சூளுரைத்துக் கன்னிமாடத்தில் தவமிருக்கிறாள். அப்போது, அந்தணன் ஒருவனின் சோற்றை நாய் கவ்வ, அதனை அவன் அடித்துத் துன்புறுத்துகிறான். அதற்கு இரங்கிய சீவகன், அதன் காதில் பஞ்ச நமஸ்காரம் எனும் மந்திரம் ஓதினான். அது, சுதஞ்சணன் எனும் தேவனாக மாறுகிறது. தன்னை எப்பொழுது நினைத்தாலும் உடனே உதவிக்கு வருவதாகக் கூறிச் சுதஞ்சணன்விண்ணகம் செல்கிறான். அப்போது, கட்டியங்காரனின் பட்டத்து யானை அசனிவேகம் மதம் கொண்டு, குணமாலையைக் கொல்ல முற்பட, சீவகன் யானையை அடக்கிக் குணமாலையைக் காக்கிறான். அன்னத்தைத் தூது விட்டுக் குணமாலை தன் காதலைச் சீவகனுடன் பரிமாறிக் கொள்கிறாள். அவள் பெற்றோர் சம்மதத்துடன் சீவகன் அவளை மணக்கிறான். சீவகன் அடக்கிய அசனிவேகம் யானை சீவகனிடம் தோற்றதற்காக நாணி உணவு கொள்ளாதிருக்க, கட்டியங்காரன் சீவகனைச் சிறைப்பிடிக்கிறான். ஓராண்டுக் காலம், தான் யார் என்பதை வெளிப்படுத்தக் கூடாது என்ற ஆசிரியர் ஆணையால் சிறைப்பட்ட சீவகனை மீட்கத் தத்தையின் ஏவலால் தெய்வங்கள் வருகின்றன. இதனால் நாணிய சீவகன், சுதஞ்சணனை நினைக்க, அவன் சீவகனை மீட்டுத் தேவலோகம் எடுத்துச் செல்கிறான். சீவகனைச் சிறைப்பிடித்த மதனன், கட்டியங்காரனுக்கு அஞ்சி, வேறு ஒருவனைக் கொன்று, சீவகனைக் கொன்றதாகக் கூறிப் பரிசு பெறுகிறான்.

5. பதுமையார் இலம்பகம்

சீவகன் பல நாடுகளைக் காணவேண்டும் என விரும்பியதை அறிந்த சுதஞ்சணன், அழகுமேனி பெறுதல், விடம் நீக்குதல், விரும்பிய உருவம் எடுத்தல் குறித்த மூன்று மந்திரங்களைச் சீவகனுக்குஉரைக்கிறான். அதோடு, சீவகன் செல்லும் வழி கூறி, நெறிப்படுத்துகிறான். அவ்வழி, சீவகன், பறவைகளையும் விலங்குகளையும் வேட்டையாடும் வேடனைத் திருத்தி, கொல்லாமை விரதம் ஏற்கச் செய்கிறான். பின் காட்டுத்தீயால் சூழப்பட்டு வருந்திய யானைகளை மீட்கிறான். அடுத்து அரணபாதம் மலையை அடைந்து, அருகனை வழிபடுகிறான். இறுதியில், பல்லவ நாடு அடைந்து, அதன் தலைநகர் சந்திராபம் சென்று, அந்நாட்டு அரசன் தனபதியின் மகன்

குறிப்புகள்

உலோகபாலனுடன் நட்புக் கொள்கிறான். அங்கு, உலோகபாலன் தங்கை பதுமையைப் பாம்பு தீண்ட, அதன் விடம் நீக்கிப் பதுமையை மணந்து இரு திங்கள் தங்குகிறான்.

6. கேமசரியார் இலம்பகம்

பதுமையைப் பிரிந்து சித்திர கூடம் எனும் தவப்பள்ளி அடைந்து அங்குள்ள தாபதர்களைத் திருத்தி, தக்கநாட்டின் தலைநகர் கேமமாபுரம் அடைகிறான். அந்நகரத்தில் சுபத்திரன் என்ற வணிகனுக்கு கேமசரி என்ற ஓர் அழகிய மகள் இருந்தாள். சுபத்திரனிடம் சோதிடர்கள் "நின் மகள் எவனைக் கண்டு நாணுகின்றாளோ, அவனே அவளுக்குக் கணவன் ஆகுவன்; பிற ஆடவரைக் கண்டால் அவளுக்கு நாணம் தோன்றாது" எனக் கூறியிருந்தனர். கேமமாபுரத்தை அடைந்த சீவகன் சுபத்திரன் வீடு செல்ல, அங்கே கேமசரி அவனைக் கண்டு நாணுகிறாள். சோதிடர்கள் கூறியபடி, சீவகனே தன் மகளுக்குக் கணவன் என்பதறிந்து மணஞ்செய்கிறான். கேமசரியுடனும் இரு திங்கள் இருந்துவிட்டுப் பின் பிரிகிறான்.

7. கனகமாலையார் இலம்பகம்

தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்த சீவகன், பல இடங்களைக் கடந்து மத்திம நாட்டின் தலைநகர் ஏமமாபுரம் சென்று, அந்நகருக்கு அருகே உள்ள ஒரு சோலையை அடைகிறான். அங்கு, காந்தருவ தத்தை மற்றும் குணமாலையை எண்ணிக் கலங்கி இருக்க, அந்நாட்டு அரசன் மகன் விசயன் வருகிறான். அவனால் எய்து வீழ்த்த முடியாத மாங்கனியைச் சீவகன் ஒரே அம்பில் வீழ்த்தித் தன் கைக்கு வரச் செய்கிறான். சீவகனின் வில்லாற்றலை அறிந்த விசயன், தன் நாட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றதுடன், அரசன் மக்களுக்கு வில் வித்தை கற்பிக்கும் ஆசிரியராக்குகிறான். மகிழ்ந்த அரசன், தன்மகள் கனகமாலையைச் சீவகனுக்கு மணம் முடித்து வைக்கிறான். சீவகன் பிரிவால் வருந்திய நந்தட்டன் காந்தருவ தத்தையின் வித்தையால் சீவகன் இருப்பிடம் அறிந்து அவனைக் காண்கிறான். ஏனையத் தோழர்களும் அவனைக் காணச் சென்ற வழியில் உள்ள தவப் பள்ளியில் சீவகன் தாயைக் கண்டு, சீவகன் அரச குமாரன் என்பதை அறிகின்றனர். பின்னர் சீவகனைக் கண்டு அவன் தாயின் இருப்பிடத்தை அறிவிக்கின்றனர். சீவகன் தோழர்களுடன் தாயைக் காணப் புறப்படுகிறான்.

8. விமலையார் இலம்பகம்

சீவகன் தண்டகாரணியம் சென்று தாயை வணங்கி அறிவுரை பெறுகிறான். அங்கு ஆறு திங்கள் தங்கி, பின் தாயின் ஆணைப்படி, மாமன் கோவிந்தனைக் காண ஏமாங்கத நாட்டின் தலைநகர் இராசமாபுரம் செல்கிறான். அங்குப் பந்தாடிய விமலையைக் கண்டு காமுற்று, அவள்

தந்தை சாகரதத்தன் கடையில் சென்று அமர, கடைப்பொருள் அனைத்தும் விற்பனையாகி விடுகிறது. சோதிடத்தின்படி, அவனே தன் மகளுக்குரிய மணாளன் என்பதை அறிந்து, சீவகனுக்கு விமலையைத் திருமணம் செய்து வைக்கிறான். அவளுடன் இருநாட்கள் தங்கிய சீவகன், மீண்டும் தன் பயணத்தைத் தொடர்கிறான்.

காப்பிய இலக்கியம்

9. சுரமஞ்சரியார் இலம்பகம்

சீவகனைக் காம திலகன் என நண்பர்கள் பாராட்ட, புத்திசேனன், 'இங்குச் சுரமஞ்சரி ஆடவரையே வெறுத்து வாழ்கிறாள்; அவளை மயக்கித் திருமணம் செய்தால்தான் அவனைக் காமத் திலகனாக ஏற்க முடியும்' என்கிறான். சீவகன் முதிய அந்தணர் வடிவு கொண்டு, சுரமஞ்சரியின் அந்தப்புரம் அடைந்து அவளை மயக்கி மணக்கிறான். ஒருநாள் அவளுடன் தங்கி, பின்னர், வளர்ப்புத் தந்தை கந்துக்கடனை வணங்கி, தத்தை, குணமாலையார் துயரினை நீக்கி, ஏமாங்கத நாட்டைக் கடந்து செல்கிறான்.

குறிப்புகள்

10. மண்மகள் இலம்பகம்

விதேய நாடு சென்று, மாமன் கோவிந்தனின் படைத்துணை பெற்று ஏமாங்கத நாட்டுக்கு மீண்டும் வந்து, கட்டியங்காரனுடன் போரிட்டு வென்று, இழந்த தன் நாட்டின் ஆட்சியைப் பெறுகிறான். மாமன் கோவிந்தன் அறிவித்த சுயம்வரத்தின்படி திரிபன்றிப்பொறி போட்டியில் வென்று இலக்கணையைப் பெறுகிறான்.

11. பூமகள் இலம்பகம்

சீவகன் ஆட்சியைத் தொடங்குகிறான். கட்டியங்காரன் உறவினர்களுக்கு ஆறுதலும் பாதுகாப்பும் அளிக்கிறான். கட்டியங்காரனால் துன்புறுத்தப்பட்டவர்களுக்குச் சீவகன் வாழ்வளிக்கிறான்.

12. இலக்கணையார் இலம்பகம்

சீவகன் தன்தோழர் எல்லோரையும் வரவழைத்து, முறைப்படி இலக்கணையை மணம் செய்கிறான். பின், நகர்வலம் சென்று அருகனை வழிபடுகிறான். தன்னை அன்புடன் வளர்த்த தந்தையாகிய கந்துக்கடனுக்கும் தாயாகிய சுநந்தைக்கும் அரசு பட்டம் வழங்குகிறான்; நந்தட்டனை இளவரசனாக்குகிறான். மற்றைத் தோழர்களுக்கும் உரிய சிறப்புகளைச் செய்கிறான். சுதஞ்சணனுக்குக் கோயில் எழுப்புகிறான்; தான் இளமையில் விளையாடிய ஆலமரத்துக்குச் சிறப்புச் செய்கிறான்.

13. முத்தி இலம்பகம்

தவப் பள்ளியில் விசயை அருகனுக்கும் தன்னைப் பாதுகாத்த தெய்வங்களுக்கும் கோயில் எடுக்கிறாள். தன்னையும் மகனையும் காப்பாற்றத் துணை செய்த மயிற்பொறியை அரண்மனை மாடத்தில்

Self Instructional Material

குறிப்புகள்

இடம்பெறச் செய்கிறாள். சீவகன் பிறந்த சுடுகாட்டை அன்னதானச் சாலையாக்கி நாளும் 505 குழந்தைகளுக்கு அன்னதானம் வழங்குகிறாள். பின்னர் ‘பிறவிக்கடல் நீந்தச் சுநந்தையுடன் தவப்பள்ளி அடைந்து தன் துறவைத் தொடர்கிறாள். சீவகன் தேவியர்க்கு எட்டு மகன்கள் பிறக்கின்றனர். சீவகன் தேவியர் எண்மருடன் பொழில் வளம் காணச் செல்கிறான். அங்குக் கடுவன் - மந்தி (குரங்குகள்) பெற்ற பலாப்பழத்தை வேடன் கவர்ந்து செல்வதைக் கண்டு செல்வம் நிலையாமையை உணர்கிறான். பின் நகரை அடைந்து அருகனை வழிபட்டுச் சாரணர் மூலம் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்தும் முறையைத் தெரிந்து கொள்கிறான். அவர் மூலம் தன் முற்பிறப்பு வரலாற்றையும் அறிகிறான். பின் அரண்மனை சென்று தன் துறவை அறிவிக்கிறான்; தன் மகன் சச்சந்தனை அரசனாக்கித் தேவியர் எண்மரோடும் துறவு மேற்கொள்கிறான். வர்த்தமானரைத் தரிசித்து, விபுலகிரியில் தவம் செய்து சித்த சேத்திரம் அடைந்து வீடுபேறு அடைகிறான்

சீவகன் கல்வி கற்றதைக் கூறுவது நாமகள் இலம்பகம். கட்டியங்காரனை வென்று நாட்டை அடைந்தது மண்மகள் இலம்பகம். சீவகன் ஆட்சி எய்தியது பூமகள் இலம்பகம், வீடுபேறடைய விரும்பியது முத்தியிலம்பகம். பிற எட்டு இலம்பகங்களும் முறையே, காந்தருவதத்தை, குணமாலை, பதுமை, கேமசரி, கனகமாலை, விமலை, சுரமஞ்சரி, மாமன்மகள் இலக்கணை ஆகிய எட்டுப் பேரைச்சீவகன் திருமணம் செய்த செய்திகளைக் கூறுகின்றன. நண்பன் பதுமுகனுக்கு நந்தகோபன் மகள் கோவிந்தையை மணம் முடித்துவைத்த செய்தியும் ஓர் இலம்பகத்தில் கூறப்படுகிறது. இப் பெண்களின் பெயர்களாலேயே இலம்பகப் பெயர்கள் அமைந்துள்ளன.

சீவகன், எட்டுப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொண்ட நிகழ்ச்சிகள் காப்பியத்தின் பெரும் பகுதியாக அமைந்துள்ளன. சீவகனின்நண்பன் பதுமுகன் திருமணம் செய்து கொண்ட நிகழ்ச்சியும் இடம் பெற்றுள்ளது. இவை மட்டுமல்லாமல் சீவகன் கல்வி பயின்றுசிறப்புற்ற செய்தியைக் கூறுமிடத்தும், சமண நெறி பெற்ற செய்தியைக் கூறுமிடத்தும், அவை திருமணமாகவே கூறப்பட்டுள்ளன. அதனால் இந்நூலை மணநூல் என்று கூறுவர்.

6.5. திருத்தக்க தேவர்

சீவக சிந்தாமணியை இயற்றியவர் திருத்தக்க தேவர். இவர் சோழர் குலத்தில் பிறந்தவர் என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை குறிப்பிடுகின்றது. இவர், தமிழிலும் வடமொழியிலும் புலமை உடையவர். இளமையிலேயே சமண சமயத்தைத் தழுவித் துறவுபூண்டவர்.

குறிப்புகள்

திருத்தக்க தேவர் சான்றோர்களுடன் தொடர்புகொள்ளக் கருதி, மதுரைக்குச் சென்று, அங்கு சங்கப் புலவர்களோடு கூடி அளவளாவிஇருந்தபோது அங்கிருந்த தமிழ்ப் புலவர்களில் சிலர், ஆருகத சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் துறவு முதலியவற்றையே பாடுவார்களே யன்றிக்காமச் சுவைபடக் காப்பியம் பாட இயலாதவர் என்று கூறினர் என்றும் இதைக் கேட்ட திருத்தக்க தேவர், காமச் சுவையுடன்சிந்தாமணியை இயற்றினார் என்றும் ஒரு கதை நிலவுகிறது.

காப்பியம் செய்யக் கருதிய திருத்தக்க தேவர், தம் கருத்தினைத் தம் ஆசிரியருக்குக் கூற, அதற்கு அவர், திருத்தக்க தேவரின் புலமையைஅறிய, அப்பொழுது அங்கே ஓடிய ஒரு நரியைச் சுட்டிக் காட்டி, 'நீங்கள் காவியம் பாடுமுன்னர், இந்த நரியைப் பொருளாக வைத்துஒரு நூல்இயற்றிக் காட்டுக' என்று கட்டளை இட்டார் என்றும், உடனே தேவரும் ஒரு சிறு நூல் பாடி அதற்கு 'நரிவிருத்தம்' என்றுபெயரிட்டுத் தம் ஆசிரியருக்குக் காட்டினார் என்றும் குறிப்பிடுவர். அது நரியின் செயலைக் கொண்டு நீதியை வற்புறுத்தும் நூல். நூலின்சிறப்பினை அறிந்த ஆசிரியர், 'இனி நீயிர் நினைத்தபடியே பெருங்காப்பியம் செய்க' என்று பணிக்க அப்பணியைத் தலைமேற்கொண்டு, அக்காப்பியத்திற்குக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடி வழங்குமாறு வேண்டினார் என்றும், ஆசிரியரும், 'செம்பொன் வரைமேற்பசும்பொன்' என்று தொடங்கும் பாட்டைப் பாடிக் கொடுத்தார் என்றும், பின்னர்த் திருத்தக்க தேவர், 'மூவர் முதலா உலகம்' என்னும்கடவுள் வாழ்த்தைப் பாடிக் காப்பியத்தைத் தொடங்கினார் என்றும் குறிப்பிடுவர்.

6.6. தொகுத்துக் காண்போம்

நாம் இக்கூறின் மூலமாகச் சீவக சிந்தாமணி என்னும் நூலின் இலக்கிய வரலாற்றையும் திருத்தக்க தேவர் பற்றிய செய்திகளையும் அறிந்து கொண்டோம்.

6.7. முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்கள்

1. சீவக சிந்தாமணியின் நூல் அமைப்பினை புலப்படுத்துக
2. திருத்தக்கதேவர் குறித்த செய்திகளை தருக.

6.8. மேலும் பயில்வதற்கான நூல்

1. சீவகசிந்தாமணி – ஞா. மாணிக்கவாசகன் உரை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை 1

கூறு.7-சீவகசிந்தாமணி-கேமசரியார் இலம்பகம்

குறிப்புகள்

7.1. கேமசரியார் இலம்பகம் கதைச்சுருக்கம்

பல்லவ நாட்டை விட்டு நீங்கிய சீவகன், சித்திர கூடம் என்னும் தவப்பள்ளியைச் சார்ந்தான். அங்கிருந்த தவ முனிவர்களுக்கு நல்லுபதேசம் செய்தருளி, அவர்களைத் திருந்துமாறு செய்து, பின், தக்க நாட்டுத் தலைநகரான கேமமாபுரத்தை அடைந்தான். அந் நகரத்துள் சிறந்த வணிகன் சுபத்திரன். அவன் மனைவி நிப்புதி; மகள் கேமசரி. அவள் பிறந்தபோது சாதகம் கணித்தவர்கள், "இவள் எந்த ஆடவனைக் கண்டு நாணம் கொள்கிறாளோ அந்த ஆடவனே இவளுக்குக் கணவனாவான்" எனக் கூறியிருந்தனர். அதனால் சுபத்திரன் பலரையும் தன் மனைக்கு அழைத்து விருந்தளித்து உபசரித்து வந்தான். ஆயினும் கேமசரி யாரையும் கண்டு நாணம் கொள்ளவில்லை, ஒரு நாள் சுபத்திரன், அருகன் கோயிலில் சீவகனைச் சந்தித்து அவனது அழகைக்கண்டு வியந்து தன்னில்லத்திற்கு அழைத்து வந்தான். அப்பொழுது கேமசரி சீவகனைக் கண்டு நாணமுற்றுக் காதல் கொண்டாள். சுபத்திரன் மகிழ்ந்தான். சீவகன் - கேமசரி திருமணம் சிறப்பாக நடைபெற்றது. அவளுடனும் சீவகன் இரண்டு திங்களே தங்கியிருந்து பிரிந்து சென்றான். செல்லும்போது எதிரில் வந்த ஒருவனுக்கு அறிவுரை கூறி அணிகலன்களைக் கொடுத்தான். பிரிவாற்றாமையால் வருந்திய கேமசரிக்குத் தாய் நிப்புதி ஆறுதல் கூறினாள். கேமசரியும் ஆற்றியிருந்தாள்.

7.2 சீவகனின் காட்டு வழிப்பயணம்

வானின் வழங்கும் வண் கை மணி செய் ஆர மார்பின்
தேனும் வழங்கும் பைம் தார் விசையை சிறுவன் தேம் கொள்
நானம் வழங்கும் கோதை நைய வெய்ய ஆய
கானம் வழங்கல் மேவி காலின் ஏகினானே

மேகம் போலக் கொடை கொடுக்கும் கையினையும், முத்துக்களாலான மாலையை அணிந்த மார்பினையும், தேன் சிந்தும் மாலையினையும் உடைய, விசயையின் மகனான சீவகன், வண்டுகள் தங்கும் புனுகு கமழும் மாலையை உடையவளான பதுமை வருத்தம் அடைய, கொடுமை நிறைந்த காடுகளில் காலால் நடந்து சென்றான். வில்லிடம் உள்ள நாணின் முறுக்கு அந்த வில் அழியும்வரை தீராது. அது போலத் தாம் இறக்கும் வரை அழியாத திருந்திய கற்பினை உடைய மகளிரிடம், தான் அணிந்த இலை கலந்த மலர் மாலை செய்த துன்பம் நீங்க அம் மகளிருடைய கொங்கைகளைத் தன் கண்களால்

உற்றுப் பார்த்து, பிறகு அணைத்துக் கொள்ளும் தோள்களை உடையவனான சீவகன், மலைகளை இடையே கொண்ட காட்டை அடைந்து மகிழ்ச்சியோடு சென்றான். பழங்கள் நிறைந்த வாழைக் காட்டிலே, கரிய மையைப் பூசி வைத்தது போன்ற அழகில்லாத முகங்களை உடைய குரங்குகளும் முசு எனப்படும் கருங்குரங்குகளும் சீவகனைக் கண்டு பயந்து ஓடின. அவற்றின் அச்சம் அகலுமாறு அருளோடு பார்த்தவாறு சீவகன் செல்லும் அவ்வழியின் முன்னே குளிர்ந்த வெள்ளிய அலைகள் நிறைந்த கடலைப் போல, நடப்பதற்கு இனிமையான ஒரு காடு தோன்றியது. வேட்கை கொண்டு நீரைப் பருகுபவர்களைப் போல ஆர்வத்தோடு தழுவி, பொருள் தீர்ந்தவுடனே தம்மை நாடிய ஆடவரைப் பிரியும் மணம் கமழும் கூந்தலைத் கொண்ட வேசிகளைப் போல, மொய்க்கும் இயல்புள்ள வண்டுகள், அழகிய மலர்க் கொடி சாயும்படி தழுவி இனிய தேனைப் பருகிவிட்டு, தேன் தீர்ந்தவுடன் அதைப் பிரிந்து அருகே நின்று தூற்றுவதைப் போல ஆரவாரிக்க, சீவகன் அதைப் பார்த்துக் கொண்டே மெதுவாகச் சென்றான்.

குறிப்புகள்

7.3. சீவகன் தவப்பள்ளியை அடைதல்

புல்லும் அல்லியும் போகு உயர் நீள் கழை
நெல்லும் நீர் விளை கேழலும் தோரையும்
அல்ல தீம் பழம் காய் கிழங்கு ஆதியா
நல்லவே நுகர்வார் பள்ளி நண்ணினான்

இவ்வாறு சென்ற சீவகன் இறைவனை எளிதாக வாழ்த்தி வலம் செய்துவிட்டு, முனிவர்கள் வாழும் சித்திரகூடம் முன்னே உள்ளது என்று சுதஞ்சணன் கூறியதால் அதனைக் காண விரும்பித் தனியே சென்று, முனிவர்கள் வாழ்கின்ற ஒரு குளிர்ச்சி பொருந்திய மலாப்பொழிலில் உள்ள பள்ளியைக் கண்டான். புல்லரிசி, அல்லிக்காயில் உள்ள அரிசி, மிக உயர்ந்த மூங்கில் அரிசி, நீரில் விளைகின்ற குளத்து நெல், தோரை என்னும் நெல் ஆகியவற்றையும், இவையல்லாதவையான இனியபழம், காய், கிழங்கு முதலானவையுமான நல்ல உணவுப் பொருள்களையே உண்பவரான முனிவர்கள் வாழும் பள்ளியைச் சீவகன் அடைந்தான். அங்குள்ள முனிவர்கள் அரிய கோட்பாடுகளைக் கொண்டவர்; நிறைந்த ஐந்து தீக்களின் நடுவில் இருந்து வீட்டுலகை வளைத்திடும் பெருமை உடையவர்; விளக்கமான நான்மறைகளைப் பயின்ற நாவைப் பெற்றவர்; விளக்கமற்ற இத்தொழிலான காமத்தொழிலைச் சிந்தையில் கொண்டவர். வள்ளிக் கிழங்காகிய சுவைமிகுந்த உணவும், மலையில் உள்ள வாழையின் தேர்ந்தெடுத்த இனிய பழமும் ஆகிய இவற்றுள் சிலவற்றைத் தந்த பிறகு, மிகுதியான நீரைப் பொழியும் மேகம் போன்றவனே! விருந்து

உண்பாயாக! என்று கூறி, சீவகனை மகிழ்ந்து உபசரித்தனர். ”இந்தச் சீவகன் எல்லாக் கலைகளும் நிறைந்த கல்வியை உடையவன், உண்மைப் பொருளைக் கேட்டறிந்தவன். இவனிடமுள்ள அக்கல்வி, கேள்விகளை நாமும் அறிவோம்” என்று எண்ணி, தம் உயர்ந்த கட்டுரைகளில் ஒன்றிரண்டை உரைத்தனர்.

7.4. சீவகன் முனிவர்களுக்கு உபதேசித்தல்

குறிப்புகள்

ஐயர் கூறலும் அண்ணலும் கூறுவான்
சையம் பூண்டு சமுத்திரம் நீந்துவான்
உய்யுமேல் தொடர்ப்பாட்டின் இங்கு யாவையும்
எய்தினார்களும் உய்ப என்று ஓதினான்

அங்குள்ள முனிவர்கள் சில கட்டுரைகள் கூற, சீவகனும் தன் கருத்தைக் கூறினான். கல்லைக் கழுத்திலே கட்டிக்கொண்டு கடலிலே நீந்துபவன் பிழைப்பான் என்றால், இவ்வுலகில் காம நுகர்ச்சியோடு கூடவே விரதங்களை மேற் கொண்டவர்களும் பிழைப்பர்” என்று பல நூல்களைச் சான்று காட்டிச் சீவகன் ஓதினான். வீடு பெறுவதற்காகச் சடையைச் சிறப்பாக வளர்த்தல் உடம்பைக் காவி நிறம் ஊட்டிய ஆடையாலே போர்த்துக் கொள்ளுதல் மண்டையோட்டைக் கைக் கொள்ளுதல் தனியே இருத்தல் என்று கூறப்படும் இத் தன்மையவை, சிறப்பற்ற பிறவிக்கு விதையாகும் என்று சான்றோர் கூறுவர் என்று சீவகன் ஒதினான். அங்குள்ள முனிவர்கள், ” காளையே! நாங்கள் மேற்கொண்ட வழி நல்ல வழி இதுவல்லாததான நீ கூறிய வழி தூய்மையற்ற வழி. அதனை நாங்கள் தெரிந்திருக்கிறோம் திருமால் கூறிய இந்த வழியிலே தீமை இருந்தால் அதை நீ கூறுக” என்று கேட்க , சீவகன் பின் வருமாறு விளக்கினான். திருமால் எங்களுக்கு, காயும் கனிகளும் உண்பதனால் நல்லவை அல்லாத வினைகள் எல்லாம் நில்லாமல் நீங்கும் என்று உரைத்தார் என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். அவ்வாறானால், உயர்ந்த நீண்ட மரங்களிலே தொங்குகின்ற சிறந்த சிறகுகளை உடைய ஒடுங்கும் இயல்பைக் கொண்ட வௌவால்கள், அருகில் உள்ள பழங்களை உண்பதால் அவற்றின் பழவினைகள் நீங்கும் அல்லவா?.,“ அல்லிக்காயில் உள்ள அரிசியையும் புல்லரிசியையும் சாப்பிட்டு திருமால் கூறிய நெறியிலே நோற்பதனால் தீவினைகள் நீங்கும் என்றால் கொடிய வெம்மை உடைய காட்டிலே கற்களை உண்டு வாழும் புறாக்கள் யாவும், தம்மைப் பிணித்த இரு வினைகளைப் புறங்கண்டு வெற்றி பெறும் அல்லவா? நாங்கள் நீண்ட சடை முடியை உடையவர்களாக, நீரிலே குளித்து, நிலத்திலே தங்கி வாழ்ந்து வருத்திய உடம்பைப் பெற்றதாலே சிறந்த வீட்டைப் பெறுவோம்“ என்றால், கரடி காட்டிலே சென்று, குளத்திலே

Self Instructional Material

குளித்து வாழ்வதால் அது அக் காட்டிலிருந்தே வீட்டை அடைய வேண்டும். அவ்வாறு கரடி அடைவதில்லை. அதனால் உமது பொருளற்ற உரையை விடுங்கள்" என்று சீவகன் ஓதினான். இசைக்கலை வளர்கின்ற இனிய மொழி பேசும் மகளிருடன் துயிலும் அழகிய மெல்லிய படுக்கையை விடுத்துச் சென்று, இலைகளால் மூடப்பட்ட குடிசைகளில், பெருநிலமே படுக்கையாக, அந்த மகளிரின் கொங்கை வளர்ந்த மார்பினைத் தழுவினால் வினைகள் யாவும் அழியும் என்றால் மலையில் வாழும் குறவர்களுக்கும் அக்கொடிய வினைகள் யாவும் அழியும் அல்லவா?" என்று சீவகன் ஓதினான். " நுண்ணிய ஆடை எரிந்து அழிவதற்கு அஞ்சி, நெருப்பை அந்த ஆடைக்குள்ளே வைத்து மூடி, அதைக் கொண்டுபோய் மறைவான இடத்தில் வைத்தால், அப் பொங்கும் நெருப்பு ஆடையைச் சுட்டு எரிக்காமல் விட்டு விடுமா? கழுத்திலே புனுகைப் பூசியுள்ள மகளிரின் காவலுடைய வீட்டை நீங்கிக் காட்டுக்குச் சென்று, அங்கு முன்பு செய்த கலவித் தொழிலையே மேற்கொண்டு பாவத்தைப் போக்க நினைத்தால், போக்க முடியுமா? முடியாது என்று சீவகன் ஓதினான். காமநோயில் முதிர்ச்சி பெற்ற குரங்கைப் போலக் காமநுகர்ச்சியை நோக்க வேண்டாம். காய்முதிர்ச்சி பெற்றால் கனியாகி விழுவதைப் போல முதிர்ச்சியடையும் இவ்வுடம்பு விழுந்து விடும். மூங்கில் முற்றி வளர்ந்த இந்தக் காட்டிலே, காமனை வென்ற அருகக் கடவுளின் உருவத்துடன் நின்று விளக்கமுற இப்பொழுதே தோற்றுச் சென்று, முற்றிய சொர்க்க இன்பத்தை பெற்று, அனுபவிப்பதை விரும்புங்கள்" என்று சீவகன் ஓதினான். "ஞானம் என்பது, உண்மையை அறிவது. காட்சி என்பது அவ்வாறு அறிந்த பொருள்களைப் பொய்யின்றித் தெளிந்து நம்பிக்கை கொள்வது. ஒழுக்கம் என்பது ஐம்பொறிகளையும் ஐம்புலன்களில் செல்லாமல் தடுத்து, உயிரைக் கெடாமல் அவ்வுயிர் உய்யும் வகையில் நடப்பது' இம்மூன்றும் ஒழுக்கமும் (மும்மணிகள்) இப்படி நிறைந்த பொழுதே இருவினையும் கெடும் " என்று சீவகன் ஓதினான். மலை போன்றவனான சீவகன் இவ்வாறு கூறியதைக் கேட்டு, நல்வினை வந்தடையும் பக்குவம் பெற்ற முனிவர்கள் தம் மனைவியரைத் துறந்து, "இன்று தாங்கள் உன்னால் அறிவுண்டாக்கப் பட்டோம்" என்று கூறி, எழுந்து சென்று, காமனை வென்ற அருகனின் திருவடியை அடைந்து வீட்டை அடையும் நல்வழியில் சேரப் பெற்றனர். அச்சமயம் சூரியன் மறைந்தான். சீவகனும் இளைப்புத் தீர்ந்தான். இவ்வாறு இளைப்பாறியபிறகு, இருள் மறைந்த விடியற்காலையில், குற்றத்திலிருந்து விடுபட்டவர்களான முனிவர்கள் வழிகாட்டியதால், மேல் உலகத்தில் இல்லாத மேன்மை மிக்க உண்மை இலக்கணம் பொருத்திய உடம்பை

உடையவனான சீவகன், செல்ல வேண்டிய திசையும் அங்கே உள்ள ஆறும் தெரிந்து கொண்டு சென்றான் .

7.5. சீவகன் தக்க நாட்டை அடைதல்

படம் புனைந்து எழுதிய வடிவில் பங்கய
தடம் பல தழீஇயது தக்க நாடு அது
வடம் கெழு வரு முலை மகளிர் மாமை போன்று
இடம் பெரிது இனிது அதன் எல்லை எய்தினான்

குறிப்புகள்

ஒப்பனை செய்து தீட்டப்பட்ட ஓவியத்தின் வடிவம் போன்ற தாமரைக் குளம் பல சூழ்ந்ததும் முத்துவடம் பொருந்திய வளரும் கொங்கையை உடைய மகளிரின் அழகு போல அனுபவிப்பதற்கு மிகவும் இனிமையானதும், “ தக்கநாடு “ என்னும் பெயரை உடையதுமான நாட்டின் எல்லையைச் சீவகன் அடைந்தான். இனிய குளத்தில் உள்ள அழகிய மலர் விரிந்து வெளிப்படுத்திய மணமும், மலரை அணிந்த கூந்தலை உடைய மகளிர் பூசிய சந்தன வாசமும், அகிற்புகை கலந்த மணமும், அந்த நாட்டின் எல்லா இடங்களிலும் தங்கியிருத்தலால் அது தக்க நாடு என்னும் பெயரைப் பெற்றது. அந்தத் தக்க நாடு, சண்பக மலர்களால் தொடுக்கப் பட்ட மணம் மிகுந்த மாலையும், மணக்கும் சந்தனமும், சிறந்த பாக்கும், அழகிய வெற்றிலையும், உண்ணும் உணவும் என்னும் இவற்றை, எல்லார்க்கும் குறைவில்லாமல் பெற்றிருப்பது, வளமும் புகழும் வாய்ந்த தக்க நாட்டின் இயல்பு இத்தகையதே. கரும்பைப் பெற்றுள்ள வளத்தை உடைய வயலில், அழகான தாமரை மலர் சாய்ந்து வரப்பைச் சேர்ந்திருக்க, அத் தாமரையின் வெற்றியிலே கிடந்த செந்நெற் கதிர், அரங்கிலே ஆபரணம் அணிந்து வரும் நாடக மகளிரின் அழகிய நெற்றியிலே வண்டுகள் சூழ்ந்த தலைக் கோலம் என்னும் அணிகலனின் தோற்றம் போலத் திகழ்ந்தது.

7.6. கேமமாபுரத்தின் எழில்

வண்டுகள் வாழும் வளைந்த நீர்த்துறையில் கன்னியாகிய வாளைமீனின் மேல், நண்டின் நகம் பட்டது. அதனால் அந்த வாளை நடுக்கம் அடைந்து, நாணத்தால் அவ்விடத்தை விட்டு, உணவை வெறுத்து, ஒடுங்கியிருக்கும் நீரைத் தன்னிடம் பெற்றுள்ள அகழி சூழ்ந்த கேமமாபுரம் என்னும் நகரத்தின் இயல்பை இனி இயம்புவோம். மதில் என்னும் செல்விக்கு, தோண்டி அமைக்கப்பட்ட அகழியே அழகான ஆடை; மதிலின் அடியில் உள்ள ஆளோடிகள் ஆகிய பாம்புரிகளே, புகழத்தக்க மேகலாபரணம், மதிலின்மேல் உள்ள ஞாயில் என்னும் உருப்பே, அணிகள் அணிந்த கொங்கை; விளங்கும் அழகிய கோபுரமே, திங்களைப் போல ஒளிவிடும் முகம்; நீண்ட கொடியே மயிர் முடி என்று அறிந்தோர்

கூறுவர். அந்த ஒளி வீசும் பொன் மதில், மத்தரம் என்னும் மலையைப் பாற்கடலில் காட்டிக் கடைந்து அமுத்ததை ஊட்டினாலும், அந்த அமுதத்துக்காக ஆசைப்பட்டு அந்த நகரை விட்டு நீங்குபவர்கள் இல்லை. ஆதலால், ஈட்டப்பட்ட வளம் மிகுந்த செல்வம் சேர்ந்திருக்கும் அப்பெரியநகரம் நகரங்களுக்கெல்லாம் தலைமையானது என்று உச்சிச் சூட்டு வைத்ததைப் போல் திகழ்ந்தது. பேரொலியை உடைய அந்த வளம் மிகுந்த நகரம், வீரர்களே எறியும் சுறாமீன்களாகவும் , ஏந்திய பூங்கொடிகளே மடங்கிவிழும் அலைகளாகவும், மலையைப் போன்ற மாளிகைகளே பெரிய மரக்கலங்களாகவும், கிடைத்தற்கரிய திருமகள் போன்ற மகளிரே அமுதமாகவும் திகழ ஆரவாரமுடைய கடலைப் போலத் திகழ்ந்தது. அந்த நகரம், சந்திரனின் தண்டுவடத்தைத் தேய்க்கும் உச்சியை உடைய மாளிகைகளைக் கொண்ட நீண்ட தெருக்கள் தோறும், கூந்தல் அவிழ்தலின் முத்து மாலைகள் விழுந்து, பொன்னால் செய்யப்பட்ட சிறந்த அணிகலன்கள் சிந்துவதாலே, நிதி அறையைத் திறந்து பார்த்ததை ஒத்த ஒரு தன்மை பெற்றது; அச்சம் உண்டாக்குவதால் புதியவர்கள் அங்குச் செல்ல முடியாத அழகோடு விளக்கம் பெற்றது .

குறிப்புகள்

7.7. சுபத்திரன் மகள் கேமசரி

மாசு இலாள் பிறந்த ஞான்றே மதி வலான் விதியின் எண்ணி
காசு இலாள் கண்ட-போழ்தே கதுமென நாணப்பட்டான்
தூசு உலாம் அல்குலாட்கு துணைவனாம் புணர்-மின் என்று
பேசினான் அன்று கொண்டு பெரு விருந்து ஓம்புகின்றான்

உலகத்திற்குத் திலகம் வைத்தாற் போன்றது கேமமாபுரம் என்னும், கேடற்ற நற்புகழ் பெற்ற பொன்னகரம். அந்நகரில் மாலைகள் நீண்ட வெண்கொற்றக் குடையைப் பெற்ற, உலகத்தின் காவலன் இருந்தான். அவனே, அச்சந்தரும் வேலேந்திய நரபதி தேவன் ஆவான். அந் நகரத்தில் அரசனை ஒத்த ஆண்டகையனாகச் சுபத்திரன் வாழ்ந்தான். அவன் வடிவத்தில் ஒப்பில்லாதவன்; வேத விதிப்படி வாழும் வணிகன், கைக்கு நிகராக அமைந்த வேலை ஏந்தியவன். மணம் பரப்பும் மாலை சூடியவன்; மைபூசிய குளிர்ந்த கண்களைப் பெற்ற மகளிர் மயக்க, அவர்கள் இன்பத்தே தங்குவான். சுபத்திரன் நீண்ட வில் கொண்டு பயிற்சி செய்தலால் , பருத்து மலைபோலத் தோன்றும் தோளையுடையவன். மழை பெய்யும் முகிலை வென்ற வண்மை மிக கையையுடையவன், அவனுடைய மனைவி நிப்புதி என்பாள் கேமசரி என்னும் பெண்ணைப் பெற்றெடுத்தாள். கேமசரி , பிற மகளிரின் சிறந்த அழகை வென்றவள் என்று எல்லாத் திசைகளிலும் தன் பெயரின் நலத்தைப் பொறித்துப் பெண்மைக்குப்

குறிப்புகள்

பெருவிளக்காகி நின்றாள். மாசிலாத மங்கை கேமசரி பிறந்தபோது, சோதிடன் ஒருவன், முறையாக ஆராய்ந்து, "இவள் கண்டபோதே, இவளை நாணமுறச் செய்பவன், ஆடையணிந்த அல்குலையுடைய இவளுக்குக் கணவனாவான். அவனுக்கே இவளை மணம் செய்து கொடுங்கள்" என்று கூறினான். அன்று முதல் தன் மகள் ஆடவர் பலரையும் காண்பதற்காகப் பெருவிருந்து அளித்தலைக் கைக்கொண்டான் சுபத்திரன்.

ஒரு பிடிக்குள் அடங்கும் இடையினாளும், வளை சூழ்ந்த தோளினாளுமான கேமசரி, தொங்கும் பைம்பொன் மாலை, பெரிய மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலை, விருப்பம் தோற்றுவிக்கும் மணிகளால் செய்யப்பட்ட மாலை ஆகிய இவற்றுக்கிடையே மின்னலைப் போல நின்று, செம்பொன் துணைப் பொருந்தி, ஊழ் தனக்குத் தரவிருக்கும் கணவனைத் தேடி நோக்கினாள். சேயிழையாளான கேமசரிக்குக் கணவனாகும் திருமகனைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக அவள் தந்தை ஒவ்வொரு நாளும் ஆயிரத்தெட்டு இளைஞர்க்கு ஆரமுது போன்ற சோறளித்து வந்தான். இவ்வகையில் பூங்கொடி போலும் மென்மை பெற்ற கேமசரிக்குப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் சென்றன. முருக்கமலரின் இதழில் குங்குலிகத்தை ஊட்டி வைத்தாற் போன்ற, முறுவலையுடைய சிவந்த வாயையும், திருமகளின் அழகமைந்த விருப்பந்தரும் விழிகளையும், பருத்த கொங்கைகளையும், தேன் பொருந்திய மலர்மாலையையும், நெறித்த கூந்தலையும், அழகு செய்யும் பொன்னணிகளையும் பெற்ற கேமசரியின் வடிவ முதிர்ச்சியைக் கண்டு, அவளுடைய தாய் பொறுக்க முடியாமல் வருந்தினாள். ஆடவரை மருட்டும் பார்வை பெற்ற மாவடுவையும் மழையையும் ஒத்த விழிகளைக் கொண்ட மதி முகத்தையும், பூப் போன்ற மென்மையையும் பெற்ற கேமசரி, ஒப்பனை செய்த அழகுடன், திருமணமின்றித் தனியே பிருப்பதைக் கண்டு, அம்பு பட்ட மான் போலப் பார்த்து, கைவளை சுழலும்படி மெலிந்து நின்றாள் கேமசரியின் தாய்,

7.8. சீவகனைக் கண்ட சுபத்திரன்

கேமமாபுரம் வந்த சீவகனைக் கண்டான் சுபத்திரன். அவனுடைய துடைகள் மயிருடன் பொருந்தி அழகுடன் விளங்கின . அவை மற்ற உறுப்புக்களைக் காட்டிலும் சிறந்திருந்தன. பிடரி ஒலிக்கும் இசையையுடைய அழகிய முழவை ஒக்கும், வாயின் அழகு, வீரம் பொருந்திய புலியின் வாயை ஒக்கும். மலை போல அகன்ற மார்பில் வரிகள் மூன்றுள்ளன குற்றமற்ற பொன்னை யொத்த நாவும் கூர்மையுடைய தாயிருந்தது. அரிய மலை போன்ற தோள்கள் , தேவர்களின் அரசனாகிய இந்திரனுக்குரிய ஐராவதம் என்னும் யானையின் அழகு மிக்க துதிக்கையின் வடிவு கொண்டன. பெரிய பொன்மலை

குறிப்புகள்

போன்ற தலைவனுக்குத் தாமரைப் மொட்டுப் போன்றதாய் , வலமாகச் சுழித்து பொருந்திக் குழிந்த இயல்போடு அழகோடு அமைந்த நாபியும் இனிதாகத் தோன்றும். தடித்து வரிகள் திரண்டு , பொன்னிற மூங்கிலரிசி அனையவாய் வெண் சிறு கடுகும் நுழைய முடியாதபடி நெருங்கி ஒளி செய்யும் கைவிரல்கள், தம் அளவிற்கேற்ற சூல் கொண்ட கெளிறு என்னும் மீளின் அழகைக் கெடுத்தன . முகத்திற்குப் பொருத்திய மூக்கு, வயிரத் தோட்டியை ஒத்தது. நீண்டு விளங்குகின்ற பற்களையுடைய வாய் பவழத்தை ஒக்கும். அகங்கையும், உள்ளங்காலும் பொருந்திய தாமரைப் பூவை ஒக்கும். ஆதலால் இவன் திருமகள் கணவனான திருமால் எனத்தேர்ந்த சுபத்திரன், இவனோடு பேசி " இவன் திருமால் அல்லன் " எனத் தெரிந்து பின் சீவகனைத் தேரிலே அமர்த்தி அழைத்துச் சென்றான். இவர்கள் இருவரும் தேரிலே வந்து கொண்டிருக்கும் போது, சுபத்திரன் வீட்டிலே, கூரிய நகத்தால் வலிய மலரச் செய்து தொடுத்த ஒரு செங்கழுநீர் மாலையை, நல்லிசை நல்கும் வீணையில் சூட்டி உலகுணர்ந்த கடவுளைப் பெண் கொடியாகிய கேமசரி பாடிக் கொண்டிருந்தாள். முத்து உமிழும் கடல் நீரின் நிறம் பெற்ற மணிவண்ணனும் மூன்று உலகும் பக்தியோடு பாடப் பெறுபவனுமாகிய அருகப் பெருமாளின் திருவடியைக கேமசரி பாடினாள். அதைக் கேட்ட அரம்பை போன்ற நிப்புதி தன் கருத்தும் தன் மகள் கருத்தும் ஒத்திருத்தல் கண்டு உவகை அடைந்து, இவளழகுக்கு ஏற்ற ஒரு வித்தகனை இவள் இப்போதே அடைய வேண்டும் என வேண்டினாள்.

7.9. சீவகன் சுபத்திரன் வீட்டை அடைதல்

மண் தின்னுமாறு மண்டிக் கிடந்த செல்வத்தைப் பெற்ற அப்பெரிய வீட்டினுள், அங்குள்ளோரின் வருத்தம் நீங்கப் பொலிவோடு சீவகன் புகுந்த போது, கல்துணைப் போன்ற கேமசரியின் பார்வையும் ஒன்றிப் பொருந்தின. சீவகனைக் கண்டவுடனே கேமசரியின் கை வளைகள் அவள் காலடியில் வீழ்ந்து மண்ணிலே பொருந்தின. மாமையும் உள்ளிருந்த நிரையும் நாணமும் கெட்டன, ஆசையை ஒளிரும் தீயாய் அவள் வளர்த்துக் கொண்டு , அத் தீயாலே அவளும் உருகினாள். திருத்தமுற்ற தெய்வத்தன்மை மிகுந்த அழகிய சீவகனுக்கு அவள் நோக்கம் துன்பம் தர, மனநோய் பெற்று வருந்தி, கச்சினால் இறுக்கப்பட்டுத் துன்பங் கொள்ளும் கொங்கையினையும் , மூங்கில் போதும் தோளினையும் உடைய இவள் தாக்கி வருத்தும் தெய்வ மகளோ, மானிட மகளோ என ஐயுற்றான்.' நல்ல வளமிக்க தாமரை நாணும் ஒளி முகத்திலே கொல்லும் தொழிலில் வல்ல வேலைப் போன்ற விழியை உடையவளான கேமசரி வருந்தினாள் என்று, சோர்ந்த குழலையுடைய கேமசரியின்

தோழியர்கள் இச்சொல்லைப் பரப்பியவராகி மல்லிலே வல்ல மார்பனாம் சீவகனை வந்து சூழ்ந்தனர். நினைவில் அடங்காத பெருங் கற்பினளாகிய நிப்புதி அங்கு வந்து, பசுக்கூட்டத்திடையே நிற்கும் ஏறு போன்ற சீவகனின் எழிலை நோக்கி, புனக்கொடி போன்ற கேமசரியின் அழகோடு புண்ணிய நம்பியாம் சீவகனின் அழகை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, அவ் வாள்கண்ணாள் அகன்றாள். சீவகனை , வாசநெய் பூசி , மணிக் குடத்திலிருந்து தெளிந்த நீரைப் பெய்து நீராட்டினர். இனிய புகையைத் தன்னிடம் கொண்ட ஆடையை அவன் அணிந்த பின்னர், தேன் சொரியும் மாலையையும், மற்றுள்ள அணிகளையும் அவனுக்கு மகளிர் அணிவித்தனர். உண்ணுமிடத்தைச் சந்தனத்தால் மெழுகி , முத்தாலே கோலமிட்டனர் . பின், தேன் மலர்மாலை யணிந்த , கயற் கண்ணைப் பெற்ற மகளிர் சீவகனை அழைத்துச் சென்று உட்புகுந்தனர். அழகிய பொற்கலத்திலே சிறந்த உணவை அளித்தனர். அவனும், அவர்கள் புகழ்ந்து கூற, உண்டான். பத்தியாகச் வரிசையாக செய்யப்பட்ட பசுந் திண்ணையின்மேல், ஓவியச் சிறப்புப் பெற்ற இருக்கையிலே, அலர்ந்த மாலையணிந்த சீவகன் அமர்ந்து, முத்துமணி போன்ற கரகத்திலிருந்து வார்த்த நீரைக் கொண்டு ஒழுங்காகக் கையலம்பி முடித்தான். ஒரு முழுப் பளிங்கை அறுத்து , அதன் பக்கத்தே பொன்னிடப்பட்ட பத்தியில், விளிம்பில் முத்துக்களை அழுத்திய, பவளத் தச்சர் கைவினையுடைய, தெளிந்த பொன் அடைப்பையில் பாக்கும், மணங்கமழ் வெற்றிலையும், " முகவாசமும், தனிப்பாகும் சென்றன.

7.10. சீவகனைக் கண்ட கேமசரி

கண்ணுற காளையை காண்டலும் கை வளை
மண் உற தோய்ந்து அடி வீழ்ந்தன மாமையும்
உள் நிறை நாணும் உடைந்தன வேட்கையும்
ஒள் நிற தீ விளைத்தாள் உருக்குற்றாள்

சீவகன் மணியாற் செய்த குண்டலம் அசைந்து ஒளி வீசும்படி வெற்றிலையைச் சுருட்டி மென்று ஒளியுண்டாகும் படி பல்லைத் துடைத்து, உமிழ்ந்து, இனிமை கமழும் வாசத்தை உட்கொண்டான். பண்ணொத்த சொற்களை அடையாளின் பரந்த ஏந்திய அல்குல், வண்ணமுறும் மேகலை ஆகிய இவை பொருத்திய ஆடையின் உள்ளே நிலை பெற்று நின்று புத்தொளி உமிழுகின்றன. இவை பாவியேனுடைய கண்ணையும் மனத்தையும் தமக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டன. என் உடல் முழுவதையும் தன் மணம் கமழும் கூந்தலினால் கட்டி நடுவே வளைந்த வலிய வில்லாகிய தன் புருவத்தால் புடைத்து , வருத்தும் மலரனைய நெடுங் கண்களால் உயிரைப் பிளந்து, கொடியவளுடைய

இளங்கொங்கைகள் என்னைக் கொல்லும், கொல்லும். மணமுள்ளவையாய், கச்சினாலே கட்டப்பட்டவையாய், கொடிய தன்மையுடையவையாய், குங்குமம் பூசப்பட்டவையாய், அடியிடம் பரந்து முத்துகளை அணிந்தவையாய் விளங்கும், விருப்பந் தோற்றுவிக்கும் கொங்கைகள் தம்மைச் சுமந்திருக்கும் இடையாகிய இடத்தைத் துன்புறுத்துவனவாம். இவை என்னை என்ன செய்யா? எல்லாத் துன்பத்தையும் தரும்.' கரிய நிறமுடையனவாய் உள்ளே மணமுடையனவாய், கட்டி முடிக்கப்பட்டனவாய், கடைக் குழைதலுடன் கழுத்தின் புறத்தே யிருக்கும் கூந்தல் , சிவந்த நீண்ட, பெரிய விழிகளைப் போலவும் வருத்தம் தருகின்றன. ஆராயின் இவை எல்லாம் செய்ய வல்லன. காதல் தன்மையைத் தன் கண்ணுள்ளே அடக்கி , அக்கண் என்னும் தூதினால் தான் கருதிய பொருளை எனக்கு அறிவித்து, தன் சுற்றத்தார்க்குத் தன் காதல் தன்மை வெளிப்படாதவாறு மறைத்த கேமசரியின் நோக்கம் கடலில் தோன்றிய அமுதையும், இந்த உலகையும் தனக்கு விலையாகக் கொள்ளும். முல்லை மலர் மாலையையுடைய, இணையாக விளங்கும் வெய்ய கொங்கைகள், மற்றைய உறுப்புகளுக்குக் கொடாத, மிகுகின்ற வலிமையைத் தீர்த்து முத்துக்களை அணிந்து, மின்னும் இகழாத மணிகளில் நல்லனவற்றைக் கரைத்துக் கொண்டு எழுதி, நல்ல பொற்கச்சாகிய முகபடாத்தையும் வைப்ப, இதனால் வெளிப்பட்டுக் கொல்ல முடியாமல் படாத்துள்ளேயே நின்று, ஆளைக் கோபித்து நோக்கி , உள்ளம் அழன்று கண் கரிந்தன. வண்டுகள் உண்ணக் கற்ற கூந்தலையுடைய கேமசரியின் கண்கள் , ஊனைத் தின்னக் கற்ற எமனது கையிலுள்ள மணிகள் பதித்த வேலாகும்; கூன் பிறை போன்ற புருவம், ஒப்பற்ற கூற்றின் உருவமாகும். குவிந்த கொங்கைகள், கூற்றுவன் கையிலுள்ள பாசமாகும் . இவ்வாறு இருக்கவும் நான் உயிர் வாழ ஆசைப்படுகிறேன் . எனவே நான் மக்களுக்குள்ளே இரங்கத்தக்கவன். கற்பகமாலையுடையஉருவிற்கு விளக்கமாம் பொற்பூங்கொடியான கேமசரி, திருமகளுக்கும் முருகனுக்கும் காமனுக்கும் எனக்கும் நெருங்கிய சடையை யுடைய சிவபெருமானுக்கும் பகையாக இருக்கின்றாள்.

7.11. சீவகன் கேமசரி திருமணம்

இடி உமிழ் எறி திரை முழக்கில் பல்லியம்
கொடி அணி வியல் நகர் குழுமி ஆர்த்து எழ
கடி மணம் இயற்றினார் கடவுள் நாளினால்
வடி மலர் கோதையை மைந்தற்கு என்பவே

கலைத் தொகுதிகளின் நலம் பலவற்றையும் அறிந்த சீவகன், தன்மேல் அன்புடைய கேமசரியின் அழகினை இவ்வாறு நினைத்தபடி இருக்க, சுபத்திரன், மலைகளின் திரள் போன்ற மதம் பொருந்திய யானைகளையுடைய அரசனுக்கும், தன் சுற்றத்தார்க்கும் தெரியும்படி மனச் செய்தியை அறிவித்தான். கொடியணிந்த பெருநகரில் , நல்ல நாளில் சீவகனுக்குக் கேமசரியை இடியின் ஒலியும் அலைகடல் முழக்கமும் போலப் பல திருமண வாத்தியங்கள் ஒலிக்கத் திருமணம் செய்து கொடுத்தனர். மணியாற் செய்த குடத்தை அழுத்தி வைத்தாற் போன்ற தோளையுடைய சீவகனது, உருவ அழகிற்குக் கூறப்பட்ட நூலில் வல்லவர்க்கும் புகழ இடம் கொடாத அழகினை, அணிகளுக்கு இடமான கேமசரியின் ஒளிரும் அழகுடனே பிணித்ததால், அவன் நுகர்ந்த இன்பம் நீங்காததாயிற்று. அழகிய ஆடை பெரும் அலையாக, பெரிய, விருப்பமூட்டும் கொங்கை ஏந்திய மலையாக, தனது இரக்கம் நீரின் அசைவாக, வலிய இரு தோள்களும் பாம்பாகக் கொண்டு அவள் கடைதலினால் அக்காமக் கடல் அவனுக்கு அமுதம் ஈந்தது.

சீவகனுடைய மாலைகள் அவன் மார்பிலிருந்த சந்தனச் சேற்றிடையே குழைந்து உடையும்படி, மலர்மாலையணிந்த நெடிய கூந்தலையும் பசிய வளையல்களையும் பெற்ற கேமசரியின், சரியாத கொங்கைகள் முழுகுமாறு பாய்தலால் அழகிய சிலம்பும் அல்குலிலிருந்த மேகலையும் வாய்விட்டு ஆரவாரம் செய்தன. அவளுடைய மாலையும் கூந்தலும் குலைய, குவிந்த கொங்கைமேல் அணிந்த வாச மாலையின் மலர்கள் சிந்த, அணிகலனும் கடல் முத்தும் பிணங்கி ஒன்றில் ஒன்று மூழ்கப் புணர்தலினால் காதலும் களிப்பும் மிகக் கொண்டு, இரவும் பகலும் பிரியாதவராய், இறப்பும் பிறப்பும் அற்ற தன்மை உடைய தேவர்களைப் போன்றவராயினர். ஊழினால் அன்பு மிக்கவரான ஒப்பனை செய்த மாலையணிந்த சீவகனும், மலரணிந்த கொடி போன்ற கேமசரியும், சிறந்த மலர்ச் சோலையிலும், குளிர்ந்த குளத்திலும் ஆடி, சுனையிலுள்ள குவளையைப் பறித்து மலர் சூழ்ந்த கண்ணியாகச் செய்து, புணர்ச்சிச் சிறப்பை நுகர்ந்து வாழ்ந்தனர்.

7.12. சீவகன் கேமசரி இரு திங்கள் இன்புறுதல்

பொழிந்து உகு காதல் பூண்டு புல்லுகை விடாது செல்ல
கழிந்தன இரண்டு திங்கள் காளையும் மற்றோர் நாளால்
பிழிந்து கொள்வு அனைய பெண்மை பெய் வளை தோளி-
தன்னோடு
அழிந்து வீழ் அருவி குன்றில் ஆய் மலர் காவு புக்கான்

நிறைந்து புறத்தும் தோன்றுகின்ற காதல் கொண்டு, இவ்வாறு இணைதலைக் கைவிடாது வாழ, இரண்டு மாதங்கள் சென்றன. வடித்தெடுத்தாற் போன்ற பெண்மையையுடைய, வளையணிந்த தோளினாளாகிய கேமசரியுடன் சீவகன், பெருகி விழும் அருவியையுடைய மலர்ச் சோலையில் புகுந்தான். பொன்னிறக் காய்களை உடைய கமுகும் பொன் போன்ற கனிகளைப் பெற்ற வாழையும் சூழப்பெற்று பூங்கிளையுடைய சுரபுன்னை மரமும், தீம்பு மரமும் பொருந்திய கருப்பூரச் சோலையிலே, மாங்கிளைகளில் மயில்கள் ஆட, சண்பகப் பூக்கள் சிந்துகின்ற இனிய சுளை பெற்ற குன்றிலே சிறப்புற ஏறினான். தினை விளைந்த புனத்திலே சிவந்த வாயையுடைய சிறிய கிளிகளைக் கேமசரி ஓட்ட, அழகிய வளையணிந்த அவளது குரலைக் கிளியின் குரலாகவே கருதி அவை போகவில்லை அதனால் அக்கோதையாள் நாணி பொன்னரி மாலையால் ஓட்ட, அப்போதும் அவை போகவில்லை. ஒலிக்கும் கழலணிந்த சீவகன் அதைக் கண்டு தானே சென்று அக் கிளிகளை ஓட்டினான். எரியும் அழல் கொண்ட வேல்போன்ற கண்களினால் என் உயிரைக் கொள்ளை கொண்ட மலர்க்கொம்பே, செவ்விய தழையினையும் மாலையினையும் ஏந்தி நின் சிற்றடிகளை வணங்க வந்தேன் இனி உயிருடனிருந்து நின் ஏவல் செய்யும் கடமை பெற்றேனோ? உடம்பைவிட்டு இறந்து விடுவேனோ? பைந்தழை யுடுத்த அல்குல் பாவையே, மேற்கூறிய இரண்டில் ஒன்றை அருள்க" என்று அவளைப் புகழ்ந்தான். வீணையும் வேய்ங்குழலும் பாலும் அமுதமும் கரும்பும் தேனும், இன்னிசை தரும் யாழும் இன்சுவைக் களியும் ஆகிய இவற்றை எல்லாம் வென்ற கிளிபோல் பேசும் வணிக மகளிர் முதல் கெட காரியம் செய்யார் என்று தெளிந்து அவளது பூணணிந்த கொங்கைகள் விம்மத் தழுவி இன்ப நலம் பருகினான். பிறைச் சந்திரன் செவ்வானத்தேயிருந்து ஒளிர்வது போல், குங்குமம் அணிந்த மார்பில் பூண்ட கதிர் வீசும் முத்து மாலை மிளறும்படி தனிய கேமசரியுடன் இருந்தபோது, மணமலர் மாலையினான் , வண்டைக் கண்டு இரவு பிரியக் கருதி ஒரு மொழி உரைத்தான். கரிய வண்டே, நீ இம்மாதரின் மலர் மாலையில் தேனைப் பருக வந்தபோது, அங்குள்ள நின் பெடை வண்டு அங்கேயே இறவாமலும், வருத்தம் இன்றியும் இருக்குமோ? நின் பெடை வண்டு இறந்தால் நீயும் இறந்து விடுவாய் என்பதைக் கருதி, உன்னிடத்திலுள்ள தொழிலை முதலிலேயே தன்னிடத்துக் கொள்ளாமையால், இறந்து விடாமல் ஆற்றியிருக்கும் அல்லவா" என்றான் சீவகன். கதிரவன் காலையில் குழவியாய்ப் பிறந்து, நண்பகலில் குமரனாகி வெம்மை மிகுந்து, மாலையில் ஆசை நீங்கிய முதியவனாகிச் சிறந்த கதிர்கள் சிறப்பிழந்து

கெட்டு, மேற்றிசையில் விழுதலின், சீவகன், முரலும் வண்டு ஊதியாடியலர்ந்த மல்லிகை மாலையைச் சூட்டி, குழலிசை போன்ற மொழியாள் கேமசரியோடு வளமான அகிற்புகை பூட்டப்பட்ட அமளியை அடைந்தான். திருமகள் உறையும் மார்பினனான சீவகனது அழகிய மாலை கலக்குதலாலே இன்ப வேதனை யடைந்து இளைத்த கோதையாம் கேமசரி , சிறந்த ஒளிபொருந்திய பெருங் கண்களாகிய நீலத்தைக் குவித்த அளவில் விழி மூடியவுடன் அப்பொன் போன்றாளை நீங்கக் கருதி அமளியிலிருந்து எழுந்து பவழத்தாலாகிய வலிய தாழைப் பெற்ற பலவகை மணிகள் பதித்த கதவை அடைந்தான் சீவகன்.

7.13. சீவகன் கேமசரியை விட்டுப் பிரிதல்

அல்லியுள் பாவை அன்னாள் அறிவுறா வகையின் ஒற்றி
மெல்லவே திறந்து நீக்கி மின்னுவிட்டு இலங்கு பைம் பூண்
கொல் சின மடங்கல் அன்னான் கொழு நிதி மாடம் நீந்தி
பல் கதிர் பருதி போல பாய் இருள் ஏகினானே

ஒளி வீசித் திகழும் அணிகள் அணிந்த கொல்லும் சினமுடைய சிங்கம் போன்ற சீவகன், தாமரை மலரில் உள்ள திருமகள் போன்ற கேமசரி அறியாதவாறு, மெல்லத் தாழைத் தள்ளிக் கதவைத் திறந்து, வளமிகுந்த செல்வத்தை உடைய மாடங்களைக் கடந்து, நிறைந்த கதிர்களையுடைய சூரியனைப் போலச் செறிந்த இருளிலே சென்றான். ஒளி விளங்கும் அணிகள் அணிந்த பொய்கையில் உள்ள, தண்டையுடைய தாமரை மலர் போன்ற அழகுடன் விளங்கும் முகத்தினையுடைய கேமசரி, தன் வளரும் கொங்கைகளின்மேல் படித்து, நாள்தோறும் வளர்கின்ற பிறைமதி போன்று இன்பம் தரும் காதலனைக் காணாது வருந்தினாள். கனவில் அவள் போகக் கண்டாள்.

7.14. கேமசரியின் பிரிவுத்துயர்

கனி கொள் காமம் கலந்து உயிர் ஒன்றலின்
இனியர் மங்கையர் என்பது கூறுவாய்
பனி கொள் மா மதி போல் பசப்பு ஊர யான்
தனியள் ஆவது தக்கதுவோ சொலாய்

அரத்தால் அராவுதலால் உண்டாகிய பொன் தூள் போன்ற தேமல் படர்ந்த கொங்கையையுடைய கேமசரியை நீங்கிய சீவகன், அங்ஙனம் இரவில் செல்ல, ஒளி விளங்கும் வளையணிந்து மெலிந்த மென்மையான தோளுடைய, வரம் தரும் தெய்வத்தைப் போன்ற கேமசரி, இருண்ட இரவில் தன் கண்ட கனவால் தூக்க மயக்கம் நீங்கி, விழித்து எழுந்து, எங்கும் தேடிப் பார்த்துக் கணவனைக் காணாது மிகவும் வருந்தினாள். அழகிய மணிகள் பதித்த செம்பொன்னாலாகிய பூங்கொடி போன்ற கேமசரி

தன் கண்ணின் கருமணிப் பாவை போன்ற கணவன் மறைந்து சென்ற இடத்தைக் காணாதவளாய் மாடத்தில் எரியும் மணிவிளக்கின் ஒளியைத் தேடி அலைந்து, ஒரு நாகப் பாம்பு தன் அரிய மாணிக்கமணியை இழந்து வருந்துவதைப் போல் வருந்தினாள். ஐயனே! நீ எங்கே இருக்கின்றாய்; நான் உன்னைப் பிரிந்து தனியாக இருக்க அஞ்சுகிறேன்; நீண்ட தோள்களை உடையவனே, இப்போதே உடலை விட்டு என் உயிர் போகத் துணிகின்றது ; எனவே நான் நிறையழிந்தேன் ஆதலால் என் தலைவனே! என்னை வந்து தழுவிக் கொள்க" என்று தேன் போலும் இனிய சொற்களால் சொல்லி வருந்தினாள். அன்பு களிந்த காதல் உயிரோடு ஒன்றி உறவாடும் போது மங்கையர் இனிமையுடையார் என்று முன்பு நீ கூறினாய்! அவ்வாறு கூறிய நீயே, இப்போது, பனி மூடிய முழுமதி போலப் பசலை படர்ந்து நான் துன்புற என்னைத் தனியே தவிக்க விடுவது உனக்குத் தகுதிதானா? சொல் என்று சொல்லி வருந்தினாள்.

ஐயனே! உன்னை நாடிச் செல்லும் என் நெஞ்சுடன் கை வளையும் கழலும், கண்களும் மயங்கி நாற்புறமும் சுழலும், உடலும் உருகும் பொன்போல் கொதித்து உருகுகின்றது; அதனால் பொறுக்க முடியாது துன்புறுகின்றேன்; நிழலைப் போல நீத்தற்கரிய காதலையும் நீ கைவிட்டாயோ? என்று சொல்லி வருந்தினாள். ஆராய்ந்து தொடுத்த மல்லிகை மாலையை நான் விரும்பிச் சூடினும், பேதையே! பூங்கொடி போன்ற உன் மெல்லிடை வருந்தும் " என்று கூறும் வஞ்சகனே! இப்போது நான் கருகி வருந்த, அதை நீ காண்பதற்கும் வலிமையுடையையோ? எனச் சொல்லி வருந்தினாள். இவளது தொண்டைக் கனி அனைய செவ்வாயையும், தொய்யில் கொடி எழுதிய கொங்கையையும் கண்டு பிரமனும் மனம் வருந்துவான் என்று முன்னிலைப் புறமொழியாக முன்னர்ப் புகழ்ந்து கூறுவாயே, தேன் நிறைந்து வழியும் மாலை அணிந்தவனே! நீ முன்பு வண்டினைப் பார்த்துக் கூறிய மொழியின் பொருளை நான் உணர்ந்து கொள்ளாது போனேனே" என்று சொல்லி வருந்தினாள்.

வில் வல்லோனே! என் உயிர்க்குத் துணையானவனே! ஊடல் தீர்ந்து என் மார்பைத் தழுவ நினைப்பின், தரையிலே உன் தலையைத் தாழ்த்தி என் கால்களை அன்புடன் தடவுவாய்! அத்தகைய நீ இப்போது என்னைப் புறக்கணித்துச் செல்லக் காரணம் யாதொன்று தெரியவில்லையே; தெரிய அருளுவாய்!" என்று சொல்லி, வருந்தினாள்.. கடல் முத்துமாலையணிந்த கொங்கைகளினால், தன் மார்பில் எவ்வளவு இடம் உண்டோ அவ்வளவிலும் தோயும்படி நான் தழுவ, என்னோடு உறைகின்றவன், இனி மீண்டும் என்னிடத்தில் வரவில்லையானால் நான்

இன்னும் உயிர் வாழும் நிலைமை அறியாமையே யாகும்" என்று சொல்லி வருந்தினாள். நறுமணமிக்க மாலையணிந்தவனே ! என்னிடத்தில் காட்டிய அன்பினாலே என் சுற்றத்தார் என்னை நாள்தோறும் பெறுகின்ற அன்புடையவள் என்று கூறுவதல்லாமல், குறையும் அன்புடையவள் என்று கூறுவாரில்லை. எனவே உன்னை நினைத்து, உருகும் எலும்புடனே மனம் அழிகின்ற எனக்கு , அருள் புரிய வருவாய்." என்று சொல்லி வருந்தினாள். தினைப் புனத்தில் வாழும் மயிலே, பொழிலே, நீர் மிகுந்த பொய்கையே, அழகு பொருந்திய சுரபுன்னை மரமே, மலையே, கடலே, பல்வகை மணிகளால் ஆன அழகிய அணிகளை அணிந்த என் கணவனை நான் அடைவேனா? உங்களைப் போற்றி வணங்குகிறேன் , அவன் இருக்கும் இடத்தை உரைப்பீராக என்று சொல்லி வருந்தினாள். வளைந்த வெம்மையான வில்லிலிருந்து வரும் அம்பினும் கொடியதாகிய, நள்ளிரவு செய்யும் வருத்தம் பெரிதாயிருக்கின்றது. நீண்ட ஒளிக்கதிர்களையுடைய வெண்ணிலவும் பிரிந்திருத்தற்கு இரங்காது என்னை வருத்தும். இவ்வளவு துன்பத்திற்கும் எனக்குத் துணையாக இருந்து, அறக்கடவுளே! அருள் செய்யமாட்டாயோ? என்று சொல்லி வருந்தினாள்.

கண் மலர்களே! அவன், " இக் கண்கள் கயல் மீன்கள் " என்று கூறிப் புகழ்ந்தபோது அப்புகழில் மயங்கி நீங்கள் அன்புற்றுக் கிடக்க, அயலேனாகிய நாள் அறியாதவாறு அவன் உங்களுக்குக் கூறியதெல்லாம் இப்பிரிவைப் பற்றித்தானா? இனியேனாகிய எனக்கு முன்பு இனியராக இருந்தீரே, இனி உய்யும் வழியைக் கூறுவீராக!" என்று சொல்லி வருந்தினாள். அவன் நினைவை விரும்பும் தோளிணைகளே! பசித்து வைத்தது போன்ற தன்மையனவாகக் கடலில் பிறந்த சங்கு வளையல்களையும் ஒளியையுடைய முத்துக்களையும் அணிந்து, தோளில் கரும்பையும் கொங்கைகளில் தொய்யில் கொடி முதலியவற்றையும் எழுதி, நம்மைப் புகழும் மணம் கமழ் மாலையணிந்தவன் எவ்வழிச் சென்றான்? தழுவுதலை நெகிழ்ந்து செல்லவிட்ட நீவிர் அவன் சென்ற இடத்தை அறிவீர்! உம்மை நான் இன்றும் புகழ்தற்கு அவள் சென்று இடத்தைக் கூறுவீராக! " என்று சொல்லி வருத்தினாள். கேமசரி " கொடிய கொங்கைகளே ! நெய் பூசிய ஒளிமிக்க வேலினையுடைய சீவகன் மார்பினைத் தழுவிக் கிடந்த நீங்கள், அவனைப் பிரிந்து போகாதபடி பிணிக்கத் தவறிவிட்டீர்கள்; இனி என் செய்வேன்! " என்று கண்ணீர் குளமாகுமாறு அழுதாள்.

பால்போலும் இனிய மொழி பேசும் கேமசரி, தான் அழுத கண்ணீரிலே தோன்றிய, தன் அழகு கெட்ட நிழல் வாடி வருந்தி

அழுவதனைக் கண்டு, " என் அன்பார்ந்த தோழியே, நீ வருந்தாதே! அழவும் செய்யாதே! அவர் நமக்குப் பகையாவாரோ? ஆகார்! " என்று கூறித் தேற்றினாள். தான் அணிந்த மணமிகு தலைமாலைகள் விழுந்து கண்ணீரையுடைய நிலத்தை மறைக்க, ஊழ் விளையால் துன்புறும் கேமசரி , நிழலாகிய தோழியைக் காணாதவனாய், ஒளிவீசும் வளையல்கள் அணிந்த அவள் அவனைத் தேடுதற்குப் போனாள்; தாமதிக்கவும் செய்தாள்; இனி, அவனைத் தேடிக் கண்டு அழைத்து வருவாள் என்றாள். யாழிசை போலும் இனிய மொழியுடைய கேமசரி, அழகிய இளமை பொருந்திய மயிலே! குயிலே! இளமை பொருந்திய நடையழகால் மேம்பட்ட அன்னப் பெடையே! அழகான கிளியே" என்னுடன் விளையாடும் என் தலைவனைத் தேடுங்கள் " என்று கூறுவதற்குள் மெய் சோர்ந்து விழுந்தாள்.

குறிப்புகள்

7.15. கேமசரிக்குத் தெய்வம் ஆறுதல் கூறுதல்

மற்போரில் சிறந்த சீவகனது பிரிவுத் துயர் என்னும் தீயில் மலையில் வளர்ந்த இள மூங்கில் போன்ற தோளையும், முத்துப் போன்ற பற்களையும், சிவந்த வாயையும், வில் போன்ற புருவத்தையும் உடைய கேமசரி வெந்து கிடக்கும்போது , ஒளி பொருந்திய அவ் வீட்டில் வாழும் தெய்வம் அவள் நிலையைக் கண்டு வருந்திக் கூறும். பகைவர்தம் உடலில் புண் உண்டாக்க விரும்பும் புலால் மணம் கமழும் வாளேந்திய கையினையும , பொற் கழலினையும், தொடுத்த புதிய மாலையினையுமுடைய, கண் காணவிரும்பும் அழகுடைய சீவகனைக் காமனே கண்டாலும், அக் காமனுக்கும் இசையை விரும்பும் மொழியையும், பவளம் போன்ற செவ்வாயையும், தளராத கொங்கையையும் அகன்ற அல்குலையும் உடைய பெண்மையை அடைய விரும்பும் ஆசை மனத்திலே தோன்றும் என்றால், பெண் மான் போன்ற கேமசரிக்குப் பிழைக்கும் தன்மையுண்டோ?." காட்டில், தேனாகிய நெய்யில் கனியைத் தோய்த்தது போன்ற இனிய கவளத்தை உண்ணும்படி பெரிய துதிக்கையால் ஊட்டித் தழுவுகின்ற மதம் பொருந்திய ஆண் யானை பிரிந்து சென்றால், பெண் யானைக்கு வாழ்வுண்டோ? அதைப் போல, கேமசரியின் கால் அடியில் தன் தலையைத் தாழ்த்தி வணங்கி ஊடல் தீர்த்துக் கூடும் கொடை வள்ளலான சீவகன் பிரிந்த பிறகு கேமசரிக்கு வாழ்வு உண்டோ? தன்னைத் தழுவிய கணவன் கூறிய வண்டின் வடிவாய், மென்கொங்கையையுடைய இல்லுறை தெய்வம் அவள் எதிரிலே வந்தவுடன், வருந்திக் கொண்டிருந்த, விளங்கும் போன் போன்ற தேமல் படந்த மேனியையும், நீல நிறக் கண்களையும் உடைய கேமசரி, வண்டை நோக்கித் தன் கணவன் முன்னர்க் கூறியதை உணர்ந்து கணவனுக்கு

குறிப்புகள்

அத்தகைய பழியும், இறந்துபடுதலும் நேருமோ என அஞ்சி, போதற்குத் துணிந்த உயிரையும் போகாது தாங்கினாள். பஞ்சின்மேல் மிதித்து நடந்தாலும் வருந்துகின்ற அடியுடைய கேமசரி, "வஞ்சித்துக் கூறும் வாயுடைய நீல நிற வண்டுகளே! நீவிர், இறந்து கொண்டிருக்கும் என் துயரம் நீங்குமாறு மழை மேகம் படியும் பொன் மாடத்திலே வந்து தங்கும், தொழத்தக்க இல்லுறை தெய்வமாவீராக " என்றாள். விம்மிப் பருக்கும் அழகிய கொங்கைகளைத் தாங்க முடியாமல் இடை வருந்தி மெலிய , ஒரு பந்தையும் எடுக்க முடியாத கேமசரி, பால் கடைந்தெடுத்த வெண்ணெயால் ஆன பாவை வெயிலில் உருகியதைப் போல உடல் நைந்து கெட , வான நங்கைக்கு இட்ட நெற்றிச் சுட்டி போன்ற அழகுடன் வெள்ளி முளைத்தது.

7.16. தாயான நிப்புதி கேமசரியைத் தேற்றுதல்

பிறங்கின கெடுங்கள் யாவும் புணர்ந்தவர் பிரிவர் பேசின்
இறங்கின வீழும் மேலாய் ஓங்கிய எண்ணில் யோனி
பிறந்தவர் சாவர் செத்தார் பிறப்பவே என்ன நோக்கி
கறங்கு இசை வண்டு பாடும் கோதை நீ கவலல் என்றாள்

கேமசரி , கொழுந்து விட்டெரியும் தீயில் பட்ட மாந்தளிர் போல மயங்கி வாடித் தன் தொண்டைக் குரல் ஒலியை, முறுக்கிவிடப்பட்ட நரம்பையுடைய பாழொலியினின்றும் வேறாக நீக்கி வருந்தி அழ அதனால் உண்டான அழுகை ஒலி கேட்டு வீட்டிலுள்ளார் திரண்டு வந்தனர். அப்பொழுது அழகான மலர் மாலையுடைய கேமசரியின் தாயான நிப்புதி அவளிடம் கூறலுற்றாள். நற்குடியிலே பிறந்து, கொடிய பிறவித் துயராகிய வேரை அறுத்து, உண்மை நெறியில் நின்று, எவ்வகையிலும் தவறின்றி, நாம் முன் செய்த தவப் பயனாக வந்து, அயன் வச்சிரத்தின் நுனியால் எழுதிய அழியாத எழுத்தைப் போன்றவன் உனக்களித்த இன்பத்தைத் தவறாமல், மேலும் நீ பெறுவாய் " என்றாள். இன்னிசை பாடி வண்டுகள் மொய்க்கும் மாலை அணிந்தவளே! உலகில் அழகுள்ளன யாவும் அழியும்; கூடியவர் பிரிவர்; ஆராய்ந்து பார்த்தால் உயர்ந்தவை தாழும். கணக்கற்ற பிறவிகளில் பிறந்தவர் இறப்பர்; இறந்தவர் பிறப்பர். எனவே இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறி வரும் இவ்வுலக இயல்பை உணர்ந்து நீ கவலைப்படுவதை விடுக என்றாள். எரியும் தீயின் தன்மையைத் தன்னிடத்தே கொண்ட காமப்புணர்ச்சியாற் பெறும் இன்பம் நீர்த்துளி போன்றதாகும்; அனால் பிரிவால் நேரும் துன்பமோ பெரிய கடலை ஒத்ததாகும்; இத்தகைய பிரிவுத்துயரால் நைந்து உருகி உடல் அழியுமானால், இம்மை மறுமைகளில் பெறும் தன்மையை ஒருவரும் எய்தார் என ஆன்றோர் கூறக் கேட்டிருக்கிறோம் அல்லவா ? எனவே

பிரிவால் வருந்தாதே! மக்களின் இளமைப் பருவம் நீர்க்குமிழிபோல் விரைவில் அழியும்; அவர்கள் பெறும் இன்பமோ மின்னலைப் போல் மிக விரைவில் மறையும்; அவர்களது செல்வமும் வெயிலைக் கண்ட பனி போல் அழியும்; இனிய இசை பொழியும் நல்ல யாழினது இளிஎன்னும் நரம்பினும் இனிய சொல்லை உடையவளே! தீவினையின் பயன் அப்படி வலிதாயிருக்கும்; ஆகவே பிரிவை எண்ணி வருந்துவதால் என்ன பயன்?' நல் ஆடையின் மேல் புதிய பொன் மேகலையைச் சூழ வைத்து நஞ்சு குடிகொண்ட பாம்பினது படத்தைப் பழித்து அகன்ற அல்குலாலே புறத்தே காவலிட்டு , கொங்கை மார்பே ஒரு சிறைக் கோட்டமாக, அம் மார்பிலேயே தங்கும்படி தம் கணவரைச் சிறைப்படுத்தி வைக்கத் தெரியாத மகளிர் பிரிவுத் துயரத்தை விடுவாராக! " தூய ஆடை அணிந்த , அல்குலையுடைய , மணியால் செய்த பாவை போன்ற கேமசரி , மணம் மிக்க மாலையுடைய சீவகன் வண்டினுக்கு உரைத்த சொல்லாகிய கயிற்றால் அன்பு மிகுதியால் நீங்காதபடி கட்டப்பட்ட உயிரை மட்டுமே உடையவளாகி , மற்ற உடம்பெல்லாம் பிசைந்திடப் பட்டதொரு பிணையல் மாலையை ஒத்தாள்.

7.18. சீவகன் பயணம்

படத்தையுடைய பாம்பினால் விழுங்கப்பட்ட ஒளி வீசும் நிலவைப் போல அழகு கெட்டு பிரிவு என்னும் துயரத்திலே மூழ்கி நடுநடுங்கி நெஞ்சுருகி வருந்தும் கரிய கூந்தலையுடைய கேமசரி, தன் கணவனை வலை விரித்துத் தேடுவது போல் எங்கும் தேடியும் காண முடியவில்லை. ஆனால் காளை போன்ற சீவகனோ தன் போக்கில் சென்று கொண்டிருந்தான். ஒளி விடும் பளிங்காற் செய்த குடத்திலே பாலை ஏந்திக் கரிய நிறமுடைய சேற்றிலே வீழுமாறு சொரிவதைப் போல, ஒளி விளங்கும் திங்களாகிய தெய்வம் தன் ஒளிக் கதிர்களை இருளிலே மூழ்கும்படி சொரிந்து, மகளிரது பசலை கொண்ட முகம் போலத் தோன்றி வளைந்த கடல் மேல் முளைத்தது. சீவகன் செல்லும் வழியில் உள்ள இருட்டை ஓட்ட ஏந்திய கை விளக்கைப் போல மிகச் சிறந்த திங்கள் முளைத்ததால் அவனும் சிறிது தூரம் விரைந்து சென்றான். அவ்வளவில் தன் தன்மையில் ஒரு சிறிதும் மாறுபடாத ஞாயிறு அலைகடலில் முளைத்தெழ, அவ்வழியே செல்லும் ஒருவனுக்கு மேலோனாகிய சீவகன் தன் அணிகலன்களைக் கொடுக்க விரும்பினான்.

7.19. வழிப்போக்கன் சந்திப்பும் சீவகன் அறவுரையும்

அப்பொழுது அவ்வழியே வந்த வழிப்போக்கன் , சீவகனை நோக்கி, நீர் எந்த ஊர்? இப்போது எந்த ஊருக்கு வந்தீர்? உமக்கு மனைவியர் எத்தனை பேர்? மக்களில் நல்லொழுக்கம் உடையவர்

எத்தனை பேர்? ஒழுக்கம் இல்லாதவர் எத்தனை பேர்? ” என்று கேட்டான். அதற்குச் சான்றோனாகிய சீவகன், நானும் இவ்வுடம்பிடத்தேன்; இவ்வுடம்பு எடுத்தற்கு வந்தேன் எனக்கு மனைவியர் நான்குபேர்; மக்களுள் ஒழுக்கம் இல்லாதார் யாரும் இல்லை: ஒழுக்கம் உடையவன் ஒருவன் இருக்கின்றான்” என்று பதில் கூறினான் . ஒழுக்கம் உடைய மகன் ஒருவனே அவனும் நான்கு தாய்மாரது வயிற்றிலே பிறந்திருக்கிறான் என்று கூறக்கேட்டு உலகில் இவனைப் போல் இனியவர்கள் யார் இருப்பார்களே? என்று கூறி அறிவில்லாத வழிப்போக்கன் நகைத்தான். பின், அறிவுடைய இவன் கூற்றிலும் ஒரு பொருள் இருக்கும்; எனவே விரிவாகக் கேட்போம் என்று எண்ணி, “ நல்லவனே, நீ இப்போது கூறியதன் பொருளை , நன்கு விளக்க வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டான். அவ்வாறே சீவகன் விளக்க, வழிப்போக்கனும் கவனமாகக் கேட்டான் . . ” நல்ல தானம் , நல்ல ஒழுக்கம் , தவறில்லாத தவம், அறிவர் வழிபாடு என்று சொல்லப்படும் இந்நான்கும் நான் முன் கூறிய மனைவியர்; இத்தகைய நான்கு மனைவியர் வயிற்றிலும் பிறந்து, பயன் அளிப்பவனாகிய “ நல்வினை “ என்னும் அந்த ஒப்பற்ற மகனே மோட்சகதிக்குக் கொண்டு செல்லும் உரவோனாவான்; அவனைப் பெற்றவரே மக்களைப் பெற்றவராவர்; அவ் வுரவோனைப் பெறாதவர் மக்களைப் பெறாதவர் ஆவர்; அவர் பெற்ற பிற மக்களும் அவர் மக்கள் அல்லர். படமெடுக்கும் பாம்பு மேல்தோலை உரிப்பதைப் போல அகப்பற்றும், புறப்பற்றும் துறந்து பார்ப்பவர் மெய் சிலிர்க்கத் தவ நெறியை மேற்கொண்டு, ஐம்பொறிகளால் தோன்றும் ஆசைகளை வென்றார்க்கு மகிழ்ந்து அளிப்பதே தானம் என்றும், இன்சுவைத் தேனும் தெளிந்த கள்ளும் , உயிர்கள் தங்குதற்கு இடமாகிய ஊனும் ஆகிய இவற்றை அறவே நீக்குதலே “ ஒழுக்கம் “ என்றும் உரைத்தார் மிக்கோர்.“ அதனுடன் தவறாமல் சதுர்த்த சியிலும் அட்டமியிலும் பட்டினி கிடந்து நோன்பு மேற்கொள்வதே கெடாத தவம் “ என்றும் , குளிர்ந்த திங்களைப் போன்ற முக்குடைக்கீழ் அமர்ந்த அருகப்பெருமான் திருவடிகளை மலராலும், அகிற்புகையாலும், சந்தனத்தாலும் அர்ச்சித்தலும் அலங்கரித்தலும் ஆராதனை செய்தலும் பிற வழிபாடுகளும் ஆகிய இவற்றையே “ பூசை “ என்றும் உரைத்தனர், ஆகம நூலை உணர்ந்த சான்றோர். மேற்கூறிய தானம் , சீலம் , தவம் , அறிவர் சிறப்பு என்னும் நான்கு நெறிகளை மனைவியர் ஆகவும் , நல்வினையை மகனாகவும் உடையவர் வானவர் உலகை அடைந்து, பொன்மாலை புரளும் மார்பினையுடைய இந்திரராய் விண்ணுலகை ஆண்டு பின் சக்கரவர்த்தியாய் உலகம் முழுதும் ஆண்டு, முக்குடைக்கீழ் அமர்ந்த

அருகப் பெருமானுக்குச் சிறப்புடன் வழிபாடியற்றிப் பின், வரம்பிலா இன்பம் அளிக்கும் முக்தி உலகைப் பெறுதல் உண்மை என்று கூறலாம்.

தேன் பொருந்திய மலர் நிறைந்த அசோக மர நீழலில் முக்குடையின்கீழ் எழுந்தருளியிருக்கின்ற அருகப் பெருமானே வரம்பிலா இன்ப உலகின் கதவைத் திறக்கும் தாழாகிய திருவடியை உடைய தலைவன் என்பதனை அறிவீராக ! (மேலும்) எட்டேனும் பத்தேனும் இல்லாதவர்க்கு (பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலக இன்பம் இல்லாததைப் போல, அருகப் பெருமானைத் தெளியாதார்க்கு நல்வினைகள் சாரா என்பதனையும் உணர்வீராக. அயலவர் யாரும் இல்லாத நும் உறவினர் ஊருக்கே சென்றாலும், அவரோடு சினம் கொண்டவரைப் போலக் கட்டுச் சோற்றினை எடுத்துக் கொள்ளாமல் ஓரடி வெளியே எடுத்து வைக்க மாட்டீர்களே!. அத்தகைய நீங்கள், கூற்றுவன் எமது உயிரைக் கொண்டு தனியே கொடிய வழியிலே செல்லும்போது, தேவைப்படும் என்பதற்காக இப்போதே நல்வினையாகிய கட்டுச் சோற்றைக் கட்டிக்கொள்ளவில்லை. அந்தோ! அழகைத்தான் பெற்றிருக்கின்றீர்களே தவிர அறிவைச் சிறிதும் பெறவில்லையே! துய்க்கும் காமத்தாலும் துன்புறுத்தும் கள்ளாலும், நெய் ஒழுகும் ஊனாலும் விளைவது தீவினையே என்பதனை அறிவீராக! எனவே இம்மூன்றையும் விட்டுவிடுங்கள் என்று கூறினால், முருக்கு அவிழ்ந்த மலர்மாலை சூடிய மங்கையரின் பருத்த கொங்கைபோல் கண் சிவக்க, தாம் வருந்த நன்மை கூறுவோரைப் புரிந்து கொள்ளாது சினம் கொள்கிறார்களே! ஐயோ! இ∴தென்ன கொடுமை! ஊனால் செய்த உடம்பிற்காக, ஊனுடலையே சுமந்து, கழுகுக்காக அதைக் காவல் செய்கின்றவர் மிகத் தீய குற்றத்தைச் செய்ய எண்ணும் இரும்பு போர்த்த வலிய மனத்தராய், ஓட்டை மரச் செவியராய்ப் பால் போலப் பெருகி அமுதூறும் நல்லறத்தைத் தாமேயும் அறியார்; பிறர் கூறவும் கேளார்.

ஒருவன் இறக்கும் நிலையில் வாய்ச் சொல் வராததால் கையாலே செல்வத்திரளின் அளவைக் குறிப்பாகக் காட்ட, மீன் போன்ற கண்ணுடைய அவன் மனைவி பொருள்களின் அளவைப் பிறர் அறிந்து கொள்வதை விரும்பாதவளாய், "ஐயனே! விளாம்பழமா வேண்டுகின்றீர்! விக்கல் வருதலால் அது தருதற்கு இது தருணம் அன்று; என் செய்வேன் " என்று கூறி நல்லவளைப் போல நடித்து, கணவன் குறித்துக் காட்டிய பிறவற்றிற்கும் பொய்ப்பொருள் கூறா முன்னமே , பிறருக்குக் கொடுத்து உண்பதை விரும்புங்கள் !" குளிர்ந்த திங்களின் ஒளியை விரும்பிப் பருகும் அல்லி மலரைப் போன்ற, அத் திங்களை வெற்றி கொள்கின்ற அழகு முகமுடைய மகளிரின் புன்னகையை விரும்புவோர், முடிவில்லாத காலம் எல்லாம் துன்பம் தரும் தீய கதிகளில் தோன்றி நாடகத்தில்

குறிப்புகள்

வேடம் மாறுபவரைப் போல வெவ்வேறு யாக்கை கொண்டு வருந்தித் திரிவர்!. ஆனால் ஒளிமிக்க பெரிய திங்களின் கதிருக்கு வயலிலுள்ள தாமரை அஞ்சிக் கூம்புவதைப் போல, குழல் இசையினும் மிக்க இனிய சொல் பேசும் மங்கையரின் அழகுக் கோலத்துக்கு அஞ்சினோர் பலரும் தொழும்படி விண்ணுலகை ஆள்வர். இங்ஙனம் அவ்வழிப்போக்கனுக்கு நன்மொழிகளைக் கூறி , ஒளிவிடும் மணியும் , வயிரமும் பொருந்திய அணிகளையெல்லாம் அவனுக்கு விரும்பிக் கொடுத்து, "நீ சென்று வருக" என்று கூற அவனும், சீவகனை வலம் வந்து வணங்கிச் சென்றான். பின், வில் தொழில் பயின்ற நீண்ட தோளுடைய சீவகன் வெம்மை மிக்க காட்டு வழியில் செல்லலுற்றான்.

7.20. தொகுத்துக் காண்போம்

காப்பியத் தலைவன் சீவகன் கேமசரி என்னும் என்னும் மங்கையை மணந்ததை அறிந்தோம். இருதிங்கள் கேமசரியோடு மகிழ்வாக இருந்த சீவகன் பின்னர் பிரிந்து சென்றதையும் அறிந்தோம்.

7.21. முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்கள்

1. தக்க நாட்டின் வளத்தை காட்டுக.
2. கேமசரி பற்றி சோதிடன் உரைத்தவற்றைத் தருக.
3. சீவகனை கண்டதும் கேமசரிக்கு நிகழ்ந்தன யாவை?
4. கேமசரியின் பிரிவு துயரினை விளக்குக.

7.22. மேலும் பயில்வதற்கான நூல்

1. சீவகசிந்தாமணி – ஞா. மாணிக்கவாசகன் உரை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை 1
2. சீவகசிந்தாமணி உரை நடையில் – ரா.சீனிவாசன், கௌரா பதிப்பகக் குழுமம், சென்னை 5

கூறு.8-சீவக சிந்தாமணி - அறக்கருத்துக்கள்

8.1. முன்னுரை

மனிதன் மன்னராக இருக்கலாம்; மகளிரை மணக்கலாம்; அறநெறி தவறாமல் போரிடலாம்; ஆனால், தன் கடமைகளை ஆற்றியபின்னர், இறுதியில் முற்றும் துறந்து, தவம் புரிதல் உயிரின் உயர்ந்த கடமை என்ற சமணத்தின் அறத் தத்துவத்தை இக்காப்பியத்தின் கதை வெளிப்படுத்துகிறது.

குறிப்புகள்

8.2. சமண அறக் கோட்பாடு

சமண சமயத்தின் கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் மக்களிடையே எடுத்துரைப்பதற்காக எழுந்த காப்பியம் சீவக சிந்தாமணி. உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் சமண சமயத் தத்துவங்களை நன்கு அறிந்த பின்னரே இந்நூலுக்கு உரை எழுதினார் என்று கூறுவர். அந்த அளவு சமண அறக்கோட்பாடுகள் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன. அருகனைத் துதித்து ஆங்காங்கே காப்பியத்தில் பாடல்கள் வருகின்றன. உலக நிலையாமை, செல்வ நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை என்பன பற்றியும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. துறவறத்தின் பெருமை நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது.

8.3. பஞ்ச நமஸ்காரம்

பஞ்ச நமஸ்காரம் என்பது சமண சமயத்தின் மூல மந்திரம். இதன் பெருமையை உணர்த்தும் நிகழ்ச்சி ஒன்று குணமாலையார் இலம்பகத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. தாம் உண்ணுவதற்காக அந்தணர் ஆக்கிய சோற்றை நாயொன்று கவ்விச் சென்றது. அதனால் கோபங் கொண்ட அந்தணர், நாயை அடிக்க ஓடினர். நாய் அஞ்சி ஓடி, அருகில் இருந்த குளத்தில் பாய்ந்தது. அவர்கள் அதனை அடித்து, அதன் காலை ஒடித்தனர். அதைக் கண்டஅந்த நாயின் சொந்தக்காரன் மிகுந்த துன்பம் அடைந்தான். அவனது துன்பத்தைக் கண்ட சீவகன், பஞ்ச நமஸ்காரத்தை நாயின்செவியில் ஓதினான். நாய் செவிமடுத்து அதனைக் கேட்டது. சிறிது நேரத்தில் அந்த நாய் சுதஞ்சணன் என்னும் தேவனாகியது. சுதஞ்சணன் தனக்கு நடந்தவைகளையெல்லாம் உணர்ந்து கொண்டான். சீவகன் செயல், பின்வரும் பாடலில் விளக்கப்பெறுகிறது.

உறுதிமுன் செய்தது இன்றி ஒழுகினேன் என்று நெஞ்சில்
மறுகல் நீ பற்றொடு ஆர்வம் விட்டிடு மரண அச்சத்து
இறுகல் நீ இறைவன் சொன்ன ஐம்பத அமிர்தமுண்டால்
பெறுதி நற் கதியை என்று பெருநவை அகற்றினானே.

(பாடல், 946)

'முன்னே செய்த நன்மை ஒன்றுமில்லை என்று நினைத்து நீ வருந்த வேண்டாம். பற்றையும் ஆர்வத்தையும் விட்டுவிடு, இறப்பு என்னும்அச்சத்தைக் கொள்ளாதே; இவ்வாறு வாழ்ந்து, இறைவன் கூறிய ஐம்பதமாகிய அமிர்தத்தை (பஞ்ச நமஸ்காரம்) நீ பருகினால் நற்கதியைஅடைவாய்' என்று கூறி நாயின் பெருந்துன்பத்தை நீக்கினான். உலகப்பற்றை நீக்கி, பஞ்சநமஸ்காரத்தை அறிந்தால் நற்கதியை அடையலாம் என்ற சமணக் கோட்பாடு இதன் வாயிலாகவெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

8.4. மும்மணிக் கோட்பாடு

நல்ஞானம், நற்காட்சி, நல்லொழுக்கம் என்பவை மும்மணிகள் எனச் சமண சமயம் கூறுகிறது. சமணர்களின் கோட்பாடாகியமும்மணிக் கோட்பாட்டையும் சீவகன் கூறுகிறான். சித்திர கூடம் என்னும் இடத்தில் வாழும் துறவிகளுக்குச் சீவகன், அருகப்பெருமானின் மறை மொழிகளைப் பின்பற்றுமாறு கூறுகையில் மும்மணிக் கோட்பாட்டைக் குறிப்பிடுகிறான்.

மெய்வகை தெரிதல் ஞானம் விளங்கிய பொருள்கள் தம்மைப்
பொய்வகை இன்றித் தேறல் காட்சிஐம் பொறியும் வாட்டி
உய்வகை உயிரைத் தேயாது ஒழுகுதல் ஒழுக்க மூன்றும்
இவ்வகை நிறைந்த போழ்தே இருவினை கழியு மென்றான்.
(பாடல், 1436)

ஞானமாவது உண்மையை அறிதல், காட்சியாவது அவ்வாறு அறிந்த பொருள்களைப் பற்றித் தெளிதல், ஒழுக்கமாவது ஐம்பொறிகளையும் அவற்றின் போக்கில் செல்லவிடாமல் தடுத்து உயிர் உய்யும் வகையில் நடத்தலாகும். இம்மும்மணியும் நிறைந்த போதே இருவினையும் கெடும் என்று சீவகன் அறிவுரை கூறுகின்றான்.

8.5. வினைக் கொள்கையும் பிறவும்

காப்பியம் முழுக்க வினைக் கொள்கை இடம் பெறுகிறது. வர வேண்டிய நன்மைகள் வரும். போகவேண்டிய நலன்கள் போகும். இதனை,

ஆம் பொருள்கள் ஆகும் அது யார்க்கும் அழிக்கொண்ணா
போம்பொருள்கள் போகும்அவை பொறியின் வகைவண்ணம்

என்று காட்டுகிறார் திருத்தக்க தேவர். மக்களாகப் பிறந்தவர்களுக்கு வாழ்நாளும் இன்பங்களும் கருவிலே அமைக்கப்பட்டன என்றும் இறப்பதும் பிறப்பதும் வினைபற்றியேநிகழ்வன என்றும் கருத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மக்கள் யாக்கையின் இழிவு குறித்தும் பல இடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. நிலையாமை குறித்து நிகழ்ச்சி மூலம் திருத்தக்க தேவர் விளக்குகிறார். செல்வத்தைச் சேர்த்து வைத்துத் துய்க்காமல் புதைத்துவைத்தஒருவன், இறக்கும் நேரத்தில்

புதையல் குறித்துச் சைகையில் காட்ட அதை உணராத உறவினர்கள், அவன் விளாம்பழம் கேட்கிறான் எனநினைக்கின்றனர். அவன் இறந்த பின்பு அவன் நினைவாக விளாங்கனியைப் படைத்தனர் என்கிறார். பிறருக்குக் கொடுக்கமனமில்லாதவர்கள் அடையும் இழிவை,

மண்ணார் சட்டி கரத்தேந்தி மரநாய் கௌவுங் காலினராய்
அண்ணாந் தேங்கி இரப்பாரை அறிந்தோம் அறிந்தோம் அம்மம்ம
பண்ணார் மொழியார் பால்அடிசில் பரிந்தங் கூட்ட முகம் திருப்பி
உண்ணா நின்ற போதொருவற்(கு) உதவா மாந்தர் இவர்தாமே

என்றும்,

குறிப்புகள்

மாசித்திங்கள் மாசின சின்னத் துணிமுள்ளின்
ஊசி மூசிய வாடை உடையாகப்
பேசிய பாவாய் பிச்சையெனக் கையகல் ஏந்திக்
கூசிக்கூசி நிற்பர் கொடுத்துண் டறியாதார்

என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். முன்பிறவியில் செய்யும் வினையின் பயன் அடுத்த பிறவியில் தொடரும் என்ற கருத்தை முத்தி இலம்பகத்தில் குறிப்பிடுகிறார். அல்லித்தண்டு முறிந்து விழுந்தாலும் அதன் நூல் அறுந்துவிடாமல் இரண்டு துண்டுகளையும் தொடர்புறுத்தும். அதுபோலப் பிறவிமுடிந்தாலும் வினை, அடுத்த பிறவியுடன் அதனை இணைக்கும் என்கிறார்.

அல்லித்தாள் அற்ற போதும் அறாத நூல் அதனைப்போல
தொல்லைத்தம் உடம்புநீங்கத் தீவினை தொடந்து நீங்கா

என்று குறிப்பிடுகிறார். பிறப்பை அறுத்து வீடுபேறு நிலை அடைதலைச் சமணம் வலியுறுத்தியது. துறவு வெளிவேடமல்ல என்பது சமணக் கருத்து. உள்ளத் துறவைச் சமணம் வலியுறுத்துகிறது. வீடுபேற்றை வெளிவேடத் துறவால்அடைய முடியாது என்பது சிந்தாமணியில் வலியுறுத்தப்படுகிறது. சடைவளர்த்துக் காட்டில் வாழ்ந்து குளத்தில் மூழ்கி எழுகிறது கரடி, எனினும் அதன் பிறப்பொழியவில்லை. புற ஒழுக்கத்தால் மட்டும் பிறப்பு ஒழியாது.

நீட்டிய சடையமாகி நீர்மூழ்கி நிலத்தில் சேர்ந்து
வாட்டிய உடம்பின் யாங்கள் வரகதி விளைத்தும் என்னிற்
காட்டிடை கரடி போகிக் கயம் மூழ்கிக் காட்டின் நின்று
வீட்டினை விளைக்க வேண்டும் வெளிற்றுரை விடுமின் என்றான்

இவ்வாறு சமண சமய அறக் கோட்பாடுகள் காப்பியத்தில் பல இடங்களில் சீவகன் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

8.6. தொகுத்துக் காண்போம்

சீவகசிந்தாமணியில் அறக்கருத்துக்கள் பயின்று வந்துள்ளமையை இக்கூறின் மூலமாக நாம் அறிந்து கொண்டோம். மேலும் சீவகன் கூற்று வாயிலாகவே சமண சமயக் கருத்துகள் வெளிப்படுத்தப்படுவதை அறிந்தோம்.

8.7. முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்கள்

குறிப்புகள்

1. சீவகசிந்தாமணி காட்டும் அறக்கருத்துக்களை தருக.
2. சீவகசிந்தாமணியில் சமண சமயக் கோட்பாடுகள் காட்டப்படுவதைப் புலப்படுத்துக.

8.8. மேலும் பயில்வதற்கான நூல்

1. சீவகசிந்தாமணி – ஞா. மாணிக்கவாசகன் உரை,
   மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை 1
2. சீவகசிந்தாமணி உரை நடையில் – ரா.சீனிவாசன்,
   கௌரா பதிப்பகக் குழுமம், சென்னை 5

கூறு.9 கம்பர்-கம்பராமாயணம்-அயோத்தியாகாண்டம்

குறிப்புகள்

9.1. கம்பர்

"கம்பன் வீட்டுத் கட்டுத்தறியும் கவிபாடும்" என்றொரு பழமொழியே உருவாகும் அளவிற்கு, கம்பரது புகழும், கவித்திறமையும் அனைவராலும் இன்றளவும் பேசப்பட்டு வருகிறது. 'கவிபேரரசர் கம்பர்', 'கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பர்', 'கல்வியில் பெரியவர் கம்பர்' என்றெல்லாம் அவரது கவித்திறனைப் பறைசாற்றும் அளவிற்கு அவருக்குப் பட்டங்கள் வழங்கப்பட்டன. சமஸ்கிருதம் மற்றும் தமிழ் மொழியில் சொல்வன்மைக் கொண்டவராக இருந்த அவர், ஆழமான கவிதை அனுபவமும், கற்பனை ஆற்றலும், புலமைத் திறனும் பெற்று, அவரது சமகாலத்துப் புலவர்களான ஓட்டக்கூத்தர், சேக்கிழார் போன்றோரின் நன்மதிப்பையும் பெற்றிருந்தார். கம்பர் அவர்கள், கிபி 12 ஆம் நூற்றாண்டில், தஞ்சை மாவட்டத்தில் குத்தாலம் வட்டத்தில் திருவழுந்தூர் என்றழைக்கப்படும் தேரழுந்தூர் என்னும் ஊரில் ஆதித்தன் என்பவருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். அவரது பெற்றோர்கள், கடவுள் நரசிம்மரின் தீவிர பக்தர்கள் என்பதால், அவருக்கு 'கம்பர்' என்று பெயர் சூட்டினர். 'கம்பா' என்றால் 'தூண் என்று பொருள். 'பக்தப் ப்ரகலாதனைக் காக்க, நரசிம்மர், தூணைப் பிளந்து கொண்டு வந்தார்' என்ற பக்திக் கூற்றைக் கொண்டு, அவருக்கு அவருடைய பெற்றோர் அப்பெயர் சூட்டினர். கம்பரை சடையப்ப வள்ளல் என்பவர் ஆதரித்து வந்துள்ளார். இவரே கம்பரை இளமைக் காலத்தில் பேணிக்காத்தவர் என்றும், பின்பே சோழ மன்னன் கம்பரை ஆதரித்து வந்ததாகவும் கூறுகின்றனர். சோழ மன்னன் கம்பநாடு என்ற பகுதியைக் கம்பருக்கு தந்துள்ளார். கவிச்சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டமும் சோழன் தந்தது என்று கூறுகின்றனர்.

9.2. கம்பரின் கவிப்புலமை

மாபெரும் கவிஞராக உருவெடுத்த கம்பரின் புகழை அறிந்த அப்போதைய சோழ மன்னர், அவருக்கு அழைப்பு விடுத்தார். அரண்மனைக்குச் சென்ற அவர், மன்னரின் அன்புக் கட்டளைக்கிணங்க அவருடைய படைப்புகளில் சில வரிகளை அவருக்குப் பாடிக் காட்டினார். அவரது கவித்திறனை நேரில் கண்டு வியந்த சோழ மன்னர், அவருக்குக், 'கவிஞர்களின் பேரரசர்' என்றும் அர்த்தமுடைய 'கவி சக்கரவர்த்தி' என்றும் பட்டம் சூட்டி, அவருக்குச் சொந்தமான பெருவாரிய நிலத்தைப் பரிசளித்து, அதற்கு 'கம்பநாடு' என்றும் பெயர் சூட்டினார்.

குறிப்புகள்

9.3. இலக்கியப்பணி

கம்பரின் தாய்மொழி, தமிழ் என்றாலும், சமஸ்கிருதத்திலும் அவர் புலமைப் பெற்றே விளங்கினார். அதற்குச் சான்று, அவர் எழுதிய 'கம்பராமாயனம்'. முனிவர் வால்மீகி சமஸ்கிருதத்தில் படைத்த ராமாயணத்தை, அவர் தமிழில், அவருக்குரித்தான பாணியில் மீண்டும் எழுதினார். அவரது பாடல் வரிகளின் அழகு, அற்புதமான நயம், உவமானம் மற்றும் பல வகையான வியக்கத்தகு கவிதை நடைகள் அவரது பாரம்பரிய கவிதைகளில் இடம் பெற்றிருக்கும். தமிழ்மொழியின் பெருமையை, இடைக்கால காலகட்டங்களில் அற்புதமாக வெளிக்காட்டியதால், அவர் 'கம்ப நாட்டாழ்வார்' என்றும் அழைக்கப்பட்டார். அவர், கம்பராமாயணம் தவிர, 'சிலையெழுபது', 'சடகோபர் அந்தாதி', 'சரசுவதி அந்தாதி', 'திருக்கை வழக்கம்', 'ஏரெழுபது' மற்றும் 'மும்மணிக்கோவை' போன்ற அற்புதப் படைப்புகளைப் படைத்துள்ளார். கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பர், கிபி 1250 ஆம் ஆண்டில் இயற்கை எய்தினார். இதுவரை வந்த தமிழறிஞர்கள் பட்டியலில், கம்பர் யாரும் எட்ட முடியாத இலக்கில் உள்ளார் என்று தான் சொல்லவேண்டும். ஆனால், இன்றளவும் தமிழ் அறிஞர்கள் மத்தியில், கம்பனின் கவிதைத் தொகுப்புகள் இணையற்றதாகவே உள்ளன.

9.4. கம்பராமாயணம்

இராமனது வரலாற்றைக் கூறும் நூல் இராமாயணம் ஆகும். இந்நூல் இந்து சமய இதிகாசங்கள் இரண்டினுள் ஒன்றான இராமாயணத்தினை மூலமாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்டதாகும். கம்பராமாயணம் ஒரு வழி நூலாகும். இது வடமொழியில் வால்மீகி என்பவர் இயற்றிய இராமாயணத்தினைத் தழுவி எழுதப்பட்ட நூல் ஆகும். இது ஒரு வழி நூலாகவே இருந்தாலும் கம்பர் தனக்கே உரித்தான பாணியில் கருப்பொருள் சிதையாமல் தமிழ் மொழியில் இயற்றியுள்ளார். வடமொழி கலவாத தூய தமிழ்ச்சொற்களைத் தனது நூலில் கையாண்டதால் கம்பர், தொல்காப்பிய நெறி நின்றவர் என்று புகழப்படுகிறார். மூல இலக்கியமான வடமொழி இராமாயணத்திலிருந்து சில மாறுபாடுகளோடு கம்பர் இந்நூலை இயற்றியிருந்தார். கம்பர் இயற்றிய இராமாயணம் என்பதால் இது கம்பராமாயணம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

9.5. கம்பராமாயணம் - அமைப்பு

கம்பராமாயணம் பாலகாண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரண்ய காண்டம், கிட்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம் எனும் ஆறு காண்டங்களையும் நூற்றுப்பத்தொன்பது (119) படலங்களையும்

உடையது. காண்டம் என்பது பெரும்பிரிவினையும் படலம் என்பது அதன் உட்பிரிவினையும் குறிக்கும். ஏழாம் காண்டமாகிய "உத்திர காண்டம்" என்னும் பகுதியை கம்பரின் சம காலத்தவராகிய "ஒட்டக்கூத்தர்" இயற்றினார் என்பர். தமிழிலக்கியத்தில் காப்பிய வளர்ச்சி கம்பரின் காலத்தில் (கி.பி. பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டு) உச்சநிலையினை அடைந்தது என்பர். இந்நூலின் சிறப்பு கருதியும் திருக்குறளின் பெருமை கருதியும் இவ்விரு நூல்களையும் "தமிழுக்குக் கதி" (கம்பராமாயணம் திருக்குறள்) என்பர். கம்பரின் இராமாயணத்தைக் கம்பநாடகம் எனவும் கம்பச்சித்திரம் எனவும் கற்றறிந்த அறிஞர் பெருமக்கள் அழைப்பதுண்டு. கம்பரின் யாப்பு வண்ணங்கள் நூல் நெடுகிலும் மின்னி மிளிர்கின்றன. "வரமிகு கம்பன் சொன்ன வண்ணமுந் தொண்ணூற்றாறே (யாப்பு வண்ணங்களின் எண்ணிக்கை 96)" என்றொரு கணக்கீடும் உண்டு. கம்பராமாயணம் பெருங்காப்பியத்திற்குரிய இலக்கணங்களை முழுமையாகப் பெற்றது. அணி, பொருள், நடை ஆகியவற்றால் சிறந்து விளங்குவது. சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் கொண்டு தமிழ்ப்பண்பாட்டோடு இயைந்து விளங்குவது.

குறிப்புகள்

9.6. கம்பராமாயணத்தின் வழி நூல்கள்

கம்பர் இந்த நூலை இயற்றிய பிறகு எண்ணற்ற இராமாயண நூல்கள் படைக்கப்பட்டன. இவ்வாறு இராமாயண நூல்கள் தோன்றுவதற்கு கம்பராமாயணம் தூண்டுதலாக இருந்தது என்று அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். அவையாவன, தக்க ராமாயணம், குயில் ராமாயணம், இராமாயண அகவல், கோகில இராமாயணம், அமர்த இராமாயணம், இராமாயணக் கீர்த்தைகள் மற்றும் பால இராமாயணம்.

9.7. அயோத்தியா காண்டம்

இராமனுக்கும் சீதைக்கும் திருமணமாகி பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர், கோசல நாட்டு மன்னர் தசரதன், முதலமைச்சர் சுமந்திரர் உள்ளிட்ட குல குரு வசிட்டர், பிரபுக்கள் மற்றும் குடிமக்கள் உள்ளிட்ட அரசவையைக் கூட்டி, மூத்த இளவரசரான இராமருக்கு அயோத்தியைத் தலைநகராகக் கொண்ட கோசல நாட்டின் மன்னராக மணிமகுடம் சூட்டும் தனது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார்.ஆனால், கைகேயியின் பணிப்பெண்களில் ஒருத்தியான கூனி எனும் மந்தரை என்பாள் இராமன் மீது வெறுப்புற்றிருந்தாள். இராமன் அரசனாவதை அவள் விரும்பவில்லை. அதனால், கைகேயியைத் தூண்டி விட்டு இராமன் அரசனாவதைத் தடுக்க எண்ணினாள். கைகேயியும் கூனியின் வலையில் விழுந்தாள். முன்னொருபோது தசரதனின் உயிரைக் கைகேயி காத்தமைக்காக இரண்டு வரங்கள் தருவதாகத் தசரதன் வாக்களித்திருந்தான். அவ்விரு

குறிப்புகள்

வரங்களையும் கேட்டு வாங்கும்படி கூனியான மந்தரைகைகேயிக்கு ஆலோசனை கூறினாள். அவ்வரங்களின் படி, தனது மகன் பரதன் அரசனாக வேண்டும், இராமன் பதினான்கு ஆண்டுகள் காட்டில் வாழவேண்டும் என்னும் இரண்டு வரங்களைக் கைகேயி தசரதரிடம் கேட்டாள். மனதை மாற்றிக்கொள்ளும்படி தசரதர் வேண்டியும் கைகேயி பிடிவாதமாக மறுத்துவிட்டதனால், தான் சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றுவதற்காக வேறு வழியின்றி அவளுடைய கோரிக்கைக்குத் தசரதன் இணங்க வேண்டியதாயிற்று. தசரதரின் முடிவைக் கேள்வியுற்ற இராமன், சீதைமற்றும் இலட்சுமணனும் காட்டுக்குக் கிளம்பினர். இராமன் காட்டுக்குப் போய்விட்டான் என்பதைக் கேள்வியுற்ற தசரதர் கவலை தாங்காமல் உடனேயே இறந்துவிட்டார்.இராமன் சரயு நதியை கடந்து பின் வனம் புகுந்தார். பின்னர் குகனின்துணையுடன் கங்கை ஆற்றைக் கடந்து சித்திரகூடம் சென்று காட்டில் தங்கினார். கேகய நாட்டில் தன் மாமனுடன் தங்கியிருந்த பரதனும், சத்துருக்கனும், தந்தையின் இறப்புச் செய்தி கேள்வியுற்று அயோத்தி வந்தடைந்தனர்.இராமர் காட்டிற்கு சென்றது கையேயியே காரணம் என்பதை அறிந்த பரதன் கோபம் கொண்டு, முடி சூட்டிக்கொள்ள மறுத்து, இராமனைத் திரும்பவும் அயோத்திக்குக் கூட்டி வருவதற்காகக் காட்டுக்குச் சென்றான். தந்தையின் சொல்லைக் காப்பாற்றுவதற்காக அயோத்திக்கு வர இராமன் மறுக்கவே, பரதன், இராமனின் காலணிகளைக் கேட்டுப் பெற்று, தன் தலை மேல் சுமந்து கொண்டு அயோத்திக்குத் திரும்பி, இராமனின் பாதுகைகளை அரியணையில் வைத்து இராமன் காட்டிலிருந்து மீளும் வரை அவனுக்காகப் பரதன் ஆட்சி நடத்தினான்.

9.8. தொகுத்துக் காண்போம்

கம்பர் பற்றிய செய்திகளையும் கம்பராமாயணத்தின் அமைப்பினையும் நாம் அறிந்துகொண்டோம். காப்பிய இலக்கியங்களில் கம்பராமாயணம் பெற்றிருந்த தனிச்சிறப்புகளையும் நாம் அறிந்துகொண்டோம்.

9.9. முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்கள்

1. கம்பர் பற்றிய குறிப்புகளைத் தருக
2. கம்பராமாயணத்தின் நூல் அமைப்பினைக் காட்டுக
3. கம்பராமாயணத்தைப் பின்பற்றித் தோன்றிய நூல்கள் யாவை?

9.10. மேலும் பயில்வதற்கான நூல்

1. கம்பராமாயணம் - தொகுதி 2 – அயோத்தியா காண்டம்,
   பூவண்ணன் உரை, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை 17,

கூறு .10 கம்பராமாயணம் - அயோத்தியா காண்டம்

குறிப்புகள்

10.1. அயோத்தியா காண்டம் அமைப்பு

அயோத்தியா காண்டம் மந்திரப் படலம், மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம், கைகேயி சூழ்வினைப் படலம், நகர் நீங்கு படலம், தைலம் ஆட்டு படலம், கங்கைப் படலம், குகப் படலம், வனம் புகு படலம், சித்திரகூடப் படலம், பள்ளிபடைப் படலம், ஆறு செல் படலம், கங்கை காண் படலம், திருவடி சூட்டு படலம் என்னும் 13 படலங்களைக் கொண்டது.

10.2. அயோத்தியா காண்டம் சுருக்கம்

இராமன் சீதையைத் திருமணம் செய்து கொண்டு அயோத்தியாவிற்குச் செல்கிறார். உடன் இலக்குவனும், விசுவாமித்திரரும் செல்கின்றனர். அயோத்தியின் மன்னரான தசரதன் இராமனுக்கு பட்டாபிசேகம் செய்ய ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறார். அதனை அறிந்த மக்களும், மந்திரிகளும் மகிழ்கின்றனர். மந்தரை எனும் கூனி பரதனின் தாயான கைகேயிடம் சென்று அவளுடைய மனதினை மாற்றுகிறாள். கைகேயி தசரதன் முன்பு தந்த இரண்டு வரங்களை இப்போதைய சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு, இராமன் காடாளவும், பரதன் நாடாளவும் கேட்டுப் பெறுகிறாள். இராமனும், சீதையும் காட்டிற்குச் செல்லுகையில், இலக்குவனும் உடன் செல்கிறான். மூவரும் காட்டிற்குச் சென்று முனிவர்களையும், குகனையும் சந்திக்கின்றார்கள். குகனைத் தன்னுடைய மற்றொரு சகோதரன் என்று இராமன் பெருமையாகக் கூறுகிறார். தசரதன் இறந்து போனதால், இறுதிக் காரியங்களைச் செய்துவிட்டு பரதன் இராமனை காட்டில் வந்து சந்திக்கிறார். அயோத்திய அரசை ஏற்க இராமனிடம் வற்புறுத்துகிறார். ஆனால் இராமன் அதனை ஏற்க மறுக்கின்றார். பரதன் இராமன் மீண்டும் வந்து பொறுப்பு ஏற்கும் வரை இராமனின் பாதுகைகளை வைத்து அரசு செய்கிறான்.

மிதிலையில் இராமன் சீதை திருமணம் நடைபெற்று முடிந்த பிறகு, தசரத மன்னனும் பரிவாரங்களும் அயோத்திக்குத் திரும்பினர். பரதனின் பாட்டனார் கேட்டுக் கொண்டபடி, தசரதன் பரதனைக் கேகய நாட்டுக்குச் சத்ருக்னனுடன் அனுப்பி வைக்கிறான். இந்த நிலையில் தசரதன் ஒருநாள் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது, காதோரம் ஒரு நரைமுடி இருப்பதைக் கண்டு விடுகிறான். ஓ! தனக்கு முதுமை வரத் துவங்கி விட்டது. அரச பாரத்தைத் தன் மகன் இராமனிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டு, தனது மந்திராலோசனை சபையைக் கூட்டுகிறான்.

10.3. மந்திராலோசனை சபை கூடல்

மந்திராலோசனை சபை கூடியது. குலகுருவான வசிஷ்டர் வந்து சேருகிறார். தொடர்ந்து அமைச்சர்கள் வந்து சேருகின்றனர். வந்த அமைச்சர்கள் முதலில் வசிஷ்ட முனிவரையும் பிறகு தசரத மன்னனையும் வணங்கித் தத்தம் ஆசனங்களில் அமர்கின்றனர். மந்திராலோசனை தொடங்குகிறது. முதலில் தசரதன் தனது உள்ளக்கிடக்கையை அமைச்சர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உணர்த்தும் விதத்தில் பேசத் துவங்குகிறான்.

“சூரிய குலத் தோன்றல்களான என் மூதாதையர்கள் வழியில் அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் அரச பாரத்தை முறையாக என் தோளில் தாங்கி வந்தேன். இதுவரை அறவழியில், இந்த பூமியின் உயிர்களுக்காகப் பற்பல நன்மைகளைச் செய்து வந்தேன். இனி எனது உயிர்க்கு நன்மைதரும் செயல் குறித்து யோசித்து அதன்படி நடக்க விரும்புகிறேன். எனக்கு முதுமை வரத் துவங்கிவிட்டது என்பதைக் கவனித்தேன். இனியும் இந்த அரச பாரத்தை என்னால் சுமக்க முடியாது. எனக்கு அந்த வலிமையும் குறைந்து வருகிறது. எனது முன்னோர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தங்கள் பிள்ளைகளிடம் ஒப்படைத்துத் தவம் இயற்றக் கானகம் சென்றது போலவே, நானும் செய்ய விரும்புகிறேன். நாட்டில் உள்ள பகைகளை வென்ற நான், இனி என் உள்ளத்தில் இருக்கும் பகைகளான காமம், வெகுளி முதலான எதிரிகளையும் தவம் எனும் ஆயுதம் கொண்டு வெல்ல விரும்புகிறேன்.”

“நெடுங்காலம் மகப்பேறு இல்லாமல் வருந்தியிருந்தேன். என் மனக் குறை நீங்கிட இராமன் வந்து அவதரித்தான். இனி இந்தப் புவி பாரத்தை இராமன் தாங்கி வருந்தவும், நான் இதனின்றும் தப்பி ஈடேறிப் போகவும் விரும்புகிறேன். மூப்படைந்த பிறகும், நானே ஆட்சி செய்தால், பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்காமல் இருக்கிறேன் என்ற அவப்பெயர் எனக்கு வரும். எனவே, நான் இராமனிடம் ஆட்சியைக் கொடுத்துவிட்டு, பிறவி நோய்க்கு மருந்தான தவ வேள்வியைத் தொடங்க விரும்புகிறேன். அமைச்சர்களே! உங்கள் கருத்து என்ன?” என்று அமைச்சர்களை நோக்கி வினவினான் தசரதன்.

இதனைக் கேட்ட மந்திரக் கிழவர்களுக்கு இராமனுக்கு அரசபதவி என்றதும் மகிழ்ச்சியும், தசரதன் பிரிவு எனும் துக்கத்தையும் அடைந்தனர். இரண்டு கன்றுகளையுடைய பசு, ஒரு கன்றினைப் பிரிய நேரும்போது எதையும் பிரிய மனமின்றி தவிப்பது போல தவித்தனர். தசரதன் பிரிவு வருத்தத்தைத் தருவது என்றாலும், அவன் மறுமைக்குத் தவம் செய்வது அவசியம் என்பதாலும், மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இராமனைப் போன்ற ஓர்

அரசன் கிடைப்பது என்பது அரிது என்பதாலும், விதியின் வழியே அனைத்தும் நடக்கும் என்று அவர்கள் உறுதியாக நம்பியதாலும், அமைச்சர்கள் தசரதன் விருப்பத்திற்கு சம்மதித்தார்கள்.

குறிப்புகள்

அனைத்தையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து வசிஷ்டர் பேசத் துவங்கினார்: "தசரதா! முன்பு உன் முன்னோர்கள் ஆக்ஞா சக்கரத்தைச் செலுத்திப் பெருமை கொண்ட மன்னர்களில், இராமனை மகனாகப் பெற்ற உன் பெருமைக்கு ஈடாக யாருக்குக் கிடைத்தது? அறம் உணர்ந்தவர்கள் செய்ய வேண்டிய செயலையே நீ செய்யத் துணிந்திருக்கிறாய். இராமன் நெறி தவறாமல் உன்னைப் போலவே சிறப்பாக ஆட்சி புரிவான். மும்மூர்த்திகளில் ஒருவனே இராமனாக வந்து பிறந்திருப்பதால், அவனால் ஆகாதது ஒன்றுமில்லை. மக்களும் தாங்கள் பருகும் நீரைக் காட்டிலும், தம் உயிரைக் காட்டிலும் இராமனை மகிழ்வோடு ஏற்பார்கள். எனவே உன் எண்ணப்படியே, இராமனுக்கு முடி சூட்டலாம்" என்றார்.

வசிஷ்டரின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட தசரதன், தான் இராமனை மகனாகப் பெற்றபோது மகிழ்ந்ததைக் காட்டிலும், மிதிலையில் இராமன் சிவதனுசை ஒடித்தபோது மகிழ்ந்ததைக் காட்டிலும், பரசுராமனின் கர்வத்தை ஒழித்த அந்த நாளைக் காட்டிலும் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தான். வசிஷ்டரின் மொழிகேட்டு தசரதன் கண்களில் நீர்மல்க, குருவின் பாதங்களில் நமஸ்கரித்து "ஐயனே! தாங்கள் காட்டிய நல்வழியிலே நான் ராஜ்ய பாரம் தாங்கியதைப் போலவே, இராமனுக்கும் தாங்களே வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

அமைச்சர் சுமந்திரன் எழுந்து "இராமனுக்கு அரசுரிமை என்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தி எனினும், உனது பிரிவு என்பது எங்கள் உள்ளங்களைச் சுட்டெரிக்கின்றது. ஆயினும் உங்கள் குலதர்மப்படி நீ செய்யும் இந்தச் செயல் அறவழிப்பட்டதே" என்றான். தசரதன் சுமந்திரனிடம் "நன்று சொல்லினை, இனி இராமனுக்கு முடிசூட்டுவது குறித்து ஆகவேண்டிய காரியங்களைக் கவனிப்போம். நீயே போய் லக்ஷ்மி மணாளனான ஸ்ரீ இராமனை இவ்விடம் அழைத்து வா" என்றான். இவ்வுரை கேட்ட சுமந்திரன் மன்னனை வணங்கி விடைபெற்று, பொற்தேர் ஏறி, இராமனை அழைத்துவர, அவன் திருமாளிகைக்குச் சென்றான். அங்கே இராமன் தம்பி இலக்குவனோடும், சீதாபிராட்டியோடும் அமர்ந்திருக்கக் கண்டு, வணங்கி "இராமா! சக்கரவர்த்திக்கு உன்னிடம் ஒரு காரியம் இருக்கிறது, உடன் வருவாயாக!" என்று சொன்னவுடன்

தாமரைக் கண்ணனான ஸ்ரீ இராமன் ஒரு மேகம் நடந்து செல்வது போல நடந்து சென்று தேரிலே ஏறிக்கொண்டான்.

இராமன் தேர் ஓட்டிச் சென்ற வீதிகளில், மகளிர் விரகத்தால் சிந்திய மலர்களும், உடல் வெப்பத்தால் காய்ந்த மலர்களும் கிடந்தன. இவை, இராமனுக்கு பின்னால் விளையப்போகும் காரியத்தை நினைவூட்டுவது போல அமைந்தது. இலக்குவனுடன் இராமன் வந்து தசரதனைத் தொழுதவுடன் அவனைத் தன் மார்புறத் தழுவினான் மன்னன். இது என்ன? தசரதன் தான் தாங்கி வந்த புவி பாரத்தைத் தாங்கக்கூடிய தோள்வலியும், புயவலியும் தன் மகன் இராமன் பெற்றிருக்கிறானா என்று தன் தோளோடு அவன் தோளை வைத்து அளந்து பார்க்கிறான்.

"நலங்கொள் மைந்தனைத் தழுவினன் என்பது என்? நளிநீர்
நிலங்கள் தாங்குறும் நிலையினை நிலையிட நினைத்தான்
விலங்கல் அன்ன திண்தோளையும் மெய்த்திரு இருக்கும்
அலங்கல் மார்பையும் தனது தோள் மார்பு கொண்டு அளந்தான்".

இராமனைத் தன் அருகில் அமர்த்திக் கொண்டு "இராமா! உன்னிடம் நான் கேட்டுப் பெற வேண்டியது ஒன்று உண்டு. எனக்கு முதுமை வந்துவிட்டது. அரச பாரம் எனக்குச் சுமையாக இருக்கிறது. இதிலிருந்து விடுபட்டு தவநெறி மேற்கொள்ள நீதான் எனக்கு உதவி புரிய வேண்டும்" என்றான் தசரதன்.

"நமது முன்னோர்களும் உரிய காலத்தில் அரச பாரத்தைத் தன் பிள்ளைகளிடம் கொடுத்துவிட்டுத் தவம் செய்யச் சென்றிருக்கிறார்கள். இராமா! நான் செய்த தவப் பயனாய் நீ எனக்குப் பிள்ளையாய் வந்து பிறந்திருக்கிறாய். நீயே இந்த அரச பாரத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்! உன் மீது பாரத்தைச் சுமத்துவதாக எண்ணாதே! இதுதான் நல் அறம் என்பதைக் கருதி ஏற்றுக் கொள்வாயாக!" என்றான் தசரதன். தந்தை கூறிய அனைத்தையும் கேட்டுக்கொண்ட இராமன் அவன் கூறுவதே அறம் என்று உணர்ந்து அடக்கத்தோடு அவன் சம்மதத்தைக் குறிப்பால் உணர்த்தினான். தசரதன் மகனைத் தழுவி ஆசீர்வதித்து அனுப்பினான்.

10.4. முடிசூட்டுவிழாவுக்கான ஏற்பாடு

உடனே முடிசூட்டுவிழாவுக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யச் சொல்லி உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தான். வசிஷ்ட முனிவர் அதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்கப் புறப்பட்டுப் போனார். எல்லா நாட்டு அரசர்களுக்கும் அழைப்பு அனுப்பப்பட்டது. அனைத்து அரசர்களும் வந்து கூடினார்கள். அவர்களிடம் தசரதன் "நான் துறவு உள்ளம் கொண்டமையால், இராமன் என் புதல்வன் என்று அவனிடம் நான் உரிமை

கொண்டாடமுடியாது. அவனை உங்களிடம் ஒப்புவித்து விட்டேன். இனி அவன் உங்கள் புதல்வனாகக் கருதி உரியன செய்வீர்களாக! என்றான்.

குறிப்புகள்

இராமனுக்கு முடிசூட்டுவிழா என்ற செய்தி மக்களிடம் பரவியது. கேட்க வேண்டுமா அவர்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு. செய்தி கேட்டமாத்திரத்தில் ஆங்காங்கே மக்கள் மகிழ்ச்சியை வெளிக்காட்டும் விதமாக தாறுமாறாக தாளகதியின்றி ஆடுகிறார்கள். குரல் வளம் இல்லாதவர்கள்கூட உரத்த குரலெடுத்துப் பாடுகிறார்கள். ஒருவரை ஒருவர் கட்டிப் பிடித்து கரம் கோர்த்து மகிழ்கின்றனர், இராமனைப் பெற்ற பாக்கியவதியான கோசலையிடம் இந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியைச் சொல்ல வேண்டுமாம், ஓடுகின்றனர் அவள் இருக்கும் மாளிகை நோக்கி. அங்கே போய் கோசலையிடம் இந்தச் செய்தியைச் சொல்கின்றனர். இராமனுக்கு மகுடம் என்பது மகிழ்ச்சியான செய்திதான், ஆனால் தசரதன் தவம் செய்யப் போவது என்பது பிரிவு அல்லவா? அந்த எண்ணம் துன்பத்தையும் கொடுக்கிறது. தனது குல தெய்வத்துக்கு பூஜை செய்துவிட்டு, மக்களுக்குத் தான தருமங்களைச் செய்கிறான் தசரதன். பசுக்களையும், பொன்னையும் சிறந்த இரத்தினங்களையும் தானமாகக் கொடுக்கிறான். வந்தவர்கள் அனைவருக்கும் சாப்பாடு போட்டு, புதிய ஆடைகளையும் தானமாகக் கொடுக்கிறான்.

“என் வயிற்றில் உதித்த இராமன், இனி உன்னவன், அவனுக்கு எல்லா நலன்களும் அருளுதல் உன் கடனே” என்று குலதெய்வத்திடம் வேண்டிக் கொள்கிறான். தனது அரண்மனை ஜோதிடரை வரவழைத்து, அவரிடம் கலந்து ஆலோசித்து முடிசூட்டு விழாவிற்கு ஒரு நல்ல நாளைப் பார்க்கிறான். அந்த ஜோதிடர் “நாளையே நல்ல நாள்” என்று கூற, மன்னன் மகிழ்ச்சியடைகிறான். வசிஷ்டரை அழைத்து உடனே முடிசூட்டுவிழாவிற்கான விரதம் முதலான காரியங்களைத் தொடங்கச் சொன்னான்.

இராமனிடம் செய்தி சொல்வதற்காக வசிஷ்டர் அவன் இருக்கும் மாளிகைக்குச் சென்று அவனிடம் விவரங்களைக் கூறினார். பிறகு அவனிடம் அரசு ஆளும் முறை பற்றியும், அவன் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய பற்பல நீதிகளையும் உபதேசிக்கிறார். இனி அவன் குழந்தை அல்ல, இந்த நாட்டை ஆளப்போகும் மன்னன் அல்லவா? குலகுருவான வசிஷ்டர் செய்ய வேண்டிய கடமையல்லவா இது?

வசிஷ்டர் சொல்கிறார்: “இராமா! நான் சொல்லும் அறவழிகளை நன்கு கேட்டு அதன்படி நடந்துகொள். நீ வேத சாஸ்திர விற்பன்னர்களைப் பேணிப் பாதுகாத்து அவர்களுக்கு எல்லா வசதிகளையும் செய்துகொடுக்க வேண்டும்; ஏன் தெரியுமா? அவர்கள் முப்பெரும்

தேவர்களைக் காட்டிலும், பஞ்ச பூதங்களைக் காட்டிலும், மெய்ப்பொருளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள். "கடும் சொற்களைப் பேசுவதை அறவே நீக்கிவிடு! நீதி நூல்கள் காட்டும் பாதையில் நீ நடக்க வேண்டும். எவருடனும் பகைமை கொள்ளாதே! பகைமையை நீக்கிவிட்டால் போர் செய்ய வாய்ப்பில்லை, அப்படி ஒரு நிலைமை வந்தாலும் போர் செய்யாதே! நடுநிலையோடும், மன உறுதியோடும் ஆட்சி செய்! நல்லோர் சொல்லும் ஆலோசனைகளைக் கேட்டு அதன்படி நட! குடிமக்கள் உயிர் என்றால், அதனைத் தாங்கும் உடலாக நீ இரு!." "இன்சொல்லே பேசு! ஈகையுடன் இரு! உள்ளும் புறமும் தூயவனாக இரு! வினைத்திட்பம் உடையவனாக இரு! உயர்ந்த எண்ணங்களைக் கொண்டிரு! எப்போதும் வெற்றியோடு இரு! அரச நீதி தவறாமல் ஆட்சி செய்!. நல்லொழுக்க வழியில் நடப்பாயாக! நடுநிலையாளனாக இரு! ஆசைகளை விட்டொழி! குறிப்பாகப் பெண்ணாசை அழிவைத் தரும் என்பதால் அவ்வெண்ணத்தை அடியோடு விடு! இவ்வாறு பற்பல நீதிகளை வசிஷ்டர் இராமனுக்கு உபதேசித்தார். பிறகு இராமபிரானுக்குச் செய்ய வேண்டிய பூர்வாங்க சடங்குகளைச் செய்விக்கிறார். புண்ணிய தீர்த்தமாடி, தர்ப்பாசனத்தில் அமர்ந்து நோன்பு நோற்று, தியானத்தில் அமர்கிறான் இராமன்.

மன்னன் நகர் முழுவதும் முரசு அறைந்து நாளைக்கு இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் என்று அறிவிக்கிறார்.

"ஏவின வள்ளுவர் 'இறைவன் நாளையே
பூமகள் கொழுநனாய்ப் புனையும் மௌலி! இக்
கோநகர் அணி' கெனக் கொட்டும் பேரி அத்
தேவரும் களிகொளத் திரிந்து சாற்றினார்"

இராமனுக்குப் முடிசூட்டுவிழா என்ற செய்தி கேட்டவுடன், அயோத்தி நகரத்து மாந்தர் அனைவரும் கிடைத்தற்கரிய தேவாமிர்தம் பெற்று உண்டவர்கள்போல் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டனர். அதன் விளைவாக

"ஆர்த்தனர்; களித்தனர்; ஆடிப் பாடினர்;
வேர்த்தனர்; தடித்தனர்; சிலிர்த்து மெய்ம்மயிர்
போர்த்தனர்; மன்னனைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினர்
தூர்த்தனர் நீள் நிதி சொல்லினார்க் கெலாம்".

இராமனின் முடிசூட்டுவிழாச் செய்தியைச் சொன்னவர்களுக்கெல்லாம் நிதியை வாரி வாரி வழங்கினராம் அயோத்தி மக்கள். நகரம் மிக அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டது. பல நிறக் கொடிகள் கட்டப்பட்டன. நகர மாந்தர் தத்தம் வீட்டு நிகழ்ச்சியைப் போல எண்ணி

பந்தல், தோரணம், வாழை, கமுகு கட்டி அலங்கரித்து மகிழ்ந்தனர். அயோத்தி நகர் தேவலோகம் போல காட்சி அளித்தது.

10.5. கூனி என்னும் கொடுங்கூற்று

குறிப்புகள்

அப்போது நகரில் நடக்கும் ஆரவாரங்களைக் கேட்டு, கைகேயியின் தாதியும், உடலில் கூன் விழுந்த தோற்றமுடைய மந்தரை எனும் பெயர் கொண்ட 'கூனி', என்ன நடக்கிறது என்று பார்ப்பதற்காக வெளியே வந்தாள்.

"அந்நகர் அணிவுறும் அமலை வானவர்
பொன்னகர் இயல்பென பொலியும் எல்வயில்
இன்னல் செய் இராவணன் இழைத்த தீமைபோல்
துன்னரும் கொடுமனக் கூனி தோன்றினாள்".

இந்தக் கூனியால் விளையப் போகும் தீமைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, கொடுமனக் கூனி என்றும், இறுதியில் இராவணன் வதம் செய்யப் படுவதற்கு இவள் செய்யும் சூழ்ச்சியே காரணமாக இருக்கப் போகிறது என்பதைக் காட்டும் விதத்தில், இராவணன் இழைத்த தீமைபோல் கூனி தோன்றினாள். இவள் மூவுலகங்களுக்கும் தனது செயலால் துன்பம் மூட்டுவாள். இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் என்ற செய்தியைக் கேட்டவுடன் நெஞ்சு துடித்து வருந்தினாள். தாங்கொணாக் கோபம் கொண்டாள்; மனம் சஞ்சலமடைந்தாள்; சினத்தால் கண்கள் தீயினை உமிழ்ந்தன.

"*தோன்றிய கூனியும் துடிக்கும் நெஞ்சினள்*
ஊன்றிய வெகுளியாள்; உளைக்கும் உள்ளத்தாள்
கான்று எரி நயனத்தாள்; கலிக்கும் சொல்லினாள்;
மூன்று உலகினுக்கும் ஓர் இடுக்கண் மூட்டுவாள்".

இவளுக்கு ஏன் இவ்வளவு கோபம்? ஆத்திரம்? இராமன் மீது ஏன் இவ்வளவு பொறாமை? காரண்ம் இருக்கிறது. முன்பொரு நாள் இராமன் சிறுவனாக இருந்த போது, தன் வில்லில் மண் உருண்டைகளை வைத்து இந்தக் கூனியின் கூன்விழுந்து வளைந்த முதுகில் அடித்ததைத் தன் ஆழ்மனத்தில் இருத்தி வருந்திக் கொண்டிருந்தாள். எனவே அவன் மீது கொண்டிருந்த ஆத்திரத்தால், அவனுக்கு முடிசூட்டுவிழா என்ற செய்தியைக் கேட்டவுடன் அவளுக்கு மிகுந்த கோபத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. தன் எஜமானியான கைகேயியிடம் விரைந்து செல்கிறாள்.

இராவண வதத்திற்காக, இந்தக் கூனி தேவர்களால் அனுப்பப்பட்டதாக ஆழ்வார் பாசுரங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. கைகேயி தனது மாளிகையில் பட்டு மெத்தையில், கடைக்கண்கள் அருள் பொழிய திருப்பாற்கடலில் கிடக்கும் பவளக்கொடிபோல படுத்திருந்தாள். சில

கோள்களின் ஆதிக்கம் தீமைகளை விளைவிக்கும். அதுபோன்ற ஒரு தீய கிரகமாக கூனி கைகேயியைத் தொட்டு எழுப்பினாள். கூனியின் கை பட்டதும் விழித்துக் கொண்ட கைகேயி, அரைத் தூக்கத்தில் எழுந்து "என்னடீ?" என்று கேட்கக் கூனி புலம்பத் தொடங்கினாள். "அடியே கைகேயி! ராகு தன்னைப் பிடிக்க வரும்போதும் தன் தண்ணொளியைப் பரப்பி நிற்கும் சந்திரன் போல, உன்னைத் தேடிவரும் தீமை தெரியாமல் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறாயே! எழுந்திரு" என்றாள். "என்னடி துன்பம் எனக்கு? என்ன துன்பம் நேர்ந்தாலும் அவைகளைப் போக்க வல்ல என் மக்கள் நால்வரும் இருக்கும்போது எனக்கு என்னடி கவலை? உலகத்தில் நல்ல புதல்வர்களைப் பெற்றவர்கள் இம்மையில் மட்டுமல்ல, மறுமையிலும் நற்கதி பெறுவர். அதிலும் இராமனே மகனாகப் பெற்ற எனக்கு என்னடி தீமை வந்துவிடும்?" என்றாள் கைகேயி. "போடி அறிவற்றவளே! உனக்கு வரும் நன்மைகள் அனைத்தும் தொலைந்து போயிற்று. உன் செல்வம் அனைத்தும் அழிந்து போயிற்று. புத்திசாலியான கோசலை, தன் புத்தியால் வாழ்கிறாள்" என்றாள் கூனி. "தசரதனைக் கணவனாகவும், பரதனை மகனாகவும் பெற்ற மகராசி கௌசலைக்கு இதைவிட என்ன மேம்பட்ட வாழ்வு கிடைத்துவிடும்? என்று கூனி கூறவரும் செய்தி அறியாத நல்லமன கைகேயி பதிலளித்தாள்.

இராமனைத் தன் மகன் என்றும், பரதனைக் கோசலையின் மைந்தன் எனவும் எண்ணி வளர்த்து வந்த பாங்கும், பரந்த குணமும், நல்லெண்ணமும் இந்தக் கூற்றின் மூலம் விளங்குகிறது அல்லவா? சில பெண்கள் தன் கணவனுடைய தங்கையிடம் பேசும் போது, என் புருஷன் என்று சொல்லாமல் "உன் அண்ணன்" என்று குறிப்பிடுவார்கள், அதைப் போலவும் கைகேயி சொன்னாளோ என்னவோ? "தாடகை என்ற பெண்ணைக் கொன்று ஆண்கள் எல்லாம் பரிகசிக்கும்படியாகவும், வீரம் மாசு படும்படியாகவும், தன் கையில் வில் ஏந்தி நிற்கும் இராமன் நாளை முடிசூட்டிக் கொள்ளப் போகிறானாம்" என்றாள் கூனி. இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் கைகேயியின் மனம் ஆனந்தக் கூத்தாடியது. "இராமனுக்கு முடிசூட்டு விழாவா? என் கண்மணி இராமனுக்கா?" கண்களில் மகிழ்ச்சி பொங்க, உள்ளம் களிப்பில் கூத்தாட "நல்ல செய்தி கொண்டு வந்த உனக்கு இந்தா இந்த மணிமாலை" என்று ஒரு விலை மதிக்க முடியாத இரத்தின மாலையைப் பரிசாக அளித்தாள்.

கைகேயி வருந்துவாள் என்று எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக, இப்படி ஆனந்தக் கூத்தாடியது கண்டு கூனிக்கு ஆத்திரம் வந்தது. கூச்சலிட்டாள்; கைகேயியை அதட்டினாள்; கோபமாய் பார்த்தாள்; வைதாள்; வெப்ப

பெருமூச்சு விட்டாள்; தன் கோலத்தை அலங்கோலமாக ஆக்கிக் கொண்டு ஒப்பாரி வைத்து அழுதாள்; கைகேயி பரிசளித்த இரத்தின மாலையைத் தூக்கி எறிந்தாள். அந்தக் கூனியின் உடல் மட்டும் கூனல் அல்ல; அவள் மனம், குணம், செயல் அனைத்துமே கோணல்தான். அவள் கைகேயியைப் பார்த்து சொல்கிறாள்: "அடியே! நீ பேதை; அறிவிலி; பைத்தியக்காரி; உன் மகனோடு நெடுநாள் வாழ்ந்து துன்பப்படப் போகிறாய். நீ உன் மூத்தாளான கௌசலைக்கு தாதியாகி சீரழியப் போகிறாய். அதை என்னால் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது."

"இராமனுக்கு முடிசூட்டினால், அவன் சீதையோடு ஆடம்பரமாக சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்க, உன் மகன் பரதன் அவனுக்கு ஏவல் செய்யும் தொண்டனாக இருக்க வேண்டும். இந்த நிலையை உணர்ந்த பிறகும், நீ மகிழ்ச்சி அடைகிறாய் என்றால் நான் என்ன சொல்ல இருக்கிறது? கோசலை தன் சாமர்த்தியத்தால் அரசனைக் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டு இராமனுக்கு அரசுரிமை வாங்கி விட்டாள். அவள் வாழ்வாள். நீயும் இருக்கிறாயே! பரதன் உன் மகனாய்ப் பிறந்ததால் செல்வமிழந்து தவிக்கிறான். அவன் இவ்வுலகில் பிறந்தும் பிறவாதவனாக இருக்கிறான்". "அந்த இராமனும் லக்ஷ்மணனும் இந்த பூமியை அளவற்ற காலம் செல்வச் செறுக்கோடு ஆள உன் மகன் பரதனும் சத்ருக்குனனும் காடு போய் தவமியற்றி விரதம் மேற்கொள்ளுதல் நன்று. அரச குலத்தில் எல்லா சிறப்புகளோடும் பிறந்திருந்தும் பரதன் நாடாளும் பேறு பெறாதவன். இப்படி ஒரு சூழ்ச்சியை மனதில் கொண்டுதான் தசரதன், பரதனை கேகய நாட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு, இராமனுக்கு முடி சூட்ட ஏற்பாடு செய்கிறான் என்று இப்போது எனக்குப் புரிகிறது".

"ஐயோ! பரதா! என் அப்பனே! நீ என்ன செய்வாய்? தந்தையோ உனக்குத் துரோகம் செய்கிறான். தாயும் உன்னைப் பொருத்தவரை கொடியவளாக இருக்கிறாள், என்ன செய்வாய்?, கைகேயி! நீ அரசியாய்ப் பிறந்து, அரசியாக அரண்மனையில் வளர்ந்து, சக்கரவர்த்திக்கு வாழ்க்கைப்பட்டும் துயரக் கடலில் வீழ்கிறாயே! இராமனைவிட எந்த விதத்திலும் குறைவிலாத பரதன் சாக்கடையில் இழிந்த அமுதம்போல வீணாகிறானே!"

10.6. கைகேயியின் சினம்

இப்படி கூனி பேசிய சொற்கள் கைகேயிக்கு மேலும் கோபத்தை மூட்டியது. கண்கள் சிவந்தன. கூனியைப் பார்த்து "கொடியவளே! சூரிய குலத்தில் உதித்த மன்னர்கள் உயிரும் செல்வமும் போனாலும் சத்தியம் தவறமாட்டார்கள். அப்படி மனு நீதிப்படி ராஜ்ய பரிபாலனம் நடைபெறும்போது, உன் இழிந்த புத்தியால் இப்படிப் பேசிவிட்டாய். நீ

எனக்கும் நல்லவள் இல்லை; பரதனுக்கும் நல்லவள் இல்லை. தர்ம நியாயப்படி பார்த்தால், நீ உனக்கே நல்லவள் இல்லை. ஊழ்வினை உந்த இங்கே வந்து இப்படியெல்லாம் பேசுகிறாய்."

"எனக்கு நல்லையும் அல்லை; நீ என் மகன் பரதன்
தனக்கு நல்லையும் அல்லை; அத்தருமமே நோக்கின்
உனக்கு நல்லையும் அல்லை; வந்து ஊழ்வினை தூண்ட
மனக்கு நல்லன சொல்லினை மதியிலா மனத்தோய்".

"ஒருவர் வாழும்போதும் புகழுடன் வாழவேண்டும். இறந்த பிறகும் புகழுடன் வாழவேண்டும். அந்தப் புகழை நேர்மையோடும், தர்மத்தோடும் நடந்து தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். தர்மப்படி மூத்தவனே அரசாள வேண்டும். அதற்கு மாறானதைச் செய்தால் அது இழுக்கு. செய்யத் தக்கது அன்று. புரிந்துகொள்! மதிகெட்டவளே! நீ பேசிய பேச்சுக்கு உன் நாவை அறுத்தெறிந்திருக்க வேண்டும். பழகிய காரணத்துக்காகப் பொறுத்துக் கொள்கிறேன். நீ பேசியது வெளியே தெரிந்தால் ராஜ தண்டனைக்கு ஆளாவாய். இதோடு வாயை மூடிக்கொள். இனி என் முன் நிற்காதே! ஓடிவிடு!" என்றாள் கைகேயி.

"கைகேயி! நீ என்னிடம் கோபப்பட்டாலும், அடித்து விரட்டினாலும் உனக்கு உண்மையை உணர்த்தாமல் போகமாட்டேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே கைகேயியின் பாதங்களில் வீழ்ந்து பணிந்து வணங்கி மேலும் பேசுகிறாள் மந்தரை.

"மூத்தவன் இருக்க இளையவனுக்குப் பட்டம் இல்லை என்கிறாய். சரி! அப்படியானால் வயதில் மூத்த தசரதன் இருக்கும் போதே இராமனுக்கு முடிசூட்டல் எங்ஙனம் பொருந்தும்? அப்படி இருக்க பரதனுக்கு முடிசூட்டுதல் எப்படி தவறாகும்? செல்வம் வந்துவிட்டால் உறவு ஏது? கோசலையும் இராமனும் இனி முன்போல இருப்பர் என்பது என்ன நிச்சயம்? மனத்தால் உனக்குத் தீங்கு செய்ய நினைப்பார்கள். இராமனுக்கு ராஜ்யம் என்று ஆகிவிட்டால் பொறாமை குணம் கொண்ட கோசலை உன்னையும், உன் மகனையும் எப்படி நடத்துவாள்? அவள் உவந்து போடும் பிச்சைதான் உங்களுக்குக் கிடைக்கும்."

"இப்போது நீ விரும்பியவர்களுக்கெல்லாம் தான தர்மம் செய்கிறாயே, இனி முடியுமா? அந்த கோசலையிடம் போய் தானம் செய்ய பொருள் கொடு என்று கேட்பாயோ? அல்லது கேட்பவர்களுக்கு இல்லை என்று சொல்லி அனுப்பிவிடுவாயோ? அல்லது கொடுக்க முடியவில்லையே என்று அவமானத்தால் மாண்டு போவாயோ? எப்படி இருக்கப் போகிறாய்? சொல்!".

“நீ ஒரு பேரரசி என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் உன் தாய் தந்தையர் இங்கு வந்து நீ இருக்கும் நிலையைப் பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள். ஜனகன் முன்னமே உன் தந்தையிடம் பகை கொண்டவன். உன் கணவனுக்கு அஞ்சி இதுவரை வாளாவிருக்கிறான். இனி இராமன் அரசன் என்று ஆகிவிட்டால், அவன் தன்னுடைய மாமனார் பக்கம் இருப்பான். அப்போது உன் தந்தையின் கதி என்ன?”

“கோசலையைப் போல முயன்றிருந்தால் நீயும் உன் மகன் பரதனை அரசனாக்கியிருக்கலாம். அதை நீ கெடுத்து விட்டாய். இனி வழிவழியாக இராமன் வழித் தோன்றல்களுக்கே அரசுரிமை போய்விடும். பரதனும், சத்ருக்குனனும் திண்டாடிக் கொண்டிருப்பார்கள்.” இவ்வாறு கூனி எனும் மந்தரை கைகேயியின் மனதைச் சிறுகச் சிறுக மாற்றினாள். கைகேயிக்கு திருமணமாகிக் கணவன் வீட்டுக்கு வந்தபோது, அவள் அன்னை இந்த மந்தரையெனும் கூனியைத் துணையாக அனுப்பினாள். “இப்போது உனக்குக் கேடு வந்துற்றபோது நான் காப்பாற்றவில்லை என்ற ஏச்சு எனக்கு வரும்” என்று சொல்லி கூனி கைகேயியைத் தூண்டுகிறாள்.

“தீய மந்தரை இவ்வுரை செப்பலும் தேவி
தூய சிந்தையும் திரிந்தது சூழ்ச்சியின்; இமையோர்
மாயையும், அவர் பெற்றுள வரம் உண்மையாலும்,
ஆய அந்தணர் இயற்றிய அருந்தவத்தாலும்”.

கைகேயி மனம் மாறி, தசரதனிடம் வரம் கேட்டு இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டும், இராமன் காட்டில் அரக்கர்களை அழித்து இராவண வதமும் நிறைவேற வேண்டுமென்று தேவர்கள் மாயம் செய்திருந்தார்கள், அதன் பயனாகவும், முனிவர்களும் வேதியர்களும் அரக்கர்களின் அழிவுக்காகச் செய்த அரும்பெரும் தவ வேள்விகளின் பலனாலும், மந்தரை கைகேயியின் மனதை மாற்றிவிட்டதறிந்து தேவர்கள் மகிழ்ந்தார்கள். மந்தரை செய்த மாயத்தின் விளைவாக கைகேயி மனம் மாறினாள். கூனியின் சொற்கள் மட்டுமா அதற்குக் காரணம், இல்லை இல்லை, தேவர்களின் மாயையும், ரிஷிகளின் வேண்டுதலும் கூட காரணமாயின.

10.7. கைகேயியின் மனமாற்றம்

அரக்கர்கள் செய்த பாவமும், அறவோர் செய்த தவமும்கூட நல்ல சிந்தனையுள்ள கைகேயியின் மனம் திரியக் காரணமாக இருந்தது. ஏனெனின் இராம அவதாரமே இராவண சம்ஹாரம்தான் நோக்கம். அதனால்தான் தூய சிந்தனையுள்ள கைகேயி மனம் மாறவும், கைகேயி காரணமாக இருந்து இராமன் வனம் புகவும், அரக்கர் அழியவும் காரணமாக இருந்தாள் எனும் கருத்தினைக் காணும்போது, கைகேயி மீது

வரும் கோபம் நமக்கெல்லாம் மறைந்துவிடுமல்லவா? தன்னைக் காட்டுக்கு அனுப்ப காரணமாக இருந்த கைகேயியைத் தன் தாய் என்று இறுதியில் இராமபிரான் பெருமைகொண்டது மட்டுமல்ல, தன் தந்தை தசரதனையும் 'அவள் இனி என் மனைவி இல்லை' என்று கூறிய சபதத்தையும் மாற்றிக் கொள்ளச் செய்கிறானே!

மனம் மாறிய கைகேயி கூனியை அன்போடு பார்த்து "மந்தரை, நீ எனக்கும் நல்லவள், என் மகனுக்கும் நல்லவள். நீ கூறியபடி பரதன் அரசன் ஆவதற்கு ஓர் உபாயம் சொல்" என்றாள். சற்றுமுன்புதான் கைகேயி அந்தக் கூனியை "நீ எனக்கு நல்லையும் அல்லை; நீ என் மகன் பரதனுக்கும் நல்லையும் அல்லை, அத்தரும நோக்கில் உனக்கும் நல்லையும் அல்லை" என்று சொன்னதை மாற்றி, இப்போது கூனி தனக்கும் தன் மகனுக்கும் நல்லவள் என்கிறாள் கைகேயி.

இதுகாறும் கைகேயியை அறிவிலியென பழித்த கூனி அதை மாற்றிப் பேசுகிறாள். "அறிவாற்றல் மிக்க கைகேயி! என் சொல்லைத் தட்டாமல் நடந்தால் பரதன் முடிசூட்டிக் கொள்வது உறுதி" என்றாள். உடலைப் போலவே உள்ளமும் கோணலாகிப்போன கூனி மேலும் பேசுகிறாள்: "முன்பு சம்பராசுரனுடன் நந்த போரில் உன் கணவன் தசரதனுக்கு நீ செய்த உதவியைப் பாராட்டி அவன் உனக்கு இரண்டு வரங்களைக் கொடுத்தானல்லவா? அதனை நீ பிறகு பெற்றுக் கொள்வதாகக் கூறியிருந்தாயல்லவா, அந்த இரண்டு வரங்களையும் நீ இப்போது கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்" "நீ பெறும் இரண்டு வரங்களில் ஒன்றினால், பரதனுக்கு அரசுரிமையையும், மற்றொரு வரத்தினால் இராமன் ஏழிரு பருவங்கள் பெரும் காட்டில் சுற்றித் திரியும்படியும் செய்வாயாக. இராஜ்யம் உன் மகன் பரதனுக்குக் கிடைக்க இது ஒன்றே வழி" என்றாள் கூனி.

இப்படிச் சொன்ன கூனியை, மனமகிழ்ந்து கைகேயி ஆரத் தழுவிக் கொண்டாள். நவரத்ன மாலையையும், பொருளையும் கொடுத்து, என் மகனுக்கு இவ்வுலகம் கிடைக்கும்படி செய்தாய். நீ இனி அவனுக்கு தாய் போன்றவள்" என்று பாராட்டினாள். "நீ கூறிய உபாயம் மிகவும் நன்று. அதன்படியே நான் செய்து முடிப்பேன். இல்லையெனில் என் ஆவி துறப்பேன்".

10.8. கைகேயியின் நிகழ்த்திய நாடகம்

மந்தரையை வெளியே போகச் சொல்லிவிட்டு கைகேயி, தன் மலர் மஞ்சத்திலிருந்து இறங்கிக் கீழே விழுந்து, தலையில் சூடியிருந்த மலர்களைப் பிய்த்து எறிந்தாள். இடையில் அணிந்திருந்த மேகலையை

அறுத்து வீசினாள்; பாத கிண்கிணியையும், கை வளையல்களையும் கழற்றி எறிந்தாள்; நெற்றியில் அணிந்திருந்த குங்குமத் திலகத்தை அழித்தாள்; மேலே அணிந்திருந்த இரத்தின ஆபரணங்களை வீசி எறிந்தாள்; கூந்தலைப் பிரித்துத் தரையில் பரந்து விரிந்து கிடக்குமாறு செய்தாள்: கண்களில் பூசியிருந்த அஞ்சனம் கரைய அழுதாள்; இலைகளும் பூக்களும் நீங்கிய வெற்று மரம்போல நிலமிசை வீழ்ந்தாள்.

குறிப்புகள்

அழகும், மங்கலமும் தரும் பொருட்களையெல்லாம் நீக்கிவிட்டு, பின்னால் தனக்கு வரப்போகும் கைம்மை கோல நிலையை முன்னதாகவே மேற்கொண்டாள் கைகேயி.

"*நவ்வி வீழ்ந்தன, நாடக மயில் துயின்றென்ன*
கவ்வை கூர்தரச் சனகியாம் கடிகமழ் கமலத்து
அவ்வை நீங்கும் என்று அயோத்தி வந்து அடைந்த
தன்வை ஆம் எனக் கிடந்தனள், கேகயன் தனயை".

துள்ளி விளையாடுகின்ற மான் கீழே விழுந்து கிடப்பதைப் போல கிடந்தாள்; தோகை விரித்தாடும் மயில் துயில் கொள்வது போல தரையில் கிடந்தாள்; மணமிக்க செந்தாமரை மலரில் வாசம் செய்யும் திருமகளான ஜானகி அயோத்தி நகரை விட்டு நீங்கினாள் என்று கருதி அந்த இடத்திற்கு வந்துவிட்ட லக்ஷ்மியின் மூத்தவளான மூதேவி போலக் கிடந்தாள் கேகய மன்னனின் புத்திரியான கைகேயி.

அன்றைய பொழுது சாய்ந்தது. இரவு நேரம் வந்து சேர்ந்தது. இரவின் நடு ஜாம நேரம். மறுநாள் முடிசூட்டு விழாவிற்கான ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்து முடித்துவிட்டு தன் அன்பிற்கு அதிகமும் பாத்திரமான கைகேயியின் இல்லத்துக்கு மகிழ்ச்சியோடு வந்து சேர்ந்தான் தசரதன். மாளிகையின் உள்ளே சென்று தரையில் அலங்கோலமாக விழுந்து கிடக்கும் கைகேயியைக் கண்டான். ஒரு யானைத் தன் துதிக்கையால் எடுப்பது போல அவளைத் தன் நீண்ட கரங்களால் தூக்கி எடுத்தான். அவனது கைகளை விலக்கிவிட்டு, அவள் மீண்டும் சரிந்து தரையில் வீழ்ந்தாள்."கைகேயி! என்ன நடந்தது? உனக்கு இழிவு செய்தவர் யாராயினும் என் கையால் மாண்டொழிவர். நடந்ததைச் சொல். அதன் பிறகு பார்!" என்றான் தசரதன். "என்பால் உமக்கு உண்மையான அன்பும், அருளும் உண்டு என்றால், முன்னே எனக்கு அளித்தவற்றை நீங்கள் மனமுவந்து இப்போது தரவேண்டும்" என்றாள் கைகேயி. இதைக் கேட்டு தசரதன் சிரித்தான். "உன் உள்ளம் விரும்பியதைச் செய்வேன்; மறுக்கமாட்டேன்; உன் மகனும் வள்ளலும், என் கண்மணியுமான இராமன் மீது ஆணை" என்றான் தசரதன். தசரதன், இராமன் மேல் ஆணையிட்டுக் கூறியதால் வாக்குத் தவறமாட்டான் என்று உறுதி செய்து கொண்ட

கைகேயி, “தேவர்கள் சாட்சியாகச் சம்பராசுர யுத்தத்தின் போது, நீங்கள் கொடுப்பதாகக் கூறிய இரண்டு வரங்களை இப்போது நீங்கள் எனக்குத் தருவீராக!” என்றாள். “நான் வாக்களித்த வரங்கள் வேண்டுமென்றால் நேரடியாகக் கேட்காமல், அதற்கு இத்தனை துன்பப் படுவானேன். தரவேண்டியதைத் தராமல் இருப்பது பாவம். உடனே கேள்; தருகிறேன்” என்றான். உடனே கைகேயி கேட்கிறாள்.

“ஏய வரங்கள் இரண்டில் ஒன்றினால் என்
சேய் உலகாள்வது, சீதை கேள்வன் ஒன்றால்
போய் வனம் ஆள்வது எனப்புகன்று நின்றாள்
தீயவை யாவையினும் சிறந்த தீயாள்”.

“நீங்கள் கொடுத்த இரண்டு வரங்களில் ஒன்றினால் என் மகன் பரதன் முடிசூடிக்கொண்டு ராஜ்யத்தை ஆளவும், மற்றொரு வரத்தினால் சீதைமணாளன் இராமன் போய் வனம் புகுதலும் வேண்டுமெனக் கேட்டாள். தீமைகளுக்கெல்லாம் சிறந்த தீமையாக விளங்கும் கைகேயி. அவள் வாயிலிருந்து புறப்பட்ட விஷம் போன்ற சொற்களைக் கேட்ட தசரதன் கீழே விழுந்தான். அப்போது மன்னன் தசரதன் அடைந்த வேதனை சொல்லும் தரமாமோ? மனம் உளைந்து கொல்லன் உலைக்களம் போல வெப்பப் பெருமூச்சு விட்டான். கைகேயி மேல் கோபம் தலைக்கேற, ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் திகைத்தான். மனமும் புலன்களும் மரண காலம்போல கலங்கின. செய்வதறியாது தவித்தான். எழுவான்; பின்பு மனம் கலங்கி விழுவான்; அமர்வான்; நிற்பான்; பின்னரும் வீழ்வான்; கைகேயியைப் பற்றி எற்ற எண்ணுவான்; பின் தளர்ந்து போவான்.

பெருமூச்செறிந்து உலாவியும், அயர்ந்து நின்றும் பலவாறு வருந்தினான். அவன் கொடுத்த வரத்தில் ஒன்று அவன் நெஞ்சில் பாய்ந்து புண்ணாக்க, மற்றொன்று அந்தப் புண்ணில் தீயெனப் பாய்ந்தது. இவ்வளவு துன்பங்களையும் தசரதன் அனுபவிக்கும் போதும் கைகேயி கண்களில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. பெண்மைக்கே உரித்தான அச்சம், நாணம், இரக்கம் அனைத்தையும் நீக்கிவிட்டவளைப் போலத் தோன்றினாள். அவளது மனதிலிருந்த வஞ்சத்தின் ஆழம் புரியாமல் தசரதன் அவள் மீது உயிரையே வைத்திருந்தானே!

கைகேயியை தசரதன் நேருக்கு நேராகப் பார்த்து “உனக்கு என்ன புத்தி பேதலித்து விட்டதா? யாரேனும் வஞ்சனையால் உன் மனதில் கலக்கம் ஏற்படுத்தினாரோ? என் மேல் ஆணை, உண்மையைச் சொல்” என்றான் தசரதன். கைகேயி மனம் தளரவில்லை. தசரதனுக்கு மறுமொழி சொன்னாள்.

"திசைத்ததும் இல்லை; எனக்கு வந்து தீயோர்
இசைத்ததும் இல்லை; முன் ஈந்த இவ்வரங்களை
குசைப்பரியோய்! தரின் இன்று கொள்வென்; அன்றேல்
வசைத்திறன் நின்வயின் நிற்க மாள்வென்" என்றாள்.

குறிப்புகள்

"நீ கொடுத்த இரண்டு வரங்களை, எனக்கு வேண்டும்போது பெற்றுக் கொள்வதாகச் சொன்னேன். இப்போது அவற்றைக் கேட்கிறேன். கொடுப்பதானால் சரி; இல்லையேல் நான் என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்கிறேன்" என்கிறாள் கைகேயி.

இராமன் வனம் புகவேண்டும் என்று வரம் கேட்டு, அதில் இவள் உறுதியாக இருக்கிறாள் என்பதை உணர்ந்த தசரதன் "ஆ! கொடியவளே!" என்கிறான். பின்பு உயிர் சோர்கிறான். ஐயோ! தர்மத்தைக் காப்பது மிக மிகக் கொடியது என்கிறான். 'சத்தியம் என்ன வேண்டிக் கிடக்கிறது, சாகட்டும்' என்று எண்ணி எழுவான், பின்பு தள்ளாடி கீழே விழுவான். இந்தப் பெண்களே வஞ்சகிகள். குல கேடர்கள். அவளோடு பெண் குலத்தையே பூண்டோடு அழித்து விடுகிறேன், அதனால் கீழ் மக்கள் வரிசையில் நானும் சேர்ந்து கொள்வதால் குற்றமில்லை என பொங்கி எழுகிறான்.

"கையோடு கையப் புடைக்கும், வாய் கடிக்கும்
மெய்யுரை குற்றமெனப் புழுங்கி விம்மும்
நெய்யெரி உற்றென நெஞ்சு அழிந்து சோரும்
வையக முற்று நடந்த வாய்மை மன்னன்".

இப்படித் துன்பத்தால் பலபடியாகச் சிந்தித்து தசரதன் ஒன்றும் செய்யாது பொறுத்து, நான் படும் பெரும் துன்பம் கண்டும், சிறிதேனும் மனமிரங்கித் தன் நிலையினின்றும் மாறாத இவளை, இரந்து வேண்டுதல் ஒருக்கால் பலன் அளிக்கக்கூடும் என்று கருதி, அவ்வாறே செய்யத் துணிந்தான். தசரதன் கைகேயியின் கால்களில் வீழ்ந்து அவளிடம் கெஞ்சுகிறான்.

10.9. தசரதன் மன்றாடல்

"கைகேயி! கைகேயி! உன் மகன் பரதன், இந்த அரசை ஏற்கமாட்டான். அப்படி அவன் ஏற்றுக் கொண்டாலும், இந்த நாடும் மக்களும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். பரதன் நாடு ஆள, இராமன் காடு புகுதலை தேவரும் ஒப்பமாட்டார்கள். இராமன் காடு சென்றால், மக்கள் உயிர் வாழ மாட்டார்கள். அப்புறம், நீ யாரோடு இருந்து இந்த அரசை ஆளப்போகிறாய்?". "இராமனை முடிசூட்டிக் கொள்ள முறைப்படி கேட்டதால், அவன் ஒப்புக்கொண்டான். நீ உன் மகன் பரதனுக்கு ஆட்சி

வேண்டும் என்பதை இராமனிடம் கூறினால், அவனே மனம் விரும்பி ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து விடுவான். கைகேயி! நீ என் கண்களை வேண்டுமானாலும் கேள்! கொடுத்து விடுகிறேன். என் உயிரை வேண்டுமானாலும் கேள்! கொடுத்து விடுகிறேன். வேண்டுமானால் உன் மகனுக்கு இந்த ராஜ்யத்தை எடுத்துக் கொள். மற்றொரு வரத்தை மட்டும் மறந்து விடு!". "கைகேயி! நான் சொன்ன சொல் தவறமாட்டேன். தவறினால், அது குற்றமாகும். நான் வேண்டுகின்ற வரத்தை நீ மனமிரங்கி தரவேண்டும். இரக்கமற்ற பேய்கூட வருந்தி ஒருவர் யாசித்தால் மனம் இரங்கித் தந்துவிடும். நீ தரலாகாதா?"

இப்படிப் பலப்பல சொல்லி இறைஞ்சியும் அந்தத் தீயவள் கைகேயி, மனம் இரங்கவில்லை. "மன்னா! இந்த வரங்களை முன்னே தந்தாய். இப்போது தரமறுத்து கோபப்பட்டால், உன் வாய்மை என்னாவது? வாய்மைக்கு ஒரு தசரதன் என்று உலகத்தார் சொல்வார்களே! இனி யார் இருக்கிறார்கள் இந்த உலகில் வாய்மையைக் காக்க?" இந்தச் சொற்களைக் கேட்டு வருந்திய தசரதன், இவள் பெண் அல்ல. உயிரைக் கொல்லும் விஷம் என்று மூர்ச்சித்துப் பின் எழுந்து மறுபடியும் கெஞ்சுகிறான். "நாடு முழுவதையும் கொடுத்து விடுகிறேன். பொய் கூறேன். உன் மகனே இந்த ராஜ்யத்தை ஆளட்டும். நீயே ஆண்டு கொள். உன் அதிகாரத்தைச் செலுத்து. ஆனால், என் மகன், என் கண்போன்ற இராமன் இந்த நாட்டைவிட்டுக் கானகம் போக மட்டும் சொல்லாதே! எனக்கு இந்த வரத்தைக் கொடு" என்றான். "இராமனைக் காணாமல் நான் உயிரோடு இருக்க மாட்டேன். எனவே என் உயிர், உன் அடைக்கலமாக உன் கையில் இருக்கிறது. அதை நீ காத்திட வேண்டும். தயவு செய்து மனம் இரங்குவாயாக!" "நீ இரப்பது போல கேட்டாலும், வலிமையுள்ள நீ எனக்கு இடும் ஆணைதான் நீ கேட்பது. இது அறமல்ல, கொடுத்த வாக்கைத் தவறவிடுவதுதான் தர்மமா?" என்றாள் கைகேயி. இவ்வளவு மன்றாடியும் மனம் இரங்காததைக் கண்டு மன்னன் 'இனி இராமன் காடு போவதைத் தடுக்கவும் இயலாது; என் உயிர் பிரிவதையும் தடுக்க இயலாது' என்று உணர்ந்து அயர்வுற்றுக் கீழே வீழ்ந்தான். இதுவரை இனியவளாகப் பழகி வந்த இந்தக் கைகேயியிடம் இவ்வளவு கொடுமையும், அற்பத்தனமும் குடிகொண்டிருப்பதைக் கண்டு துயரம் கரைகாணாததாயிற்று; தரையிலே மனம் வெதும்பிப் புரள்கிறான்.

"கணவனோடு தானும் இறந்து போகும் பெண்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், கணவன் உயிரையே போக்கிடும் உன் போன்றவளை நான் பார்த்ததில்லை. பெண்மை குணங்கள் எதுவுமே

இல்லாத நீ! கணவனையே கொல்லத் துணிந்து விட்டாய். உன்னை நான் கொல்லாவிடினும், உலகத்தார் உன்னைக் கொன்று ஒழிப்பர். பெண்களுக்கே உரித்தான அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு எதுவும் இல்லாத நீ பெண்ணே அல்ல! நாணமில்லார் நங்கையாகார். உருவத்தால் பெண்ணாயினும் ஆண்பாலரே!" "உடல்வலி, படைவலி, மதிவன்மை ஆகிய எல்லாச் சிறப்பையும் பெற்ற அரசர் மற்றும் தேவர்களை வென்று, தசரதன் என்று பெயர் பெற்ற நான், ஒரு சாதாரணப் பெண்ணாலே, மனைவியாலே கேடுற்றான் எனும் பழிச் சொல்லுக்கு ஆளாகி விட்டேனே!" இப்படிப் பற்பலச் சொல்லி புலம்பினான் தசரதன்.

எதற்கும் இரங்காத கொடுமனக் கைகேயி "அரசே! பலபடியாகப் பேசவேண்டாம். நான் கேட்ட வரங்களைத் தவறாது கொடுத்ததாக மனதாரச் சொல். இல்லையேல் இப்போதே உயிர் விடுவேன்" என்றாள். இவளது கொடுஞ்சொல் கேட்ட மன்னன், இவள் இறந்து விடுவேன் என்கிறாளே என்று கருதி 'இந்த வரங்களைத் தந்தேன்! தந்தேன்!' என்றான். நான் இறந்து போய் விண்ணுலகை ஆள்வேன். ஆனால் நீ உன் மகனோடும் கூடி, வசை வெள்ளம் கூடி, பழியாகிய பெருவெள்ளத்தில் நீந்திக் கொண்டிரு!" என்று சொல்லி மயங்கி கீழே விழுந்தான். அரசன் வரங்களைக் கேட்டபடி கொடுத்துவிட்ட திருப்தியில் கைகேயி நிம்மதியாக உறங்கச் சென்றாள்.

10.10. கைகேயி இராமன் சந்திப்பு

மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. முடிசூட்டுவிழா கொண்டாட்டத்துக்கு நகரம் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. பன்னாட்டு அரசர்களும் வந்து குவியத் துவங்கிவிட்டார்கள். பட்டாபிஷேக மண்டபத்துக்கு வந்த வசிஷ்டர், தேவையான பொருட்களைக் கொண்டு வந்து சேர்த்து, நிகழ்ச்சிகளைத் தொடங்கத் தயாரானார். மன்னனைக் கூட்டிக்கொண்டு வர சுமந்திரன் கிளம்பிச் சென்றான். சக்கரவர்த்தி கைகேயியின் அரண்மனையில் இருப்பது அறிந்து, அங்கே சென்று தான் வந்த விவரத்தைக் கூறுகிறான். அதற்கு முன்பாக கைகேயி எதிர்ப்பட்டு, இராமனை உடனே இங்கு அழைத்து வருமாறு சுமந்திரனிடம் பணித்தாள். சுமந்திரன் அவள் இட்ட கட்டளையை சிரமேல் ஏற்று, இராமன் இருக்கும் மாளிகைக்குச் சென்று, இராமனைக் கண்டு, பட்டாபிஷேகத்திற்கு வந்திருக்கிற அனைவரும் காத்திருக்கிறார்கள். அதற்குள், உன் சிறிய அன்னை கைகேயி உன்னை அழைத்து வரும்படி பணித்திருக்கிறார்கள். விரைவில் வருகவெனக் கூறினார்.

இந்த உத்தரவைக் கேட்டதும் இராமன் எழுந்து அரங்கப் பெருமானைச் சென்று வணங்கிவிட்டு, இன்னிசை கீதங்களும்,

வாழ்த்தொலிகளும் முழங்க சுமந்திரனோடு புறப்பட்டான். இராமபிரான் தேரில் செல்வதை நகர வீதிகளில் இருபுறமும் திரண்டு நின்ற மக்கள் வாழ்த்தினார்கள். நேரே சபா மண்டபம் சென்று அங்கே மன்னன் காணப்படாமையினால், கைகேயியின் அரண்மனையைச் சென்றடைந்தான்.அரண்மனையுள் சென்ற இராமன் அங்கே மகிழ்ச்சியான சூழ்நிலை இல்லை என்பதை உணர்ந்தான். இவன் வரவை எதிர்நோக்கி தந்தையும் கைகேயியும் காத்திருக்கவில்லை. மனக் கலக்கத்தோடு அவர்கள் இருக்கும் இடம் நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினான்.

இராமன் வருவதைக் கண்ட கைகேயி, அவன் சென்று தசரதனைக் கண்டால் என்ன நேருமோ? அவன் வாயால் கட்டளைகளைச் சொல்வானோ? அதனால் நானே போய் முன்னதாக மன்னன் கட்டளைகளை அவனுக்குச் சொல்வேன் என்று சென்றாள். “மகனே! இராமா! உன் தந்தை என் மூலம் உனக்குத் தெரிவிக்கச் சொன்ன கட்டளையொன்று உண்டு. அதை நான் சொல்லலாமென்றால் சொல்லுகிறேன்” என்றாள் கைகேயி. அதற்கு இராமன் “தந்தை ஒரு கட்டளையிட அதைத் தாங்களே எனக்கு அறிவிப்பதானால், இதனினும் நற்பேறு வேறு எனக்கு உண்டோ? என்னைப் போல் மேம்பட்டவன் எவரும் உண்டோ? இது நான் செய்த தவப் பயனேயன்றி வேறென்ன? தந்தையும் தாயும் நீங்களே! அம்மா! கட்டளையிடுங்கள்” என்றான்.

“எந்தையே ஏவ, நீரே உரைசெய, இயைந்தது உண்டேல்
உய்ந்தனன் அடியேன், என்னிற் பிறந்தவர் உளரோ வாழி
வந்தது என் தவத்தின் ஆய பயன், மற்றொன்று உண்டோ
தந்தையும் தாயும் நீரே! தலை நின்றேன், பணிமின் என்றான்”.

கைகேயி, தனது கட்டளைகளை இராமனுக்கு தெரிவிக்கிறாள். ‘கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகை பரதனே ஆள, நீ போய் சடாமுடி தரித்துக் கொண்டு, தவங்களைச் செய்து, கானகம் சென்று, புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடி பதினான்கு ஆண்டுகள் சென்றபின் வா’ என்று அரசன் சொன்னான் என்றாள்.

“ஆழிசூழ் உலகமெல்லாம் பரதனே ஆள, நீ போய்
தாழிரு சடைகள் தாங்கித் தாங்கரும் தவம் மேற்கொண்டு
பூழிவெம் கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைகளாடி
ஏழிரெண்டு ஆண்டின் வா என்று இயம்பினன் அரசன் என்றாள்”.

இதனை நான் கூறவில்லை; உன் தந்தை அரசன் சொன்னான் என்று இராமனிடம் சாமர்த்தியமாக உரைக்கிறாள்.

“இப்பொழுது எம்மனோரால் இயம்புவது எளிதோ யாரும்

செப்பரும் குணத்து இராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்
ஒப்பதே முன்பு, பின்பு அவ்வாசகம் உணரக் கேட்ட
அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றதம்மா".

குறிப்புகள்

சக்கரவர்த்தி தசரதன் கட்டளை இட்ட காரணத்தினால் முடிசூட்டிக்கொள்ள இராமன் சம்மதித்தானேயன்றி, விரும்பி இந்த அரச பாரம் ஏற்க சம்மதிக்கவில்லை. எனவே இப்போது நாட்டை பரதனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, தான் வனம் சென்று தவம் மேற்கொண்டு, புண்ணிய நதிகளாடி பதினான்கு ஆண்டுகள் முடிந்தபின் வா என்று தந்தை ஆணையிட்டதாய், தாய் கூறியதும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைந்து வண்டியில் பூட்டப்பட்ட மாடு கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது போல உணர்ந்தான் இராமன். முன்பு உனக்கு மகுடம் என்றபோது அவன் முகம் எப்படியிருந்ததோ, அதுபோலவே மகுடம் உனக்கு இல்லை, பரதனுக்குத்தான், நீ பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் செய்து வரவேண்டும் என்று சொன்னபோதும் அதேபோல, அன்று மலர்ந்த செந்தாமரை மலர்போல ஒளியோடும், மலர்ச்சியோடும் இருந்தது.

"தாயே! மன்னனின் கட்டளை இல்லையென்றாலும், தங்கள் கட்டளையை நான் மறுப்பேனா? என் தம்பி பரதன் பெற்ற செல்வம் நான் பெற்றது போலவன்றோ? தங்கள் கட்டளையை சிரமேற்கொண்டேன். இப்பொழுதே கானகம் செல்கிறேன், தங்களிடம் விடைபெறுகிறேன்" என்றான் இராமன்.

"மன்னவன் பணி அன்றாகினும் நும் பணி மறுப்பனோ என்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ!
என் இனி உறுதி, அப்பால் இப்பணி தலைமேற்கொண்டேன்
மின்னொளிர் கானம் இன்றே போகின்றேன் விடையும் கொண்டேன்"

இராமன் இவ்வாறு கைகேயிடம் சொல்லிவிட்டு, அவளைத் தொழுது நமஸ்கரித்துவிட்டு, தன் தந்தை இருந்த திசை நோக்கி வணங்கி புறப்பட்டு நேரே தன்னைப் பெற்ற தாய் கோசலையின் மாளிகையைச் சென்றடைந்தான்.

10.11. கோசலையைச் சந்தித்த இராமன்

அங்கே கோசலை இராமனை முடிசூடிய கோலத்தில், அதற்குரிய குடை முதலான சிறப்புக்களுடன் தன் மாளிகைக்கு வருவான் என்று மகிழ்ச்சியோடு அவனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளுக்கு, இராமன் வெறும் கையனாய்ப் போய் நின்றதும், கோசலை அதிர்ச்சியுற்றாள். "வீசுகின்ற கவரி இல்லை; அரசனுக்குரிய வெண்கொற்ற குடையின்றி; தனி மனிதனாக, விதி இராமனை வழிநடத்திச் செல்லத், தர்மம் அவன் பின் வருத்ததுடன் பின்தொடரக், கோசலை முன் போய் நின்றான்.

“இராமா! என் கண்ணே! என்ன இது? உன் தலையில் மணிமுடி இல்லை; உன் உடல் மங்கல மஞ்சள் நீரால் நனைந்திருக்கவில்லை; என்று சொல்லிக்கொண்டே, தன் காலடியில் வீழ்ந்து வணங்கிய இராமனிடம் மனம் நெகிழ்ந்து, அவனை மனதார வாழ்த்திவிட்டு “ஏன் அப்பா! நீ முடிசூட்டிக் கொள்வதற்கு ஏதேனும் இடையூறு நேர்ந்துவிட்டதா?” என்கிறாள். நடந்தவற்றையெல்லாம் தன் தாயிடம் சொன்னால் அவள் மனம் உடைந்து போவாள் என்று கருதி இராமன் கைகளைக் கூப்பித் தன் தாயை கும்பிட்டு “அம்மா! உன் அன்பு மகன் குற்றமற்ற குணமுடைய பரதன் முடிசூடப் போகிறான் அம்மா!” என்றான். “அப்படியா? உன்னைக் காட்டிலும் நிறை குணங்கள் உடைய பரதன் நல்லவன்; முடிசூட பொருத்தமானவன். இருந்தாலும், மூத்தவன் இருக்க இளையவன் முடிசூடுவது நம் குலத்தில் இதுவரை இல்லையே, அதுதான் குறை” என்றாள் அந்த பெருந்தன்மையான தாய் கோசலை. “இராமா! மன்னர் கட்டளைப்படி பரதனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, அவனோடு ஒன்றுபட்டு பல்லூழி காலம் நலமாய் வாழ்வாயாக!” என்று வாழ்த்தினாள். தாயின் உரைகேட்டு மகிழ்ந்த இராமன் “அம்மா! நான் நன்னெறியில் உய்யும் பொருட்டு அரசன் எனக்கு இட்ட கட்டளை ஒன்றும் இருக்கிறது!” என்றான்.“அது என்ன கட்டளை இராமா?”“நான் பதினான்கு ஆண்டுகள் வனம் சென்று அங்கு வாழும் பெரும் தவசிகளோடு தங்கியிருந்து வரவேண்டும் என்றும் மன்னன் கட்டளை அம்மா!”

இதனைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் கோசலை பெரிதும் வருந்தினாள்; மயங்கினாள்; விம்மி அழுதாள்; விழுந்தாள்; சோகத்தின் எல்லைக்கே சென்றாள். பின் தெளிந்து எழுந்து “இராமா! இது என்ன வஞ்சகம்? நாடாளச் சொல்லி பின் அதை மாற்றி உன்னைக் காட்டுக்கு துரத்துவது கள்ளமன்றோ? நான் இனி உயிர் வாழ மாட்டேன்” என்றாள். “எல்லோரையும் காட்டிலும் உன்பால் பேரன்பு கொண்டு நீயே உயிர் எனக் கருதிய மன்னர் அதற்கு முற்றிலும் மாறாக உன்னைக் காட்டிற்கு அனுப்பும் வகையில் நீ ஏதேனும் தவறு செய்து விட்டாயோ இராமா?” என்றாள் கோசலை. “நான் அறங்களேயன்றி தீவினை எதையும் செய்தவள் அல்லவே! எனக்கு ஏன் இந்தத் துயரம்? கன்றைப் பிரிந்த பசுபோல கதறுகின்றேனே!” என்று புலம்புகிறாள். பிறகு இராமன் கோசலையிடம் பலவாறு எடுத்துச் சொல்லி ஆறுதல் கூறுகிறான்.

“இராமா! நீ வனம் செல்கிறாய் என்றதுமே, என் உயிர் போயிருக்க வேண்டும். அப்படிப் போகவில்லை. ஆனால் நீ போனபிறகு நான்

உயிரைத் தாங்கிக் கொண்டு இருப்பது இயலாத காரியம். எனவே என்னையும் உன்னுடன் காட்டுக்கு அழைத்துச் செல்" என்றாள்.

"தாயே! தந்தை என்னைப் பிரிந்த பிறகு மிகவும் துயரமடைவார் அல்லவா? அப்போது அவருக்கு ஆறுதல் கூறாமல் தாங்கள் என்னுடன் காட்டுக்கு வருவது என்பது முறையாகுமா?" என்றான் இராமன். இனி இராமனைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது என்று நன்கு உணர்ந்த பிறகு கோசலை, தசரதனை விட்டே சொல்லித் தடுத்துவிடலாம் என்று எண்ணமிட்டாள். பிறகு இராமன் சுமத்திரையிடம் சென்று விடைபெறச் சென்றான். கோசலை தன் கணவன் தசரதனைக் காண்பதற்காக கைகேயியின் அரண்மனைக்குச் சென்று அங்கு மன்னன் கிடந்த காட்சியைக் கண்டு மூர்ச்சையடைகிறாள். மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து கோசலை அழுது புலம்புகிறாள். அவளது அழுகுரல் அரண்மனையெங்கும் எதிரொலிக்கிறது.

10.12. சோகத்தில் மூழ்கிய சொர்க்கபுரி

அங்கே, ராஜ சபையில் இருந்த மக்கள் காதுகளிலெல்லாம் மங்கல ஒலிகள் கேட்க வேண்டிய நேரத்தில், இப்படியொரு அழுகுரல் அமங்கலமாய்க் கேட்கிறதே, அது என்னவென்று பார்த்து வர வசிஷ்டரை அனுப்புகின்றனர். கைகேயியின் அரண்மனைக்குச் சென்ற வசிஷ்ட முனிவர் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டார். கைகேயியிடம் நடந்தது என்னவென்று கேட்க, அவள் சிறிதும் கலக்கமின்றி குற்ற உணர்வு சிறிதுமின்றி நடந்ததைக் கூறி முடித்தாள்.

வசிஷ்டர் மன்னனை எழுப்பி தேற்றுகிறார். இனி கைகேயியிடம் சொல்லி மீண்டும் இராமனுக்கே அரசைத் தருமாறு கேட்கலாம் என்று ஆறுதலாகப் பேசுகிறார். தசரதன் சோகத்தில் இராமா! இராமா! என்று புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறான். ஒருக்கால் கைகேயி மனம் மாறி இராமனுக்கே நாட்டைக் கொடுத்தாலும் இராமன் அதை ஏற்றுக்கொள்வானா என்ற ஐயம் ஏற்படுகிறது. எனினும் முனிவர் வசிஷ்டரின் ஆலோசனையை கைகேயி ஏற்காமல் மன்னன் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றவில்லையானால் தான் உடனே உயிர்நீப்பேன் என்கிறாள். கோபம் கொண்ட வசிஷ்டர் கைகேயியை "நீ பெண் அல்ல, பேய்!" என்கிறார். தசரதன் குலகுருவான வசிஷ்டரிடம் "இராமன் கானகம் போய்விட்டானா?" என்று கேட்கிறான். கோபத்துடன் கைகேயியிடம் "இராமன் காட்டுக்குப் போய்விட்டால், நான் உயிர் தரியேன்" என்கிறான். இவ்வாறு பலவாறு கைகேயியிடம் சொன்ன பின்:

"இன்னே பலவும் பகர்வான் இரங்காதாளை நோக்கிச்
சொன்னேன் இன்றே, இவள் என் தாரமல்ல, துறந்தேன்

மன்னே ஆவான் வரும் அப்பரதன்தனையும் மகன் என்று
உன்னேன், முனிவா! அவனும் ஆகான் உரிமைக்கு என்றான்".

"முனிவரே! இனி இந்தக் கைகேயி என் மனைவியும் அல்லள்; அந்தப் பரதனை என் மகனாகக் கருதமாட்டேன்; அவன் இனி மகன் என்ற உரிமையில் செய்யவேண்டிய காரியங்களுக்கும் உரியவன் இல்லை" என்றான் தசரதன். பிறகு கோசலையைக் கண்டு மனம் வருந்திப் புலம்புகிறான். கோசலை கணவனைத் தேற்றுகிறாள். தசரதன் பழைய நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்லிச் சொல்லிப் புலம்புகிறான். கோசலை கணவனிடம் "இராமனைப் பிரிந்து தவிக்கும் என்னை நீங்களும் கைவிட்டுச் சென்றால் என் நிலை என்னவாகும் யோசித்தீர்களா?" என்று கேட்கிறாள். "கோசலை! என் உயிர் நீங்குவதற்குக் காரணமாக இந்த இராமனின் பிரிவு இருக்கும் என்று எனக்கு ஒரு சாபம் உண்டு. அந்த சாபம் எனக்கு ஏற்பட்ட வரலாற்றைச் சொல்கிறேன் கேள்!" என்று சொல்லத் தொடங்குகிறான் தசரதன்.

10.13. தசரதன் தன் முன் வரலாறு கூறல்

"ஒரு முறை நான் காட்டுக்கு வேட்டையாடச் சென்றிருந்தேன். அங்கே யானைகளும், சிங்கங்களும் நடமாடும் பகுதிக்குச் சென்று வேட்டைக்குத் தயாராக மறைந்து நின்றிருந்தேன். அப்படி மறைந்து இருக்கும்போது, சலபோசனன் எனும் சிறந்த முனிவனும் அவன் மனைவியும் பார்வை இழந்தவர்களாகத் தன் மகனே துணையாக அவனுடன் இருந்தார்கள். கண் இழந்த பெற்றோருக்குத் தண்ணீர் கொண்டு வரும் பொருட்டு ஒரு குறுகிய பாத்திரத்தில் நீரோடையில் அந்த மகன் நீர் மொள்ளும்போது உண்டான ஓசை, யானை நீர் அருந்தும் ஓசை போல இருந்ததால், மறைந்திருந்த நான், யானை என்று எண்ணி, ஒலி வந்த திசை நோக்கி அம்பைச் செலுத்திவிட்டேன். அந்த அம்பு நீர் மொண்டுகொண்டிருந்த இளம் பிரம்மச்சாரியின் மீது பாய்ந்துவிட்டது. அந்த இளைஞன் தரைமீது விழுந்து புலம்பினான். ஒலி வந்த திசை நோக்கி அம்பு விட்டேனே தவிர அங்கு இருந்தது யானையா மனிதனா என்று எனக்குத் தெரியாது. அவன் அலறி வீழ்ந்த பிறகுதான் ஓடிப் போய்ப் பார்த்தேன். அநியாயமாக இப்படி ஓர் இளைஞன் மீது அம்பு செலுத்திவிட்டோமே என்று மிகவும் வருந்தினேன்."

"கையிலிருந்த குடம் நழுவி கீழே விழுந்து கிடக்க, தரையில் கிடந்து புரளும் அந்த இளைஞனைக் கண்டதும், என் வில்லும் மனமும் சோர்ந்து விழ, அவன் அருகில் சென்று "இளைஞனே! நீ யார்?" என்று கேட்டேன். அதற்கு அவன் "நான் காசிப முனிவரின் வழியில் வந்த

சலபோசன் எனும் முனிவனின் மகன் சுரோசனன் என்றான்". "இரு கண்களிலும் பார்வை இழந்த எனது பெற்றோர்களுக்காக தண்ணீர் கொண்டு வரும் பொருட்டு இந்த ஓடைக்கு வந்தேன். நீ யானை என்று கருதி என்மீது அம்பு செலுத்திவிட்டாய். இது எனது விதிப்பயன்; அன்றி வேறு என்ன? நீ என்ன செய்வாய், வருந்தாதே என்று அந்த இளைஞன் சொன்னான்".

குறிப்புகள்

"என் பெற்றோர் தண்ணீர் வேட்கையால் தவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். எனவே நீ உடனே அவர்களுக்குத் தண்ணீர் கொண்டு போய்க் கொடுத்து, என் நிலைமையைக் கூறி, என் இறுதி நமஸ்காரங்களையும் அவர்களிடம் தெரிவித்துவிடு! என்றான் அவன். பிறகு உயிர் நீத்தான்". "மைந்தன் கேட்டுக் கொண்டபடி, அவன் பெற்றோருக்கு நீரையும், இறந்த மகனின் உடலையும் எடுத்துக் கொண்டு போய் அந்தப் பார்வை இழந்த பெற்றோர் இருக்குமிடம் சென்றேன். அவர்கள் என் காலடி ஓசை கேட்டுத் தனது மகன் என்று எண்ணி "குழந்தாய்! ஏன் இவ்வளவு தாமதம். உனக்கு ஏதேனும் சங்கடம் நேர்ந்ததோ என்று நாங்கள் மிகவும் வருந்தினோம். வா! மகனே, என் அருகில் வா! என்றான் அந்த கண்ணிழந்த தந்தை." "உடனே நான் ஓர் அரசன் என்றும், நடந்த வரலாற்றைக் கூறி முடித்தேன். அதைக் கேட்டு புத்திர சோகத்தால் அந்த பெற்றோர் துன்புற்று அழுதனர். கண் பார்வை இழந்த எங்களுக்குக் கண்போல இருந்த எங்கள் கண்மணி போய் விட்டானே. மகனே! உன்னைப் பிரிந்து நாங்கள் எப்படி வாழ்வோம்? நாங்களும் உன்னுடன் வந்தோம், என்று அலறினர்"."உங்கள் மகனைப் போல இருந்து, நான் தங்களுக்கு வேண்டுவன செய்வேன் என வேண்டிக் கொண்டேன். இனி எங்களுக்கு வாழ்வு தேவையில்லை. மன்னா! இனி எங்களைப் போலவே நீயும் உன் மகனைப் பிரிந்து, அந்த புத்திர சோகத்தில் உயிர் இழக்க வேண்டும் என்று சாபம் கொடுத்து விட்டான் அந்த முனிவன். கோசலை! அந்த முனிவனின் சாபம் நிறைவேறும் காலம் வந்துவிட்டது. இராமன் என்னை விட்டுப் பிரிதலும், அதனால் நான் உயிர் துறப்பதும் நிச்சயம்" என்றான் தசரதன்.

10.14. இலக்குவன் சினம் தனித்த இராமன்

உடனே வசிஷ்டர் புறப்பட்டுப் போய் சபா மண்டபத்தில் கூடியிருந்தவர்களுக்கு, இராமன் முடிசூட்டு விழா நின்றுவிட்டதையும், இராமன் வனம் செல்லப் போவதையும் தெரிவித்தார். நாட்டு மாந்தர் அனைவரும் வேதனையால் துயருற்று தவித்தனர். இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பிய தசரதன் செயலைக் குறை கூறினர். இராமபிரான் வனம்

செல்வது அறிந்து மக்கள் மட்டுமா வருந்தினார்கள்? இல்லை இல்லை. வளர்ப்புப் பிராணிகளும் வருந்தினவாம். அவ்வளவு உயிர்களும் ஆழ்ந்த துயரத்தில் வருந்தின.

இந்தச் செய்திகள் அனைத்தையும் கேள்விப்பட்ட இலக்குவன் சினம் கொண்டான். போர்க்கோலம் பூண்டான். இராமன் முடிசூடுவதற்குத் தடையாக உள்ளவர் எவராயினும், அவர்களைக் கொன்றொழிப்பேன். கைகேயியின் நோக்கம் நிறைவேற விடமாட்டேன். என்று எழுந்தான். இலக்குவன் எழுப்பிய வில்லின் நாணொலி கேட்டு இராமன் அங்கே வருகிறான். “தம்பி! கோபப்படாதே, நீ ஏனப்பா இப்போது கோபப் படுகிறாய்” என்று அவனை அமைதிப் படுத்த முனைகிறான். இலக்குவனுக்கு இராமன் பல நல்லுரைகளைக் கூறி அவன் கோபம் தணிவிக்கிறான். பிறகு இராமன், இலக்குவனுடன் சுமத்திரை இருக்குமிடம் செல்கிறான். அதுவரை நடந்தவை அனைத்தையும் கேட்ட சுமத்திரை வருத்தத்தில் ஆழ்ந்திருந்தாள். நல்வார்த்தைகள் கூறி இராமன் அவளைத் தேற்றுகிறான்.

பின்னர் ஏவல் மகளிர், தவசிகள் அணியவேண்டிய மரவுரி கொண்டு வர, அதனை இராமன் பெற்றுக் கொள்கிறான். உடனே இலக்குவன் தானும் இராமனுடன் வனம் செல்ல வேண்டுமென்று தன் தாய் சுமத்திரையிடம் கேட்கிறான். அதற்கு அந்தத் தாய் சொல்கிறாள். “இலக்ஷ்மணா! நீ உடனே புறப்படு. இனி இராமன் இருக்கும் இடம்தான் உனக்கு அயோத்தி. நீ இராமன் மனம் கோணாமல் நடந்து கொள். அவன் வனவாசம் முடிந்து நாடு திரும்பி வந்தால் நீயும் வா! அப்படி அவனுக்கு ஏதேனும் தீங்கு நேர்ந்தால் அவனுக்கு முன்பாக நீ இறந்து விடு!” என்றாள் அந்தப் புனிதமான தாய்.

10.15. இராமன் காட்டிற்குப் புறப்படல்

இராமனும் இலக்குவனும் பிறகு சுமத்திரையை வணங்கி, கன்றுகளைப் பிரிய நேர்ந்த பசுவைப் போல சுமத்திரை அழுது கண்ணீர் சிந்த, தத்தம் அரச உடைகளைக் களைந்துவிட்டு தாதியர் கொண்டு வந்த மரவுரிகளைத் தரித்துக் கொண்டு வெளியே புறப்பட்டார்கள். இலக்குவனும் தன்னைப் போலவே, மரவுரி தரித்த காட்சி கண்டு, இராமன் சொல்கிறான். “லக்ஷ்மணா! நான் கானகம் செல்வதால், கைகேயி நீங்கிய தாய்மார் இருவரும், தந்தையும் ஆறாத் துயரில் ஆழ்ந்துள்ளார்கள். நீ அவர்களோடு தங்கி இருந்தால் அவர்களுக்குச் சற்று ஆறுதலாக இருக்கும். எனக்காக நீ, அவர்களோடு தங்கியிருக்கக் கூடாதா?” என்று கேட்டான். இராமன் அவ்வாறு சொல்லவும், அன்பே உருவான இலக்குவன் தோள்கள் குலுங்க விம்மி அழுது, இராமனை நோக்கிக் சொல்கிறான்:

"அண்ணா! நான் உங்களுக்குச் செய்த தீமைதான் என்ன? நீர்நிலைகளில் நீர் இருந்தால் மீன்களும் அல்லியும் ஆம்பலும் இருக்கும்; பூமி இருந்தால்தான் அதன் மீதுள்ள ஜீவராசிகளும் இருக்கும். கோதண்டராமா! யார் இருந்தால் நானும் திருமகளாம் சீதாபிராட்டியும் உயிரோடு இருப்போம் என்பதை நீங்களே சொல்லி அருள வேண்டும்" என்றான். எது ஆதாரமோ, அது இன்றி அதன் சார்புப் பொருட்கள் இருப்பது எப்படி சாத்தியம்? என்பது இலக்குவன் கேள்வி.

"அண்ணா! வாய்மை காப்பவன் என்று உன்னை உலகோர் கூறிக்கொண்டிருக்க, உன்னைக் காட்டுக்கு அனுப்பி விட்டு இன்னும் நம் தந்தை தசரதச் சக்கரவர்த்தி உயிரோடு இருக்கிறார் அல்லவா? அவரது மகன்தானே நானும்; உங்களைப் பிரிந்து உயிரோடு இருப்பேன் என்று நினைத்தீர்கள் போலும்".

"முன்பு நான் சினம் கொண்டு எழுந்த போதெல்லாம், 'உன் சினம் நல்லதல்ல, அதனை முற்றிலும் தவிர்த்து விடு என்று நீங்கள் கட்டளையிட்டதைவிட, இப்போது என்னைத் தங்கள் உடன்வராது இருக்கச் சொல்வது மிகவும் கொடுமையானது" "ஐயனே! அரசச் செல்வமும் மற்ற பிற இன்பங்களும் ஒரு பொருட்டல்ல என்று கருதித் தாங்கள் அவற்றையெல்லாம் துறந்து சென்றாலும், என்னையும், சீதாபிராட்டியையும் 'கைதுடைத்து' விட்டுச் செல்வது பொருத்தமுடையதா?" என்கிறான் இலக்குவன்.

இலக்குவனுடைய உள்ளார்ந்த கனிந்த அன்பு மொழிகளைக் கேட்ட இராமபிரான் ஒன்றும் சொல்ல இயலாதவனாகிக் கண்களில் நீர் தாரை தாரையாகச் சொரியத் தம்பியின் முகத் தாமரையைப் பார்த்த வண்ணம் அமைதியாக நின்றான். அப்போது வசிஷ்டர் அங்கே வருகிறார். அவரை இருவரும் வணங்குகிறார்கள். மெய்ப்பொருளை உணரும் தன்மையுடைய வசிஷ்டர் அவ்விருவர் தோற்றத்தையும் கண்ட மாத்திரத்தில், அவர்களது நோக்கத்தை அறிந்து மனவேதனையடைந்து தன் வசம் இழந்தார். ஊழ்வினையை யாரே மாற்றவல்லார் என்று பெருமூச்செறிந்தார். சிந்தையும் செயலும் செப்பமுடைய இராமனுக்கு இந்த நிலை வர கைகேயி காரணம் என்பது புறத் தோற்றமேயன்றி, வேறு யாதோ காரணமும் இதில் இருக்க வேண்டும். அந்தக் காரணம் பின்னர் வெளிவரும் என்று வசிஷ்டர் நினைத்தார். எனினும் இராமனை நோக்கி "இராமா! நீ கானகம் சென்றுவிட்டால் தசரதன் உயிர் வாழ்தல் இயலாது" என்றார். "குருதேவா! மன்னவன் பணியை ஏற்று நடப்பது என் கடமை. அதனின்று நான் பிறழேன். மன்னனை ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறி

தேற்றுதல் குருதேவராகிய உங்கள் கடமையாகும். இவ்விரண்டு கடமைகளையும் நிறைவேற்றுதல்தான் முறை" என்றான் இராமன்.

"இராமா! வரம் என்ற பெயரால் கைகேயி கேட்டதற்கு "தருகிறேன்" என்று ஆராயாமல் உடன்பட்டதையன்றி "நீ வனம் போ" என்று மன்னன் தன் வாயால் உன்னைப் பணித்தானா? இல்லையே! எனவே, இது அவனது ஆணையல்ல" என்றார் வசிஷ்ட முனிவர். "தந்தை இயைந்ததாலேதானே தாய் என்னை ஏவினாள். நானும் உடன்பட்டு அவளுக்கு உறுதி கூறிவிட்டேன்; இவ்வளவும் அறிந்த தாங்கள் தந்தை வாயால் "போ" என்று கூறவில்லை என்றொரு போக்குக் காட்டி என்னைத் தடுப்பது, சகல சாஸ்திரங்களும் அறிந்த தங்களுக்கு முறையானதன்று" என்றான் இராமன். வசிஷ்டரால் ஒன்றும் பதில் கூறமுடியவில்லை. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகி நிலத்தில் விழ நின்றார். இராமனும் இலக்குவனும் அவரைத் தொழுது அரண்மனை வாயிலை நோக்கி நடந்தனர். குமரர் இருவரும் வீதியில் நடந்து செல்வதைக் கண்டு நகர மாந்தரும் பிறரும் பெரும் துயரமடைந்தனர். இராமன் வனம் புகுவதால் நன்மை அடையப்போகும் தேவர்களேகூட வருந்தி நின்றார்கள் என்றால் மற்றையோர் நிலை கேட்க வேண்டுமா?

10.16. கண்ணீர் விட்டுக் கதறிய மக்கள்

இராமனின் தவக்கோலம் கண்டு நகர மகளிர் கைகளால் கண்களில் அடித்துக் கொண்டு அழுதனர். நகர மாந்தர் பலர் துயரம் தாங்காமல் உயிரை விட்டனர். சிலர் மயங்கினர்; சிலர் விம்மி அழுதனர்; சிலர் கண்ணீர் வெள்ளத்தில் மூழ்கினர்; கூந்தல் தீப்பிடித்ததுபோல அலறி அழுதனர் சிலர். இராமன் முடிசூட்டிக்கொண்டு பவனி வருவான் என்று ஆவலோடு காத்திருந்த மக்கள், மாறான காட்சியைக் கண்டு 'ஐயோ! நம் கண்கள் குருடாகவில்லையே' என்று வருந்தினர். அயோத்தி நகரத்து மக்கள் மட்டுமா? இல்லை, ஐயறிவு, நாலறிவு உள்ள உயிரினங்களும்கூட துயரத்தால் துவண்டு போயின. ஊரும் மக்களும், மற்ற உயிரினங்களும் வருந்தி வாட, இருவரும் சீதை இருக்குமிடம் சென்றடைந்தனர்.

முடிசூட்டிக் கொண்டு மன்னனாய் இராமன் வருவான் என்று காத்துக் கொண்டிருந்த சீதை இவர்களது கோலம் கண்டு துணுக்குற்றாள். உடல் நடுங்க "இந்தத் துயரம் வந்து சேர என்ன காரணம்?" என்று உடல் நடுங்க கேட்டாள். "சீதா! பரதன் நாட்டை ஆளவும், நான் காடு செல்லவும் பெற்றோர் பணித்தனர். அதனைச் சிரமேல்கொண்டு நான் இன்றே கானகம் புறப்படுகிறேன். மீண்டு வருவேன். நீ இங்கே வருத்தப்படாமல் இரு" என்றான் இராமன். இந்தச் சொற்கள் சீதாபிராட்டியைப் பெரிதும் வருத்தின.

"தாய் தந்தை சொல்லை ஏற்றுத் தாங்கள் கானகம் செல்வது சரிதான். ஆனால் என்னை மட்டும் இங்கே இரு என்று சொல்வது என்ன நியாயம்? அதை நான் பொறேன்" என்றாள் சீதை. "உன் நன்மை கருதியே நான் இப்படிச் சொன்னேன் சீதா! கானகத்தில் நடக்கும் போது வெம்மையும், சிறு கற்கள் பாதத்தில் குத்தும் துன்பத்தையும் உன்னால் தாங்க முடியாது" என்றான் இராமன்.

அதற்கு சீதாபிராட்டி சொல்கிறாள் "நின் பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்காடு?". உன்னைப் பிரிவது என்பது எவ்வளவு கொடுமை, அதனினும் கொடுமையானதா கானகத்தில் வெப்பம் காலைச் சுடுவது என்கிறாள் சீதாபிராட்டி. இவளைக் கண்ணீர் கடலில் மிதக்க விட்டு எப்படிப் பிரிந்து செல்வது என்று இராமன் மனதில் குழப்பம் ஏற்படுகிறது. அப்போது சீதை உள்ளே சென்று தானும் மரவுரி தரித்து இராமன் முன்பாக வந்து நின்றாள். இராமனுடைய கையைத் தன் மெல்லிய கரத்தால் பற்றினாள். பிராட்டியின் இந்தச் செயலைக் கண்டோர் அனைவரும் மயங்கி விழுந்தனர். "நீ அவசரப்பட்டு துணிந்த செயல் உனக்கு மகிழ்ச்சி தருவதாயினும் எனக்குப் பெரும் துன்பம் தருகிறது" என்றான் இராமன். "காட்டு வாழ்க்கை துன்பம் தருவதுதான், நான் இல்லாவிட்டால் அ.்.து இன்பமாகி விடுமா?" என்றாள் சீதை. இராமபிரானால் ஒன்றும் பேச முடியவில்லை. மூவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டனர். "வரவுரியைத் தன் உடம்பில் சுற்றிக் கொண்டு திருமகள் பின்னே வர, வில் ஏந்திய கையனாய் இலக்குவன் முன்னால் செல்ல, கார்மேக வண்ணன் இராகவன் செல்லும் காட்சியைக் கண்ட அவ்வூராருக்கு உண்டான துன்பம் சொல்லும் தரமாமோ?"

"சீரை சுற்றித் திருமகள் பின் செல
மூரி விற்கை இளையவன் முன் செலக்
காரை ஒத்தவன் போம்படி கண்ட அவ்
வூரை உற்றதும் உணர்த்தவும் ஒண்ணுமோ?"

இந்தக் கோலத்தோடு கானகம் செல்லும் இவர்களைக் கண்ட அயோத்தி மாந்தர், இனி இவர்கள் வனம் புகும் எண்ணம் மாறாது என உணர்ந்து, இனி அழுது பயனில்லை, இவர்களுக்கு முன்பாக நாம் வனம் செல்வதே நன்று என்று எழுந்தனர். இம்மூவருடன் கோசலையும், சுமத்திரையும் பின்தொடர்ந்து செல்லத் தொடங்கினர். தன்னைத் தொடர்ந்து வந்த தாய்மார்களைத் தடுத்து நிறுத்தி "நீங்கள் என்னைப் பின் தொடர்வதை விட்டு, போய் அரசரைத் தேற்றுங்கள் என்றான் இராமன். பின்னர் இலக்குவன் முன்செல்ல, சீதை பின் தொடர நடந்து வந்த

இராமபிரான், சுமந்திரன் கொண்டு வந்து நிறுத்திய தேரில் ஏறிக் கொண்டனர். தேர் புறப்பட்டது.

10.17. நகரை விட்டு நீங்கிய நகரத்து மாந்தர்கள்

அங்கிருந்து புறப்பட்டு அயோத்தி நகரை நீங்கி இரண்டு யோஜனை தூரம் சென்றபிறகு ஒரு சோலையை அடைகின்றனர். அங்கு இருந்த முனிவர்களுடன் இவர்களும் தங்கினர். இராமனைத் தொடர்ந்து நகரத்து மாந்தர்கள் அனைவரும் வந்து சேர்ந்து, அந்தச் சோலையிலேயே தங்கினர். கூடியிருந்த மாந்தர் அனைவரும் ஊண் இன்றி, உறக்கம் துறந்து துயரத்தில் மூழ்கியிருந்தனர். அந்த நேரத்தில் இராமனும் சுமந்திரனும் மட்டும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

றஆகவேண்டும். அன்பு மிகுதியினால் நம்மோடு வந்திருக்கும் இந்த மக்களைத் திரும்ப அனுப்புவது எளிதான காரியமன்று. அப்படி அவர்களைத் திரும்ப அனுப்பாமல் நாம் தொடர்ந்து வனம் புகுவதும் நன்றன்று. ஆகையால் நீங்கள் இப்போதே ரதத்தை ஓட்டிக் கொண்டு நகரத்துக்குத் திரும்பிச் சென்று விடுங்கள். நீங்கள் ரதம் ஓட்டிச் சென்ற தடத்தைப் பார்த்து அவர்களும், நான் நாடு திரும்பிவிட்டேன் என்று ஊர் திரும்பி விடுவார்கள்" என்றான்.

இராமன் கூறிய ஆலோசனையை ஏற்று சுமந்திரர் புறப்படுமுன் இராமனிடம் "இராமா! தாங்கள் மூவரையும் காட்டில் கொண்டு விட்டு வந்ததாகப் போய் மற்றவர்களிடம் சொல்வேனோ, உடன் அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன் என்று சொல்வேனோ, என்ன சொல்வேன். இராமா! தங்களை இந்தக் காட்டில் விட்டுவிட்டு நான் மட்டும் நாடு திரும்பிச் சென்றால், என் அன்புக்கும், நட்புக்கும் என்ன பொருள்? நகரத்து மாந்தர்களும் மற்றைய அரசர்களும் உங்கள் பின்னால் வருகிறார்கள். எப்படியும் உங்களைத் திரும்ப அழைத்துக் கொண்டு வந்துவிடுவார்கள் என நம்பியிருக்கும் உங்கள் தந்தை, தாங்கள் வரவில்லை என்பது தெரிந்தால் உயிர் தரித்திருப்பாரா? அவருக்கு நானே எமன் ஆகவேண்டுமா?"

"கைகேயி உன்னை வனம் போகச் சொன்னதால், தசரதன் மரணப்படுக்கையில் இருக்கிறார். ஆயினும் உயிர் இன்னும் இருக்கிறது. நீங்கள் வனம் போய்விட்டதை நான் போய் சொன்னால், அவரது உயிர் பிரிந்துவிடும். அவரைக் கொன்ற பழி என்னைச் சேராதா?

எதற்கும் இராமன் இசைந்து வரவில்லை என்றதும் சுமந்திரன் அவன் அடியில் வீழ்ந்து புரண்டு மன்றாடுகிறான். பிறகு இராமன் சுமந்திரனைத் தூக்கி எடுத்து நிறுத்தி, ஆரத் தழுவிக் கொண்டு அழைத்துக் கொண்டு சென்று பேசுகிறான்.

10.18. சுமந்திரன் அயோத்தி திரும்புதல்

"துன்பம் எத்தகையவருக்கும் வரும் என்பதனைச் சிறந்த அறிவாளியான நீங்கள் அறியீரோ. இப்போது காடு செல்லும் துன்பம் வருகிறதே என்று, தெய்வமாய்க் கருதற்குரிய தந்தையின் சொல்லைச் தட்டி நடந்தால், நான் எய்தும் பழி சாதாரணமானதன்று என்பதும் உமக்குத் தெரியாதா? நீங்கள் என்னைக் காடு செல்லாது தவிர்ப்பது முறையில்லை" என்றான் இராமன். இப்படிப் பற்பல சொல்லி, தான் வனம் புகுவதே அறம் என்றும், இல்லையேல் பெரும்பழி தனக்கு வந்து சேரும் என்றும் இராமன் கூறுகிறான். நாடு திரும்பியபின் கைகேயியிடம் கோபப்படக்கூடாது என்றும், தம்பி பரதனிடம் மாறாத அருள் பாலித்து வரவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறான். செல்லும் சொல் வல்லானாகிய இராமபிரான் மீண்டும் ஏதும் சொல்வதற்கு இடமின்றித் தன் கட்டளையாகக் கூறியவற்றைக் கேட்ட சுமந்திரன், அதற்கு உடன்பட்டு அவர்களை வணங்கிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

குறிப்புகள்

சீதை சுமந்திரனிடம் "சக்கரவர்த்தியிடமும், மாமியரிடமும் என் வணக்கங்களைக் கூறுங்கள். என் தஉங்கையர்களிடம் நான் வளர்த்து வரும் பூனை, கிளி முதலான பறவைகளையும் பா. துகாத்து வரவேண்டுமாய்க் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும்" என்றாள். சீதை தான் கானகத்தில் படப்போகும் துயரங்களைப்பற்றி நினையாமல், அரண்மனையிலுள்ள புள் இனங்களுக்காக வருந்துகிறாரே என்று சுமந்திரன் வருந்தினான். இராமபிரான் தேற்றியும் துக்கம் தாங்காமால் சுமந்திரன் அழுதார்.இலக்குவன் கோபம் தணியவும், சுமந்திரன் இவர்களைப் பணிந்து, பின் தேர் நிறுத்தியிருந்த இடம் நோக்கிச் செல்கிறான்.சுமந்திரன் சென்றபின், இராமன் மற்ற இருவரோடும் புறப்பட்டான். சூரிய உதயத்துக்கு முன்பாக இரவிலேயே இரண்டு யோஜனை தூரம் நடந்தார்கள்.

இ∴து இங்ஙனமிருக்க, அயோத்தி நோக்கிப் புறப்பட்ட சுமந்திரன், அயோத்தி நகரையடைந்து இராமபிரான் கூறியவாறு முதலில் வசிஷ்டரைக் கண்டு நடந்தவற்றைக் கூறுகிறார். எல்லாவற்றையும் கேட்ட வசிஷ்டர் மிகவும் மனம் வருந்தினார். இனியும் தசரதன் உயிர் வாழ மாட்டான், முடிந்தனன் மன்னன்" என்கிறார்.வசிஷ்டர் "நான் எவ்வளவு எடுத்துச் சொல்லியும், தடுத்தும் கேளாமல் இராமன் வனம் போய் விட்டானே! விதியை யாரால் வெல்ல முடியும்! என்று வருந்திப் புலம்பினார்.

10.19. தசரதன் உயிர் விடல்

பின்னர் சுமந்திரனையும் அழைத்துக் கொண்டு தசரதன் அரண்மனைக்குச் சென்றார். தேர் வந்து நின்றதும் இராமன்தான் வந்து விட்டான் என்று

எண்ணிய தசரதன், அங்கே இராமனைக் காணாமல் சோர்ந்து போனான். தசரதன் சுமந்திரனை நோக்கி “இராமன் எங்கே இருக்கிறான்” என்று வினவினான். அவர் இராமன் இலக்குவனோடும், சீதையோடும் காட்டில் நெடுந்தொலைவில் உள்ளான் என்று சொல்லவும், தசரதன் உயிர் அவன் உடலைவிட்டுப் பிரிந்து போயிற்று. தசரத மன்னனின் உடலைவிட்டுப் பிரிந்து போன அவனது ஆவியை தேவர்கள் விமானத்தில் வைத்துத் தாங்கிச் சென்று மோட்ச லோகத்தில் சேர்த்தனர். மீண்டும் பிறப்பு இல்லாத உலகம் இந்த வீட்டுலகம்.தசரதன் உடலை சோதித்துப் பார்த்து அவனது உயிர் பிரிந்துவிட்டது என உணர்ந்த கோசலை சோகத்தால் துடிதுடித்து அழுதாள்; கதறினாள்.கதையின் இந்த இடத்தில் வான்மீகம் கூறுவது சற்று வித்தியாசமானது. இராமன் முதலானோர் வனம் புகுந்த செய்தி அறிந்து தசரதன் உயிர் பிரிகிறது. அதனை அறியாத அந்தப்புற மகளிரும் தேவியரும் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். மறுநாள் காலை மன்னன் துயில் எழாமை கண்டு அனைவரும் பதறி அழுகின்றனர். அவ்வழுகையொலி கேட்டு கோசலையும் சுமித்திரையும் விழித்து எழுந்து செய்தியறிந்து பதைபதைத்து அழுது புரண்டனர்.தசரதன் ஆவி பிரிந்ததறிந்த கோசலை அடைந்த மனவேதனை சொல்லும் தரமாமோ? பிரம்மன் முதலான உலகிலுள்ள எல்லாவற்றையும் படைத்த ஆதிமுதல்வனை மகனாகப் பெற பாக்கியம் செய்த அந்த கோசலை, தன் கணவன் உயிர் நீத்த துயரம் தாங்காமல், அமிர்தம் கிடைத்து அதனை இழந்தவள்போலவும், தன்னிடம் உருவான மாணிக்கத்தை இழந்த நாகம் போலவும், அருமையான தனது துணையை இழந்த அன்றில் பறவை போலவும் துயரக் கடலில் ஆழ்ந்தாள்.அங்குள்ள சூழ்நிலையைப் புரிந்து கொண்ட வசிஷ்டர் நன்கு சிந்தித்து இறுதிக் கடன் செய்ய வேண்டிய புதல்வர்கள் எவரும் அருகில் இல்லை. பரதன் வருமளவும் மன்னன் உடலை எண்ணெயில் இட்டு கெடாது காத்தல் வேண்டும் என்று சொல்லி அவ்வாறே செய்விக்க ஏற்பாடு செய்தான்.

தசரதனின் மற்ற மனைவிமார்கள் உடன்கட்டை ஏற எண்ணியும், இப்போது வேண்டாம் என்று அவர்களைத் தடுத்து அனுப்பினார். பிறகு பரதனை உடனே அழைத்து வர தூதர்களை அனுப்பி வைக்க ஏற்பாடு செய்தார். சிறந்த ஐந்து பேரைத் தேர்ந்தெடுத்து கேகய மன்னனுக்கும் பரதனுக்கும் பரிசுப் பொருட்கள் பலவற்றை அவர்களிடம் கொடுத்து, இராமன் வனம் சென்றதும், மன்னன் இறந்ததும் அங்கே தெரிவிக்காமல், முக்கிய பணி காரணமாக என்று சொல்லி பரதனை உடனே அழைத்து வர ஏற்பாடு செய்தார். அறிவில் சிறந்த மதியூகி அமைச்சர் செய்ய வேண்டிய முறையில் இந்தக் காரியங்களை வசிஷ்டர் செய்ததை

எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.இனி, வனத்தில் விட்டுவிட்டு வந்த இராமனது நிலைமையைச் சற்று பார்ப்போம். இராமனைப் பின்தொடர்ந்து சென்ற அயோத்தி நகர மாந்தரனைவரும் தூங்கி விழித்தெழுந்தவுடன் அங்கு இராமபிரானைக் காணாமல் துயருற்றனர். பின்னர் தேர்த்தடம் சென்ற பாதையோடு செல்லத் தொடங்கினார்கள். தேரின் தடம் அயோத்தி நோக்கிச் செல்கிறது என்றுணர்ந்து, இராமபிரான் நகரம் திரும்பிவிட்டான் எனக் கருதி மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர்.இராமன் ஊர் திரும்பிவிட்டான் என்ற எண்ணத்தில் மகிழ்ச்சியோடு நகரத்திற்குள் புகுந்த மக்களுக்கு முதலில் மன்னன் இறந்துபோன செய்தியும், இராமன் வனம் போய்விட்ட செய்தியும் கிடைத்தன. அளவற்ற துயரமுற்றனர்.

குறிப்புகள்

10.20. கங்கைக் கரையில் இராமன் குகனைச் சந்தித்தல்

அங்கே கானகத்தில் இராமன், இலக்குவன், சீதை மூவரும் கங்கையின் வடகரையை சென்றடைகின்றனர். அங்கு இருந்த முனிவர்களோடு தங்கி, அவர்களது உபசரிப்பை ஏற்றனர். அங்கே இவர்கள் கங்கை நதியில் நீராடி மகிழ்ந்தனர். இராமனின் திருவடி பட்ட மாத்திரத்தில் சகல பாவங்களும் நீங்குமெனின், அவன் மேனி முழுதும் கங்கையில் அமிழ்ந்து நீராடியதால், அந்த கங்கை நதியின் சிறப்பு அதிகமாயிற்று; கங்கை புனிதம் அடைந்தது.கங்கைக் கரையில் முனிவர்களோடு விருந்துண்டு தங்கியிருந்த தருணத்தில், அந்தக் காட்டில் வசிப்பவனும், கங்கை நதியில் படகோட்டும் உரிமை பெற்றவனுமான குகன் எனும் வேட்டுவ அரசன், தன் உற்றார், பரிவாரங்கள் புடைசூழ இராமன் வந்திருப்பதறிந்து, அவனைக் காண வந்து சேர்ந்தான்.

குகன் சிருங்கிபேரம் எனும் இடத்திற்கு அரசனாவான்.வாயிற்புறத்தில் பெரிய கூட்டம் எழுப்பும் ஓசை கேட்டு இலக்குவன் முனிவர்களோடு இராமன் பேசிக்கொண்டிருந்த ஆசிரமத்தின் வாயிலுக்கு வந்து என்னவென்று பார்க்கிறான். குகன் தன் பரிவாரங்கள் சூழ நிற்பது கண்டு நீங்கள் யார்? என்ன காரியமாக வந்திருக்கிறீர்கள் என்று வினவினான். அதற்கு குகன் “ஐயனே! நாவாய்களை இந்த கங்கை நதியில் ஓட்டும் வேட்டுவனான நான், இராமபிரான் கழல் சேவிக்க வந்தேன்” என்றான். இதனைக் கேட்ட இலக்குவன் “சற்று இருங்கள்’ என்று சொல்லி உள்ளே போய் இராமனிடம் “கொற்றவ! தாயினும் மிக நல்லவனான தூயவன் ஒருவன், இந்தக் கங்கை நதியில் படகு செலுத்துபவன், சிருங்கிபேரத்தின் மன்னன், குகன் என்பான் தங்கள் திருவடி சேவிக்க விரும்பி வந்திருக்கிறான்” என்று சொல்ல, இராகவன் “உடனே அவனை உள்ளே வரச் சொல்” என்கிறார். இலக்குவன் குகனிடம் வந்து உள்ளே வரச் சொல்லி அழைக்கிறான். உள்ளே

நுழைந்த குகன் கண்கள் களிக்கும்படி இராமனை தரிசனம் செய்து, மேனி வளைத்து, கைகளால் வாய் பொத்தி பணிவோடு நின்றான். இராமன் அவனை அமரும்படி சொல்லியும் குகன் அமரவில்லை. “ஐயனே! தேவரீர் அமுது செய்தருளும்படி தங்களுக்காகத் தேர்ந்தெடுத்த தேனும், மீனும் இங்குக் கொண்டு வந்தேன், தாங்கள் தயைகூர்ந்து அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டு அமுது செய்தருள வேண்டும்” என்றான். புன்சிரிப்போடு இராமன் முனிவர்களை நோக்கினான். தவவொழுக்கம் பூண்ட நான் உண்ணுதற்கு முடியாதவற்றைக் கொணர்ந்த அவன் வெள்ளை உள்ளத்தையும் மிகுதியான அன்பையும் எண்ணி இராமன் நெகிழ்கிறான். “உள்ளார்ந்த அன்போடு நீ கொணர்ந்த இவற்றை நாம் உண்டதாகவே எண்ணிக்கொள்” என்றான். நாங்கள் இன்றிரவு இங்கே தங்கி நாளை விடியற்காலை கங்கையைக் கடந்து அப்பால் செல்ல நினைக்கிறோம். நீ இப்போது உனது பரிவாரங்களோடு ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்று நாளைக் காலையில் படகுடன் இங்கு வந்து சேர்வாயாக!” என்றான்.

தவக்கோலம் பூண்டிருந்த இராமனைப் பார்த்து குகன் துயரமடைந்து “ஐயனே! தங்களைப் பிரிந்து செல்ல என் மனம் இடம் தருவதில்லை. நான் தங்களுடனே இங்கேயே தங்கிவிடுகிறேன்” என்றான்.அதுகேட்ட இராமன் “அப்படியாயின் நீயும் இன்று எங்களோடு இருக்கலாம்” என அனுமதித்தான். உடனே குகன் தன் சேனையை அழைத்து காட்டு மிருகங்கள் அங்கிருப்பவர்களைத் துன்புறுத்தாதவாறு காத்திட அந்தத் தவப் பள்ளியைச் சுற்றி காவல் இருக்குமாறு பணித்துவிட்டுத் தானும் காவலுக்கு நின்றான். “தாங்கள் திருநகர் நீங்கி அயோத்தியைவிட்டு வனம் புகுவதற்கு என்ன காரணம்” என குகன் வினவ இலக்குவன் நடந்த வரலாற்றை அவனுக்கு உரைக்கிறான். அதைக் கேட்டு குகன் மிகவும் வருந்தி இராமன்பால் மேலும் பக்தி கொண்டான். அன்றிரவு இராமனும் சீதையும் நாணல்களை விரித்து அதில் படுத்தனர். இளையபெருமாள் இரவு முழுவதும் கண் துஞ்சாமல் வில் ஏந்திய கையனாய் காவல் இருந்தான். இதையெல்லாம் குகனும் கண்விழித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பொழுது விடிந்தது. இராமன் எழுந்து கடமைகளையெல்லாம் முடித்து, அங்கிருந்து புறப்பட விரைந்து சென்று “படகினைக் கொண்டு வா” என்று குகனைப் பணித்தான். அப்போது இராமபிரானைப் பிரிய மனமில்லாத குகன், அவன் கங்கையைக் கடந்தபின் அங்கு தங்காது சென்றுவிடக் கூடுமென எண்ணி, அவன் தன்னோடு தம் ஊரிலேயே தங்கிவிட வேண்டுமென்று இறைஞ்சுகிறான்.

10.21. இராமன் கங்கையைக் கடத்தல்

குகனது அன்பினை உணர்ந்த இராமன் அவனிடம் மிக்க கருணையோடு தான் மீண்டும் வரும்போது வந்து தங்கிச் செல்வதாகக் கூறுகிறான். குகன் கொண்டுவந்த படகில் மூவரும் ஏறி கங்கையைக் கடக்கின்றனர். அக்கரை சென்றபின் இராமனைப் பிரிய மனமின்றி குகன் மறுபடி தன் ஆசையைக் கூறுகிறான். அன்போடு அதனை மறுத்த இராமன் குகன்பால் கொண்ட அன்பால், "தம்பி! குகா! நாங்கள் சகோதரர்கள் நால்வர்தான் இருந்தோம். இப்போது உன்னோடும் கூட ஐவரானோம் என்று சொல்லி விடைபெற்றுச் செல்கிறான். பிறகு மூவரும் கங்கைக் கரையின் தென்பகுதியில் தெற்கு நோக்கிப் பயணம் செல்கின்றனர். வழிநடந்து செல்லுகையில் சூரிய அஸ்தமன காலத்தில் ஓர் ஆசிரமத்தைக் காண்கின்றனர். அந்த ஆசிரமத்தில் வசித்து வந்து பரத்வாஜ முனிவர் இவர்களை வரவேற்று உபசரித்தார். அவர் இராமனைத் தழுவிக்கொண்டு விம்மி, அவன் வனவாசம் செய்ய வந்த விவரத்தைக் கேட்கிறார். நடந்தவற்றை இராமன் சொல்ல, முனிவர் வருத்தமடைகிறார். பிறகு முனிவர் இராமனைத் தன்னுடனேயே தங்கிவிடுமாறு வேண்டுகிறார்.இந்த இடம் அயோத்திக்கு மிக அருகில் உள்ளது. கோசல நாட்டு மக்கள் இந்த இடத்துக்கு வந்து கூடுவார்கள். அது உங்களைப் போன்ற முனிவர்களுக்கெல்லாம் இடையூறாக இருக்கும். எனவே, தான் தொடர்ந்து வனத்துக்குள் செல்வதே முறை என்றான். உடனே பரத்வாஜ முனிவர் சித்திரகூட மலையின் பெருமைகளையெல்லாம் கூறி அங்கேதான் அவர்கள் தங்க சிறந்த இடம் என்று கூறுகிறார். மூவரும் அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு யமுனா நதிக் கரையை அடைகின்றனர். அங்கே கிடைத்த மூங்கிற்கழிகளை, ஒத்த அளவாகத் துண்டித்து மாணையெனும் காட்டுக் கொடியைக் கயிறாகக் கொண்டு தெப்பமொன்று கட்டி, அதில் ஏறி யமுனையாற்றைக் கடக்கின்றனர்.

குறிப்புகள்

10.22. சித்திரகூட மலையின் எழில்

இராமனையும், சீதையையும் படகில் இருத்தி இலக்குவன் அதைத் தள்ளிக் கொண்டு நீந்திக் கடக்கிறான். பிறகு நெடுந்தூரம் பயணம் செய்து ஒரு பாலைநிலத்தை அடைந்தனர். இராமன் வருகையால் அந்த பாலைநிலம் குளிர்ந்து நீர்வளம் உள்ள இடமாக ஆயிற்று. பிறகு அவர்கள் அவ்விடத்தைக் கடந்து சித்திரகூட மலையைக் கண்டனர். இயற்கை வளங்கள் நிரம்பிக் கிடக்கும் அந்த சித்திரகூடக் காட்சிகளையெல்லாம் இராமன் சீதாபிராட்டிக்குக் காட்டுகிறார். அங்கே மேகங்கள் யானைகளைப் போல வித்தியாசமின்றி தோன்றும் காட்சிகளையும், மரகத பச்சையொளி சூரியன் தேரில் பூட்டிய குதிரைகள்

போலவும், மூங்கில் புதரில் சிக்கிய பாம்பின் உரித்த தோல்கள் மாளிகைமீதில் பறக்கும் கொடிகள் போல ஆடியதும், மலைச் சிகரங்கள், அருவிகள், பசுமையான சோலைகள், களிறுகள் சூல்கொண்ட பிடிகளுக்குத் தேன் கொடுக்கும் காட்சிகள், கடுவன்களும் மந்திகளும் தாவி விளையாடும் காட்சிகள், கொடிச்சியர் கவண் வீசும் காட்சிகள், நீர் வற்றிய காட்டாறுகள், கற்பக மலர்கள், அசுணப் பறவைகள் பாடல் கேட்டுத் துயிலும் காட்சிகள், அருவி நீரின் நறுமணம் இப்படி மாறி மாறித் தோன்றும் காட்சிகளையெல்லாம் இராமன் சீதைக்குக் காட்டி மகிழ்கிறார். பின்னர் அவ்விருவரும் கண்மூடி தியானத்தில் அமர்ந்து பின் இலக்குவன் அமைத்த ஒரு பர்ணசாலையில் தங்குகின்றனர். இங்கே இலக்குவன் மூங்கில்களை அளவாக வெட்டி, அதனை நட்டு அதன்மேல் வரிச்சுக் கோல்களை பரப்பி, உலர்ந்த தேக்கு இலைகளால் கூரை அமைத்து, அதன் மேல் நாணற் புற்களைப் பரப்பி, நாற்புறமும் மூங்கில் கால்களை நெறுக்கமாக நாட்டி அதன் மேல் மண் பூசிச் சுவர் அமைத்த வகையினை விவரமாகக் கூறுகிறார் கம்பர். உலகெலாம் படைக்கும் பெருமையுடைய இராமன் ஒரு சிறு குடிலில் குடி புகுந்தான். இலக்குவனுக்குத், தான் துன்பம் தருவதாக இராமன் கூற, இலக்குவன் இது தனக்குத் துன்பமன்று என்றும், இராமன் இப்படி காட்டில் ஒரு குடிலில் இருக்கும்படி ஆயிற்றே என்பதுதான் தனது துயரம் என்றும் கூறினான்.

10.23. கேகய நாட்டில் பரதன்

வசிஷ்ட முனிவர் பரதனை அழைத்து வரும்படி அனுப்பிய தூதர்கள் விரைந்து சென்று இரவு பகலாகப் பயணம் செய்து கேகய நாடு சென்றடைந்தனர். வந்த தூதர்களை வரவேற்ற பரதன், தன் தந்தை தீதின்றி நலமாக இருக்கிறாரா எனக் கேட்டான். அதற்கு அந்த தூதர்கள் தந்தை “வலியன்” (நன்றாக இருக்கிறான்) என பதில் சொல்லுகிறார்கள். என் அண்ணா இராமன் இளவல் இலக்குவனுடன் நலம்தானே? எனக் கேட்கிறான். ஆம் என அவர்கள் கூற தலைமேல் கரம் குவித்து அவர்களை மானசீகமாக வணங்குகிறான் பரதன். பிறகு அனைவரது நலனையும் கேட்டறிந்தபின் அவர்கள் கொணர்ந்த திருமுகத்தை வாங்கினான். தந்தையின் திருமுகமாதலால் அதனை மரியாதையோடு வாங்கி எழுந்து நின்று தலைமேற் கொண்டான். பின்னர் பரதன் தனது சேனை மற்றும் பரிவாரங்களுடன் அயோத்திக்குப் புறப்படுகிறான். நெடுந்தூரம் பயணம் செய்து கோசல நாட்டின் எல்லையை அடைகிறான். ஏழு நாட்கள் பயணம் செய்து இந்த தூரத்தைக் கடக்கிறான்.

எழுச்சியும், துள்ளலும், மகிழ்ச்சியும் தாண்டவமாடிய கோசல நாடு துயரத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது. மக்கள் துன்பக்கடலில் ஆழ்ந்து இருப்பதைக்

கண்டான். எங்கு நோக்கினும் துயரக் காட்சிகள். வயலில் நெற்கதிர்கள் தலைசாய்ந்து மணிகள் உத்ர்ந்து கிடந்தன, பெண்கள் தம் தொழிலில் நாட்டமின்றி ஊடலில் இருந்தனர், இப்படி நாடு களை இழந்து பிணம்போல காட்சிதந்தது.

10.24. அயோத்தியின் கண்டதிர்ந்த பரதன்

குறிப்புகள்

நாட்டின் அவல நிலை கண்டு பரதன் இங்கு ஏதோ பெருந்தீங்கு நிகழ்ந்திருக்கிறது என்று உணர்ந்து கொண்டான். அப்படி என்ன நிகழ்ந்தது என்பதை அறிந்து கொள்ளும் ஆவலில் தேரினை விரைந்து செலுத்தச் செய்தான். நகரின் பெருவாயிலை அடைகிறான். அங்கே மதிலிலும் மாளிகைகளிலும் வானளாவப் பறந்து கொண்டிருக்கும் கொடிகளைக் காணவில்லை. நகரத்தில் இரப்போர்க்கு வழங்கும் கொடைகள் நடைபெறவில்லை. மங்கலம் பாடுவோர் கூத்தர் முதலானோர் பரிசு பெற்றுச் செல்லும் காட்சிகளைக் காணவில்லை. அந்தணர்கள் பரிசு பெற்றுச் செல்லும் காட்சிகள் காணப்படவில்லை. யாழ் இசையும் மாந்தர் ஆடும் சிலம்பின் ஓசையும் கேட்கவில்லை. வீதிகள் அரவமின்றி வெரிச்சோடிக் கிடந்தன. பாழ்பட்ட பகைவர் ஊர் போலவும், திருமாலும் திருமகளும் நீங்கிய பொலிவிழந்த பாற்கடல் போலவும் அயோத்தி வறிதாகிப் போனது. பரதனது தேர் வேகமாகச் சென்று அரசனது மாளிகையை அடந்தது. தந்தையை எங்கும் காணாமல், தந்தை இறந்திருக்கக்கூடுமோ என்று அச்சம் தோன்றியது. உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென வேகமாகப் புறப்பட்ட பரதனிடம் கைகேயி அனுப்பிய தூதர்கள் வந்து “உன் தாயார் உன்னை உடனே பார்க்க விரும்புகிறார்கள்” என்ற செய்தியைக் கூறினார்கள். வந்து வணங்கிய பரதனைக் கைகேயி தழுவிக் கொண்டாள். பின் தன் பிறந்த வீட்டினரின் நலம் வினவ, சுருக்கமாக விடையளித்தான் “தீதிலர்” என்று. தந்தையை எங்கு தேடியும் காணவில்லையே, தந்தை எங்கே? என்றான் பரதன். தந்தை எங்கே என்றவுடன் மனம் கலங்க வேண்டிய கைகேயி சற்றும் வருத்தமின்றி அவர் இறந்த செய்தியைச் சொல்லி நீயும் வருந்தாதே என்றாள்.

10.25. கைகேயியைப் பழித்த பரதன்

தந்தையைக் காணாது ஏங்கித் தவித்த பரதனுக்கு, கைகேயியின் சொற்கள் பேரிடியென தாக்கி மயங்கி தரையில் சாய்ந்தான். துயரத்தால் தாக்குண்ட பரதன் தன் தாயிடம் “பிறர் சொல்ல அஞ்சும் செய்தியை நீ வாய் கூசாமல் சொல்கிறாயே! உன்னிலும் கொடியவள் உலகில் உண்டோ?” என்றான். தந்தை போய்விட்டான், இனி அவனை நினைந்து புலம்புவதில் பயனில்லை. இராமனைக் கண்டு தரிசித்து அதனால் மன

ஆறுதல் பெறலாம் என்று எண்ணி "என் அண்ணா இராமனை தரிசிக்க வேண்டும். அவர் எங்கே?" என்றான்.

சிறிதுகூட வருத்தமின்றி கைகேயி சொன்னாள்: "இராமன் தம்பியோடும் தேவியோடும் கானகத்தில் உள்ளான்" என்று. இதனைக் கேட்ட பரதன் தீயை உண்டவன் போல ஆனான். இராமபிரான் வனம் போனான் என்றால் என்ன காரணமாக இருக்கும். குரு துரோகம், தெய்வக் குற்றம் இவற்றில் எது காரணமாக இருக்கும் என்றி மதி மயங்கினான். பிறர்க்குத் தீங்கு எண்ணாத மனத்தினன் இராமன். அப்படியிருக்க அவன் வனம் போகக் காரணமென்ன என்றான் பரதன். சக்கரவர்த்தி உயிருடன் இருக்கும் போதே இராமன் காட்டுக்குப் போய்விட்டான் என்று பதில் கூறினாள் கைகேயி. ஏன் அப்படி நடந்தது? என்றான் பரதன். "நான் உன் தந்தையிடம் இரு வரங்களைக் கேட்டேன். அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு, ஒரு வரத்தினால் இராமனை காட்டுக்குப் போகச் செய்தேன். மற்றொரு வரத்தினால் நாடு உனக்கு உரியது என்று ஆக்கினேன். அதை பொறுக்க மாட்டாமல், உன் தந்தை, தனது உயிரை நீக்கினான்" என்றாள். காதுகளில் தீ புகுந்தது போல இந்தச் சொற்களைக் கேட்ட பரதன் செவிகளைப் பொத்திக் கொண்டான். கைகேயி சொன்ன சொற்கள் பரதனின் செவி புகுந்ததும் அவன் கன்னங்கள் சினத்தால் துடித்தன; மயிர்க்கால்கள் தீ உமிழ்ந்தன; புகை சூழ்ந்தது; வாய் மடித்துக் கரங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதி அறைந்தன; சினத்தீ பரதனை முழுவதுமாய் ஆட்கொள்ள வானவரும், அவுணர்களும் அஞ்சினர்; துஞ்சினர்; திசை யானைகள் மருண்டன; சூரியனும் திசை மாறினான்; கடும் சின காலனும் கண்களை மூடிக் கொண்டான். "உன் கொடிய சூழ்ச்சியால் என் தந்தை மாண்டு போனான்; அண்ணா இராமன் பெரும் தவம் மேற்கொண்டான். இதைக் கேட்ட பிறகும் உன் வாயை கிழிக்காமல் இருக்கிறேனே! பாவத்தால் நீ பெற்ற இந்த ராஜ்யத்தை நான் ஆண்டவனாகவே ஆகிவிட்டேனே!" "முதலில் உணராது தவறு செய்திருந்தாலும், அதன் வினை தெரிந்த பிறகு நீ மாண்டுபோயிருக்க வேண்டும். அஃதின்றி இன்னும் நீ உயிரோடு இருக்கிறாயே! உன்னைக் கொன்றுவிட நினைக்கிறேன். ஆனால் அந்த தாயினும் நல்ல இராமன் என் மீது கோபப்படுவானே என்று தயங்குகிறேன்". "சூரிய குலத்தில் தோன்றிய நான், தாயின் தகாத சூழ்ச்சியால் கிடைத்த அரசை பெற்றேன் என்று பிற்காலத்தில் பழி ஏற்கும்படி செய்து விட்டாயே! நீ செய்த கொடிய செயலால் ஒருவர் (தசரதன்) மாளவும், வனம் போய் மீண்டுவர ஒரு வீரன் (இராமன்) இருக்கவும், நீ விரும்பிய இந்த நாட்டை நான் (பரதன்) ஆளவும்

செய்தாயென்றால் இது நல்ல தர்மம் தான்!" என்று இகழ்ச்சியாகக் கூறினான் பரதன்.

குறிப்புகள்

"உன் செயலால், உனக்கோ, எனக்கோ, நாட்டுக்கோ நல்லது ஒன்றும் இல்லை. தர்மம் கெட்டது, பழி சேர்ந்தது; நாட்டுக்குத் துன்பம் நேர்ந்தது. உனக்கு இந்த சூழ்ச்சியைச் சொன்னது யார்? எனக்கு இந்த அரசும் வேண்டாம், இந்தப் பழியும் வேண்டாம்." "நான் நேரடியாகச் செய்யாமல், உன் மூலமாக இத்தீச் செயல்களைச் செய்ததாகத்தான் உலகத்தார் சொல்லுவார்கள். "எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவாவேன்" என்று நீ குற்றமும் பழியும் அற்றவளாகி விடுவாய்! ஆனால் எனக்கு நேர்ந்த பழியை மாற்ற முடியாது. உன்னைக்கூட நல்லவளாக்கி விட்டேன் நான்" என்று பரதன் நொந்து கொள்கிறான்.

"எனக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட இந்தப் பழிக்கு அஞ்சி நான் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதைக் காட்டிலும், உயிரோடு இருந்து நான் குற்றமற்றவன் என்பதை இந்த உலகுக்குத் தெரியச் செய்வதே மேல் என்று எண்ணுகிறேன். அப்படி நான் பழியிலிருந்து விடுபடுவேனானால், நீதான் காரணம் என்று உலகம் அறிந்து கொண்டு உன்னை இகழும். நஞ்சு, உண்டவரைக் கொல்லும், நீ செய்த பழி உன்னைக் கொல்லத்தான் போகிறது".

"பிறர் நினைக்கக்கூட அஞ்சுகின்ற கொடுமையான செயலைக் கூசாமல் செய்துவிட்ட பெரும் பாவி நீ! உன் பாவ வயிற்றில் பிறந்து விட்டதால், அந்தப் பாவம் என்னையுமல்லவா தொடரும். அதனால் நான் செய்யாத பிழைக்கு நானே காரணம் போலவும், அதனால் மனம் வருந்தி துன்புறும் நிலைக்கு ஆளாகிவிட்டேன்! இந்தப் பழி நீங்கவேண்டுமானால் நீ இராமனுக்கு அளித்த தவ வாழ்க்கையை நானே மேற்கொள்ளுகிறேன். இது யாருக்காகவும் அல்ல, தர்மத்துக்காகச் செய்கிறேன்". "எனக்கு நன்மை தருவது தவம் என்று சொன்னேன். உனக்கு நன்மை தருவது எது தெரியுமா? நீ உயிர்துறத்தலே நன்று. அதுதான் நியாயம். நீ உயிர் துறந்தால் கைகேயி சுய உணர்வு இல்லாமல் தவறு செய்து விட்டாள், அது தவறு என்பது உணர்ந்ததும் உயிரை விட்டு விட்டாள்; அவள் குற்றமற்றவள் என்ற புகழையாவது நீ பெறுவாய். அதனால் உனது பாவங்களும் தீர்ந்து போகும்" என்றான் பரதன். எவ்வளவு எடுத்துக் கூறியும் கைகேயி மனம் மாறாதது கண்டு பரதன், இனி இங்கிருப்பதில் பயனில்லை. எல்லா துன்பங்களையும் நீக்கி இதமளிக்க வல்லவள் கௌசல்யா தேவிதான். அந்த அன்னையைச் சென்று காண்கிறேன் என்று புறப்பட்டான்.

10.26. கோசலையைக் கண்ட பரதன்

கோசலையைக் கண்ட பரதன் அடியற்ற மரம்போல அவள் திருவடிகளில் வீழ்ந்து, அவற்றைப் பற்றிக் கொண்டு புலம்புகிறான். துயரம் மிகுந்து எழ சிறிது நேரம் பேசமுடியாமல் திணறியபின் பேசுகிறான். “அம்மா! எந்தை எவ்வுலகில் உள்ளார்? என் அண்ணா இராமன் எங்கிருக்கிறார். இந்த நிலையைக் காணவா நான் தனியனாய் இங்கு வந்து சேர்ந்தேன். என் மனத்துயருக்கு பதில் சொல்லுங்கள் அம்மா!” என்றான். கோசலையைக் கண்டதும் அவன் துயரம் அதிகரித்து தரையில் புரண்டு அழுகிறான். “இந்தக் கொடுமையைச் செய்தவர்கள் தம் குலத்தோடு அழிந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர்கள் அழியவில்லையே. இவற்றிற்குக் காரணமான கொடியவள் கைகேயியின் வயிற்றில் பிறந்தேனல்லவா? நான்தான் வஞ்சகன். எனவே அதைச் சொல்லவும் எனக்கு அருகதை இல்லை. இந்தத் துயரம் நீங்க வேண்டுமானால், நான் இறந்து ஒழிதல் ஒன்றே வழியாகும்”.

“இதுவரை பழிபாவம் செய்து கெட்ட பெயர் பெற்றவர் ஒருவரேனும் நம் குலத்தில் உதிக்கவில்லை. நான் வந்து பிறந்தேனே பழிகாரனாக! நாட்டை முன்பு காத்து வந்தவரும் இனிக் காக்கும் உரிமை பெற்றவரும் நாட்டில் இல்லாமல் போய்விட்டார்களே! நாடு கண்களை இழந்து தவிக்கிறதே; இந்த நாடு இந்த நிலையை அடையலாகுமோ?” என்று பரதன் புலம்புகிறான். இதனை கோசலை கேட்டாள். உயர்குடிப் பிறப்பும் அதற்கேற்ற பொறுமை, கற்பு நெறி முதலான சீரிய குணங்களைப் பெற்றவளல்லவா கோசலை. பரதனுடைய மனநிலையை நன்கு புரிந்து கொண்டாள். அவனது தாய் கைகேயியின் சூழ்ச்சியில் அவனுக்கும் பங்கு இருக்குமோ என முன்பு கருதியிருந்தமையால் ஏற்பட்ட கோபம் மாறி, மனம் நெகிழ்ந்து அவனைப் பார்த்துச் சொல்கிறாள். “தாயே! கைகேயி செய்த சூழ்ச்சி எனக்கு முன்பே தெரிந்திருக்குமானால் நான் நரகத்துக்குப் போவேன். எப்படி தெரியுமா? தர்மம் கெடும்படி தீய வழியில் செல்பவனும், இரக்கமற்ற கல்மனம் படைத்தவனும், மாற்றான் மனைவி மீது காமம் கொண்டு அவள் வாயிலில் காத்துக் கிடப்பவனும், காரணமின்றி பிறர் மீது கோபப்படுபவனும், கொடுமை செய்து உயிர்களைப் பறிப்பவனும், தவசிகளுக்குக் கடுந்துன்பம் விளைவித்தவனும் எந்த நரகத்துக்குப் போவார்களோ அந்த நரகத்துக்கு நான் போவேன்”.

”என் தாயின் சூழ்ச்சி எனக்கு முன்பே தெரிந்திருக்குமாயின் ஐம்பெரும் பாவங்களான அரசன், ஆசிரியர், தாய், தந்தை, தமையன் ஆகியோரையும் பெண்களையும் வாளால் கொன்றவன், அரசனுக்குச் சேரவேண்டிய பொருட்களை வஞ்சனையால் கவர்ந்தவன், போரில்

எதிரியிடம் தோற்று புறம் காட்டி ஓடிவந்தவன், பிறரிடம் யாசகம் பெற்றுக் கொணர்ந்த பொருளை அவர்களைத் தாக்கி அபகரித்தவனும் எந்த நரகத்துக்குப் போவார்களோ அந்த நரகத்துக்கு நான் போவேன்". "என் தாயின் சூழ்ச்சி எனக்கு முன்பே தெரிந்திருக்குமாயின் துளவ மாலை அணிந்த திருமாலை தலைவன் (பரம்பொருள்) அல்ல என்று சொன்னவன், அரிய ஒழுக்கம் அமைந்த அந்தணர்களுக்குப் பிழை புரிந்தவன், குற்றமற்ற வேத நெறியைப் பேணாமல், தவறுகளை இழைத்தவன், பொய் எனும் பேய் பிடித்த மனத்தினன், ஆகியோர் போகும் நரகத்துக்கு நான் போவேன்". இப்படியாகப் சூளுரைகளைப் பரதன் தாய் கோசலை "கேகயர் கோமகள் இழைத்த கைதவம் நீ அறிந்திலை போலும்!" என்று கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலாகக் கூறிமுடித்தான். "என் தாயின் சூழ்ச்சி எனக்கு முன்பே தெரிந்திருக்குமாயின் உள்ள அனைத்து நரகங்களுக்கும் நான் போவேனாக!" என்று கூறிக்கொண்டே கோசலையின் பாதங்களில் வீழ்ந்தான் பரதன். பரதன் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட கோசலை, அவனது மனத் தூய்மையை உணர்ந்து, இராமனே திரும்பி வந்துவிட்டதைப் போல மகிழ்ந்து அன்பினால் கண்ணீர் பெருக்கி பரதனை எடுத்துத் தழுவிக் கொண்டாள். தாய் கைகேயியின் கடிய மனத்தையும், பரதனின் உயர்ந்த குணங்களையும் எண்ணி விம்மிப் பெருமிதமடைந்த கோசலையின் தனங்களில் பால் சுரந்தது. பரதனை அன்போடு அணைத்துக் கொண்டு அவள் பேசலுற்றாள்.

10.27. கோசலை பரதனிடம் இறுதிக்கடன் செய்ய வேண்டுதல்

"குழந்தாய்! பரதா! பழமையும் புகழும் வாய்ந்த உன் குலத்துள் உதித்தவருள் உன்னைப் போன்ற சிறந்தவர் யார் உளர்?" என்று கோசலை கூறவும், பரதன் மறுபடி அவளது பாதங்களில் விழுந்த பணிய, அப்போது வசிஷ்டர் அங்கு வந்தார். பரதன் குலகுரு வசிஷ்டரின் பாதங்களிலும் விழுந்து வணங்கினான். குருவைக் கண்டதும் துக்கம் பீரிட பரதன் "எந்தை எங்கே போனான்?" என்று அழுதான். "மாசற்ற என் மைந்தா! பரதா! உன் தந்தை இறந்து ஏழு நாட்கள் கடந்து விட்டன. புதல்வர் செய்ய வேண்டிய இறுதிக் கடனை நீ செய்து முடிப்பாயாக" என்று கோசலை பரதனிடம் கேட்டுக் கொண்டாள்.

தந்தையின் இறுதிக் கடன்களைச் செய்யுமாறு பணித்த தாய் கோசலையின் பொற்பாதங்களை வணங்கி, வசிஷ்டருடன் சென்று தன்னுயிர் ஈந்து தர்மத்தைக் காத்த தசரதனின் உடலைக் கண்டான். தந்தையின் உடலைக் கண்ட மாத்திரத்தில், பரதன் மண்மீது விழுந்து அலறித் தீர்க்கிறான். உலகம் முழுவதும் நலமுறக் காத்த தசரதன் உடல் எண்ணெயில் இருந்தது. அதனைத் தன் கண்ணீரால் கழுவினான்.

நான்கு வேதங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்த அந்தணர்கள், மன்னனின் உடலை, தைலப்பேழையினின்றும் மெல்ல எடுத்து, அரச மரியாதைகளோடுகூடிய வாத்திய முழக்கங்களுடன் ஒரு பொன் விமானத்தில் ஏற்றினர். அப்போது தசரதனின் சாரதியான சுமந்திரனும், அமைச்சர்களும், படைத்தலைவர்களும், மற்றுமுள்ள ராஜாங்க அதிகாரிகளும் நட்பு சுற்றம் அனைத்தும் சூழ்ந்துகொண்டு அழுது தீர்த்தனர். மக்கள் அழுது புலம்பிக் கொண்டு கரங்களை உயரத் தூக்கி வணங்க, விமானத்தை ஓர் யானையின் மீது ஏற்றிக் கொண்டு போயினர். சங்கு, முரசங்கள் முழங்க, பெருந்துக்கத்தால் மக்கள் கண்ணீர் மல்க, யானை குதிரை, தேர்ப்படைகள் முன் செல்ல வேதம் ஓதிக் கொண்டு அந்தணர்கள் பின்செல்ல, தசரதனின் அறுபதினாயிரம் தேவியரும் அவர்களைத் தொடர, அலைகடல் போல அனைவரும் சரயு நதிக் கரையை அடைந்தனர்.

10.28. சத்ருக்குனன் இறுதிக்கடன் செய்தல்

"உன் தாய் மனைவி என்ற உரிமையையும், நீ மகன் எனும் உரிமையையும் இழப்பதாகக் கூறி சக்கரவர்த்தி இறந்து போனார்" என்றார் முனிவர். வசிஷ்டர் இம்மொழி உரைத்ததும், மனம் வருந்தி பெருமூச்செறிந்தான் பரதன். முதலில் நகைத்தான். பின் பெருந்துயரால் மனம் நொந்து கூறுகிறான். "தந்தைக்கு இறுதிக்கடன் ஆற்ற உரிமையில்லாத நான், அரசாளும் உரிமையை மட்டும் பெற்றேனோ? "காய்த்துக் குலுங்கும் தென்னைக் குலையில் நல்ல காய்களுக்கு மத்தியில் பதடி (தேரையுண்ட காய்) போல நான் வந்தேன். என்னை அரசனாக்கக் கருதி என் தாய் செய்த செயல்தான் என்னே!" இவ்வாறு புலம்பித் தவிக்கும் பரதன் தன் தம்பி சத்ருக்குனனைக் கொண்டு ஈமக் கடன்களைச் செய்வித்தான்.

தசரதனது தேவிமார்கள் அறுபதினாயிரவரும் அவன் இறந்தவுடனேயே தாங்களும் உயிர்விடத் துணிந்தனர். ஆனால் வசிஷ்ட முனிவர் ஆணையால் அப்போது, உயிர்த்தியாகம் செய்வதைத் தவிர்த்த அவர்கள் இப்போது பூஞ்சோலையில் புகும் மயில் கூட்டம் போல உடன்கட்டை ஏறினர். "சககமனம்" எனும் உடன்கட்டை ஏறுதல் பத்தினிப் பெண்டிர் அவ்வாறு செய்வதால் தமக்கு நற்கதி உண்டாகுமோ ஆகாதோ என்கிற ஐயமின்றி துணிந்து செய்ய வேண்டுமாம். அத்தகையவராய் பத்தினிப் பெண்டிர் அனைவரும் அவ்வாறே செய்து நல்லுலகம் அடைந்தனர். முதல்நாள் சடங்குகள் சத்ருக்குனனால் நடத்தி வைக்கப்பட்டபின், அனைவரும் அரண்மனை சென்றடைந்தனர். ஏனைய நாட்களின் சடங்குகளும் முடிந்தபின், அரசு கட்டில் ஏறவிரும்பாத பரதன்

உட்பட அனைவரும் அரண்மனையில் கூடினர். இனி செய்ய வேண்டியதுபற்றி ஆலோசிக்க வசிஷ்டர், மறையவர்கள் புடைசூழ வந்திருந்து பரதனிடம் நாடு அரசன் இல்லாமல் இருத்தலால் ஏற்படும் தீங்குகள் பற்றி எடுத்துரைத்தார்கள். வசிஷ்டர் "பரதா! நாடு அரசனின்றி இருத்தல் தகாது. அரசாட்சி உன்னைத் தேடி வந்துள்ளது, எனவே நீ முடிதரித்து நாட்டைப் பாதுகாப்பது உன் கடன்" என்றார். பரதன் இச்சொற்களைக் கேட்டு வருந்தினான். தன்னை நஞ்சு உண்ணுமாறு வற்புறுத்துவது போல இருந்தது பரதனுக்கு. அரசாட்சி மற்றவர்க்கு அமுதம் போல இருக்கலாம், ஆனால் பரதனுக்கு அது நஞ்சுபோலத்தான் இருந்தது. துயரம் மிகுதியால் பரதன் மூர்ச்சையடைந்தான். பின்பு தெளிந்து எழுந்து, மெதுவாகத் தன் கருத்தை அனைவரும் அறியக் கூறலானான்.

குறிப்புகள்

10.29. அரசேற்குமாறு பரதனை வேண்டுதல்

"பெரியோர்களே! நீங்கள் கூறுவது தர்மமாகாது, குற்றமே! மூத்தவன் இருக்க நான் முடிசூடுதல் எவ்வகையிலும் தகாது. என் அன்னை செய்தது பெருங்குற்றம். இராமன் இவ்வுலகம் மட்டுமின்றி மூவுலகங்களையும் தாங்கும் தகுதியும் ஆற்றலும் உள்ளவன். மூத்தவன் என்பதே முடிசூடுவதற்கு உரிமையாயிற்று. நான் எவ்வகையிலும் அதற்குப் பொருத்தமானவன் அல்ல". "நான் அரசாட்சியை ஏற்க மாட்டேன். அண்ணன் இராமச்சந்திர மூர்த்தியை மீண்டும் அழைத்து வந்து முடிசூட்டுவதையே நான் விரும்புகிறேன். அப்படி இராமனை மீண்டும் அழைத்து வரமுடியவில்லையென்றால் நானும் காட்டிலேயே தங்கி அரிய தவத்தினை மேற்கொள்வேன். அப்படியும் முடியாவிட்டால் என் உயிரைத்துறப்பேன்" என்றான் பரதன். சபையோர் வியந்தனர். "தந்தை இருந்தபோதே, இராமன் முடிசூட இசைந்தான். நீயோ தாய் தந்தை இருவருமாக உனக்களித்த அரசை இராமன் இங்கு இல்லாத போதும் மறுக்கிறாய். உன்னைப் போல சிறந்த குணம் படைத்தோர் அரச குலத்தில் இதுவரை தோன்றினாரில்லை" என்று புகழ்ந்தனர். "நீ அரசு ஏற்று உன் தந்தையைப் போல சிறப்பாக ஆட்சி செய்து பெறக்கூடிய புகழினும், அரசை மறுத்து நீ பெற்ற புகழ் பெரிது. அஃது என்றும் வாழ்க!" என்று வாழ்த்தினர். பரதன் தன் தம்பி சத்ருக்குனனை அழைத்தான். "தம்பி! நாடு முழுவதும் முரசு அறைந்து இராமபிரானை அழைத்து வர சேனையை உடனே தயார் செய்" என்றான்.

10.30. இராமனை அழைத்து வரப் புறப்பட்ட பரதன்

இராமன் மீண்டும் வருவான், முடிசூடுவான் என்ற செய்தியைக் கேட்டவுடனேயே நாட்டு மக்கள் அனைவரும் உவகைமிக அடைந்தனர். சந்திரோதயம் கண்டு கடல் பொங்கிக் கொந்தளிப்பதுபோல மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்தனர். யானைகள், குதிரைகள், தேர்கள், வண்டிகள் என கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் தயாராகிவிட்டனர். பெருத்த ஆரவாரத்துடன் படைகள் நகரத் தொடங்கின. படைகளை முன்னே செல்லவிட்டபின் பரதன் தானும் தன் தம்பியுமாக தவக்கோலம் பூண்டு மரவுரி தரித்து தேர்மீதேறி புறப்பட்டான். தாய்மார்கள் மூவரும், அமைச்சர்கள், தூய அந்தணர்கள் ஆகியோர் பரதனைத் தொடர்ந்து சூழ்ந்துகொண்டு சென்றனர். இப்படி நகர்ந்து செல்லும் கூட்டத்தில் இவ்வளவுக்கும் காரணமான கூனியும் உந்திக் கொண்டு நடந்து போவதைக் கவனித்த சத்ருக்குனன் அவளைக் கொன்றுவிட நினைத்துப் பாய்ந்து சென்றான். அவனைப் பரதன் தடுத்து நிறுத்தினான். "தம்பி! தாய் கைகேயி தவறு இழைத்தவள் என்று நான் அவளைக் கொன்றுவிட்டேனானால், அண்ணன் இராமன் என்னை மன்னிக்கமாட்டான். அதனால்தான் நான் அவளைக் கொல்லவில்லை. இதனை நீயும் எண்ணிப்பார்" என்று சொல்லி தம்பியைச் சமாதானப் படுத்திக் கூட்டிச் சென்றான். இராமன் காட்டுக்குச் செல்கையில் தங்கிய சோலையிலேயே இப்போது இவர்களும் தங்கினார்கள். இராமன் முன்பு தங்கிய சோலையில் அண்ணன் இராமன் முன்பு சயனித்த இடத்தைக் கேட்டறிந்து, அதனை மிதிக்கவும் அஞ்சி, அதன் பக்கத்தில் புழுதி படிந்த வெறுந்தரையில் அன்றிரவைக் கழித்தான். அறுசுவை உண்டியை நீத்து கிழங்கையும் கனிகளையும்கூட உண்ணாமல் பட்டினியாகக் கண்ணீர் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தான். இராமபிரான் அந்தச் சோலையிலிருந்து கால் நடையாகவே நடந்து சென்ற செய்தியறிந்து, தானும் நடந்தே செல்லலாயினான். இப்படி நடந்தே கங்கைக் கரையைச் சென்றடைந்தனர்.

10.31. பரதனின் படையை சந்தேகித்த குகன்

கடல்போன்ற பரதனின் படை பரிவாரங்கள் அனைத்தும் கங்கையின் வடகரையை அடைந்தது, ஆற்றின் மறுகரையிலிருந்து கவனித்த வேட்டுவ அரசன் குகன், இராமபிரான் மீது போர் செய்து அழிப்பதற்காக இந்தப் படை வருகிறது போலும் என கோபமுற்றான். உடனே தனது இடையில் தொங்கிய ஊதுகொம்பை எடுத்து ஊதி, போர் வந்துவிட்டது என்று தோள்பூரிக்க வாயை மடித்து உதடுகளைக் கடித்து கண்கள் தீ உமிழ புறப்பட்டான். இதோ வரும் படை ஒரு எலிக்கூட்டம். நான் நாகம் போன்றவன் என்றான். தன் படைகள் அனைத்தையும் ஒன்று

திரட்டி கங்கையின் தென்கரை வந்து அடைந்தான். அங்கு தன் படை வீரர்களை நோக்கி "வீரர்களே! நம் அன்பிற்குரிய இராமபிரான் பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்துத் திரும்பிவந்து அரசு கொள்ள இடமின்றி, இப்போதே அவரைத் தொலைத்துவிடும் சூழ்ச்சியோடு அந்தக் கரையில் இந்தப் படை வந்திருக்கிறது. அது மேலே செல்லாதவாறு நாம் தடுத்து அவர்களை இங்கேயே அழித்துவிடவேண்டும்" என்றான்."மேகவண்ண இராமபிரான் என் உயிர் நாயகன். அவனை நாடு ஆள விடாதபடி வஞ்சனையால் அரசைக் கைப்பற்றிய மன்னர்கள் வருகிறார்கள். என்னுடைய தீ கக்கும் அம்புகள் அவர்கள் மீது பாயாதா என்ன? அப்படி இவர்கள் என்னிடமிருந்து தப்பிப் போய்விட்டால் மக்கள் என்னை "நாய்க்குகன்" என்று ஏசமாட்டார்களா?"

"ஆழமான இந்த கங்கையாற்றைக் கடந்து இவர்கள் போய்விடுவார்களோ? பெரிய யானைப் படையைக் கண்டு அஞ்சி வழிவிடுபவனா நான்? என்னைப் பார்த்து அவர் "நீ எனக்குத் தோழன்" என்று சொன்னாரே. அதுவன்றோ நான் பெற்ற பேறு. இவர்களை உயிர் பிழைத்துப் போக நான் விட்டுவிட்டால், அறிவிலி இந்த குகன் இறக்கவில்லையே என்று மக்கள் என்னை ஏசமாட்டார்களா?"

"பரதன் தனக்கு அரசு வேண்டுமென்ற ஆசையால், தமையன் என்றும் கருதாது இராமபிரானை அழிக்கத் துணிந்தாலும் இலக்குவன் இருக்கும்போது அது நடக்குமா? அது கிடக்கட்டும், நான் ஒருவன் இருப்பதை இவன் மறந்து விட்டான் போலும். அன்றி என்னைப் பொருட்படுத்தவில்லையா? அரசர் உயர்ந்தோர், வேடர் தாழ்ந்தோர் என்பதனால், வேடர்விடும் அம்புகள் அரசர் மார்பில் தைக்காதோ? அதையும் நான் பார்த்துவிடுகிறேன். இவனை அழிக்காமல் விடமாட்டேன்".

"மண்ணாசை பிடித்த மன்னர்கள், அவ்வாசையால் எத்தகைய தீங்கையும் செய்வார்கள் போலும். மற்றவர்கள் எப்படி இருந்தாலும் இராமபிரானின் தம்பியாகிய இவன் எப்படிச் செய்யத் துணிந்தான்? என்னிடமிருந்து தப்பிப்பிழைத்துப் போனால்தானே! பார்க்கலாம்."

"அரசாளப் பிறந்த தலைவன் இராமன் தவம் மேற்கொள்ள, அரசுரிமை இல்லாத இவன் தவறான வழியில் அரசினைப் பெறுவதோ? அதற்கு நான் இடம் கொடேன். இவனைத் தடுத்து அழித்து புகழைப் பெறுவேன். இதில் என் உயிர் போனாலும் எனக்குக் கவலை இல்லை".

"தனக்கு உரிய நாட்டை இராமபிரான் இவனுக்குக் கொடுத்துவிட்ட பின்பும் இந்த பரதன் நாம் ஆளுகின்ற இந்த காட்டையும் கொடுக்க மனமின்றி படையெடுத்து வந்துவிட்டான் பாரீர்! என்ன கொடுமையிது! ஆகையால் ஆடுகின்ற கொடிகளோடு கூடிய இந்தப் படையினை அழித்து, அதன்பின்

இராமபிரானை நாட்டை ஆளும்படி மீட்டுக் கொடுத்து, உலகோர் சொல்லும் புகழை நீங்களெல்லாம் அடையவேண்டும்".

குகன் இப்படியெல்லாம் பேசினானே தவிர உள்ளூர அவனுக்கு ஒரு பயம். இராமபிரானுக்குத் தன் தம்பியை நாம் அழித்து விட்டோம் என்று கோபம் வந்தால் என்ன செய்வது என்ற கவலை வந்துவிடுகிறது அவனுக்கு. அப்போது குகனை முன்பே அறிந்தவனான சுமந்திரன் மறுகரையில் தன்னருகில் நின்றிருந்த பரதனிடம் குகனைப் பற்றி கூறுகிறான். "பரதா! அதோ பார். அந்தக் கரையில் தன் படைகளுடன் வந்து கையில் வில்லுடன் நிற்கிறானே, அவன்தான் குகன். இந்த கங்கையின் இரு கரைகளிலும் உள்ள நிலப்பகுதிக்குச் சொந்தக்காரன். உங்கள் குலநாதனாம் இராமனுக்கு உயிர்த் துணைவன். கணக்கற்ற படகுகளுக்குச் சொந்தக்காரன்; மகாவீரன். வீரத்தில் ஆண் யானையைப் போன்றவன்;. வில்லேந்திய வீரர்களையுடைய படையை உடையவன் நெஞ்சம் முழுவதும் அன்பை உடையவன். உன்னுடைய வரவை எதிர்பார்த்து அதோ அந்தக் கரையில் அவன் தன் படைகளுடன் நிற்கிறான் பார்!"

சுமந்திரன் குகனைப் பற்றி 'உங்கள் குலத் தனி நாதற்கு உயிர்த் துணைவன், கரைகாணா காதலான்' என்று சொன்னவை பரதனுக்கு உடனே அவனைக் காணவேண்டுமென்ற ஆவலைத் தூண்டியது. உடனே தன் தம்பியையும், உடன் அழைத்துக் கொண்டு எழுந்து சென்று கங்கைக் கரையை அடைந்தான். பரதன் அப்படி வந்து நிற்கும் காட்சியை மறுகரையில் நின்ற குகனும் காண்கிறான். பரதன் அணிந்திருந்த மரவுரிக் கோலத்தைப் பார்க்கிறான்.

10.32. பரதனின் கோலம் கண்டதிர்ந்த குகன்

பொலிவிழந்து வாடியிருக்கும் அவன் பரிதாப நிலை கண்டு குகனுக்கு பகீர் என்றது. இராமன் மீது படையெடுத்து வருகிறான் என்றல்லவோ நினைத்தேன். ஆனால் இவனோ இப்படி வருகிறானே! இதோ இந்த பரதன் என் நாயகன் இராமனைப் போலவே இருக்கின்றான். அருகில் நிற்கும் அவன் தம்பி, இலக்குவனைப் போலவே இருக்கிறான். தவ வேடம் மேற்கொண்டிருக்கிறான். மனத்தில் அளவற்ற துன்பத்தைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். இராமபிரான் சென்ற திசை நோக்கித் தொழுது கொண்டிருக்கிறான். அடடா! எம்பெருமான் இராமனுக்குத் தம்பியராகப் பிறந்தவர்கள் தவறு செய்பவர்களாகவா இருப்பார்கள்? நிச்சயம் மாட்டார்கள்". இவன் மனதில் ஏதோவொரு இடுக்கண் துன்புறுத்துகிறது. இராமன் மீது ஆறாத காதல் கொண்டிருக்கிறான். இராமன் மேற்கொண்ட அதே தவக் கோலத்தையே இவனும் மேற்கொண்டிருக்கிறான். இவன்

உளக் கருத்தை அறிந்து வருகிறேன்" என்று சொல்லி, தான் மட்டும் ஒரு படகில் ஏறி கங்கையைக் கடந்து வடகரையைச் சென்றடைகிறான்.

"வந்தெதிரே தொழுதானை வணங்கினான், மலர் இருந்த
அந்தணனும் தலை வணங்கும் அவனும் அவனடி வீழ்ந்தான்
தந்தையினும் களிகூரத் தழுவினான் தகவுடையோர்
சிந்தையிலும் சென்னியிலும் வீற்றிருக்கும் சீர்த்தியான்".

குறிப்புகள்

படகைவிட்டு இறங்கி வந்து தொழுத குகனை பிரம்ம தேவனும் தலை வணங்கும் தகுதியுடைய பரதன் வணங்கினான். அந்த குகனும் பரதன் அடிகளில் விழுந்து வணங்கினான். தன் அடிகளில் விழுந்து வணங்கிய குகனை பரதன் தூக்கி நிறுத்தித் தந்தையினும் களிகூரத் தழுவினான். அப்படி வீழ்ந்த குகனைத் தந்தையினும் களிகூர பரதன் தழுவினான், அந்த பரதன் தகவுடையோர் சிந்தையிலும் சென்னியிலும் வீற்றிருக்கும் சீர்த்தியான். இந்த பாடலுக்கு இருவிதமாகவும் பொருள்கூறி வருகின்றனர். யார் யார் அடியில் விழுந்து வணங்கினார் என்பதில் குழப்பத்தைத் தெரிவிக்கின்றனர். குகன் பரதனிடம் "நீ வந்த காரியம் என்ன?" என்று கேட்கிறான்."அயோத்தி அரசுக்கு உரிமையுள்ளவருக்கு அரசைக் கொடுக்காமல் முறைதவறிவிட்டனர், அந்த முறைகேட்டை நீக்கி அயோத்திக்கு உரிமையுள்ள அரசனை அழைத்துப் போவதற்காக வந்திருக்கிறேன்" என்கிறான் பரதன். இதைக் கேட்ட குகன் மகிழ்ச்சி பொங்க மீண்டுமொருமுறை, பரதன் காலில் வீழ்ந்தனன். கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு குகன் சொல்லுகிறான்.

"தாய் உரை கொண்டு தாதை உதவிய தரணிதன்னைத்
தீவினை என்ன நீத்துச் சிந்தனை முகத்துத் தேக்கி
போயினை என்றபோது புகழினோய் தன்மை கண்டால்
ஆயிரம் இராமர் நின்கேழ் ஆவரோ தெரியினம்மா".

"பரதா! ராஜ்யத்தை நீ விரும்பவுமில்லை; கேட்கவுமில்லை. தாய் கேட்டு, தந்தை கொடுத்த ராஜ்யத்தை வேண்டாம், இது தவறு என்று சொல்லி மறுத்துவிட்டு, முகத்தில் கவலை படர இராமனைத் தேடி கானகம் வந்திருக்கிறாய் என்பதைக் காணும்போது, பரதா! ஆயிரம் இராமர் உனக்கு இணையாவாரோ?"

"பரதா! உன்னை என்ன சொல்லிப் புகழுவேன். நானோ கற்றறியா வேடன். சூரியனுடைய பிரகாசமான ஒளி எப்படி சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் இவற்றின் ஒளியையெல்லாம் இருக்குமிடம் தெரியாமல் செய்து பிரகாசிப்பது போல, நீயும் உன் ரவிக்குலத்தொன்றல் அனைவரின் புகழையும் உன் புகழுக்கெதிரே ஒன்றுமில்லாமல் செய்து விட்டாய்".

இராமபிரானின் குண விசேஷங்களைக் கண்டுதான் குகன் இராமனிடம் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தான். அது போலவே பரதனின் குண நலன்களைக் கண்டு இவன் மீதும் பக்தி கொண்டான். இங்கே இராமபிரான் எவ்விடத்தில் தங்கியிருந்தார் என்று குகனிடம் கேட்டான் பரதன். குகனும் அந்த இடத்தைக் காட்டுகிறான். இரு பாறைகளின் இடையில் புற்கள் பரப்பிய இடத்தைக் கண்டான். துடித்துத் தரையில் வீழ்ந்தான். கண்ணீர் விட்டுக் கதறி அழுதான்.

என்னால் அன்றோ அண்ணா உனக்கு இப்படிப்பட்டத் துன்பங்கள் நேர்ந்தன. புல்லில் படுத்தாய், கிழங்கையும், கனிகளையும் உண்டாய். நீ பட்ட துன்பங்களை அறிந்த பின்னரும், நான் உயிர் துறக்காமல் வாழ்கிறேனே.

இராமபிரான் பிராட்டியோடு துயின்றதால் இலக்குவன் அங்கு இருந்திருக்க முடியாது. எனினும் இவர்களைக் காக்கும் பணியைத் தலைமேல் கொண்டிருந்ததால் உறங்கியிருக்கவும் மாட்டான். எனவே குகனை நோக்கிக் கேட்கிறான் "குகனே! இலக்குவன் எங்கே தங்கி இரவுப் பொழுதைக் கழித்தான்?" இந்தக் கேள்வியை பரதன் கேட்கவும் குகன் கண்களில் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது.

"அல்லை ஆண்டு அமைந்த மேனி அழகனும் அவளும் துஞ்ச
வில்லை ஊன்றிய கையொடும் வெய்து உயிர்ப்போடும் வீரன்
கல்லை ஆண்டு உயர்ந்த தோளாய், கண்கள் நீர் சோரக் கங்குல்
எல்லை காண்பளவும் நின்றான், இமைப்பிலன் நயனம் என்றான்".

"பரதா! அண்ணலும் பிராட்டியும் தூங்கும்போது, வில் ஊன்றிய கையனாய், பெருமூச்சுடனும், கண்களில் நீர் சோர விடிய விடியக் கண்விழித்துக் காவல் காத்தான் இலக்குவன்" என்றான் குகன்.

10.33. பரதன் குகனிடம் உதவி வேண்டுதல்

அன்றிரவு இராமன் படுத்திருந்த இடத்தில் பரதன் படுத்திருந்து மறுநாட்காலை கங்கை ஆற்றைக் கடந்து செல்லும் விருப்பத்தைக் குகனிடம் சொல்ல, அவ்வண்ணமே அவனும் நாவாய்களைக் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறான். பரதனும் அவனுடன் வந்தவர்களும் படகுகளில் ஏறி கங்கை ஆற்றைக் கடந்து தென் கரையை அடைகின்றனர். அங்கே பரதனுடன் அவனது தாய்மார்கள் கோசலை, கைகேயி, சுமித்திரை ஆகியோர் நிற்கின்றனர். அவர்களில் கோசலையைப் பார்த்து குகன், இவர்கள் யார்? என்கிறான்."இவர்தான் தசரத சக்கரவர்த்தியின் முதல் தேவி. மூன்று உலகங்களையும் படைத்த பிரம்மனைப் பெற்றெடுத்த திருமாலாகிய இராமபிரானைத் தன் வயிற்றில் சுமந்தவர், நான் பிறந்தமையால் அந்த மகனை காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு பெருந்துன்பத்தை

அடைந்தவர், இவர் தான் கோசலை" என்றான்.உடனே குகன் கோசலையின் கால்களில் வீழ்ந்தான், அழுதான். இவனது அன்புகண்டு நெகிழ்ந்த கோசலை பரதனிடம் "இவன் யார்?" என்றாள்.அதற்கு பரதன் "இந்த நின்ற குரிசில் (வீரன்) இராகவனின் இன்னுயிர் தோழன். இலக்குவனுக்கும், சத்ருக்குனனுக்கும் எனக்கும் மூத்த அண்ணன். பெயர் குகன்" என்றான். உடனே கோசலை "என் அருமைக் குமாரர்களே! இனி துன்பத்தால் வருந்தாதீர்கள். இராம இலக்குவர் காட்டுக்குப் போனதும் நல்லதாயிற்று. இல்லாவிட்டால் உங்களுக்கு இப்படியொரு சகோதரன் கிடைத்திருப்பானா? இனி நீங்கள் ஐவீரும் ஒருவர் போல பிரியாமல் ராஜ்யத்தை நெடுநாள் ஆளக்கடவீராக!" என்றாள். அடுத்ததாக சுமித்திரையைக் காட்டி, இவர் இலக்குவனையும், சத்ருக்குனனையும் பெற்றெடுத்த தேவியென அறிமுகப் படுத்துகிறான். அடுத்ததாக கைகேயைக் காட்டி, குகன் "இவர் யார்?" எனக் கேட்க, பரதன் சொல்லுகிறான்.

குறிப்புகள்

"படர் எலாம் வளர்த்தாளைப் பழிவளர்க்கும்
செவிலியைத் தன் பாழ்த்த பாவிக்
குடரிலே நெடுங்காலம் கிடந்தேற்கும்
உயிர்ப்பாரம் குறைந்து தேய
உடரெலாம் உயிர் இழந்தவெனத்
தோன்றும் உலகத்தே ஒருத்தி அன்றே
இடரிலா முகத்தாளை உணர்ந்திலையோ,
இந்நின்றாள் என்னை ஈன்றாள்".

உலகத்தில் வேறெங்கும் காணமுடியாத கொடுமை மிக்க பாவி இவள். இவள் பெற்று வளர்த்தது துன்பங்களையும், பழிகளையுமே! இவள் வயிற்றில் கிடந்ததால் இவளைப்போல் கல் நெஞ்சு எனக்கு இல்லை. இவ்வளவு பேரும் துன்பக் கடலில் துவண்டு கிடக்கையில், இவள் ஒருத்தி மட்டும் துயர் இல்லாதவள் என்பது முகத்திலேயே தெரியுமே! எனவே இவள் யார் என்று உனக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். இவள்தான் என்னைப் பெற்றவள்" என்றான் பரதன்.

பரதனின் தாய் என்று தெரிந்ததும் குகன் அவளையும் வணங்கினான். படகுகள் கரை அடைந்தபின் தாயர் சிவிகையில் ஏறிச் செல்ல, பரதனும் குகனும் நடந்து செல்கின்றனர். அந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்த பரத்வாஜ முனிவ்ரது பெருமையை அறிந்து அவரைக் காண, அவர் ஆசிரமம் சென்றடைந்தனர். முனிவரும் பரதனின் வருகையறிந்து எதிர்கொண்டழைத்துச் சென்றார். முனிவர் பரத்வாஜரைத் தன்

தந்தைபோல நினைத்து வணங்குகிறான் பரதன். முனிவர் அன்போடு ஆசி கூறுகிறார். முனிவர் பரதனை நோக்கி "ஐயனே! அயோத்தியின் அரச முடிசூடி ஆளும் உரிமை கிடைத்த பின்னும், நீ முனிவர்களுக்குரிய மரவுரி உடுத்து, கானகம் வந்த காரணம் என்னவோ?" என்றார். நீ முடிசூடி அரசாள்வதே முறை, அதைவிடுத்து ஏன் கானகம் வந்தாய் என்று முனிவர் கேட்டதால், பரதனுக்கு மனதில் சினம் உண்டாகியது. "அறிவார்ந்த பெரியோய்! தாங்கள் சொல்வது நியாயமல்ல. வேதநாயகனாம் இராமனுக்கு உரிமையுள்ள ராஜ்யத்தை, நான் எப்படி கொள்ள முடியும். அப்படி அவர் ராஜ்யம் ஏற்க மறுப்பாராகில் நானும் பதினான்காண்டுகள் அவருடனே உறைவேன்" என்றான்.

பரதன் கூறிய இம்மொழி கேட்டு பரத்வாஜ முனிவரும் அவருடன் இருந்த முனிவர்களும் மனம் மிக மகிழ்வெய்தினர். உடனே அவர் பரதன் முதலானவர்களைத் தன் ஆசிரமத்துக்கு அழைத்துச் சென்று, விருந்தினர்களுக்குத் தேவையான உணவு வகைகள், உபசரிப்பு முதலானவற்றிற்காகத் தேவர்களை வேண்டி அக்னியில் ஹோமம் செய்யத் தொடங்கினார். தேவலோக மாந்தர் வந்து பரதனுக்கும் அவனுடன் வந்த பரிவாரங்களுக்கும் சிறப்பான விருந்தினைப் படைத்தனர். யானை, குதிரை இவற்றுடன் படை வீரர்கள், அமைச்சர்கள், பிரதானிகள் ஆகியோரும் தாங்கள் நடந்து வந்த களைப்பு தீர பரத்துவாஜ முனிவர் அளித்த விருந்தையுண்டு மகிழ்ந்திருந்தனர். ஆயினும் பரதன், எவ்வளவு வற்புறுத்தியும் உயர்ந்த உணவு வகைகளை விலக்கிவிட்டு தவசியர்க்குரிய காய், கிழங்குகளை மட்டுமே உண்டான். இரவு நேரம் வந்தது. படைகள் நன்கு உறங்கி எழுந்தனர். கதிரவன் உதித்தான். அனைவரும் முந்தைய நாள் விருந்தின் மகிழ்வு மறந்து பழைய நிலை அடைந்தனர். பரதனும் சேனைகளும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஒரு பாலைவனத்தை அடைந்தனர். அந்தப் பாலை நிலத்தையும் மருத நிலம் போலக் கருதி அதனைக் கடந்து சித்திரகூடம் சென்றடைந்தனர்.

10.34. பரதன் சித்திரகூடம் அடைதல்

பெரும் சேனையின் வரவால் ஏற்பட்ட பேரொலியும், புழுதிப் படலமும் தூரத்தே பார்த்துவிட்ட இலக்குவன் வேகமாய் எழுந்தான். ஒரு குன்றின் மீது ஏறினான். அங்கிருந்து அலைகடல் போல வரும் பரதன் சேனையக் கண்டான். அவனுக்கு கோபம் வருகிறது. தந்தை சொல் கேட்டு கானகம் வந்த இராமனைக் கொல்லவே, பரதன் படையொடு வருகிறான் என ஆத்திரப்பட்டுக் காலால் மலையின் முகட்டை ஓங்கி உதைக்கிறான். அது தூள்தூளாகிறது. அங்கிருந்து தரைக்குத் தாவிக் குதித்து இராமனிடம் ஓடிச் சென்று கூறுகிறான். "அண்ணா! பரதன்

உன்னை மதிக்காமல் பெரும் படையுடன் உன்னைத் தாக்க வருகிறான்" என்று சொல்லிக் கொண்டே இடுப்பில் உடைவாளைக் கட்டிக் கொள்கிறான். காலில் வீரக்கழலை அணிந்து கொள்கிறான். அம்புறாத் தூணியைத் தோளில் எடுத்து மாட்டிக் கொள்கிறான். கவசத்தை அணிந்து கொண்டு தன் வரிவில்லைக் கையில் ஏந்தியபடி, இராமனின் திருவடிகளைத் தொட்டு வணங்கி எழுந்து கூறுகிறான். "அண்ணா! இம்மை, மறுமை, இரண்டையும் இழந்துவிட்ட இந்தப் பரதன் தோள்வலியையும், அவன் படை வலியையும், நீயே எல்லாம் என்று உன் பின்னே வந்துள்ள என் தோள்வலியையும் பராக்கிரமத்தையும் இப்போது பார்!" என்றான். பரதனுடைய சேனையைத் தான் எப்படிப் பொடிப்பொடியாக்குவேன் என்பதையும், அவன் படைகள் தன் கணைகளால் படப்போகும் பாட்டையும் எடுத்துக் கூறுகிறான். எல்லாவற்றையும் பொறுமையாகப் புன்னகையோடு கேட்டுக்கொண்ட இராமன் சொல்லுகிறான். ."தம்பி! இலக்குவா! நீ நினைத்தால் ஈரேழு பதினான்கு உலகத்தையும் கலக்குவாய் என்பது எனக்குத் தெரியும். உன்னை அப்படிச் செய்யாமல் தடுப்பதும், முடியாத காரியம்தான்; என்றாலும்கூட தம்பி! உனக்கு நான் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். பொறுமையாகக் கேட்பாயா" என்றான் இராமன்.

குறிப்புகள்

10.35. இலக்குவனின் சினம் தணித்த இராமன்

"வலிய தோளுடைய லக்ஷ்மணா! நம் குலத்தில் தோன்றிய மன்னர்களுள் குலதர்மத்தைக் கைவிட்டவர்கள் எவருமில்லை. லக்ஷ்மணா! நீ என் மீது அளவு கடந்த அன்பை வைத்துவிட்டாய். அந்த அன்பின் மிகுதியால் நீ பரதனது இயல்பை அறியாமல் பேசுகிறாய். அவன் செயல்கள் அனைத்தும் வேத நெறிகளிலிருந்து பிறழாதவை. இதனை நீயே பின்பு உணர்ந்து கொள்வாய்".

"பரதனும் உன்னைப் போலவே என்மீது அன்பு கொண்டவன். அரசுரிமையை ஏற்க அவன் விரும்பியிருக்க மாட்டான். அதனால் என்னை அழைத்து வரும்படி தந்தை சொல்லியிருக்கலாம், தன் இயல்பான அன்பினாலும், என்னை அழைத்துப் போகவுமே அவன் வருகிறான் என்பதைத் தவிர வேறுவிதமாக எண்ணுவது அறிவுடமை அல்ல" என்றான் இராமன். "அதுமட்டுமல்ல, பரதன் என்னோடு போர் புரிவான் என்று நினைப்பதேகூட அறிவுடைமை ஆகாது லக்ஷ்மணா! தர்ம தேவதை போன்ற பரதனை, நல்ல குணத்திற்கெல்லாம் உரையாணி போன்றவனுமான பரதனை, நீ இவ்வாறு எண்ணுதல் தகுமா? அவன் இங்கு வருவது என்னைக் காணும்பொருட்டே. இதை நீயே பின்னர் நிச்சயம் காணப்போகிறாய்". இவ்வாறு இராமன் தன் தம்பியிடம் கூறுகிறான். இப்படிக் கூறிவிட்டு இலக்குவனோடும் தன் தம்பி பரதனை எதிர்நோக்கி

இராமன் நின்றபோது, பரதனும் தன் தம்பி சத்ருக்குனன் பின்வர இராமன் முன் வந்து சேர்ந்தான்.

"தொழுது உயர் கையினன்; துவண்ட மேனியன்
அழுது அழி கண்ணினன்; அவலம் ஈது என
எழுதிய படிவம் ஒத்து எய்துவான் தனை
முழுது உணர் சிந்தையான் முடிய நோக்கினான்".

தலைமீது குவித்த கரங்கள்; வாடிய மேனி; அழுது அழுது நீர் சோரும் கண்கள்; துயரத்தின் முழு வடிவம் போல வந்து தன் எதிரே நிற்கும் பரதனை, அனைத்தையும் உணர்ந்த இராமன் கூர்ந்து நோக்கினான். பிறகு பேசுகிறான்: "பரதா! அயோத்தியில் தந்தை நன்கு நலமாக உள்ளாரா?". "ஐயனே! உன் பிரிவாலும், என்னைப் பெற்றவளின் வரம் எனும் எமனாலும், சத்தியத்தை இந்த பூமியில் நிலைநிறுத்திவிட்டு, அப்பா வானுலகம் போய்விட்டார்" என்கிறான் பரதன். மன்னன் தசரதன் சுவர்க்கம் அடைந்தான் என்ற செய்தி கேட்டு, புண்ணில் வேல் பாய்ந்தது போல் உணர்ந்து, கண்கள் சோர, மனமும் சுழல, இராமன் தரையில் வீழ்ந்தான். சிறிது நேரம் உணர்வு இல்லாமல் கிடந்தான். பிறகு நினைவு திரும்பிப் புலம்பினான், அழுதான், மனம் வருந்தி பெருமூச்செறிந்தான். தந்தையின் நற்குணங்களையெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லி அழுதான். அருகிலிருந்த அனைவரும் இராமனைத் தேற்றுகின்றனர். அப்போது குலகுருவான வசிஷ்டர், "இராமா! நீ உன் தந்தைக்காக வருந்துவதை விட்டு, அவருக்குச் செய்ய வேண்டிய நீத்தார் கடன்களைச் செய்?" அவரவர் செய்த வினைப் பயன்களுக்கு ஏற்ப உலகில் பிறந்து இன்ப துன்பங்களை நுகரும் உயிர்கள், அந்நுகர்ச்சிக்குரிய காலம் முடிந்தவுடன் அவ்வுயிர்களை எடுத்துச் செல்லும் யமன் நல்ல உயிர் கெட்ட உயிர் என்று பார்ப்பதில்லை. பிறந்த குழந்தைகளேகூட மாண்டுவிடுகிற காட்சியைக் காணுகின்ற நாம் அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் சிறப்புற ஆண்ட சக்கரவர்த்தியின் இழப்பின் பொருட்டு வருந்துவது சரியில்லை". "இராமா! கவலையை ஒழி. தந்தைக்குரிய கடன்களை செய்துமுடி. அதுவே உனது முதற் கடமை" என்றார் வசிஷ்டர். இராமன் கலக்கம் நீங்கினான். நீராட நதித்துறைக்குச் சென்றான். நீராடிவிட்டு வசிஷ்டர் வழிகாட்ட நீத்தார் கடன்களை நன்கு செய்து முடித்தான். பிறகு பரதன் முதலிய பரிவாரங்கள் புடைசூழ பர்ணசாலை சென்றடைந்தான். பெருஞ்சிறப்புகளுடன் அரண்மனையில் வாழவேண்டிய இராமன், இங்கே எளிய குடிலில் வாழ்வது கண்டும், பரிவாரங்கள் தோழியர்கள் புடைசூழ இருத்தற்குரிய பிராட்டி தனியளாய் இருப்பது குறித்தும் பரதன் மீண்டும்

வருத்தமடைந்தான். சீதையின் கால்களில் விழுந்து புலம்புகிறான். மன்னனின் இறப்புச் செய்தியறிந்து சீதையும் வருந்தி கண்ணீர் சிந்தி அழுகிறாள்.

10.36. தாய்மார்கள் இராமனைச் சந்தித்தல்

குறிப்புகள்

தாய் கோசலை, கைகேயி, சுமத்திரை ஆகியோரை அழைத்துக் கொண்டு சுமந்திரன் வருகிறான். இராமன் தாய்மாரை வணங்குகிறான். இராமனைக் கண்டதும் அனைவரும் மனம் நொந்து வருந்துகின்றனர். தாய்மார்கள் சீதையைத் தழுவிக்கொண்டு வருந்து கின்றனர். அன்றைய பொழுது சாய்ந்தது. சூரியனும் தசரதனுக்கு பித்ருக்கடன் செய்துவிட்டு மூழ்குவது போல கடலுள் மூழ்கினான். மறுநாட்காலை, அனைவரும் கூடியிருந்த அவையில் இராமபிரான், பரதன் வந்த காரியத்தை வினவினான். முடிசூடாமல் இங்கு ஏன் வந்தாய் என்றான் இராமன். இப்படிக் கேட்ட இராமனை பரதன் நெடுநேரம் பதில் கூறாமல் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். “பெரியோர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாத வரங்களால் உன்னை தவநிலை ஏற்கச் செய்தவளும், சக்ரவர்த்தியின் உயிரைப் போக்கடித்தவளுமான பாவி கைகேயியின் வயிற்றில் பிறந்துவிட்ட எனக்கு என்ன தவம் வேண்டிக் கிடக்கிறது?. தவம் எனக்குப் பொருந்தாது. உயிர் விடுதலே எனக்குத் தகும். ஆனால் அப்படிச் செய்யாமல் இருக்கிறேனே! நீ முடிசூடாமல் தவ வேடங்கொண்டு இங்கே ஏன் வந்தாய் என்று கேட்கிறாயே! அப்படி நான் அரசு மேற்கொள்வது மரபுக்கு உகந்ததோ?”.“கற்பு நெறி தவறிய மகளிரின் குணமும், பொறுமை நீங்கிய தவ ஒழுக்கமும், அருள்நெறி தவறிய தர்மமும், மரபுவழி தவறிய அரசாட்சியும் முன்னேறுமா?” “அரசுக்கு உரிமையுள்ள நீ, அதனை நீத்து தவம் மேற்கொண்டதும் தவறு. மூத்தவன் நீ இருக்க, நீ முறையின்றி அரசை கைவிட்டுக் காட்டுக்கு வரவும், அதனால் உன் பிரிவினால் தந்தை இறக்கவும், அந்தத் தருணம் பார்த்து நான் அரசைக் கைக்கொண்டு ஆள்வேனானால், சோர்ந்த நேரத்தில் நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளும் பகைவனுக்கும் எனக்கும் என்ன வேறுபாடு இருக்க முடியும்?” “தந்தை உன்னைக் காட்டுக்கு அனுப்பி, தானும் இறந்து போய் மக்களையும் துன்பத்தில் ஆழ்த்திவிட்டான்; எனவே தந்தையே தீமை செய்தவர் ஆகிறார்”.

பரதன் பேசுவதைக் கேட்டுக் கொண்ட பிறகு இராமன் சொல்கிறான், “வெற்றி வீரனே! பரதா! நன்னெறிகளும், சத்தியமும், நியாயங்களும், மேன்மையும், தர்மம் முதலானவைகளும், வேத சாஸ்திரங்களைக் கைவிடாத அரசர்களுடைய கட்டளையாலே உலகத்தில் நிலைத்து இருக்கின்றன. இவை போன்ற நன்னெறிகளுக்குக் காரணம்,

பெற்றோர்களே என்பதை நீ உணர்வாயாக!". "தாய் வரம் கேட்டாள். தந்தை கொடுத்தான். அந்த பிதுர்வாக்ய பரிபாலனம் செய்ய நானும் கானகம் வந்தேன். அப்படி நான் மேற்கொண்ட தர்மத்திலிருந்து மாறிவிடவேண்டுமென்பது உன் விருப்பமா? பெற்றோர் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றுவதே பிள்ளைகளின் கடமை. நான் அவர் சொல்லை மீறியிருந்தால் பொல்லாத பாவத்துக்கு அல்லவா ஆளாவேன்". "கைகேயி பெற்ற வரத்தினாலும், தந்தை கொடுத்த வரத்தினாலும் நாடு ஆளும் உரிமை உன்னுடையதே. அதனை மறுக்காமல் ராஜ்யத்தை நீ ஆளவேண்டும்" என்கிறான் இராமன். "அண்ணா! உன் கூற்றுப்படியே, ராஜ்யம் என்னுடையது என்றால், இப்போது நான் அதை உங்களுக்கு உவந்து அளிக்கிறேன், ஏற்றுக்கொள்!. நாடு அரசன் இல்லாமல் தவிக்கிறது. நீ வந்து முடிசூட்டிக்கொண்டு நாட்டைக் காப்பது உன் கடமை". "பரதா! அப்படி நான் நாட்டுக்குத் திரும்பினால், நான் ஒப்புக்கொண்ட வனவாச காலமான பதினான்கு ஆண்டுகள் முடிந்து விட்டதாக ஆகிவிடுமா? வாய்மை காத்தலினும் சிறந்தது வேறில்லை என்பது உனக்குத் தெரியாதா? பரதா! நம் தந்தையார் என்னை பதினான்கு ஆண்டுகள் காட்டில் வாழும்படி கட்டளையிட்டார். அந்தக் காலம்வரை நாட்டை ஆளும்படி உனக்குக் கட்டளையிட்டார். அந்த ஆட்சியைத் தந்தை ஆணைப்படி நீ ஆளுதலே முறையாகும். அதனை நீயாக வேண்டாவிட்டாலும் இப்போது நான் உனக்குக் கட்டளையிடுகிறேன். அரசை ஏற்றுக் கொள்!". என்றான் இராமன். வசிஷ்ட முனிவர் பற்பல தர்மங்களை எடுத்துரைத்து இராமனையே நாட்டை ஆளும்படி கேட்டுக் கொள்கிறார். இதைக் கேட்ட இராமனுக்கு கோபம் உண்டாகிறது. "நேர்மையான செயலைச் செய்வேன் என்று நான் உறுதி மேற்கொண்டபின் அதனை மீறுதல் எவர்க்கும் ஆகாது. எனவே, கொண்ட கொள்கையினின்றும் நான் நழுவுதல் நடக்காது" என்றான் இராமன்.

அப்படியானால் தானும் காட்டிலேயே தங்கிவிடுவதாக பரதன் கூறுகிறான். தாங்கள் தவம் புரிந்து வேண்டிய காரியம் நடைபெறாமல் போய்விடுமோ என்று அஞ்சி தேவர்கள் வானத்தில் கூடினார்கள். தேவர்கள் இராமனிடம், தான் கொண்ட பிரதிக்ஞைப்படி காட்டில் இருப்பதும், பரதன் நாட்டை ஆளுவதும்தான் முறை என்கிறார்கள். "பார்! தேவர்களே சொல்லிவிட்டார்கள், பரதா! நீதான் நாட்டை ஆளவேண்டும்" என்றான் இராமன். அப்போது பரதன் ஒரு பிரதிக்ஞை செய்கிறான். "அப்படியானால் அண்ணா! பதினான்கு ஆண்டுகள் முடிந்த அடுத்த கணம் நீ வந்து ராஜ்ய பாரத்தை ஏற்கவேண்டும். அப்படி இல்லையென்றால் நான் தீப்புகுந்து

உயிரை மாய்த்துக் கொள்வேன்” என்கிறான் பரதன். இராமபிரான் இதற்கு ஒப்புக் கொள்கிறான். “அண்ணா! உனது பாதுகைகள் இரண்டையும் நீ எனக்குத் தர வேண்டுமென” பரதன் கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்கிறான். பாதுகைகளைப் பெற்றுக் கொண்ட பரதன் அவற்றைத் தன் தலையிலே வைத்துக் கொண்டு தரையில் வீழ்ந்து இராமனை வணங்குகிறான். பின்னர் பரதன் மற்றும் பரிவாரங்கள் புடைசூழ திரும்பப் பயணப்பட்டு அயோத்தி நகருக்குள் செல்லாமல், நந்திக்கிராமம் எனும் இடத்தை அடைந்தான். அங்கே இராமனின் பாதுகைகளை சிம்மாசனத்தில் வைத்துத் தன் ஐம்பொறிகளை அடக்கி நீர் சோரும் கண்களோடு தவம் புரிந்து வாழ்ந்தான். இராமன் முதலியோர் பயணப்பட்டு மேலும் தென் திசை நோக்கிச் செல்லலாயினர்.

10.37. தொகுத்துக் காண்போம்

இராமனுக்கு முடிசூட்டு விழா ஏற்பாடு தொடங்கி அது நடவாமல் போக இராமன் காடு செல்வதும் குகன் நட்பு கிடைப்பதும் குகன் உதவியோடு ராமன் கங்கையைக் கடந்து காட்டுக்குச் செல்வதும் ராமனைக் காண வந்த பரதன் மீண்டும் நாடு திரும்பி நாட்டை ஆள்வதுமான செய்திகளை நாம் கண்டோம்.

10.38. முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்கள்

1. கைகேயி ஏன் மனம் மாறினாள்?
2. கூனியின் சொல்லாற்றரலைப் புலப்படுத்துக .
3. கைகேயி இராமன் சந்திப்பினைக் காட்டுக
4. இராமனின் பிரிவைக் கண்டு மக்கள் அடைந்த துயரம் யாது?
4. இராமன் குகன் சந்திப்பினை விவரிக்க.
5. பரதன் கைகேயியை எவ்வாறு பழித்தான்.?

10.39. மேலும் பயில்வதற்கான நூல்

1. கம்பராமாயணம் - தொகுதி 2 – அயோத்தியா காண்டம், பூவண்ணன் உரை, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை 17

கூறு .11 சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர்புராணம் - பூசலார் புராணம்

குறிப்புகள்

11.1 திருத்தொண்டர் புராணம்

கி.பி. 11, 12-ஆம் நூற்றாண்டில் சோழநாட்டை ஆட்சி செய்த மன்னன் இரண்டாம் குலோத்துங்கச் சோழனாவான் (அநபாய சோழன்). அம்மன்னனின் அவையில் முதல் அமைச்சராகப் பணி புரிந்தவர் சேக்கிழார். சோழ மன்னனின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, சிவனடியார்களின் உயர்ந்த வாழ்க்கையைக் கதைப் பின்னலாகக் கொண்டு பெரிய புராணத்தைப்பாடினார் சேக்கிழார். சுந்தரர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையை முதல் நூலாகவும், நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியைவழிநூலாகவும் கொண்டு பெரிய புராணத்தைச் சார்பு நூலாகப் படைத்தார் சேக்கிழார். அமைச்சராக இருந்த சேக்கிழார் பல ஊர்களுக்கும் சென்று திரட்டிய தகவல்களைக் கொண்டும் பெரியபுராணம் எழுதப்பெற்றுள்ளது.செயற்கு அரிய செய்வர் பெரியர் என்னும் குறள் வரிக்கேற்ப அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்கள் புரிந்த இறைப் பக்தியையும், தொண்டு நெறியையும் வரலாற்று முறையில் கூறும் நூலே பெரிய புராணம்(பெரியர் புராணம்) ஆகும். இந்நூல் பல்வேறு நாடு, ஊர், சாதி, தொழில் கொண்ட நாயன்மார்களுடைய வாழ்க்கையை விவரிக்கிறது. அக்காலச் சமுதாய வரலாற்றையும் எளிய, இனிய நடையில் எடுத்து சொல்கிறது. தில்லை அம்பலத்தே ஆடும் சிவபெருமான் உலகெலாம் என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்கச் சேக்கிழார், பக்தி வளமும், இறையருட் திறமும் குறைவிலாது சிறக்குமாறு இலக்கியப் பெருங்களஞ்சியமாகப், பெரிய புராணத்தை இயற்றி அருளினார். உலகெலாம் என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்கச் சேக்கிழார் உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதற்கு அரியவன் என பெரியபுராணத்தினைத் தொடங்கியதாக நம்பப்படுகிறது. இடைக்கால இலக்கியத்தில் மக்களின் வாழ்க்கை பற்றி வரலாற்றுப் போக்கில் அறிவதற்கு இந்நூல் உதவுகிறது

11.2. காப்பியப் பகுப்பு

பெரிய புராணம் என்னும் பெருங்காப்பியம் தமிழகச் சூழலையும், 63 அடியார் பெருமக்களையும் மையமாகக் கொண்டு திகழ்கின்றது. இந்நூல் பெரும் பிரிவாக இரண்டு காண்டங்களையும், உட்பிரிவாக 13 சருக்கங்களையும் உடையது. 4286 விருத்தப் பாக்களையுடைய ஒரு பெரு நூலாகும். பெரியபுராணம் முதல் காண்டம், இரண்டாம் காண்டமென இரு காண்டமாகவும், முதல் காண்டத்தில் ஐந்து சருக்கங்களையும் இரண்டாம் காண்டத்தில் எட்டு சருக்கங்களையும் உடையதாக

அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்களின் முதல் வரியே சருக்கங்களின் பெயர்களாக உள்ளது. காப்பிய கதையானது கயிலாயத்தில் தொடங்கப்பெற்று, சைவ அடியார்களின் வாழ்க்கையை விவரித்து, இறுதியாக கயிலாயத்தில் முடிகிறது.

முதற் காண்டத்தில்,

1. திருமலைச் சருக்கம்,
2. தில்லை வாழ் அந்தணர் சருக்கம்,
3. இலை மலிந்த சருக்கம்,
4. மும்மையால் உலகாண்ட சருக்கம்,
5. திருநின்ற சருக்கம் என்ற ஐந்து சருக்கங்களும்,

இரண்டாம் காண்டத்தில்

1. வம்பறா வரிவண்டுச் சருக்கம்,
2. வார்கொண்ட வனமுலையாள் சருக்கம்,
3. பொய்யடிமையில்லாத புலவர் சருக்கம்,
4. கறைக்கண்டன் சருக்கம்,
5. கடல்சூழ்ந்த சருக்கம்,
6. பத்தராய்ப் பணிவார் சருக்கம்,
7. மன்னிய சீர்ச் சருக்கம்,
8. வெள்ளானைச் சருக்கம்

என்னும் எட்டு சருக்கங்களும் அமைந்துள்ளன.

11.3. காப்பிய அமைப்பு

சுந்தரரின் சிறப்பு, அடியார்களின் சிறப்பு, சிவபெருமானின் அருட்திறம், குரு (ஆசிரியன்), இலிங்கம் (இறைவன் திருமேனி), சங்கமம் (அடியார்) ஆகிய முறைகளில் சிவனை வழிபட்ட நிலைகள், தொண்டின் திறம், சாதி, மத, இன வேறுபாடில்லாமல் அடியார் நோக்கில் கண்டு வழிபட்டு முத்தி பெற்ற தன்மைகள், சிவன் அடியார்களை ஆட்கொண்ட விதம் முதலான பல செய்திகளைக் கொண்டதாக இந்நூல் விளங்குகின்றது. அடியார்களின் வரலாறும். அவர்கள் கடைப்பிடித்த தொண்டு நெறியும், இறைவன் அவர்களை ஆட்கொண்ட விதமும் இந்நூல் முழுதும் எடுத்துக் கூறப்படுவதால் சேக்கிழார், திருத்தொண்டர் மாக்கதை என்று பெயரிட்டார். செயற்கரிய செயல் புரிந்த அடியார்களின் (பெரியார்களின்) சிறப்பினை உரைப்பதால் இதனைச் சான்றோர்கள் பெரியர் புராணம் என்று கூற, காலப் போக்கில் பெரிய புராணம் என்று வழங்கப்பட்டது.

11.4. காப்பிய நோக்கம்

சிவனை முதன்மைப்படுத்தி வழிபடும் சமயமாகிய சைவத்தையும், அடியார்களது வரலாறு, தொண்டு நிறைந்த வாழ்வு, முத்தி பெற்ற நிலை ஆகியவற்றையும் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் புலப்படுத்துவதே பெரிய புராணத்தின் நோக்கம் ஆகும்.

11.5. காப்பியச் சிறப்பு

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் புகழ் மிக்க வரலாற்றினை உலகறிய, பக்திச் சுவையோடு விரிவாக எழுதிய பெருமைக்கு உரியவர் சேக்கிழார் ஆவார். அவர் சோழ நாட்டு அமைச்சராக இருந்தமையால் நாட்டின் பல பகுதிகளுக்கும், நாயன்மார்கள் வாழ்ந்த ஊர்களுக்கும் நேரில் சென்று, அவ்விடத்தில் செவிவழி மரபாக வழங்கும் வரலாற்றுச் செய்திகளையும் தொகுத்து இந்நூலை அமைத்தார் என்பர். பிற மொழிக் கதைகளைத் தழுவாமல், தமிழ் மக்களையும், தமிழகச் சூழலையும் மையமாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்ட சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய காப்பியங்களைப் போலவே பெரியபுராணம் என்னும் நூல் சிறப்புற்றுத் திகழ்கின்றது. ஆண் பெண் வேறுபாடின்றிப் பல இனங்களையும், தொழில் பிரிவுகளையும் சார்ந்த சிவனடியார்களைப் பற்றிய நூலாக அமைந்துள்ளதால் இந்நூலைத் தேசிய இலக்கியம் என்று சான்றோர்கள் பாராட்டுவர்.

11.6. நூலாசிரியர்- சேக்கிழார்

சென்னைக்கு அருகிலுள்ள குன்றத்தூர் என்னும் ஊரில் வேளாளர் மரபில் பிறந்தவர் அருண்மொழித் தேவர். இப்பெயரே அவருக்குப் பெற்றோர் இட்டு வழங்கியதாகும். சேக்கிழார் என்பது இவரது குடிப்பெயராகும். இவர் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கியதால், இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் அவையில் முதலமைச்சராகப் பணிபுரிந்தார். அம்மன்னனின் வேண்டுகோளை ஏற்று, அடியார்களின் பெருமையை வரலாறாக எழுதினார். இந்நூலின் பெருமையை உணர்ந்த மன்னன், அவரைப் பட்டத்து யானையின் மீதேற்றி நகர்வலம் செய்துஉத்தம சோழப் பல்லவராயன் என்னும் பட்டம் தந்து சிறப்பித்தான். இவருடைய காலம் கி.பி. 12 -ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியாகும்.

சிவத் தொண்டர்களின் வரலாற்றைச் சிறப்பித்த காரணத்தால் இவருக்குத் தொண்டர்சீர் பரவுவார் என்னும் சிறப்புப் பெயரும் உண்டு. கல்வெட்டுகள் இவரை மாதேவடிகள் என்றும், இராமதேவர் என்றும் சிறப்பிக்கின்றன. மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை, **பக்திச்சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவி வலவ** என்று இவரைப் பாராட்டுகின்றார்.

11.7. பூசலார் நாயனார் புராணம் - சுருக்கம்

குறிப்புகள்

தொண்டை நாட்டில் திருநின்றவூரிலே மறையவர் குலத்திலே தோன்றியவர் பூசலார் என்னும் பெருந்தகையார். இவர் சிவனடியாராகிய அன்பர்க்கு ஏற்றபணி செய்தலே பிறவிப்பயன் எனக் கொண்டு பொருள்தேடி அடியார்க்கு அளித்து வந்தார். சிவபெருமானுக்குத் திருக்கோயில் அமைத்துப் பணிசெய்ய விரும்பிய இவர் தம்மிடத்துப் பொருள் இல்லாமையால் அதற்குரிய பொருளை வருந்தித் தேடியும் பெற இயலாதவராயினர். இந்நிலையில் மனத்திலே சிவபெருமானுக்குத் திருக்கோயில் அமைக்க எண்ணினார். மனத்தின்கண் சிறிதுசிறிதாகப் பெரும்பொருள் சேர்த்தார். திருப்பணிக்கு வேண்டிய கல் மரம்முதலிய சாதனங்களையும் பணிசெய்தற்குரிய தச்சர் முதலிய பணியாளர்களையும் மனத்தில் தேடிக்கொண்டார். நல்ல நாள் பார்த்துத் திருக்கோயிற் பணியைத் தம் மனத்துள்ளே தொடங்கி இரவும் துயிலாமல் அடிப்படை முதல் உபானம் முதலிய வரிசைகளை அமைத்து உரிய அளவுப்படி விமானமும் சிகரமும் அமைத்து அதன்மேல் தூபியும் நட்டனர். சுதைவேலை முடித்து அக்கோயிலினுள்ளே கிணறு திருக்குளம், மதில் முதலான எல்லாம் வகுத்தமைத்து இவ்வாறு தம்மனத்தில் உருவாகிய திருக்கோயிலுள்ளே சிவபெருமானை எழுந்தருளச் செய்வதற்கேற்ற நல்லநாளும் வேளையும் நிச்சயித்தார். இவரதுதிருப்பணி இவ்வாறு நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நிலையில், காடவர்கோனாகிய வேந்தர்பெருமான் காஞ்சி நகரத்திலே இறைவனுக்குத் திருக்கற்றளி அமைத்துத் தன் பெரிய பொருள் முழுவதையும் அத்திருக்கோயிற் பூசனைக்கென்று வகுத்துத் தான் அமைத்த கற்றளியிலே சிவபெருமானை எழுந்தருளுவிப்பதற்குப் பூசலார் அகத்தில் வகுத்த அந்த நாளையே குறித்தார். பூசலாரது அன்பின் திறத்தை உலகத்தார்க்கு அறிவிக்கத் திருவுளங் கொண்ட சிவபெருமான், அந்நாளின் முதல் நள்ளிரவில் காடவர் கோமான் முன் கனவில் எழுந்தருளி நின்றவூர்ப்பூசல் அன்பன் நெடிதுநாள் நினைந்து செய்த நன்மை மிக்க ஆலயத்துள் நாளை நாம் புகுவோம்; நீ இங்கு செய்யத்துணிந்த தாபனத்தினை நாளைய தினத்தில் வைத்துக் கொள்ளாது பின்னர் மற்றொரு நாளில் செய்வாயாக' என்று பணித்தருளி மறைந்தருளினார். பல்லவர்கோன், துயிலுணர்ந்தெழுந்து இறைவர் உளமுவக்கும் வண்ணம் பெரியதிருக்கோயிலை அமைத்த பெருந்தகையாரைச் சென்று காணவிரும்பித் திருநின்றவூரை அடைந்தான். அங்கு அருகணைந்தவர்களை நோக்கி, 'பூசலார் அமைத்த கோயில் எங்கே உள்ளது?' என்று கேட்டார். அதுகேட்ட நின்றவூர் மக்கள், 'பூசலார் இவ்வூரிற் கோயில் எதுவும் கட்டவில்லை' என்றனர். மன்னன் அவ்வூர்

மறையவர்களை அழைத்து ‘பூசலார் யார்’ எனக்கேட்டறிந்து, ஆசில் வேதியராகிய அவர் இருக்குமிடத்திற்குத் தானே சென்று அவரை வணங்கி, ‘தேவரீர் அமைத்த திருக்கோயில் யாது? அக்கோயிலில் சிவபெருமானை எழுந்தருளச் செய்யும் நாள் இந்த நாள் என்று இறைவர் தெரிவித்தருளத் தெரிந்து உம்மைக்கண்டு பணிதற்கு வந்தேன்’ என்றார். பூசலார், அரசன் உரைகேட்டு மருண்டு, ‘இறைவர் என்னையும் பொருளாக அருள்செய்தாராயின் அக்கோயிலின் பெருமை எத்தகையது? என்று தமக்குள்ளேயே சிந்தித்துத் தாம் மனத்தால் முயன்று செய்த திருக்கோயிலின் அமைப்பினை மன்னனுக்கு விளங்க எடுத்துரைத்தார். அரசன் அதிசயித்துப் பூசலாரை நிலமுற்றத் தாழ்ந்து வணங்கித் தனது நகருக்குச் சென்றான். பூசலார் நாயனார் தாம் கட்டிய மனக்கோயிலிலே குறித்த நற்பொழுதில் சிவபெருமானைத் தாபித்துப் பூசனைகள் எல்லாம் பெருஞ்சிறப்புடன் பலநாட்கள் பேணிச் செய்திருந்து சிவபெருமான் திருவடி நீழலையடைந்தார்.

11.8. திருநின்றவூரின் சிறப்பு

அன்றினார் புரம் எரித்தார்க்கு ஆலயம் எடுக்க எண்ணி
ஒன்றும் அங்கு உதவாது ஆக உணர்வினால் எடுக்கும் தன்மை
நன்று என மனத்தினாலே நல்ல ஆயம் தான் செய்த
நின்ற ஊர்ப் பூசலார்தம் நினைவினை உரைக்கல் உற்றார்

உலகினில் ஒழுக்கம் என்றும் உயர் பெரும் தொண்டை நாட்டு
நலமிகு சிறப்பின் மிக்க நான் மறை விளங்கும் மூதூர்
குல முதல் சீலம் என்றும் குறைவுஇலா மறையோர் கொள்கை
நிலவிய செல்வம் மல்கி நிகழ் திருநின்ற ஊராம்

பகைவர்களான அசுரர் மூவரை, அவர்தம் கோட்டைகளுடன் எதிர்த்து அழித்த சிவபெருமானுக்குத் திருக்கோயில் எடுக்க எண்ணியாரும் அச்செயலுக்கு உதவாமல் போகவே, இனிமேல், உள்ளத்துள்ளேயே திருக்கோயில் அமைக்க எண்ணி, எண்ணியவாறு நல்லதிருக்கோயிலை, மனக்கோயிலாக எடுப்பித்த பூசலார் நாயனார் வரலாற்றை உரைக்கத் தொடங்கினேன். இவ்வுலகில் நல்லொழுக்கம் எக்காலத்தும் உயர்ந்து விளங்கும் பெருமையுடைய தொண்டை நாட்டில், நலம் மிக்க சிறப்புகளைக் கொண்டு நான்மறைகளும் விளங்குவதற்கு இடமான பழைய ஊர், குலத்திற்கு முதன்மையான ஒழுக்கத்தை எந்நாளும் கொண்டு ஒழுகுகின்ற குறைவற்ற மறையவர்கள் தம் கொள்கையில் நிலை நின்ற விளங்குதலாகிய செல்வம் பொருந்திய திருநின்றவூராகும்.

11.9. பூசலார் நோக்கம்

அருமறை மரபு வாழ அப்பதி வந்து சிந்தை
தரும் உணர்வான எல்லாம் தம்பிரான் கழல்மேல் சார
வருநெறி மாறா அன்பு வளர்ந்து எழ வளர்ந்து வாய்மைப்
பொருள் பெறு வேதநீதிக் கலை உணர் பொலிவின் மிக்கார்

அடுப்பது சிவன்பால் அன்பர்க்காம் பணி செய்தல் என்றே
கொடுப்பது எவ்வகையும் தேடி அவர் கொளக் கொடுத்தும் கங்கை
மடுப்பொதி வேணி ஐயர் மகிழ்ந்து உறைவதற்கு ஓர் கோயில்
எடுப்பது மனத்துக் கொண்டார் இரு நிதி இன்மை எண்ணார்

குறிப்புகள்

அரிய மறைவழிவரும் மரபு வாழ அப்பதியில் தோன்றிச் சித்தத்தில் வரும் உணர்வுகள் எல்லாம் சிவபெருமான் திருவடியில் சேருமாறு அமையும் நெறியினின்றும் பிறழாது அன்பு வளர்ந்தோங்கத் தாமும் வளர்ந்து மெய்ப் பொருளை அடைதற்கு ஏதுவான மறைக் கலைகளை உணரும் விளக்கத்தின் மிக்கார். சிவபெருமானுக்கும் அவருடைய அன்பர்களுக்கும் ஆகும் பணிகளைச் செய்தலே தக்கது என்று துணிந்து அடியவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கென எவ்வகையாலும் பொருளைத்தேடி அவர்கள் கொள்ளும்படி தந்து திருக் கோயில் அமைப்பதற்குப் பெருந்திரளான செல்வம் தம்மிடம் இல்லாமையை எண்ணாதவராய்க் கங்கை தங்கிய சடையையுடைய இறைவர் மகிழ்ந்து எழுந்தருளியிருப்பதற்கு என ஒரு கோயிலைக் கட்டும் செயலையும் தம் உள்ளத்தில் கொண்டார்.

11.10. திருக்கோயில் அமைக்க முற்படுதல்

மனத்தினால் கருதி எங்கும் மாநிதி வருந்தித் தேடி
எனைத்தும் ஓர் பொருட்பேறு இன்றி என் செய்கேன் என்று நைவார்
நினைப்பினால் எடுக்க நேர்ந்து நிகழ்வுறு நிதியம் எல்லாம்
தினைத்துணை முதலாத் தேடிச் சிந்தையால் திரட்டிக் கொண்டார்

சாதனத் தோடு தச்சர் தம்மையும் மனத்தால் தேடி
நாதனுக்கு ஆலயம் செய் நலம் பெறு நல் நாள் கொண்டே
ஆதரித்து ஆகமத்தால் அடிநிலை பாரித்து அன்பால்
காதலில் கங்குல் போதும் கண்படாது எடுக்கல் உற்றார்

திருக்கோயில் அமைத்தற்கென வேண்டும் பொருளைத்தேடிப் பெறும் இடங்களை உள்ளத்தால் நினைத்து எங்கும் அப்பெருஞ் செல்வத்தை வருந்தித் தேடியும், ஒரு சிறிதும் அதனைப் பெறும் பேறு

கிட்டாதவராய், இனி என் செய்வேன் என்று வருந்தி, நினைவால் கோயில் எடுக்க எண்ணித்துணிந்து, அச்செயல் நிகழ்வதற்குரிய செல்வங்களையெல்லாம் தினையளவு கிடப்பினும் அதனையும் சிறிது சிறிதாக உள்ளத்தால் சேர்த்துக் கொண்டனர். திருக்கோயிலைக் கட்டுவதற்குரிய சாதனங்களுடன் தச்சர்களையும் மனத்தால் தேடிக் கொண்டு, இறைவற்குக் கோயில், எடுப்பிப்பதற்குரிய நலம் மிக்க நல்ல நாளையும் பொழுதையும் குறிக்கொண்டு, விரும்பி ஆகம நெறியின்படி அடிநிலை எடுத்து, அன்பின் நிறைவினால் அதை மிகுந்து இரவிலும் பகலிலும் உறங்காது கோயில் எடுக்கலானார்.

11.11. உள்ளத்தில் உயர்ந்த கோயில்

அடிமுதல் உபானம் ஆதி ஆகிய படைகள் எல்லாம்
வடிவுறும் தொழில்கள் முற்ற மனத்தினால் வகுத்து மான
முடிவுறு சிகரம் தானும் முன்னிய முழத்தில் கொண்டு
நெடிது நாள் கூடக் கோயில் நிரம்பிட நினைவால் செய்தார்

தூபியும் நட்டு மிக்க சுதையும் நல்வினையும் செய்து
கூவலும் அமைத்து மாடு கோயில் சூழ் மதிலும் போக்கி
வாவியும் தொட்டு மற்றும் வேண்டுவ வகுத்து மன்னும்
தாபரம் சிவனுக்கு ஏற்க விதித்த நாள் சாரு நாளில்

திருக்கோயிலின் அடிநிலை முதல், திருக் கோபுரத்தின் அடிப்பகுதி வரையிலான அடுக்குகள் எல்லாவற்றையும் ஓவியவேலைப்பாடுகள் பொருந்த மனத்தால் அமைத்து, விமானத்தின் முடிவில் அமையும் சிகரமும், ஆகமத்தில் விதிக்கப்பட்ட முழு அளவில் கொண்டு நீண்ட நாள்கள் செல்ல, கோயில் நிறைவுபட அனைத்தையும் நினைவால் செய்தார். தூபியையும் பொருத்தி நிறம் பொருந்திய கலவை பூசி மேல் சிற்பங்களுக்குரிய ஒப்பனை வகைகளையும் செய்து திருமுழுக்கிற்கென் தூயநீர் அமைந்த கிணறும் அமைத்தும், பக்கத்திலும் கோயில் சுற்றிலும் மதில்களை எடுத்துக் குளம் அமைத்து, மேலும் வேண்டுவனவற்றையும் வகை படச்செய்து , நிலைபெற்ற இலிங்கத்திருமேனியில் சிவபெருமாள் எழுந்தருழுமாறு உறுதிப்படுத்திய நாள் நெருங்கியது.

11.12. அரசன் அமைத்த ஆலயம்

காடவர் கோமான் கச்சிக் கல்தளி எடுத்து முற்ற
மாடெலாம் சிவனுக்கு ஆகப் பெரும் செல்வம் வகுத்தல் செய்வான்
நாடமால் அறியாதாரைத் தாபிக்கும் அந்நாள் முன்னாள்

ஏடலர் கொன்றை வேய்ந்தார் இரவிடைக் கனவில் எய்தி

பல்லவ மன்னனாய இராசசிம்மன் காஞ்சி மாநகரத்தில் கற்கோயில் எடுப்பித்து, முழுமையாக அதன் பக்கங்களில் எல்லாம் சிவனுக்காகப் பெருஞ் செல்வங்களை நியமிப்பவன், திருமாலும் தேடற்கு அரியவரான இறைவரைத் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளு வித்தற்கென நியமித்த அந்நாளுக்கு முன்னைய நாளில் இதழ்கள் விரிகின்ற கொன்றை மலர்களைச் சூடிய இறைவன் அவனது கனவில் தோன்றினார்.

குறிப்புகள்

11.13. கனவில் வந்த கடவுள்

நின்ற ஊர்ப் பூசல் அன்பன் நெடிதுநாள் நினைந்து செய்த
நன்று நீடு ஆலயத்து நாளை நாம் புகுவோம் நீ இங்கு
ஒன்றிய செயலை நாளை ஒழிந்து பின் கொள்வாய் என்று
கொன்றை வார்சடையார் தொண்டர்கோயில் கொண்டருளப்
போந்தார்

தொண்டரை விளக்கத் தூயோன் அருள் செயத் துயிலை நீங்கித்
திண்திறல் மன்னன் அந்தத் திருப்பணி செய்தார் தம்மை
கண்டு நான் வணங்க வேண்டும் என்று எழும் காதலோடும்
தண் தலைச் சூழல் சூழ்ந்த நின்ற ஊர் வந்து சார்ந்தான்

திருநின்றவூரில் உள்ள பூசல் என்ற அன்பன் நீண்ட நாட்களாக நினைவளவில் செய்த நன்மையால் நீடும் கோயிலில், நாளை நாம் புகுவோம் எனவே இங்குக் கனவில் பொருந்திய செய்கையை நாளை வைத்துள்ளமையை மாற்றிக் கொள்க என்று கூறிக் கொன்றை சூடிய நீண்ட சடையுடைய இறைவர் பூசலாரின் கோயிலின் எழுந்தருளுவித்திருக்கும் திருமேனியைக் கொண்டருள எழுந்தருளினார். தொண்டரான பூசலாரை இந்நிலவுலகத்தவர் அறியும் பொருட்டுத் தூய சிவபெருமான் இங்ஙனம் கூறியருள, உறக்கத்தை விட்டு எழுந்த, திண்ணிய ஆற்றலையுடைய அம் மன்னன் அத்தகைய திருப்பணி செய்தவரைக்கண்டு நான் வணங்கவேண்டும்! என்று மேன்மேலும் எழுகின்ற பெரு விருப்பத்தோடும் சோலைகள் சூழ்ந்த திருநின்றவூரை அடைந்தான்.

11.14. அடியவரைத் தேடி வந்த அரசன்

அப்பதி அணைந்து பூசல் அன்பர் இங்கு அமைத்த கோயில்
எப்புடையது என்று அங்கண் எய்தினார் தம்மைக் கேட்கச்
செப்பிய பூசல் கோயில் செய்தது ஒன்று இல்லை என்றார்
மெய்ப்பெரு மறையோர் எல்லாம்வருக என்று உரைத்தான் வேந்தன்

பூசுரர் எல்லாம் வந்து புரவலன் தன்னைக் காண
மாசிலாப் புசலார் தாம் யார் என மறையோர் எல்லாம்

ஆசில் வேதியன் இவ்வூரான் என்று அவர் அழைக்க ஓட்டான்
ஈசனார் அன்பர் தம்பால் எய்தினான் வெய்ய வேலான்

தொண்டரைச் சென்று கண்ட மன்னவன் தொழுது நீர் இங்கு
எண் திசை யோரும் ஏத்த எடுத்த ஆலயம் தான் யாது இங்கு
அண்டர்நாயகரைத் தாபித்துஅருளும் நாள் இன்று என்று உம்மைக்
கண்டடி பணிய வந்தேன் கண் நுதல் அருள் பெற்று என்றான்

மன்னவன் உரைப்பக் கேட்ட அன்பர் தாம் மருண்டு நோக்கி
என்னையோர் பொருளாக் கொண்டே எம்பிரான் அருள் செய்தாரேல்
முன்வரு நிதி இலாமை மனத்தினால் முயன்ற கோயில்
இன்னதாம் என்று சிந்தித்து எடுத்தா வாறு எடுத்துச் சொன்னார்

மன்னன் , அத்திருநின்றவூரை அடைந்து பூசலார் என்ற அடியவர், கட்டிய கோயில் எம்மருங்கில் உள்ளது என்று அங்கு இருந்தவர்களைக் கேட்க நீங்கள் கூறுமாறு பூசலார் கோயில் ஏதும் கட்டியது இல்லை என்று உரைத்தனர். அது கேட்டஅரசன் , மெய்யுணர்வு தலைப்பட்ட அந்தணர்கள் எல்லாம் ஒருங்கு வருக! என்று ஆணையிட்டான். அவ்வாணையின் வண்ணம் அப்பதியிலுள்ள அந்தணர்கள் எல்லாம் வந்து பல்லவ மன்னனைக் காணக் குற்றம் இல்லாத பூசலார் என்பவர் யார்? “ என்று மன்னன் வினவ, அம் மறையவர் எல்லாம் அவர் குற்றமற்ற அந்தணர்! இவ்வூரினர் என்று கூறினர். அவ்வாறு கூறிய அவர்களைப் பூசலாரை அழைத்து வருமாறு அனுப்பாது இறைவரின் அன்பரான அப்பூசலாரிடத்தில் கொடிய வேலையுடைய மன்னன் தானே சென்று அடைந்தான்.

அத்தொண்டரைச் சென்று கண்ட மன்னன், அவரை வணங்கித் தாங்கள் இவ்விடத்துத் தேவர் பெருமானான சிவபெருமானைத் தங்கள் கோயிலில் எழுந்தருளுவிக்கும் நாள் இன்று எனத் தெரிந்து, கண்ணுதல் பெருமானின் திருவருளால், உங்களைக் கண்டு, திருவடிகளை வணங்குவதற்கு வந்தேன் எனக்கூறினான்.

இங்ஙனம் பல்லவ மன்னன் சொல்லக்கேட்டபூசலார் நாயனார், வியப்படைந்து அவரைப்பார்த்து என்னையும் ஒரு பொருளாகக் கொண்டு பெருமானார் இவ்வாறு அருளிச் செய்தாராயின், முன்னதாக வேண்டும் நிதி கிடையாமையால், உள்ளத்தினால் முயன்று நினைவளவில் செய்த கோயில் இதுவாகும் என்று தம் சிந்தனையின் செயலாகச் செய்த கோயிலைத் தாம் விளங்க எடுத்துச் சொன்னார்.

11.15. அடியவரைப் பணிந்த அரசன்

அரசனும் அதனைக் கேட்டு அங்கு அதிசயம் எய்தி என்னே
புரையறு சிந்தை அன்பர் பெருமை என்று அவரைப் போற்றி

விரை செறி மாலை தாழ நிலமிசை வீழ்ந்து தாழ்ந்து
முரசெறி தானை யோடு மீண்டு தன் மூதூர்ப் புக்கான்

அரசனும் அவ்வடியார் கூறியதைக்கேட்டு மிக்க வியப்படைந்து "குற்றமில்லாத அன்பரின் பெருமை இருந்தவாறு என்னே ! என்று அவரைப் போற்றி வணங்கி நறுமணம் மிக்க மாலை கிழே படியுமாறு நிலத்தில் விழுந்து வணங்கி , முரசுகள் ஒலிக்கும் படைகளுடன் திரும்பித் தன் பழைய ஊரை அடைந்தான்.

குறிப்புகள்

11.16. மனக்கோயிலில் மங்கள விழா

அன்பரும் அமைத்த சிந்தை ஆலயத்து அரனார் தம்மை
நன் பெரும் பொழுது சாரத் தாபித்து நலத்தினோடும்
பின்பு பூசனைகள் எல்லாம் பெருமையில் பல நாள் பேணிப்
பொன் புனை மன்றுளாடும் பொன் கழல் நீழல் புக்கார்

அன்பரான பூசலாரும், தம் உள்ளத்தில் அமைத்த திருக்கோயிலில் சிவபெருமானை நாளும் ஓரையும் நலம் மிகவந்த அமையத்து எழுந்தருளுவித்து, நன்மைமிக அதன் பின்பு செய்யவேண்டிய வழிபாடுகளை எல்லாம் பல நாள்கள் விரும்பிச் செய்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்த நிலையில் பொன்னால் ஆய அம்பலத்தில் ஆடும் கூத்தப்பெருமானின் அழகிய திருவடி நிழலைச்சேர்ந்தார்.

11.17. தொகுத்துக் காண்போம்

காப்பிய இலக்கிய வரலாற்றில் பெரியபுராணத்தின் இடத்தினை நாம் அறிந்தோம். பெரியபுராணம் சைவசமய அடியவர்களின் வரலாற்றினைக் காட்டும் தன்மை பற்றி அறிந்து கொண்டோம். இதில் பெரியபுராணத்தின் அமைப்பையும் பூசலார் நாயனார் வரலாற்றினையும் நாம் அறிந்து கொண்டோம்.

11.18. முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்கள்

1. பெரியபுராணத்தின் நூல் அமைப்பினைக் காட்டுக.
2. சேக்கிழார் குறித்த செய்திகளைத் தருக.
3. அரசன் அமைத்த ஆலயத்தில் எழுந்தருளல் பூசலார் அமைத்த ஆலயத்தில் இறைவன் ஏன் எழுந்தருளினார்?

11.19. மேலும் பயில்வதற்கான நூல்

1. சேக்கிழார், திருத்தொண்டர் புராணம், தருமையாதீனம், மயிலாடுதுறை - 609 001

கூறு – 12 வீரமாமுனிவர் - தேம்பாவணி - பாலைபுகு படலம்

12.1. தேம்பாவணி

தேம்பாவணி என்னும் நூல் இயேசு கிறிஸ்துவின் வளர்ப்பு தந்தையான புனித யோசேப்பு மீது இயற்றப்பட்ட முதற் பெரும் செய்யுள் வகை நூலாகும். இந்நூல் இத்தாலிய நாட்டவரான வீரமாமுனிவர் (1680 - 1742) அவர்கள் தமிழில் திறம்பட ஆக்கிய நூல் எனப் புகழப்படுகிறது. கிறிஸ்தவ சமயத்தின் சுருக்கமென்றே இந்நூலை அறிஞர்கள் மதிப்பிடுகின்றனர். இத்தமிழ்க் காப்பியம் பிறமொழி நூல் ஒன்றில் வருகின்ற செய்திகளைத் தழுவி, தமிழ் நெறிக்கேற்ப எழுதப்பட்டதாகும். அதாவது, ஸ்பானிய நாட்டு ஆகிருத நகரில் வாழ்ந்த ஆகிர்த மரியாள் (ஆயசிய னந Áபசநனய) என்னும் கன்னி மறைபொருளான இறைநகரம் (ஆலளவஉையட ஊவைல ழக புழன) என்னும் நூலை, கன்னி மரியாவின் ஆணைப்படி எழுதியதாகக் கூறியுள்ளார். அந்த நூலில் இயேசுவின் வளர்ப்புத் தந்தையான யோசேப்பு பற்றிய செய்திகளும் உண்டு. ஆகிர்த மரியின் அந்நூலைத் தழுவி, தமிழ் மரபுக்கும், தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கும் ஏற்ப யோசேப்பின் வரலாற்றை இயற்றியிருக்கிறார் வீரமாமுனிவர்.

12.1.1. தேம்பாவணியின் பொருள்

தேம்பா ¸அணி எனப் பிரித்து வாடாத மாலை என்றும், தேன், பா ¸ அணி எனப் பிரித்துத் தேன் போன்ற இனிய பாடல்களின் மாலை என்றும் இதற்குப் பொருள் உண்டு. இயேசு நாதரை வளர்த்த தந்தையாகிய சூசையப்பரைத் தலைவராகக் கொண்டு இது பாடப்பட்டது. சூசையப்பருக்குத் தேம்பாவணி எனப் பெயரிட்டு இந்நூலில் பாடியுள்ளார்.

12.1.2. தேம்பாவணியின் அரங்கேற்றம்

“தேம்பாவணி“ கி.பி. 1726 ஆம் ஆண்டில் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் பலத்த எதிர்ப்புகளுக்கிடையில் அரங்கேற்றப்பட்டது. பல புலவர்களின் அடுக்கடுக்கான கேள்விகளுக்குச் சளைக்காமல் பதிலளித்த வீரமாமுனிவரிடம் தமிழ்ப் புலவர்கள், ”எல்லாம் தெரியுமெனக் கூறும்; பெஸ்கி அவர்களே! வானத்தில் எத்தனை நட்சத்திரம் இருக்கிறது; எனக் கூற முடியுமா?” என நையாண்டியாகக் கேட்டார்கள். பதட்டமின்றி ”முப்பது மூன்று கோடி, முப்பதிமூன்று லட்டத்து, முப்பதிமூவாயிரத்து, முன்னூற்றிமுப்பதிமூன்று நட்சத்திரங்கள் சந்தேகமிருந்தால் எண்ணிப்பாருங்கள்” என்றதும், சபையில் சிரிப்பொலி எழும்பிப் பலர் முனிவரைப் பாராட்டினார்கள். ”தேம்பாவணி”யின் சிறப்பைப் பாராட்டி

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்; பெஸ்கிப் பாதிரியாருக்கு ராஜரிஷி என்ற பட்டம் அளித்து சிறப்பித்தது.

12.1.3. நூலின் அமைப்பு

குறிப்புகள்

தேம்பாவணி மூன்று காண்டங்களைக் கொண்டது. ஒவ்வொன்றிலும் 12 படலமாக 36 படலங்கள் உள்ளன. மொத்தம் 3,615 விருத்தப் பாக்கள் 90 சந்த வகைகளுடன் பாடப் பெற்றது தேம்பாவணி. தேம்பாவணி ஆசிரியர், வெளி நாட்டவரே ஆயினும், காப்பியக் கதைத் தலைவர் சூசை வாழ்ந்ததும் தமிழ் மண்ணில் இல்லை எனினும், காப்பியம் முழுக்கத் தமிழ் மணம் கமழ்வதாகத், தமிழ்ப் பண்பாட்டில் தோய்ந்ததாகவே படைக்கப் பெற்றுள்ளமைக்குப் பல சான்றுகள் கூறலாம். பிற தமிழ்க் காப்பியங்களைப் போலவே, சீரிய உலகம் மூன்றும் என மங்கலச் சொற்களைப் பெய்தே, தொடங்குகிறார் ஆசிரியர். இறைவனை வணங்க முற்படும் போது, மேனாடுகளில் வழங்கும் கிறித்தவ மரபுகளைச் சாராது, தமிழ் மரபையே சார்ந்து, இறைவனது பாதங்களையே முதலில் வணங்குவதையும், இறைவனது பாதங்களை மலராகக் காண்பதையும் இங்குக் காண்கிறோம். இறைவனுக்கு வாகனங்களை உரிமை செய்து பாடுவன தமிழகச் சமயங்கள். அத்துடன், இறைவனுக்குரிய கொடிகளாகச் சிலவற்றைக் குறிப்பதும் இங்குள்ள சமய மரபு. இதனைப் பின்பற்றி வீரமாமுனிவரும் திருமகன் இயேசுவை மேக வாகனத்தில் வருபவராகவும், அவரது முன்னோரான தாவீது அரசனைச் சிங்கக் கொடியோன் என்றும் பாடுகிறார். மேலும் இறைவனது திருமேனிக்கு வண்ணம் (நிறம்) குறித்துப் பாடுவது, இறைவனைத் தரையில் தலைபட வணங்குவது, கை கூப்பி வணங்குவது, மலர்கள் தூவி வழிபாடு செய்வது, பல்வகை விளக்குகளை ஆலயத்தில் ஏற்றுவது, தேர்த்திருவிழா காண்பது முதலிய பல தமிழ்ச் சமய மரபுகளைத் தம் காப்பியத்தில் வீரமாமுனிவர் இணைத்துள்ளதைக் காண்கிறோம். ஓரிரு இடங்களில் தாம் கூறவரும் செய்திகளுக்கு உவமையாகத் தமிழ்நாட்டுப் புராணச் செய்திகளையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவ்வாறு தமிழ் மரபுக் கேற்ப, தம் காப்பியத்தைக் கவிஞர் அமைத்துள்ளமை புலனாகிறது.

இனி, தேம்பாவணி எனப்படும் இக்காப்பியத்தின் சிறப்புகளையும் பண்புகளையும் காண்போம். இன்னொரு கிறித்தவக் காப்பியமான இரட்சணிய யாத்திரிகத்தைப் போலவே, இத் தமிழ்க் காப்பியமும் பிறமொழிக் காப்பியம் ஒன்றைத் தழுவி, தமிழ் நெறிக்கேற்ப எழுதப்பட்டதாகும். ஸ்பானிய நாட்டு ஆகிருத நகரில் வாழ்ந்த ஆகிர்த மரியாள் என்னும் கன்னி இறைநகரம்(ஊவைல ழக புழன) என்னும் நூலை, அன்னை மரியின் ஆணைப்படி எழுதியதாகக் கூறியுள்ளார்.

அன்னை மரியினால் தமக்கு உரைக்கப்பட்ட சூசையப்பரின் வரலாற்றையே தாம் நூலாக எழுதியுள்ளதாக அவர் கூறுகிறார். அந்நூலைத் தழுவி, தமிழ் மரபுக்கும், தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கும் ஏற்ப வீரமாமுனிவர் தேம்பாவணியை இயற்றியிருக்கிறார். மேலைநாட்டு நூலின் மொழிபெயர்ப்பு எனத் தோன்றாத வகையில், இக்காப்பியத்தை வீரமாமுனிவர் உருவாக்கியுள்ளார்.

12.1.4. காப்பியக் கருவும் கதையும்

இத்தமிழ்க் காப்பியத்தின் கதைத் தலைவராக விளங்குபவர் இயேசுபெருமானின் வளர்ப்புத் தந்தையாகிய சூசையே ஆவார். வளன் என்றும் குறிக்கப்படும் இவரைப் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்பு விவிலியத் திருமறையில் ஐந்தே இடங்களில் சிற்சில வரிகளிலேயே இடம் பெறுகிறது. எனினும், ஆகிர்த மரியாளின் மூலநூலைத் தழுவி, வீரமாமுனிவர் சூசையின் வரலாற்றை விரிவான காப்பியமாக வடித்துள்ளார்.

12.1.5. கதைச் சுருக்கம்

கடவுளின் திருவுள்ளப்படி சூசைக்கும் மரிக்கும் திருமணம் நிகழ்கிறது. அவர்கள் இல்லற வாழ்வில் இணைக்கப்பட்டாலும் துறவு நெறியிலேயே வாழ்கின்றனர். இறையாற்றலால் மனித உறவின்றி அன்னை மரியிடம் பிறக்கும் தெய்வக் குமரனாம் இயேசுவை அவர்கள் வளர்த்து வருகின்றனர். வானவரின் கட்டளைப்படி செயல்படும் அவர்கள், அக்கட்டளையால் அரசன் ஏரோதன், திருக்குழந்தைக்குச் செய்ய இருந்த துன்பத்தினின்று நீங்க, எகிப்து நாடு செல்கின்றனர். அந்நாட்டுக்கு வானவர்களின் துணையுடன் செல்லும் இத்திருக்குடும்பத்தினர் பயணம் பற்றியும்,வானவர்கள் இவர்களுக்கு எடுத்துரைத்த விவிலியக் கதைகள் பற்றியும் காப்பியம் கூறுகிறது. ஏரோதன் ஆட்சியின் கொடுமைகள் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. இவ்வரசன் இறந்தபிறகு, இவர்கள் தாய் நாடு திரும்புகின்றனர். திருமறை பல நாடுகளிலும் வளரும் பாங்கு விளக்கப்படுகிறது. திருமகன் இயேசு குழந்தையாகவே பல அருஞ்செயல்கள் புரிவதும் கூறப்படுகின்றது. பின்னர் சூசை நோயால் துன்பம் அடைந்து இறந்து, புண்ணிய ஆன்மாக்களுக்குத் திருமகனின் தூதராகச் செல்கிறார். இறைமகன் இயேசுவும் திருப்பாடுகளை அடைந்து, இறந்து உயிர் பெற்றபின், சூசையும் மீண்டும் உயிர்பெற்று எழுகிறார். அவருக்கு விண்ணுலகிலும் மண்ணுலகிலும் திருமுடி சூட்டப்பெறுகிறது. இவ்வாறு வளனார் பெருமையையும் வரலாற்றையும் கூறிக் காப்பியம் நிறைவடைகிறது.

குறிப்புகள்

12.1.6. காப்பிய அமைப்பு

தேம்பாவணிக் காப்பியம் பாயிரம் எனப்படும் முகவுரையும், படலங்கள் எனப்படும் முப்பத்தாறு சிறு பிரிவுகளும் கொண்டு விளங்குகிறது. இந்த முப்பத்தாறு படலங்களையும் மூன்று காண்டங்களாகப்பிரித்து வெளியிட்டுள்ளனர். தமிழ்க் காப்பியங்களின் அமைப்புக்கும் மரபுக்கும் ஏற்ப, பாயிரப் பகுதியில் நூல் எழுதப்பட்ட வரலாறு கூறப்படுகிறது. அதில் அவையடக்கமாக 'கடலையே நக்கிக் குடிக்க முற்பட்ட ஒரு பூனையைப் போல, ஊமையன் போன்ற நானும் சொல்லுவதற்கு அரிய வளனாரின் வரலாற்றை வடிக்க முற்பட்டேன்' எனக் கூறுகிறார். உவமையின் அழகை எண்ணிப் பாருங்கள். எத்துணைத் தன்னடக்கம்! பின்னர் காப்பிய மரபுப்படி நாட்டு வளம், நகர் வளம் முதலியன நன்கு வருணிக்கப்படுகின்றன. காப்பியத்திலுள்ள முப்பத்தாறு படலங்களிலும் காப்பியத் தலைவனாகிய சூசை, அவரது துணைவியாகிய மரியாள், அவர்களால் வளர்க்கப்படும் தெய்வீகத் திருக்குழந்தையாகிய இயேசு ஆகிய மூவரது பேராற்றலும் பெருமைகளும் நன்கு விரித்துரைக்கப்படுகின்றன. விவிலியத் திருமறையில் பழைய ஏற்பாடுஎனும் முற்பகுதியில் இடம்பெறும் பல கதைகள், வானவர்களின் வாய்மொழியாகக் கூறப்படுகின்றன. அவ்வாறே புதிய ஏற்பாடுஎனும் விவிலியப் பிற்பகுதியில் இடம் பெறும் அரிய செய்திகளும் வரலாறுகளும் காப்பியக் கதையின் ஊடாகவே எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

12.2.1 வீரமாமுனிவர் வாழ்க்கை வரலாறு

வீரமாமுனிவர் (நவம்பர் 8, 1680 - பெப்ரவரி 4, 1742) இத்தாலி நாட்டிலுள்ள கேசுதிகிலியோன் என்னும் இடத்தில் பிறந்தார். இவரின் இயற்பெயர் - கான்ச்டன்டைன் சோசப்பு பெச்கி (ஊழளெவயவெைநெ துழளநிா டீநளஉாை). இவர் இயேசு சபையைச் சேர்ந்த குரு ஆவார். கிறித்தவ மதத்தைப் பரப்பும் நோக்கில், 1709 ஆம் ஆண்டு இயேசுசபைப் குருவானபின், 1710 ஆம் ஆண்டு தமிழகத்துக்கு வந்தார். இவர் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கும், முன்னேற்றத்திற்கும் சிறப்பான பணிகளைச் செய்துள்ளார். 23 நூல்களைத் தமிழில் எழுதியதுடன், இயேசுக் கிறித்துவின் வாழ்க்கை தொடர்பான நிகழ்ச்சிகளையும் இயேசுவின் வளர்ப்புத் தந்தையாகிய புனித யோசேப்பின் வரலாற்றையும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கேற்ப "தேம்பாவணி" என்ற பெருங்காவியமாக இயற்றியது இவரின் தமிழ்ப் புலமைக்குச் சான்றாக உள்ளது. திருக்குறள், தேவாரம், திருப்புகழ், நன்னூல், ஆத்திசூடி ஆகிய நூல்களை பிற மொழிகளில் மொழி பெயர்த்தவர். இவர் லிஸ்பனில் இருந்து புறப்பட்டு 1710 சூனில் கிறித்தவ மதம் பரப்பு பணி செய்ய கோவா வந்து சேர்ந்தார். சில

நாட்கள் கோவாவில் தங்கியவர், தமிழ்நாடு செல்ல உத்தேசித்து, கொச்சி வந்து அங்கிருந்து கால்நடையாக அம்பலக்காடு வந்து தங்கி மதுரையில் காமநாயக்கன்பட்டி வந்து சேர்ந்தார். 1822 இல், முதன் முதலாக இவருடைய சரித்திரத்தைத் தமிழில் எழுதி வெளியிட்ட வித்துவான் முத்துசாமி பிள்ளை, இவருடைய நடையுடை பாவனைகளை, அந்நூலில் கீழ்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார். இந்தத் தேசத்தில் வந்த நாள் முதலாகப் புலால் மாமிசங்களை நிவர்த்தித்து, இரண்டு தமிழ்த் தவசிப் பிள்ளைகளைப் பரிசுத்த அன்னபாகஞ் செய்யச் சொல்லித் தினமொரு பொழுது மாத்திரம் போசனம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பார். தமது மடத்திலிருக்கும் பொழுது, கோபிச் சந்தனம் நெற்றியிலிட்டுக் கொண்டு, தலைக்குச் சூரியகாந்திப பட்டுக் குல்லாவும், அரைக்கு நீர்க்காவிச் சோமனுந் திருநெல்வேலிக் கம்பிச் சோமன் போர்வை முக்காடுமிட்டுக் காலிற் பாதகுறடும் போட்டுக் கொண்டிருப்பார். இவர் வெளியிற் சாரி போகும் போது பூங்காவி அங்கியும் நடுக்கட்டும், வெள்ளைப் பாகையும், இளங்காவியுத்தரிய முக்காடும், கையினிற் காவி யுருமாலையும், காதில் முத்துக் கடுக்கனும், கெம்பொட்டுக் கடுக்கனும், விரலிற்றம்பாக்கு மோதிரமும், கையிற்றண்டுக் கோலும், காலிற் சோடுடனும் வந்து, பல்லக்கு மெத்தையின் மேலிட்டிருக்கும் புலித்தோலாசனத்தின் மேலெழுந்தருளியிருந்து, உபய வெண்சாமரை வீசவும், இரண்டு மயிற்றோகைக்கொத்திரட்டவும், தங்கக் கலசம் வைத்த காவிப்பட்டுக் குடைபிடிக்கவும் போவார். இவரிறங்கும் இடங்களிலும் புலிதோலாசனத்தின் மேலுட்காருவார்.

மறை பரப்பு முயற்சிக்காக முதலில் தமிழைக் கற்றுக்கொண்ட இவர், தமிழில் வியத்தகு புலமை பெற்று இலக்கணம், இலக்கியம், அகராதி படைத்து தமிழுக்குச் செழுமையூட்டினார். தமது பெயரினைத் தைரியநாதசாமி என்று முதலில் மாற்றிக் கொண்டார். பின்னர், அப்பெயர் வடமொழி என்பதாலும், நன்கு தமிழ் கற்றதாலும், தமது இயற்பெயரின் பொருளைத் தழுவி, செந்தமிழில் வீரமாமுனிவர் என மாற்றிக் கொண்டார். பெயராலும், பண்பாட்டாலும் தமிழராகவே வாழ்ந்த வீரமாமுனிவர், தனது 67-ஆவது வயதில் மறைந்தார்.

12.2.2. தமிழ்த்தொண்டு

1. இவர் தமிழகம் வந்த பின், சுப்ரதீபக் கவிராயரிடம் தமிழ் இலக்கண, இலக்கியம் கற்று, இலக்கியப் பேருரைகள் நடத்துமளவுக்குப் புலமை பெற்றார்.
2. இலக்கியச் சுவடிகளைப் பல இடங்கள் சென்று தேடி எடுத்ததால் “சுவடி தேடும் சாமியார்” எனவும் அழைக்கப்பட்டார். இவற்றில்

காண அரிதான பல பொக்கிசங்கள் அழிக்கப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது.

3. தமிழின் சிறப்பை மேல் நாட்டார் உணர திருக்குறள், தேவாரம், திருப்புகழ், நன்னூல், ஆத்திசூடி போன்ற நூல்களை பிற ஐரோப்பிய மொழியில் வெளியிட்டார்.
4. தமிழ் கற்க ஏதுவாக தமிழ் - லத்தீன் அகராதியை உருவாக்கினார். அதில் 1000 தமிழ்ச் சொற்களுக்கு லத்தீன் விளக்கம் அளிக்கப்பட்டது. இதுவே முதல் தமிழ் அகரமுதலி ஆகும். பின்பு 4400 சொற்களைக் கொண்ட தமிழ் - போத்துக்கீய அகராதியை உருவாக்கினார்.
5. சதுரகராதியை, நிகண்டுக்கு ஒரு மாற்றாகக் கொண்டு வந்தார்.
6. அக்காலத்தில் சுவடிகளில் மெய்யெழுத்துகளுக்கு புள்ளி வைக்காமலே எழுதுவது வழக்கம். புள்ளிக்குப் ஈடாக நீண்ட கோடிருக்கும். மேலும் குறில், நெடில் விளக்க என்று "ர" சேர்த்தேழுதுவது வழக்கம். "ஆ" என எழுத "அர" என 2 எழுத்துக்கள் வழக்கிலிருந்தது. (அ:அர, எ:எர) இந்த நிலையை மாற்றி "ஆ, ஏ" என மாறுதல் செய்தவர் இவர்.
7. தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்கள் கவிதை வடிவில் இருந்து வந்தன. அவற்றை மக்கள் படித்தறிய எளிதில் முடியவில்லை என்பதனை அறிந்து உரைநடையாக மாற்றியவர் இவர்.
8. தொன்னூல் விளக்கம் என்ற நூலில் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி ஆகிய ஐந்து இலக்கணங்களைத் தொகுத்தார். கொடுந்தமிழ் இலக்கணம் என்ற நூலில், தமிழில் முதல் முதலாகப் பேச்சுத் தமிழை விவரிக்க முனைந்தவர். வழக்கும் செய்யுளுமே ஒரு மொழியின் இலக்கணமாக அமையுமென்றாலும், இரட்டை வழக்கு மொழியான தமிழில், பேச்சுத் தமிழுக்கு இலக்கணம் அமைந்திராத காலத்தில் கொடுந்தமிழ் இலக்கணம் வகுத்தது சிறப்பான முயற்சியே என வேண்டும்.
9. திருக்குறளில் அறத்துப்பாலையும், பொருட்பாலையும் இலத்தீன் மொழியில் பெயர்த்தவர் வீரமாமுனிவர். உரைநடையில் வேத விளக்கம், வேதியர் ஒழுக்கம், ஞானக் கண்ணாடி, செந்தமிழ் இலக்கணம், பரமார்த்த குருவின் கதை, வாமன் கதை ஆகிய நூல்களைப் படைத்தவர். திருக்காவல் ஊர்க் கலம்பகம், கித்தேரி அம்மன் அம்மானை இவரது பிற நூல்கள். 1728-இல் புதுவையில் இவரின் "பரமார்த்த குருவின் கதை" என்ற நூல் முதல் முறையாக

குறிப்புகள்

இவரால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. இந்த நகைச்சுவைக் கதைகள் (துநயெ னந டய குழவெயைநெ 1621-1695) எனும் பிரன்சியரால் எழுதப்பட்டது. ஐரோப்பாவில் பிரபலமாக இருந்ததை பெஸ்கி தமிழிலும் மொழி பெயர்த்தார் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். இது தமிழில் முதல் முதலாக வந்த நகைச்சுவை இலக்கியம் ஆகும்.

10. தேம்பாவணி இவர் இயற்றியது. மூன்று காண்டங்களில் 36 படலங்களைக் கொண்டு மொத்தமாக 3615 விருத்தப் பாக்களால் ஆனது இந்தக் காப்பியம். இதிலும் ஒரு சிறப்பு இருக்கிறது. பின்னிணைப்பாக யாப்பு வடிவங்களை அளித்திருக்கிறார். தமிழில் அமைந்த காப்பியங்களிலேயே, தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொள்ளாத வெளிநாட்டவர் ஒருவரால் இயற்றப்பட்டது எனும் பெருமை தேம்பாவணிக்கே உண்டு. மேலும் வீரமாமுனிவரைப் போல, வேறெந்தக் காப்பியப் புலவரும் சிற்றிலக்கியம், அகராதி, இலக்கணம் உரைநடை எனப் பிற இலக்கிய வகைகளில் நூல்கள் படைத்தாரல்லர்.

12.3. பாலைபுகு படலம்

குழந்தை ஏசுவுடன் தாய் மரியாள், தந்தை சூசையப்பர் ஆகிய மூவரும் பாலைவனத்தை நோக்கிப் பயணிக்கின்றனர். காலையில் சூரிய உதயத்தில் தொடங்கிய அவர்களின் பயணம் காடு சோலை என்று பல நிலைகளில் அமைகின்றது. கொடும் வெப்பத்திலும் இவர்களைக் கண்ட இயற்கை புன்னகைக்கிறது. அவர்கள் யாழில் எலீய முனிவனின் வரலாற்றைக் கூறுகின்றனர். மாலைப்பொழுதில் அவர்கள் பாலைவனத்தை அடைகின்றனர்.

12.3.1. கான் வழிப் பயணம்

கார் எழு நிசி கோன்மை கடிய, வில் ஒளி அம்பால்,
தேர் எழு சுடர் வெம் போர்ச் செங் கொடி உயர் தோன்ற
பார் எழு களம் எங்கும் பறவைகள் முரசு ஆர்ப்ப,
போர் எழு பொழுதாகப் புலரி வந்து இவர் போனார்.

கருமையாக ஓங்கி நின்ற இரவின் ஆட்சியை ஒழிக்குமாறு வில்லொளியாகிய அம்பைத் தாங்கிக்கொண்டு, தேரிலே எழுந்து வரும் ஞாயிறு கொடிய போருக்குரிய செங்கொடியை உயர்த்திக் கொண்டு தோன்ற, உலகம் என்னும் எழுச்சிகொண்ட போர்க்களம் எங்கும் பறவைகள் முரசு கொட்டி ஒலிக்க, போருக்கு எழத்தக்க பொழுதாக விடியற்காலை வந்து தோன்றவே, மூவரும் அங்கிருந்து எழுந்து போயினர்.

வான் பயில் மதி ஏந்தும் வடி வடிவு அடியாளும்,

தேன் பயில் மலர் வாகைத் திருமறை அறையோனும்,
ஊன் பயில் உரு நாதன் ஒளி அடி தொழுது ஏந்தி,
கான் பயில் மலர் பூத்த கடி வன நெறி போனார்.

வானத்தில் தோன்றும் சந்திரன் தன்னைத் தாங்கி நிற்கும் அழகிய வடிவம் கொண்ட திருவடிகளை உடைய மரியாளும், தேன்நிறைந்த மலர்க் கொடி ஏந்தித் திருமறை வாழும் அறை போன்ற சூசையும், ஊனோடு கூடிய மனித உருவம் கொண்ட குழந்தை நாதனின் ஒளி பொருந்திய அடிகளைத் தொழுது ஏந்தி யெடுத்துக் கொண்டு, மணம் பொருந்திய மலர்கள் பூத்த சிறந்த சோலை வழியாக நடந்து போயினர்.

குறிப்புகள்

12.3.2. சுர வழிப் பயணம்

துயில் என விரி பூங்கா தும்பிகள் குழல் ஆக,
குயில் இனம் முழவு ஆக, குளிர் பொழில்அரங்கு ஆக,
மயில் இனம் நடம் ஆடும் மது வழி வழி நீக்கி,
அயில் என அழல் வீசும் அருஞ் சுர நெறி போனார்.

ஆழ் துயிலில் மூழ்கியதுபோல் விரிந்து கிடந்த பூஞ்சோலையில் வண்டுகள் குழல் ஊதுவனவாகவும், குயில் இனங்கள் கொம்பு ஊதுவனவாகவும், குளிர்ந்த வனமே நாடக அரங்காகவும் கொண்டு, மயில் இனங்கள் நடனமாடும் தேன் வழிந்தோடும் அச்சோலை வழியைக் கடந்து, அம்புபோல் நெருப்பை அள்ளி வீசும் அரிய பாலைவனத்து வழியில்அவர்கள் தொடர்ந்து சென்றனர்.

12.3.3. பயணம் கண்டு பதைத்தன எல்லாம்

நண்ணிய பொருள் நீங்கி நல்குரவு எதிர் உற்ற
புண்ணிய மரபோர், உட் புலன் அயர்வு இலர்போன்றே,
மண்ணிய வனம் நீங்கி, வசி குடி உறை கானம்
கண்ணிய நெறி போகக் கண்டு, அழுதன காவே.

தம்மிடம் பொருந்தியிருந்த சிறிதளவான பொருளையும் விட்டு நீக்கி, வறுமையை வரவேற்றுக் கொண்ட புண்ணிய இயல்புடையோர் மூவரும், வெளியே மட்டுமின்றி உட்புலனாகிய உணர்விலும் சோர்வு இல்லாதவர் போன்று, அழகு செய்யப்பட்டது போன்ற சோலையை நீங்கி, நெருப்பு நிலையாகக் குடி கொண்டு தங்கும் பாலைவனத்தை நோக்கிய வழியில் போகக் கண்டு, அச்சோலையின் இடங்களெல்லாம் அழுதன.

பூஇடை அழவண்டு, பொதும்பிடை அழ மஞ்ஞை,
காஇடை அழ அம்பூ, கடி மலர் தவழ் யாறு
தாவு இடை அழ, “அந்தோ, தகாது! “ என அழ யாவும்,
கோ இடை அரசு ஆள்வோர் கொடு வனமஅருகு உற்றார்.

பூக்களில் அமர்ந்து வண்டுகள் அழவும், பொந்துகளில் நின்று மயில்கள் அழவும், சோலையில் மலர்ந்த அழகிய பூக்கள் அழவும், மணமுள்ள மலர்கள் தன் மேல் தவழச் செல்லும் ஆறு தன் பாய்ச்சலிடையே இரைந்து அழவும், "ஐயோ! இவர்கட்கு இது தகாது!" என்று எல்லாமே அழவுமாக, வானத்தில் அரசாள்வோராகிய அம்மூவரும் கொடிய பாலைவனத்தின் அருகே சென்று சேர்ந்தனர்.

12.3.4. கொடிய பாலைவனம்

மேல் சபையாக வானோர் விருப்பு எழீஇ மருங்கில் சூழ,
நூல் சபையாகக் கற்றோர் நுதலிய புகழின் மிக்கோர்,
கோல் சபையாக மூவர், கொடுந் துயர் குடியாய் வைகும்
பேற்சபை என்னும் கானம் பெற்று, உளம் தளரா புக்கார்.

மேலுலகத்துக் குழுவினராகப் பத்தாயிரம் வானவர் இரு பக்கமும் தம்மைச் சூழ்ந்துவர, நூல் உணர்ந்தோர் அவையில் இடம் பெறத்தக்க கற்றோர் கருதிய புகழுக்கெல்லாம் மேம்பட்ட வரும், ஆட்சிக்குரிய குலத்தவருமாகிய இம்மூவரும், கொடிய துன்பங்களெல்லாம் குடிகொண்டு தங்கும் பேற்சபை என்னும் பாலைவனம் வரப்பெற்று, தம் உள்ளம் தளராமல் அதனுள் புகுந்தனர்.

காட்டிய விரலைத் தீக்க, கண்ட கண் விழியைத் தீக்க,
"சூட்டிய கொடிய கானம் சுடும்" எனில், எனும் வாய் தீக்க,
ஈட்டிய அழலை எண்ணில், எண்ணிய எண்ணம் தீக்க,
கோட்டிய மனத்தின் தீக்கும் கொடியது ஓர் சுரம் அது அன்றோ.

இதுவே அப்பாலைவனமென்று சுட்டிக்காட்டிய விரலையே தீய்க்கவும், அதுகேட்டு நோக்கிய கண்ணின் பார்வையைத் தீய்க்கவும், "இப்பெயர் சூட்டியுள்ள இப்பாலைவனம் சுடும்" என்று ஒருவன் சொன்னால், அவ்வாறு சொல்லும் வாயையே தீய்க்கவும், அங்கே திரண்டுள்ள நெருப்பை மனத்தால் எண்ணினால், எண்ணிய அவ்வெண்ணத்தையே தீய்க்கவுமாக, கோணிய

மனம் போலத் தீய்க்கும் கொடியதோர் பாலைவனம் அது.

புனல் பசை இழந்த கானில், பொழி துளி உள்ளி வந்தால்,
கனப் பசை இழந்து தாமும், கார்த் திரள் அகன்று வேக,
இனப் பசை இழந்த தீயோர், இரவலர் தம்மைக் கண்டு,
மனப் பசை இழந்த கோரம் மானிய சுரம் அது அன்றோ.

நீர்ப்பசையே இல்லாத அப்பாலைவனத்தில், மேகக்கூட்டங்கள் மழைத் துளியை அங்குப் பொழிய நினைந்து வந்தால், மேகத்திற்குரிய ஈரப் பசையை இழந்து, தாமும் நீங்கிப்போய் அதன் வெப்பத்தால் மேலும்

வேகும். இவ்வாறு தம்மைப் போன்ற மனித இனத்தின் மீது அன்புப் பசை இழந்த தீயோர், தம்மை நாடிவரும் இரவலரைக் கண்டு, சிறிது ஒட்டிக் கொண்டிருந்த மனப்பசையையும் இழந்தகொடுமைக்கு நிகரான பாலைவனம் அது.

குறிப்புகள்

தீய் வயிறு ஆர்ந்த காலும், செஞ்சுடர்க் கதிரும், செந் தீ
மேய் வயிறு ஆர்ந்து வேகும் விரி மணற் பரப்பும் தீ ஆய்,
நோய் வயிறு ஆர்ந்த கானம், நொடை நல மாதர் வஞ்சம்
காய் வயிறு ஆர்ந்த வாயும் கண்களும் மனமும் போன்றே.

அப்பாலைவனத்து நெருப்பைத் தன் வயிற்றுள் நிறையக் கொண்ட காற்றும், செந்நிறக் கதிர்களை உடைய பகலவனும், செந்நெருப்பை மேய்ந்த தன் வயிறு நிறைந்து அதனால் வேகும் விரிந்த மணற் பரப்பும் நெருப்பாகவே மாறி, முறையே, பெறும் விலைப்பொருட்டுத் தம் நலத்தை விற்கும் விலைமாதர் தம் வஞ்சத்தால் காய்ந்த உள்ளிடத்து நிறைந்து நின்று வெளிப்படும் வாய்ச் சொல்லும் கண் பார்வையும் மன நினைவும் போன்றன.

12.3.5. பாலை குளிர்ந்தது

போர் முகத்து அழன்ற வீரர் புகைந்து எனப் புகைந்த கானம்,
ஏர் முகத்து எழுந்த மூவர் எய்திய வேலை, தானும்
தார் முகத்து உவந்த மன்றல் தகும் புது மகளிர் போன்று,
நீர் முகத்து, இவர் அன்பு ஆர்ந்த நெஞ்சு என, குளிர்ந்தது
அன்றே.

சினந்த வீரர் போரிடத்துப் புகைந்த தன்மையாய் வெப்பத்தால் புகைந்து நின்ற அப்பாலைவனம், அழகிய முகத்தோடு அங்கு எழுந்தருளிய இம்மூவர் தன்னை வந்தடைந்தபோது திருமணத்திற்குத் தகுதிவாய்ந்து மணமாலையைக் கண்டு மகிழ்ந்த புது மணமகளிர் போன்று, தானும் நீர்ப்பசைப் பெற்று, இம் மூவர் தம் அன்பார்ந்த நெஞ்சம் போல் குளிர்ந்தது.

அயின்று எழும் விரை வாய்த் தாழை அலர் மடல் பள்ளி பலநாள்
துயின்று எழும் இள வேனில், துதித்த பங்குனியில் செல்ல,
குயின்று எழும் குயில்கள் காட்ட, கோது அற மகிழ் பூங் காவின்,
பயின்று எழும் புகழின் மிக்கோர் பணி முகத்து, உவந்த பாலை.

அக்குளிர்ச்சியைத் தானும் பருகி எழுச்சி கொள்ளும் மணம் பொருந்திய தாழம்பூ மடலைப் படுக்கையாகக் கொண்டு உறங்கி எழும் நல்ல இளவேனிற் பருவம், போற்றத்தக்க பங்குனி மாதத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. அது கண்டு கூவிக் கொண்டு எழும் குயில்கள் அது இளவேனிற் பருவமென்று காட்டின. அப்பொழுது, வழக்கமாகப் புலவர்

வாயினின்று எழும் புகழையெல்லாம் மிஞ்சிய அம்மூவர்தம் ஏவலின் முகத்தே, குற்றமற மகிழ்ந்த பூஞ்சோலைபோல, அப்பாலை நில இடங்களெல்லாம் மகிழ்ந்தன. இளவேனிலுக்கு முந்திய கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனியெல்லாம் வெயில் மிகுதியாக இராமையால், அக்காலமெல்லாம் வெயில் தாழம்பூ மடலுக்குள்ளே துயின்று கொண்டிருந்ததாகக் கற்பனை செய்யப்பட்டுள்ளது. முதுவேனில் போலக் கொடுமையின்றி, இன்பம் தருவதாதலின், "இளநல்வேனில்" என்றார். அப்பருவத்திலும், பிந்திய சித்திரை போலாது, முந்திய பங்குனி யாவரும் போற்றத்தக்கதாதலின், "துதித்த பங்குனி" என்றார். இருண்ட பாவச் செயலால் கொதித்துக் கிடந்த நெஞ்சில் வந்து பொருந்திய தெய்வ அருளின் மாண்பினால் செவ்விய நல்வினை புகுந்த காரணத்தால் தீது நீங்கிச் சிறந்த தன்மை போல, அப்பாவ வினையை அழித்த இம் மூவரின் அழகிய முகத்தினின்று பொழிந்த அருளினாலே வெப்பத்தைத் தரும் செயலில் சினந்து நின்ற அப்பாலைவனம் மணம் பொழியும் மலர் முகத்தோடு மகிழ்ந்து நின்றது.

நிறை மலர் ஒழுக்கத் தாள் கீழ், நித்திலப் பரப்பில் தூய
நறை மலர் பரப்பினாற் போல், நளிர்பட ஒழுகி, சூழ
உறை மலர் மணவாய்த் தென்றல் உரைத்த மங்கலத்தின் வீச
மறை மலர் பூண்ட மார்பர் மகிழ்வு அலர் மனத்தின் போனார்.

முத்துக்களைப் பரப்பிய இடத்தின்மேல் தூய மணமுள்ள மலர்களைப் பரப்பினாற்போல், நிறைவாக மலர்ந்த ஒழுக்கம் பூண்ட அம்மூவர் அடியின் கீழ், அப்பாலை நிலம் குளிர்ச்சிப் பொருந்த அமைந்தும், சுற்றிலுமுள்ள மலர்களின் மணத்தைத் தன்னிடத்துக் கொண்ட தென்றல் மங்கலம் கூறிய தன்மையாக வீசவுமாக, வேதத்தை மலர் மாலையாக அணிந்த மார்பு கொண்ட அம்மூவரும் மகிழ்ச்சிப் பொங்கும் மனத்தோடு நடந்து போயினர்.

மின் நிறக் கொடியைச் சூட்டி, விளங்கிய மணியின் வில் செய்
நல் நிறத்து ஆரம் பூண்டு, நாடிவந்து அணியின் தோன்றும்
செல் நிறக் குடையின் கொன்ற, செழித்த செங்கதிரின் வெப்பத்து
இன் நிறக் குளிர் பூ நீழல் இயங்கிய சிறப்பின் போனார்.

மின்னலென்னும் அழகிய கொடியை மேலே சூட்டி, விளங்கிய மணிகளைப் போன்ற வான வில்லாலாகிய நல்ல நிறமுள்ளமாலையை அணிந்து தம்மை நாடிவந்து அணியணியாகத் தோன்றும் மேகமென்னும் நிறக் குடையினால் மறைக்கப்பட்டும் செழித்து நின்ற பகலவன் வெப்பத்தின் நடுவே தோன்றிய இனிய அழகிய குளிர்ந்த மெல்லிய நிழலில் இயங்குதலாகிய சிறப்போடு அவர்கள் சென்றனர். இருண்ட பாவச்

செயலால் கொதித்துக் கிடந்த நெஞ்சில் வந்து பொருந்திய தெய்வ அருளின் மாண்பினால் செவ்விய நல்வினை புகுந்த காரணத்தால் தீது நீங்கிச் சிறந்த தன்மை போல, அப்பாவ வினையை அழித்த இம் மூவரின் அழகிய முகத்தினின்று பொழிந்த அருளினாலே வெப்பத்தைத் தரும் செயலில் சினந்து நின்ற அப்பாலைவனம் மணம் பொழியும் மலர் முகத்தாடு மகிழ்ந்து நின்றது.

குறிப்புகள்

பாகு இளஞ்சுவை பெய் வில் ஆர் பவள வாய்த் துறையில்வைத்த
நாகு இளம் தரளம் காட்டி நகை தரு மடந்தை போல,
ஆகு இளம் பனிப் பூங் கானத்து, அழகு அணி செய்தால்என்ன,
வாகு இளஞ் சுடர் செய் மேனி வானவர் காட்டி நின்றார்.

வெல்லப் பாகின் இளஞ் சுவை பெய்து வைத்ததும் ஒளி நிறைந்த பவளம் போன்றதுமாகிய தன் வாயாகிய துறையில் இட்டுவைத்த, சங்கிடத்துப் பிறந்த இளமுத்துப் போன்ற பற்களைக் காட்டிப் புன்முறுவல் செய்யும் மங்கைபோல, அங்குப் பாலையினின்று உண்டாகிய இளம் பனிபோல் குளிர்ந்த பூஞ்சோலையில், அழகுக்கு அழகு செய்தாற்போல, அழகு நின்று இளங் கதிர் பரப்பும் மேனியை வானவர் காட்டி நின்றனர்.

12.3.6. பாலையில் எழுந்த பாடல்

ஈர் எழு வகுப்பின் தேர்ந்த இன மணி நல் யாழ் வாங்கி,
ஓர் எழு குரலின் ஓதை உரிக் கிளை தளிர்ப்ப, பாகின்
நேர் எழு மிடற்றின் ஓதை நெறிகள் மூன்று இயக்கி, கூட்டி,
பார் எழு நடங்கள் வாட்டப் பாடினர் சிறப்பின், வானோர்.

அவ்வானவர், பதினான்கு வகையாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பல இன மணிகள் பதித்த நல்ல யாழ்களைக் கைகளில் எடுத்துக் கொண்டு, குரல் முதலாகக் குறிக்கப்படும் ஏழு இசையொலிகள் தத்தமக்குரிய உறவோடு தழைக்குமாறு, வெல்லப்பாகிற்கு நிகராக எழும் குரலின் ஓசையை மூன்று நெறிகளாலும் இயக்கி, பின் அவற்றைக் கலந்து நிரவி, இவ்வுலகில் காணப்படும் நடனங்களையெல்லாம் வாட்டிய சிறப்போடு பாடினர்.

காமம் சால் வியப்பில் ஓங்க,
கண்டவை உள்ளி, பைம்பூந்
தாமம் சால் கொடியோன்,
விண்ணோர் தளங்களுள் தலைவன் என்ன
ஏமம் சால் இன்பத்து ஓர்ந்த
இரும் புகழ் தளிர்த்து, தேவ
நாமம் சால் வழங்க,
நல் யாழ் நடையொடு பாடினானே.

பசுமையான பூமாலைக்கு ஒப்பான மலர்க் கொடியை உடையவனாகிய சூசை, இவ்வாறு கண்டவற்றைத் தன் மனத்துள் கருதிப் பார்த்து, அன்பு நிறைந்த வியப்போடு எழுச்சி கொண்டு, வானவர் படையணிகளுக்கெல்லாம் தானே தலைவன் போன்று, பாதுகாப்பு நிறைந்த இன்பத்தோடு தான் உணர்ந்த பெரும் புகழால் தழைத்துத், தெய்வப் பெயர் மிகுதியாக வழங்க வேண்டி, வானவர் அசைத்த நல்ல யாழின் போக்கிற்கு எற்ப, பின்வருமாறு பாடத் தொடங்கினான்.

"பாலையின் வெப்பம் பணி மருதத்து ஆக்கினையே,
மாலையின் தாமத்து அருள் நீதி வல்லோய் !
அருள் நீதி வல்லோன் அடி சென்றார், இங்கண்,
தெருள் நீதி நீங்காதார், தீது இடும்பை நண்ணாரே.

"மாலையின் ஒழுங்கு போல அருளும் நீதியும் வல்லமையும் கொண்ட ஆண்டவனே, நீ பாலை நிலத்தின் வெப்பத்தைக் குளிர்ந்த மருத நிலத்துக்கு ஒப்பாக மாற்றினாய்! அருளும் நீதியும் வல்லமையும் கொண்ட இவ்வாண்டவன் அடியைச் சார்ந்தவர், தெளிந்த நீதி நீங்காதவராய், இவ்வுலகில் தீமையும் துன்பமும் அடைய மாட்டார்.

"வீங்கு ஓத நீர் நிலை ஆம், வெய்ய நஞ்சு இன் அமுது ஆம்,
ஈங்கு ஓத ஒப்பு இறந்த எந்தை அடி சென்றால்!
எந்தை அடி சென்றார், எங்கும் இடர் மொய்ந்து உலவ,
சிந்தை மகிழ, தாம், தீது இடும்பை நண்ணாரே.

"இவ்வுலகில் தனக்கு நிகராகக் கூறுதற்கு உவமையே இல்லாது கடந்து நின்ற எம் தந்தையாகிய ஆண்டவனின் திருவடியைச் சரணென்று அடைந்தால், பொங்கி எழுந்த கடல் நீரும் நிலை கொண்டு நிற்கத் தக்கதாகும்; கொடிய நஞ்சும் இனிய அமுதமாகும்! எங்கும் துன்பம் திரண்டு உலவிக் கொண்டிருக்க, எம் தந்தையாகிய ஆண்டவனின் திருவடியைச் சரணென்று அடைந்தவர் மட்டும் மன மகிழ்ச்சிக் கொண்டு, தீமையும் துன்பமும் அடையார்.

12.3.7. சூசையின் போற்றிப் பாடல்

"வான் வாழ் அமரர் வணங்கித் தலை ஏற்றும்
தேன் வாழ் அடி சென்றார் தீது இடும்பை நண்ணாரே.
தீது இடும்பை நண்ணுவர், இச்சீரடியை நாடாதால்,
வாது இடும்பை வாழ்க்கை வழுக்கு இவறும் தீயோரே."

"வானுலகில் வாழும் வானவர் வணங்கித் தம் தலைமேல் ஏற்றிப் போற்றும் தேன் வாழும் மலர் போன்ற இத்திருவடியைச் சரணனென்று சென்றடைந்தோர் தீமையும் துன்பமும் அடைய மாட்டார். வாதும் துன்பமும் நிறைந்த இவ்வுலக வாழக்கையில் தவறான இன்பங்கள் மீது

ஆசை வைக்கும் தீயோரோ, இச் சிறிய அடிகளைத் துணையாக நாடாமையால், தீமையும் துன்பமுமே அடைவர்."

12.3.8. வானவர் படைத்த விருந்து

ஏழ் இசைக் குழலினோடு இனிய பண்
தொனியினோடு இசை விடாத
யாழ் இசைக்கு, இவை எலாம் இணர்
நறுங் கொடியினோன் அறைய, நாதன்
கேழ் இசைத்து ஒளிறு தாள் கெழுவ
வம்பு அலர் நறா மழையை வாரிச்
சூழ் இசைத்து இடை உலாம் தொகை
இழந்து அமரரே தொழுது போனார்.

குறிப்புகள்

ஏழு இசைக்கு உரிய குழலோசையோடும் இனிய பாடலின் ஓசையோடும் இசைவு கெடாத யாழின் இசைக்குப் பொருந்த பூங்கொத்தின் நறுமணம் கொண்ட கொடியைத் தாங்கிய சூசை இவையெல்லாம் கூறினான். குழந்தை நாதனின் நிறத்தோடு இசைந்து ஒளிரும் அடிகளில் நிறைய மணம் பொருந்திய மலர்களின் தேனாகிய மழையை வாரிச் சூழ நின்று இசையோடு பொழிந்து, இடையே உலாவும் தம் தொகைக்குக் கணக்கின்றித் தொழுதவண்ணம் வானவர் சென்றனர்.

இன்னவாய், மருதம் ஒத்து இணர் நறா உமிழ்
வனத்து இவர்கள்பல் நாள்
துன்ன, வானுலகில் துறுவினார் அனைய உட்
சுவையின் விள்ளா,
உன்ன வாய் மகிழ்வு துய்த்து, உணவு
உணா நினைவும் அற்று ஒழுகி, ஓர் நாள்
அன்ன வாய் அமரர் உற்று அணுகி,
வான் உரி விருந்து அமைதல் செய்வார்.

இவ்வாறாக, மருத நிலம் போன்று பூங்கொத்துகள் தேனை உமிழும் அவ்வனத்தில் இவர்கள் பல நாட்களாகச் சென்றிருந்தும், வானுலகிற் சென்றடைந்தவர் போல உள்ளத்துக் கொள்ளும் சுவை நீங்கப் பெறாமல், தம் மனத்தையே வாயாகக் கொண்டு மகிழ்ச்சியையே உணவாக உண்டு, உணவு உண்ணாத நினைவும் அற்றவராய் நடந்து போகையில், ஒருநாள் அவ்விடத்தே வானவர் வந்தணுகி, வானுலகிற்கு உரிய விருந்தை அமைத்து நின்றனர்.

கொழு நிலா மரகதக் கொடியின்
மேல் மணிகள் பூத்து அயருபந்தர்,
விழு நிலா விளையும் முத்து அனைய மீன்

குறிப்புகள்

விரிவு செய் விரி விதானத்து,
எழு நிலா மணி நிரைத்து எழினி வீழ்த்து,
இணர் நறா அமளி பாய்த்தி,
செழு நிலா மணிமுகத் திருவினோர்
அமளியில் பொலிய நின்றார்.

கொழுமையான ஒளி பொருந்திய மரகதக் கொடியின்மேல் பலவகை மணிகளே மலராய்ப் பூத்து விளங்கும் பந்தலில், சிறந்த ஒளி விளையும் முத்து போன்ற விண்மீன்கள் பரந்து கிடக்கும் விரிவான மேற்கட்டி அமைத்து, எழுந்து பரவும் ஒளி கொண்ட இரத்தினங்களை வரிசையாகப் பதித்த திரைச் சீலையைத் தொங்க விட்டு, தேனுள்ள பூங்கொத்துக்களினால் மெத்தை பரப்பிச், செழுமையான நிலவு போன்ற அழகிய முகங் கொண்ட செல்வராகிய அம்மூவரும் அம்மெத்தையின் மேல் அமர்ந்து பொலிவுடன் விளங்கினர்.

வில் கலத்து உரு நிலா இலக விட்டு
அமரர் சூழ் வியவர் ஆக,
பொன் கலத்து அலர் நறாப் புனலும் உய்த்து,
அகில் அலர் புகையும் ஆட்டி,
பல் கலத்து அமிர்தமே பல சுவைக்கு
அமைய வானவர் பரப்பி,
சொல் கலத்து இணை இலாச் சுவையில்
அத்தகவினோர் துதியொடு உண்டார்.

தாம் அணிந்திருந்த ஒளியுள்ள அணிகலன்களோடு தம் உருவஒளியையும் இலங்கவிட்டு வானவர் சுற்றிலும் ஏவலராக நின்று, பொற்கலங்களில் தாங்கிய மலர் மணம் கொண்ட பன்னீர் தெளித்து, அகிற் கட்டை வெந்து பரந்த புகையும் காட்டி, பல பாத்திரங்களில் உணவைப் பல்வேறு சுவைக்குப் பொருந்த வானவரே நின்று பரப்பி வைக்கவே, சொல் என்னும் அணிகலனால் இணை சொல்ல இயலாத சுவையோடு, தகுதி வாய்ந்த அம்மூவரும் ஆண்டவனைத் துதித்து அதனை உண்டனர்.

சால் வரும் தயை உணர்ந்து இனிது
உணும் பொழுது, அருந் தகுதி வானோர்
கால் வரும் கவரியும் கமழ் வரும்
புகையையும் கனிய வாரி,
நால் வரும் கல நரம்பு இசை நயந்து எழ,
நறா நளின வாயால்
பால் வரும் சுவை வரும் பல நரம்பு

இசையொடும் பாடினாரே.

தம்பால் ஆண்டவன் மிகுதியாகக் கொண்டுள்ள தயவை உணர்ந்து அவ்விருவரும் இனிது உண்ணும்பொழுது, அரிய தகுதி கொண்ட வானோர் சிலர் காற்று வருவதற்கான சாமரையும் மணம் வருவதற்கான புகையையும் கனிவோடு வாரிப் பொழியவும், வேறு சிலர் நாலு வகையாகக் கூறப்படும் யாழ்களின் நரம்பிற் பிறக்கும் இசையை விருப்பத்தோடு எழுப்பவும் மற்றும் சிலர் தேனுள்ள தாமரை மலர் போன்ற தம் வாயால் பாலினின்று பிறக்கும் சுவைக்கு ஒப்பான பல நரம்பு கொண்ட யாழின் இசைக்குப் பொருந்தப் பின்வருமாறு பாடலாயினர்.

குறிப்புகள்

12.3.9. எலீய முனிவன் வரலாறு

"தன் தோல் உரித்த பாம்பு ஒத்த தவத்தின்
வாளால் பொறி ஐந்தும்
கொன்றோன், உளம் பற்று இருள் புக்கா
குன்றாச் சீல விளக்கு ஏற்றி
நின்றோன், வரும் கால் கடந்து உரைக்கும்
நிறை சொல் வல்லோன்,பாப் புகழும்
வென்றோன் எலீய முனிவன் விருந்து உண்டு
உவந்த வனம் இதுவே.

"தன் தோலைச் சட்டையாக உரித்தெறிந்த பாம்புக்கு நிகராகத் தவம் என்னும் வாளால் ஐம்பொறிகளின் ஆசையெல்லாம் கொன்றொழித்தவனும், தன் உள்ளத்தில் அகப்பற்று புறப்பற்று என்னும் இருள் புகாதவாறு அவியாத ஒழுக்கம் என்னும் விளக்கை ஏற்றி நின்றவனும், வருங் காலத்தைத் தெய்வக் காட்சியால் கடந்துசென்று கண்டுகூறும் தவறாத நிறை சொல்லில் வல்லவனும், பாக்கள் எடுத்துக்கூறும் புகழ்களுக்கெல்லாம் மேம்பட நின்று வென்றவனுமாகிய எலீயன் என்னும் பெருமுனிவன் விருந்து உண்டு மகிழ்ந்த பாலைவனம் இதுவே ஆகும்.

"கான் வாழ் சுவைத் தேன் துளி நக்கி,
கதி வாழ் மாறாவாழ்வு ஒழிந்து,
வான் வாழ் இறையோன் தனை மறுத்து,
வசைப் பல் தேவர்த் தொழக் கண்டு,
தேன் வாழ் காவும் மன் உயிரும் தேம்பி வாட,
முவ்வருடம்,
தான், வாழ் உறை கொள் முகில் முகமும்
தகைத்த சாப மாமுனியே.

"காட்டில் உள்ள சுவையான தேன் துளி போன்ற இவ்வுலக இன்பங்களையே நக்கி உண்டு, மோட்ச கதியில் வாழும் மாறாத வாழ்வு பற்றிய எண்ணமும் ஒழிந்து, வானுலகில் வாழும் மெய்யான ஆண்டவனை மறுத்து, இகழ்ச்சிக்குரிய பற்பல தேவர்களை அந்நாட்டவர் தொழக்கண்டு, தேன் கொண்ட சோலைகளும் நிலைபெற்ற உயிர்களும் மெலிந்து வாடுமாறு, மூன்று ஆண்டளவாய், வாழ்விற்குக் காரணமான துளியைத் தன்னிடத்தே கொண்டுள்ள மேகம் தன் முகத்தையும் காட்டாதவாறு தடுத்த சாபத்தில் வல்ல பெரு முனிவனும் தானே ஆவான்.

"அந் நாள் எல்லாம், தான் நுழை வாய்
அசல முழையுள் புக்கு உறைந்த
பல் நாள் எல்லாம் முறை தவிரா பறந்து
ஓர் காகம் உணவு உய்ப்ப,
முன் நாள் இல்லா வரத்து உயர்ந்து,
முதல்வன் அடி சேர்ந்தான் என்ன,
எந் நாள் எல்லாம் கோடாத
இயல்பின் சீல மாமுனியே

"அந்தக் காலமெல்லாம், தான் நுழைந்தே செல்வதற்குரிய ஒரு மலைக் குகைக்குள் புகுந்து தங்கினான். அந்நாட்களிலெல்லாம் முறை தவறாமல் பறந்து வந்து ஒரு காகம் உணவு கொணர்ந்தது, அப்பொழுது முன் நாட்களில் தான் பெற்றிராத வரங்களில் உயர்ந்து, ஆண்டவன் திருவடியைச் சென்று சேர்ந்தவன் போல, எந்நாளும் எல்லாம் தவறாதஇயல்போடு தவவொழுக்கம் மேற்கொண்டு நின்ற பெருமுனிவன் அவன் ஆவான்.

"பிழையின் கொடுங் கோன் துறவர்
எலாம் பின்றாச் சினத்துக் கொன்ற பினர். "
முழையின் கிடந்த இம்முனியும்
முரிக்கக் கொணர்மின்! " எனவிட்ட
உழையில், ஒரு மூ ஐம்பது வேல்
உழவர் ஒருங்கும் வாய் மொழியால்,
மழையின் கனலை வான் பொழிய!
" வைது என்று எரித்த மாமுனியே.

"பிழை மிக்க கொடிய மன்னன், மழை பெய்விக்கத் தவறியமையால், தன் நாட்டிலுள்ள துறவியரை எல்லாம் நீங்காத சினத்தோடு கொன்ற பின், "குகைக்குள் அடைந்து கிடந்த இவ்வெலீய முனிவனையும் கொல்வதற்குக் கொணர்வீர்! " என்று ஏவி விட்டபோது, அவ்வாறு வந்த நூற்றைம்பது வேல் வீரரையும் ஒருங்கே தன் வாய்

மொழியால், “வானம் நெருப்பை மழைபோல் பொழிக! “ என்று சாபமிட்டு எரித்த மாமுனிவன் ஆவான்.

”கொழு கொம்பு இழந்த கொடி அன்ன,
கொழுநன் இழந்த இளங்கைமை
செழு கொம்பு அன்ன ஊன்றுதற்குத்
திதியின் நின்ற ஓர் மகனும்
விழு கொம்பு அன்ன வீழ்ந்து இறந்து,
விம்மி அழும் தாய் நனி உவப்ப
எழு கொம்பு அன்ன, அம்மகனை
எழுப்பித் தந்த மாமுனியே.

குறிப்புகள்

”கொழு கொம்பை இழந்த கொடி போலத் தன் கணவனை இழந்தஓர் இளம் கைம்பெண், செழுமையான கொம்பு போல் தான் ஊன்றி நடப்பதற்கு உறுதி நிலை போல நின்ற ஒரே மகனும் விழுந்த கொம்புபோல் நோயில் விழுந்து இறக்கக் கண்டு விம்மி அழுதாள். அத்தாய் மிகவே மகிழுமாறு, முளைத்தெழுந்த கொம்பு போல் அம்மகனை எழுப்பித் தந்த மாமுனிவனும் இவனே ஆவான்.

வலம் புங்கு அவனி மா மகள் தன்
மருங்குல் மணி நீள் மேகலையோ,
சிலம்பும் பசிய பொற் சிலம்போ
சிறந்த சோர்தான் நதி சேர்ந்து,
புலம்பும் திரையைக் கம்பளத்தால்
புடைப்ப அரிதின் பிரித்து, நளிர்ந்து
அலம்பும் திரையில் அடி தோயாது
அப்பால் கடந்த மாமுனியே.

”வலிமை மிக்க நிலமென்னும் பெருமகளின் இடையில் அணிந்த நீண்ட மணிமேகலையோ, அவள் காலிற் கிடந்து ஒலிக்கும் பசுமையான சிலம்போ என்னுமாறு சிறந்து கிடந்த சோர் தான் ஆற்றை அடைந்து, அதன் ஒலிக்கும் திரையைத் தன் போர்வையால் அடித்து அரிய விதமாய் நடுவே பிரித்து நிறுத்தி, குளிர்ச்சியோடு இரு புறமும் அலம்பி நின்ற திரைகளின் நடுவே கால் நனையாது அப்பால் கடந்து சென்ற பெருமுனிவனும் இவனே.

”அப்பால் கடந்த போழ்து, இருளை அகற்றி வீசும் சுடர் கண்டால்,
வெப்பால், இரவி இரதமென வேய்ந்து, குளிர்ப்ப விடும் கதிரின்
ஒப்பால் மதி தன் இரதமென, உயர் நின்று இழிந்த தேர் ஏறி,
எப்பால் அனைத்தும் உணுகாத ஓர்இடத்தில் சேர்ந்த மா முனியே.

"அவ்வாற்றைக் கடந்து அப்பால் சென்றபோது, இருளை அகற்றுமாறு வீசும் கதிரை நோக்கினாலும், வெப்பத்தை நோக்கினாலும் ஞாயிறு தேர் போலத் தோன்றி, பின் குளிர்ந்த தன்மையாய் விடும் கதிரின் ஒப்புமையால்திங்கள் தேர் போலவும் தோன்றி, வானத்தினின்று இறங்கி வந்த ஒரு தேரில் ஏறி, எவ்விடத்திருந்தும் எல்லாப் பொருள்களும் அணுக இயலாத
ஓர் இடத்தில் சென்று சேர்ந்த மாமுனிவனும் தானே ஆவான்.

"இன்னும் இந் நாள் தன் உயிர் ஈறு இன்றி
இன்பக் கடல் நின்றோன்,
பின்னும் இறைவன் தனில் குணித்த
பின் நாள் தனில் இவ் உலகு எரிந்து,
மன்னும் உயிரோடு உக முடிதல் வருங் கால்,
அக் கால் மீட்டு, ஒளியால்
மின்னும் உருவோடு, இவ் உலகில்
விளங்கத் தோன்றும், மாமுனியே.

"இன்னும் இந்நாள் வரைக்கும் தன் உயிருக்கு முடிவு இல்லாமல் இன்பக்கடலில் நிலைபெற்றுள்ள இப்பெரு முனிவனே, பின்னும் ஆண்டவன் தனக்குள் கருதிவைத்துள்ள பிற்காலத்தில், இவ்வுலகமும் எரிந்து, நிலைபெற்ற உயிர்களோடு உலக முடிவும் வரும் பொழுது, ஒளியால் மின்னும் உருவத்தோடு, மீண்டும் அக்காலத்தில் இவ்வுலகில் விளங்க வந்து தோன்றுவான்.

"ஒல்காத் தவத்தின் வரத் தொகையோன்
ஒரு நாள் சுடும் இவ்வனத்திடையே
செல்கால், தளர்ந்து, ஓர் வானவனும் சென்று
தந்த அடை அருந்தி,
அல்காத் திறத்து நாற்பது நாள், அருந்தா,
பசியா, நெடு நெறிபோய்,
நல்காத் திரு நல்கிய மலை,
வான் நண்ணி முகில் தோய் முடிசேர்ந்தான்.

"தளராத தவத்தால் வரங்களைத் தொகையாகக் கொண்டுள்ள அவ்வெலீயன் முன் ஒரு நாள் சுடும் இப்பாலைவனத் திடையே செல்லுங்கால், பசியால் தளர்ந்து, ஒரு வானவன் வந்து தந்த அடையை அருந்தி, குறையாத திறத்தோடு நாற்பது நாட்களாய் வேறொன்றும் அருந்தாமலும், பசிக்கு ஆளாகாமலும் நெடுவழிப் போய், கொடுத்தற்கரிய செல்வமாகிய வேதத்தை ஆண்டவன் தந்தருளிய சீனயி மலையின் வானத்தைத் தொட்டு மேகத்தோடு தோயும் உச்சியை அடைந்தான்.

குறிப்புகள்

"எஞ்சாத் திறத்தை அம் முனிக்கு
அன்று ஈந்தோன், ஈங்கண் இன்று உமக்கே
துஞ்சாத் தயையின் வான்விரும்பும்
சுவை இவ் விருந்து ஈந்தவன் யாரே?
அஞ்சாத் திறத்தின் மூ உலகும் ஆண்டு,
உம்மிடத்து மகன் ஆகி,
விஞ்சாத் துதி மேல் நின்ற தயை
விளைக்கும் இவன் தான்!" எனத்தொழுதார்.

"குறையாத இத் திறங்களையெல்லாம் அவ்வெலீய முனிவனுக்கு அன்று தந்தவனும், இங்கு அன்று உமக்குமே தூங்காத தயவோடு வானுலகம் விரும்பும் சுவை கொண்ட இவ்விருந்து தந்தவனும் யாரென்று நினைக்கிறீர்கள்? எப்பகைக்கும் அஞ்ச வேண்டாத வல்லபத்தோடு மூன்றுஉலகங்களை ஆண்டு கொண்டிருந்தும், உம்மிடத்து மகனாய் அவதரித்து வந்து, மிகை என்பதற்கு இடமில்லாத தனது புகழினும் மிகுதியாக நிலைபெற்ற தயவை விளைவிக்கும் இவன்தான் அவன்!" என்று சொல்லி, மூவரையும் அவ்வானவர் தொழுதனர்.

12.3.10. பாலைவனத்து மூன்று வழிகள்

தேன் திறத்து இன்னவை செவியிற் கேட்டனர்;
வான் திறத்து இன்பு உறீஇ, வையநாதன் என்று
ஊன் திறத்து இளவலை ஆசி ஓதினர்;
கான் திறத்து ஐ எழு காதம் போயினர்.

சூசையும் மரியாளும் தேனின் சுவை போல இவையெல்லாம் செவிதந்து கேட்டனர்; வானுலகிற்கு உரிய இன்பம் தாம் அடைத்து, ஊனுடல் கொண்டு உதித்துள்ள சிறுவனை உலக நாதனென்று வாழ்த்துக் கூறினர்; அப்பாலைவனத்தில் முப்பந்தைந்து காதம் கடந்து போயினர்.

ஐ எழு காவதம் ஏகி, அப்புறம்,
கை எழு சூலத்துக் கவர்க்கும் முந்நெறி,
பொய் எழு வழி எனப் போதல் கண்டு உளி,
மெய் எழு மிக்கயேல் விளம்பினான் அரோ

முப்பந்தைந்து காத தூரம் சென்று, அதன்பின், கையில் எழுப்பிப் பிடித்த சூலம் போல் பிரிவு கொண்ட மூன்று வழிகள், பொய் பலவிதமாய்ப் பிரிந்து எழும் தன்மைபோல போதலைக் கண்டு தயங்கியபோது, மெய்க்குத் துணையாக எழும் இயல்புள்ள மிக்கயேல் என்னும் வானவன் இவ்வாறு சொல்லலுற்றான்.

"நீர் விளை மாரமும், நிழல்செய் ஓமையும்
ஏர் விளை முகத்து இடம் கிடந்த இந் நெறி,

பார் விளை வாழ்வு எனப் பனி முகத்து, அழல்
சூர் விளை கொடியது ஓர் சுரம் அது ஆம் அரோ.

"நீருள்ள இடத்தில் தழைக்கும் கடம்பும், நிழலை மிகுதியாகத் தரும்ஓமை மரமும் அழகு பொருந்திய முகத்தைக் காட்டி அழைப்பன போல் இடப் பக்கமாய்க் கிடந்த இப் பாதை, இம்மண்ணுலகில் விளையும் வாழ்வு போல், முதலில் குளிர்ந்த முகம் காட்டி, மேலே நெருப்புப் போல் துன்பம் விளைவிக்கும் கொடியதொரு பாலைவனத்துக் கொண்டு சேர்ப்பதாகும்.

"*வலம் படக் கிடந்த அவ் வழியும், முன் நிலை*
நலம் படக் காட்டிய சிறியர் நட்பு என,
அலம் படச் செலச் செல அ. ்.கி, கோறு மாத்
திலம் படப் புகுந்து, கல் சிலம்பில் செல்லும் ஆல்.

"வலப் பக்கமாகக் கிடந்த அவ்வழியும், முதற்கண் நலமுடையதுபோல் காட்டிக்கொள்ளும் அற்பர் நட்புபோல், முதலில் விரிவுபட்டுப் போகப் போகக் குறுகி, கொல்லும் விலங்குகளைக் கொண்ட காட்டினுள் சென்று புகுந்து, பின் கல் மலையில் சென்று முடியும்.

"*நிலத்திடத்து அரசர் கை நீதிக் கோல் என,*
வலத்து இடத்து எங்கணும் வழுவு இலா, நடுப்
புறத்திடத்து உறைவழி, பொருள் பொய்யா மறை
நலத்திடத்து, எசித்தினை நல்கும் ஆம்" என்றான்.

"இவ்வுலகில் அரசர் கையில் தாங்கிய நீதியுள்ள செங்கோல் போல, வலப்புறமோ இடப்புறமோ எங்கும் சாய்தல் இல்லாமல் நடுப் பக்கத்தில் பொருந்திக் கிடக்கும் வழி, மெய்ப் பொருளில் பொய் புகுதல் இல்லாத வேதத்தின் நலத்தைப்போல், எகித்து நாட்டை அடையத் தருவதாகும்" என்றான்.

செவ்வழி உளத்தினோர் சிறந்து, செவ்விய
அவ்வழி நடந்து, ஒளி அரசன் தாழ்ந்து போய்,
மெய் வழி ஒளி தரச்சூழந்த விண்ணவர்,
மை வழி இரா ஒரு மரத்து ஒடுங்கினார்.

செவ்விய நெறியிற் செல்லும் இயல்புடைய சூசையும் மரியாளும் அதுகேட்டு மகிழ்ந்து, நேரியதான அந்நடுப்புறப் பாதையிலே நடந்து, ஒளியரசனாகிய ஞாயிறு மறையவே, சூழ நின்ற வானவர் தம் உடல் வழியாக ஒளி தந்து நிற்க, இருள் வழிந்தோடும் அவ்விரவுப் பொழுதைக்கு ஒரு மரத்தடியில் தங்கினர்.

12.4. தொகுத்துக் காண்போம்

தமிழ்க் காப்பிய வரலாற்றில் தேம்பாவணியின் நிலையினை நாம் அறிந்தோம். தேம்பாவணியின் அமைப்பையும் சிறப்புகளையும் புரிந்துகொண்டோம். தமிழுக்கு வீரமாமுனிவர் ஆற்றிய தொண்டினையும் நாம் தெரிந்துகொண்டோம். பாலை புகு படத்தினுடைய கதைப் போக்கினையும் அறிந்துகொண்டோம்.

குறிப்புகள்

12.5. முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்கள்

1. வீரமாமுனிவரின் தமிழத் தொண்டினை விவரிக்க.
2. தேம்பாவணியின் நூல் அமைப்பினைக் காட்டுக.
3. மூவரையும் கண்ட பாலை நிலத்தின் நிலை யாது?
4. எலீய முனிவர் பற்றிய செய்திகள் யாவை?

12.6. மேலும் பயில்வதற்கான நூல்

1. தேம்பாவணி, எம். ஆர். அடைக்கலசாமி உரை, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை – 17.

கூறு- 13 - உமறுப் புலவர் - சீறாப் புராணம்

குறிப்புகள்

13.1 சீறாப் புராணம்

தமிழில் எழுதப்பட்ட தலைசிறந்த இசுலாமிய இலக்கியம் சீறாப் புராணம் ஆகும். இந்நூல் இறைதூதர் நபிகள் நாயகத்தின் வாழ்க்கை வரலாற்றை மையமாகக் கொண்டு தமிழ்மரபுகளைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்ட ஒரு காவியம். இதனை இயற்றியவர் 18-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த உமறுப் புலவர் ஆவார். அதே காலத்தில் வாழ்ந்த வள்ளல் சீதக்காதியின் ஆதரவை உமறுப் புலவர் பெற்றார். வள்ளல் சீதக்காதியின் பெருமையைச் "செத்தும் கொடுத்தான் சீதக்காதி" என்ற சொற்றொடர் விளக்கும். எட்டையபுர சமீன் ஆஸ்தானப் புலவராகத் திகழ்ந்த உமறுப்புலவர் இளம்வயதிலேயே தம் குருவின் எதிரியை வெற்றி கண்டவர். நபிகள் நாயகத்தின் வரலாற்றையும் அறிவுரையையும் சமயத் தொண்டையும் விளக்கி 5027 பாடல்கள் கொண்ட சீறாப் புராணத்தை இயற்றியதால் இசுலாமியக் கம்பர் என்று போற்றப்படுபவர். தலைப்பாகை, முறுக்கு மீசை, கையில் தங்கக்காப்புப் பூண்டு இந்து போல விளங்கிய இவரை எட்டப்ப பூபதியும் சீதக்காதியின் பொருளாளரான அபுல்காசிமும் ஆதரித்து உள்ளனர். இசுலாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களில் முதன்மையானது சீறாப் புராணம். 'சீறத்' என்னும் அரபுச் சொல்லில் இருந்தே 'சீறா' என்ற சொல் தோன்றியது. சீறத் - என்ற சொல்லுக்கு வாழ்க்கை வரலாறு என்றும் "புராணம்" என்ற சொல்லுக்குப் புனிதக் கதை என்றும் பொருள். அவ்வகையில் இஸ்லாமியத்தை உலகிற்குப் போதித்து நல்வாழ்வு வாழ்ந்த முகமதுநபி ஸல் அவர்களே இக்காப்பியத் தலைவர். விருத்தப்பாக்களிலான இப்புராணம். சீறாப்புராணத்தில் மொத்தம் 91 படலங்கள் உள்ளன. நூலின் மொத்தப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 5,228. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்நூலை ஏடு தேடிப் பதிப்பித்து வெளியிட்டவர் புலவர் நாயகம் செய்கு அப்துல் காதிறு நயினார் லெப்பை ஆலிம் புலவர் (கேனாப் புலவர்) ஆவார்

13.1.1. சீறாப்புராண அமைப்பு

சீறாப் புராணம் இரண்டு பாகங்களில் அமைந்துள்ளது. முதற்பாகத்தில் 44 படலங்களும், இரண்டாவது பாகத்தில் 47 படலங்களும் உள்ளன. முதற்பாகமானது இரண்டு காண்டங்களாக அமைந்துள்ளது.

13.1.2. விலாதத்துக் காண்டம் (மொத்தம் 23 படலங்கள்)

முதற்பாகத்தில் முதலாவதாக உள்ள விலாதத்துக் காண்டம் என்பது நபிகள் நாயகம் அவர்களின் பிறப்பு முதல் திருமணம்

குறிப்புகள்

வரையிலான வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை விவரிக்கும் பகுதியாகும். கடவுள் வாழ்த்துப் படலம், நாட்டுப் படலம், தலைமுறைப் படலம், நபியவதாரப் படலம், அலிமா முலையூட்டுப் படலம், இலாஞ்சனை தரித்த படலம், புனல் விளையாட்டுப் படலம், புகைறா கண்ட படலம், பாதை போந்த படலம், சுரத்திற் புனலழைத்த படலம், பாந்தள்வதைப் படலம், நதிகடந்த படலம், புலிவசனித்த படலம், பாந்தள் வசனித்த படலம், இசுறாகாண் படலம், கள்வரை நதிமறித்த படலம், சாமு நகர் புக்க படலம், கரம் பொருத்து படலம், ஊசாவைக் கண்ட படலம், கதீசா கனவு கண்ட படலம், மணம் பொருத்து படலம், மணம்புரி படலம், க.்.பத்துல்லா வரலாற்றுப் படலம் ஆகிய படலங்கள் இதில் உள்ளன.

13.1.3.நுபுவ்வத்துக் காண்டம் (மொத்தம் 21 படலங்கள்)

இரண்டாவதாக உள்ள நுபுவ்வத்துக் காண்டம் நபிப்பட்டம் அருளப்பட்டதில் இருந்து மக்கமாநகரில் நபிகள் நாயகம் வாழ்ந்த காலம்வரை நடந்த வரலாற்றினைக் கூறுவதாகும். இது இஸ்லாமிய சமயம், வானவர் மூலம் நபிக்கு அருளப்பட்டதைக் கூறுகிறது. நபிப்பட்டம் பெற்ற படலம், தொழுகை வந்த வரலாற்றுப் படலம், தீனிலைக்கண்ட படலம், உமறுகத்தாபீமான் கொண்ட படலம், உடும்பு பேசிய படலம், உத்துபா வந்த படலம், அபீபு மக்கத்துக்கு வந்த படலம், மதியையழைப்பித்த படலம், தசைக் கட்டியைப் பெண்ணுருவமைத்த படலம், அபீபு ராஜா வரிசை வரவிடுத்த படலம், ஈமான் கொண்டவர்கள் அபாசா ராச்சியத்துக்குப் போந்த படலம், மானுக்குப் பிணை நின்ற படலம், ஈத்தங்குலை வரவழைத்த படலம், ஒப்பெழுதித் தீர்ந்த படலம், புத்து பேசிய படலம், பிராட்டியார் பொன்னுலகு புக்க படலம், பருப்பதராசனைக் கண்ணுற்ற படலம், அத்தாசீமான் கொண்ட படலம், ஜின்களீமான் கொண்ட படலம், காம்மாப் படலம், விருந்தூட்டுப் படலம் ஆகிய படலங்கள் இதில் உள்ளன.

13.1.4. இசிறத்துக்(ஹிஜிறத்துக்)காண்டம் (மொத்தம் 47 படலங்கள்)

இரண்டாம் பாகத்தில் இறுதிக்காண்டமான, இசிறத்துக்(ஹிஜிறத்துக் காண்டம்)காண்டம் அமைந்துள்ளது. இது மக்கமா நகரிலிருந்து மதீனா நகருக்கு நபிகள் நாயகம் புறப்பட்டுச் சென்றது முதல் அவர்களின் மதீனாநகர் வாழ்க்கையைக் கூறுவதாகும். ஈமான் கொண்ட படலம், மதீனத்தார் வாய்மை கொடுத்த படலம், யாத்திரைப் படலம், விடமீட்ட படலம், சுறாக்கத்துத் தொடர்ந்த படலம், உம்மி மகுபதுப் படலம், மதீனம்புக்க படலம், கபுகாபுப் படலம்விருந்திட்டீமான் கொள்வித்த படலம், உகுபான் படலம், சல்மான் பாரிசுப் படலம், ககுபத்துல்லாவை நோக்கித் தொழுத படலம், ஓநாய் பேசிய படலம், வத்தான் படைப் படலம்,

பாத்திமா திருமணப் படலம், சீபுல் பகுறுப் படலம், புவாத்துப் படலம், அசீறாப் படலம்,பத்னுன்ன குலாப் படலம், பத்றுப் படலம், சவீக்குப் படலம், குதிரிப் படலம், தீயம்றுப் படலம், அபிறாபிகு வதைப் படலம், அசனார் பிறந்த படலம், அபூத்தல்ஹா விருந்துப் படலம், உகுதுப் படலம், அமுறாப் படலம், ககுபு வதைப் படலம்,சுகுறாப் படலம், பதுறு சுகுறாப் படலம், உசைனார் பிறந்த படலம், தாத்துற் றஹ்ஹாக்குப் படலம், சாபிர் கடன் றீர்த்த படலம், முறைசீக்குப் படலம், கந்தக்குப் படலம், உயை வந்த படலம், பனீ குறைலா வதைப் படலம், லுமாமீமான் கொண்ட படலம், செயினபு நாச்சியார் கலியாணப் படலம், ஒட்டகை பேசிய படலம், மழையழைப்பித்த படலம், அந்தகன் படலம், கவுலத்தை விட்டுக் கூட்டின படலம், உமுறாவுக்கு போன படலம், சல்மா பொருத படலம், உறனிக் கூட்டத்தார் படலம் ஆகிய படலங்கள் இதில் உள்ளன.

13.2.1. உமறுப்புலவர்

உமறுப்புலவர் (1642 – 1703) தூத்துக்குடி மாவட்டம் நாகலாபுரத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரின் தந்தை சேகு முதலியார் என அழைக்கப்பெற்ற செய்கு முகம்மது அலியார் ஆவார். எட்டயபுர மன்னன் வெங்கடேஸ்வர எட்டப்ப பூபதியின் அவைப் புலவராக விளங்கிய கடிகைமுத்துப் புலவரிடம் உமறு தமிழ்ப் பயின்று புலமை பெற்றார். தம் ஆசானுக்குப் பின் எட்டயபுர மன்னனின் அவைப்புலவராகப் பொறுப்பேற்றார். செய்கு அப்துல் காதிர்மரைக்காயர் என்ற வள்ளல் சீதக்காதியின் வேண்டுகோளின் வண்ணமே உமறுப்புலவர் சீறாப்புராணத்தை எழுதினார். நூல் முடிவுறும் முன்னரே சீதக்காதிமறைந்தார். பின் அபுல்காசிம் என்ற வள்ளலின்உதவியால் சீறாப்புராணம் நிறைவு பெற்றது. உமறுப்புலவர் முதுமொழிமாலை என்ற என்பது பாக்களால் ஆன நூலையும் படைத்துள்ளார்.

13.2.2. உமறுப்புலவர் வரலாறு

அண்ணல் பெருமானார் முஹம்மது(ஸல்) அவர்களின் காலத்தில் அப்துல்லாஹ் இப்னு பாகிர் என்பார் வாழ்ந்திருந்தார். பெருமானாரின் திருத்தோழராகும் பேறு பெற்ற அன்னார் , அண்ணலாரின் அரிய வாழ்த்தினைப் பெற்றவர். அவரின் வழித்தோன்றல்கள் அனைவரும் காலமெல்லாம் கமழ்மணத்துடன் வாழவேண்டும் என்றே அண்ணலார் ஆசி கூறினார். அந்த பரம்பரையில் வந்தவரே “சேகு முதலியார்“ என்ற செய்கு முஹம்மது அலியார் ஆவர். அன்னார் மலையாள நாட்டிலிருந்து தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து, திருநெல்வேலியைச் சார்ந்த நாகலாபுரத்தில் குடியிருந்துகொண்டு, அதையடுத்திருந்த எட்டையபுரத்து மகாராஜாவிடம்

வாசனைத் திரவியங்களை எடுத்துப் போய் விற்றுக் காலம் கழித்து வந்தார்.

உயர்ந்த மணப்பொருட்களை வழங்கித் தம் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட சேகு முதலியார் தம் அருகிலேயே வாழ்ந்து வரவேண்டுமென்று மன்னர் விரும்பினார்.எனவே, சேகு முதலியாரும் மன்னரின் விருப்பிற்குக் கட்டுப்பட்டு,நாகலாபுரத்திலும் எட்டையபுரத்திலுமாக வாழ்ந்து வந்தார்.அக்காலத்தில்தான், அவருடைய ஒப்பற்ற அருந்தவக் கொழுந்தாக “உமறு“ என்ற அழகிய குழந்தை பிறந்தது.

குறிப்புகள்

இளமையிலே எழிலும் கல்வியார்வமும் வாய்க்கப் பெற்ற சிறுவர் உமறு, எட்டையபுரத்து அரண்மனைத் தமிழ்ப்புலவராயிருந்த “கடிகை முத்து புலவர்“என்பவரிடம் தமிழ்க் கல்வி பயிலத் தொடங்கினார். பல்வகைக் கல்வி-கேள்விகளில் தேர்ந்த உமறு, தம் ஆசானின் பெருமதிப்பிற்குரிய மாணவரானார். இவ்வாறிருக்கையில், ஒருநாள் வடநாட்டிலிருந்து ஆரியமும் அருந்தமிழும் கற்றுப் புலமை பெற்ற “வாலை வாருதி“ என்ற புலவர் எட்டையபுர அரசவைக்கு வந்து சேர்ந்தார். தம்மை வாதில் வெல்லத் தக்கார் யாருமிலார் என்று அவர் மார் தட்டிப் பேசிப் பிற புலவர்களை வாதுக்கழைத்தார். அதன்படியே எட்டையபுரத்து அரசவையிலும் வந்து அறிவித்தார். மன்னரும் ஆவன செய்ய இசைந்தார்.

புலமைத் திறத்தாலன்றி, மாய மந்திரங்களாலேயே பல அரசவைப் புலவர்களை வெற்றிகொண்ட வாலைவாருதியைப் பற்றிக் கடிகைமுத்துப் புலவர் கேள்வியுற்றிருந்தார். அதனால், வித்தைகள் புரியும் வித்துவானைத் தம்மால் எவ்வாறு வெற்றிகொள்ள முடியுமென்ற நீங்காக் கவலையில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

ஆசானின் கவலையை அறிந்த மாணவர் உமறு, அவரை அணுகி, கவலைக்கான காரணத்தை விளங்கிக் கொண்டார். எனவே, வாலை வாருதியுடன் வாதிடுவதற்கான குறிப்பிட்ட நாள் வந்ததும், தம் ஆசிரியரிடம் அவருக்குப் பகரமாக அரசவை செல்லுவதற்கான அனுமதியை வலிந்துப் பெற்று, எட்டையபுரத்து அரசவைக்கு வந்து சேர்ந்தார். உடல் நலக் குறைவால் கடிகைமுத்துப் புலவர் வரவில்லையென்றும், அவருக்குப் பகரமாக அவரின் மாணவர் வந்திருக்கிறார் என்றும், வாலை வாருதி தம் சொற்பொழிவைத் தொடங்கலாம் என்றும் மன்னர் உத்தரவிட்டார்.

அதைச் செவியேற்ற வாலைவாருதி, தம் வலக்கையிற் போட்டிருந்த தங்கக் கடகத்தை அசைத்து மேலேற்றினார். வழக்கமாக அக்கடகத்திலிருந்து ஒலிக்கும் “வாலைவாருதி என்றறியீரோ“ என்ற சொற்கள், அன்றைக்கு மட்டும், “வாலைவாருதி என்றறியாயோ பிள்ளாய்!“

என்று உண்டாயின. அப்போது உமறுப் புலவர், தம் இடுப்பில் செருகியிருந்த யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாணியை எடுத்து நிலத்தில் ஊன்றி, ”என் எழுத்தாணியே! இவருக்கெதிர் பேசு!” என்று கட்டளையிட்டார். ஒன்றும் நிகழவில்லை! பின்னும் உத்தரவிட்டார்.

அப்போதும் ஏதும் நிகழவில்லை! மூன்றாவது முறையிலும் முயன்று தோல்வி கண்ட உமறு, கண்கள் சிவக்க, முகத்தில் தீக்கனல் பறக்கக் கடுஞ்சினம் கொண்டு, எழுத்தாணியைப் பார்த்து, “பேசு!“ என்று உரக்கக் கூறி உத்தரவிட்டார். அவை கிடுகிடுத்த அவ்வோசையைத் தொடர்ந்து, அவ்வெழுத்தாணியிலிருந்து கீழ்க்காணும் பாடல் உதிர்ந்து உள்ளங்களை அதிர வைத்தது.

”சமரதுர கததுங்க மனருஞ்ச பாசென்று
சரிசமா சனமீதிலே
அமரவொரு நரகொம்பு தினமுஞ்சு மாசெல்லு
மமுதகவி ராஜனானே
திமிரபகை வரைவென்ற பருதியெனு
மெமதெட்டத் தீரனணி வாயில்வித்வான்
உமறுகுமு றிடிலண்ட முகடும்ப
டீரென்னு முள்ளச்சம் வையும்பிள்ளாய்!”

இதனைச் செவியுற்ற புலவர் வாலைவாருதி, உளம் பதறி, மெய் நடுக்குற்று, தனது மந்திரச் சக்தியெல்லாம் இத்தகைய அற்புதத்தின் முன் அற்பம் என்றுணர்ந்து, எழுந்து சென்று உமறு புலவரிடம் மண்டியிட்டு மன்னிப்புக் கோரி, அரசவையை விட்டு அகன்றார். இந்நிகழ்ச்சி, மன்னருக்கு உமறுப் புலவர் மீது ஒப்பற்ற மதிப்பை ஏற்படுத்திற்று. மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால், மன்னர் தம்மிடமிருந்த விருதுகள் பலவற்றையும் உமறுப் புலவருக்கு வழங்கி அனுப்பிவைத்தார். வெற்றி பெற்று வீடு திரும்பிய தம் மாணாக்கரை இறுகத் தழுவிக்கொண்ட கடிகைமுத்துப் புலவர், தாம் அப்போது முதுமை எய்திவிட்டதால், அன்றுமுதல் உமறே எட்டையபுரத்து அரண்மனை அவைப் புலவராக இருக்கவேண்டுமென்று ஆசி கூறி அனுப்பி வைத்தார். அன்று முதல் உமறுப் புலவர் எட்டையபுரத்து அரண்மனையை அலங்கரித்து வந்தார்.

13.2.2. சீறாப்புராணம் இயற்றப்பெற்ற வரலாறு

தமிழகத்தில் ஆங்காங்கிருந்த முஸ்லிம் மக்கள் இலக்கிய ஆர்வத்துடன் கம்பராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற இலக்கியங்களின் உபந்நியாசங்களைக் கேட்டு வருவது அன்றைய வழக்கமாக இருந்தது.அக்காலத்தில்,இராமநாதபுரச் சேதுபதி மன்னரின் அமைச்சராய் இலங்கி வந்த செய்கப்துல் காதிர் என்ற “சீதக்காதி மரைக்காயர்“அவர்கள்

இதனை உணர்ந்து, முஸ்லிம்கள் அவர்களின் மார்க்க அடிப்படையில் அமைந்த பேரிலக்கியங்களின் உபந்நியாசங்களைக் கேட்கவேண்டும் என்ற பெருவிருப்பை உடையவராயிருந்தனர். தமது இவ்வேட்கையைத் தணிப்பதற்கான நல்வாய்ப்பை எதிர்நோக்கியும் காத்திருந்தார்.

குறிப்புகள்

இவ்வாறிருக்கையில்,ஒருநாள் அரசாங்க வேலையின் நிமித்தம் சீதக்காதி மரைக்காயர் அவர்கள் எட்டயபுர அரசவைக்குச் செல்ல நேர்ந்தது.ஆங்கு உமறு என்ற பெயரில் ஒரு புலவர் இருக்கக் கண்டு,"இவரே பெருமானாரின் வாழ்க்கையைக் காப்பியமாகப் பாட வல்லவர்"என்று ஓர்ந்தார். சின்னாட்கள் கழிந்த பின்னர் தமதில்லத்தில் நிகழ்ந்த விருந்தில் கலந்துகொள்ள உமறுப் புலவர் வந்த போது தமது உள்ளக் கிடக்கையை அன்னாரிடம் வெளியிட்டார் சீதக்காதி வள்ளல். புலவரும் இத்னை அடக்கத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டார். எனினும்,வள்ளல் பெருமானாரின் வரலாற்றுச் செய்திகளை உரையாகத் தருவது யார் என்ற கேள்வி எழுந்தது.சீதக்காதி வள்ளல் தம் ஆன்மீக வழிகாட்டியான "இறைநேசர் ஷெய்கு சதக்கத்துல்லாஹ் அப்பா "அவர்களை அணுகி, பெருமானாரின் வாழ்க்கைச் சரிதையினைக் காவியமாகப் பாட உமறுப் புலவருக்கு உரை வழங்குமாறு கோரி நின்றார்கள்.

உமறுப் புலவரின் அலங்கோலத் தோற்றத்தைக் கண்டு,உரை கொடுக்க அப்பா அவர்கள் இசையவில்லை.உளம் வாடிய உமறுப் புலவர்,பெருமானாரின் வாழ்வைக் காவியமாக்கி, அதன் நிமித்தமாக அன்னாரைத் தாம் காணும் நாள் எந்நாளோ என்று ஏங்கி,பள்ளிவாயிலுக்குள் சென்றமர்ந்து தம் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளைப் பாக்களாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தார். இவ்வாறு எண்பத்தெட்டு பாடல்கள் பாடி முடித்தபோது புலவரைத் துயில் ஆட்கொண்டது. பெருமானார்(ஸல்) அவர்கள், புலவரின் கனவில் தோன்றி, மறுபடியும் அப்பா அவர்களிடம் சென்று உரை கேட்குமாறு பணித்தனர். கண் விழித்த உமறுப் புலவர் கருணை நபியவர்களின் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, அப்பா அவர்களிடம் சென்று உரை கோரினர். முன்போலன்றி, புலவரை எதிகொண்டழைத்து உபசரித்த அப்பா அவர்கள்,சீறா உரை கொடுக்கச் சம்மதித்தனர்.அப்பா அவர்கள் தாங்களாகவும்,தம் மாணாக்கராகிய மஹ்மூது பந்தர் என்று வழங்க பெற்ற "பறங்கிப் பேட்டையைச் சார்ந்த "மாமூ நைனார் லெப்பை" என்பார் மூலமும் உமறுப் புலவருக்கு உரை வழங்கினர்.அச்செய்திகளைக் கொண்டு சீறாக் காப்பியம் படைக்கத் தொடங்கினார் நம் புலவர்.

இதற்கிடையில்,சீறாவைப் பாடப் பேருதவியாக இருந்த சீதக்காதி மரைக்காயர் அவர்கள் இறையடி சேர்ந்தனர். காப்பியம் படைத்து வந்த

குறிப்புகள்

உமறுப் புலவரின் உள்ளத்தில் பேரிடி விழுந்தது.அந்நிலையில், புலவரின் இரங்க தக்க நிலையை உணர்ந்த “அபுல்காசிம் மரைக்காயர்“என்ற வள்ளல் பெருமான்,புலவரை அன்புடன் ஆதரித்து, சீறாவை இயற்றத் தாம் உறுதுணையாயிருப்பதாக வாக்களித்துப் பல உதவிகளும் செய்து ஊக்கினார். “சீறாப்புராணம்”என்ற ஒரு பெருங்காவியம் உருவெடுத்தது. ஈடிணையில்லா இப்பேருதவி- களுக்கு நன்றி சொலும் முகத்தான், உமறுப் புலவர், அபுல் காசிம் மரைக்காயரைத் தம் சீறாப்புராணத்தில் பல இடங்களில் மறவாமல் நினைவு கூர்ந்து போற்றி புகழ்ந்துள்ளார்.

உமறுப் புலவரின் “சீறாப்புராணம்“அண்ணல் பெருமானாரின் வாழ்க்கை முழுவதையும் கூறவில்லை என்பது,வியப்பிற்குரியதும்,வருந்தத் தக்கதுமாகும்!யாது காரணத்தாலோ சீறாவில் நபியவர்களின் வரலாறு முழுமையாகக் கூறப்பெறவில்லை.இருப்பினும், இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களில் சீறாப் புராணத்திற்க்கு தனியோர் இடமுண்டு. பெருமானாரின் தூய திருவாழ்க்கையின் எஞ்சிய பகுதிகளை பனூ அகமது மரைக்காயர் யாத்து முடித்தார்கள். இதுவும் “சின்ன சீறா“ என்ற பெயரில் பிரபலமாகியுள்ளது.

13.3. சீறாப்புராணம் - மானுக்குப் பிணை நின்ற படலம்

மானுக்குப் பிணை நின்ற படலம் ஆனது நுபுவத்துக் காண்டம் என்னும் இந்நூலின் இரண்டாவது காண்டத்தில் உள்ளது. நபிகள் நாயகம் வேடனிடம் சிக்கிய ஒரு பெண்மானுக்காகத் தாமே பிணையாக நின்று, அம்மானை அவனிடமிருந்து மீட்ட பெருங்கருணைத் திறத்தை இப்படலம் உணர்த்துகின்றது

13.3. தொகுத்துக் காண்போம்

சீறாப்புராணம் நூல் எழுந்த இந்த வரலாற்றினை நாம் இங்கே தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டோம். சீறாப்புராணத்தின் அமைப்பையும் ஒவ்வொரு காண்டம் காட்டும் செய்திகளையும் நாம் இங்கே அறிந்துகொண்டோம்.

13.4. முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்கள்

1. உமறுப்புலவரின் வரலாற்றைத் தருக.
2. சீறாப்புராணம் நூல் அமைப்பினை விவரிக்க.
3. சின்ன சீறா பற்றிக் குறிப்பு வரைக.

13.5. மேலும் பயில்வதற்கான நூல்

1. சீறாப்புராணம் - பாகம் - 1 கே.பி. செய்குத்தம்பி பாவலர் உரை, திரீயெம் வெளியீட்டாளர்கள், சென்னை – 1

கூறு- 14 - மானுக்குப் பிணை நின்ற படலம்

14.1. முகமது நபி வனத்தில் கண்ட காட்சி

அரியினஞ் செறிந்த போன்ற அறபிகள் குழுவி னாப்ப
ணொருதனிச் சீய மொப்ப வுடையவன் றூதர் செல்வத்
திருநகர்ப் புறத்து நீங்கிச் செழுமுகின் முடியிற் றாங்கி
மருமலர் செறியுஞ் சோலை சூழ்ந்ததோர் வரையைச் சார்ந்தார்

இறைவனின் திருத்தூதராகியமுகமது நபி ஒருநாள், நகர்ப்புறத்தினைநீங்கிச் செழுமையான மேகங்களைத் தனது முடியினில் தாங்கியதும், மணமிக்க மலர் வனங்களைக் கொண்டதுமான ஒரு மலையினை அடைந்தார்.

14.2. வலையில் சிக்கிய மான்

குறுவெயர்ப் புதித்த மெய்யுங் கொழுந்தசை மணத்த வாயும்
பறிதலை விரிப்புங் கூர்ந்த படுகொலை விழியு மாக
வறபினி லறபி வேட னடவியிற் றொடர்ந்தோர் மானைக்
கறுவொடும் வலையிற் சேர்த்திக் கட்டிவைத் திருப்பக் கண்டார்

வனங்களில் திரியும்விலங்குகளைக் கொன்று அவற்றின்தசைகளை அறுத்துக் கோலில் கட்டிப்பக்குவமாகச் சுட்டுத் தன்னந்தனியேஅவற்றை உண்டு, தனது ஊனைப்பெருக்கிவரும் வேடன் ஒருவன்இவ்வாறு வேட்டையாடி உண்பதைத்தவிர வேறொரு அறிவும் அற்றவன்.சிறுசிறு முத்துக்களாக வியர்வைதிகழும்மேனி; ஊன் மணக்கின்ற வாய்;குத்துப்புதர்கள் போல் முடிவளர்ந்ததலை; படுகொலை வீசும் பார்வையுடையவிழிகள், அரபு மொழியில் பேசுபவன்.இவ்வாறான வேடன் ஒருவன் காட்டில்பின் தொடர்ந்து சென்று, மான் ஒன்றைச்சினத்துடன் வலையில் பிடித்துக் கட்டிவைத்திருப்பதனை முகமது கண்டார்.

14.3. மானுக்காக மனம் கலங்கிய நபி

குழைகுழைத் தெரியுஞ் செந்தேன் கொழுமலர்க் காவை நோக்கார்
பொழிமலை யருவி நோக்கார் புறத்துநன் னிழலை நோக்கார்
செழுமுகிற் கவிகை வள்ளல் செறிதரு மீந்தின் செங்காய்
மறையெனச் சொரிவ நோக்கார் மானையே நோக்கிச் சென்றார்.

முகமது நபிகள் மானைக்கண்டபின், அரும்புகளும் தளிரும் மிக்க சோலையையும் காணார்; அருவியையும் காணவில்லை. அருகில் உள்ள நிழலையும் நோக்கார்; தம் மீது ஈச்சங்காயங்கள் மழை போலச்சொரிவதையும் நோக்காராகி மானையே நோக்கிச் சென்றார்.

14.4. நபிகளிடம் பெண்மான் முறையிடல் :

நிறைவளஞ் சுரந்த கானி னின்றநந் நபியை நோக்கிக்
குறியவா லசைத்து நீண்ட கொழுங்கழுத் துயர்த்தி நீட்டி

குறிப்புகள்

மறைபடா மதியே வண்மை முகம்மதே யென்னப் போற்றித்
தறுகிடா தெவர்க்குங் கேட்பச் சலாமெடுத் துரைத்துக் கூறும்

வளம் நிறைந்த அக்காட்டில் தன்னருகே வந்து நின்ற நபியை நோக்கி, தனது குட்டையான வாலை அசைத்து, நெடுங் கழுத்தை நீட்டிக் கறையயற்ற நிலவுபோன்றவரே! வள்ளல் முகமதே! என விளித்துப் போற்றித் தடையின்றி எவர்க்கும் கேட்கும் படியாக, வணங்கிச் சலாமிட்டுப் பின் கூறலாயிற்று.

14.5. கரு வளர்த்த நபிகளின் நாமம்

இருநிலத் தாசைக் காயோ ரிளங்கன்றென் வயிற்று றாதான்
மருவிய கலையு நானும் வருத்தமுற் றிருக்குங் காலம்
பெருகுதீன் முகம்ம தேநும் பெயரினைப் போற்றல் செய்தே
னுருவமைந் திளஞ்சூன் முற்றி யுதரமும் வளர்ந்த தன்றே

"வல்லவனாகிய இறைவனது உண்மைத் தூதரே! விரைந்து என் சொற்களை உகந்து கேட்டு உமது அருளைத் தருவீராக!" எங்களுக்கு ஒரு இளங்கன்று வேண்டுமென ஆசைப்பட்டு நானும் என் கலைமானும் இருக்க, நான் சூலுறாததால் வருத்தமுற்றோம். அப்போது முகமதாகிய உங்கள் பெயரைப் போற்றினேன். எனக்கு இளஞ்சூல் உருவாகிக் கரு வளர்ந்தது."

14.6. இன்பத்தின் இடையே வந்த துன்பம்

அத்திசைக் கெதிரின் மேல்பா லடுத்தொரு குவட்டின் கண்ணே
மத்தகக் கரியு மாய்க்கும் வரிப்புலி முழக்க நீண்ட
குத்திரத் தசனித் தாக்கின் குவலய மதிரக் கேட்டுத்
தத்தியெத் திசையுந் திக்குந் தனித்தனிச் சிதறி னேமால்

யானும் எனது துணையும் சேர்ந்து ஒன்றானாற் போன்ற உருவோடு ஓர் இளங்கன்று பிறந்தது. இன்பக்கடலில் ஆழ்ந்து இம்மலையிடத்தைச் சார்ந்துதுன்பம் அகன்றிருந்தேன். ஆனால் என் முன்வினையினை நான் அறியவில்லை. எனது உயிரனைய கன்றும் ஆண்மானும் யானும் எங்கள் சுற்றமும் மலைச்சாரலில் ஓரிடத்தில் வயிராறத் தழையுண்டு, பசிதீர்ந்து பின் நீர் அருந்தி எள்ளளவு அச்சமும் இன்றி நின்று உலவிய நேரம்! நாங்கள் நின்றிருந்த திசையின் எதிரிலிருந்து ஒரு மலைக் குவட்டின்கண், மத்த யானையும் அஞ்சி இறக்கச் செய்யும் தன்மையுடன் கொடூரமாக இடிமுழக்கம் போன்று நீண்டதாக ஒரு வரிப்புலியின் முழக்கம் கேட்டது. அதைக்கேட்டு நாங்கள் ஒவ்வொரு திசையிலும் தனித்தனியாகச் சிதறி ஓடினோம்.

14.7. வலையில் வீழ்ந்த வண்ண மான்கள்

அடவியி னடையுங் காலை யவ்வுழைக் கரந்திவ் வேடன்

றுடரிடும் வலையைச் சுற்றிச் சுருக்கிடப் புலிவாய்த் தப்பி
மிடலரி யுழையிற் சிக்கி மிடைந்தென மிடைந்து செவ்வி
யுடலுயிர் பதைப்பத் தேம்பி யுணர்வழிந் தொடுங்கா நின்றேன்

தாண்டிச் சென்ற செடிகளும் புதர்களும் நிலத்தில் அழுந்த ஒன்றையொன்று சென்ற திசை காணாமல் நாங்கள் ஓடினோம். நானும் எனது கன்றைக் காணாது வாடிய மனத்தோடும் உடம்பானது ஆடிக்காற்றில் துரும்பு போல் ஆட வேறோர் கானகம் புகுந்தேன். அக்காட்டினை அடைந்தபோது, அங்கு மறைந்திருந்த இவ்வேடன், வலையைச் சுற்றி எனக்கு சுருக்கு இட்டு, புலிவாயிலிருந்து தப்பிச் சிங்கத்தினிடம் சிக்கினாற் போல, நான் உடலுயிர் பதைக்கத் தேம்பி மனமிழந்து ஒடுங்கி நின்றேன்.

குறிப்புகள்

14.8. மானின் மயக்கம்

பிடிபடு மிதற்கு முன்னே மூன்றுநாட் பிறந்து புல்லின்
கொடிநுனை மேய்ந்து நீருங் குடித்தறி யாது பாவி
மடிமுலை யிறங்கிப் பாலும் வழிந்தது குழவி சோர்ந்து
படிமிசை கிடந்தென் பாடு படுவதோ வறிகி லேனே

நான் பிடிபடுவதற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு தான் பிறந்தது என்கன்று; இன்னும் புல்லை மேய்ந்தறியாது; நீரும் பருகாது; என் மடியிற் சுரந்த பாலும் வழிந்தது. என் கன்று பூமியில் கிடந்து என்ன பாடு படுகின்றதோ? அறியேன். எனது கன்று தனது தந்தையாகிய கலைமானிடமாயினும் சேர்ந்ததோ? அல்லது வேறொரு புறமாக ஓடிச்சென்றதோ, தன் இனத்தைச் சேர்ந்து பெற்றோருக்காக ஏங்கியதோ? அல்லது புலியின் வாயில் அடிபட்டு இறந்ததோ? என்னைத் தேடி இங்குமங்குமாக ஓடிமறுகிற்றோ? அறியேனே.

14.9. நபியின் நல்லுதவியை நாடிய மான்

விடுத்திரேற் கலையைச் சேர்ந்து விழைவுறுங் கவலை தீரப்
படுத்தியென் னினத்துக் கோதிப் பறழினுக் கினிய தீம்பால்
கொடுத்தரும் பசியை மாற்றிக் குலத்தொடுஞ் சேர்த்து வல்லே
யடுத்தொரு கடிகைப் போதிலடைவ னென் றைந்த தன்றே

என்றும் நிலைபெற்ற கலிமா என்னும் இஸ்லாத்தின் மூலமந்திரத்தின் வாயிலாக மாந்தர் எவரும் சொர்க்கத்தில் புகச்செய்யும் புண்ணியனே! நான் இவ்வேடனின் பசியைத் தீர்க்கச் சித்தமாக உள்ளேன். அதற்கு முன் என்கால்களைப் பிணித்துள்ள பிணைப்பை நீக்கி என்னைத் தாங்கள் பிணையாக நின்று விடுவித்தல் வேண்டும். என்னைத் தாங்கள் விடுவித்தால், என்னுடைய கலைமானைச் சேர்ந்து, அதன் கவலையை மாற்றி எனது நிலையை என் இனத்திற்குத் தெரிவித்து எனது கன்றினுக்கு

இனிய தீம்பால் ஊட்டி, எனது குலத்தோடு சேர்ந்து இருந்து விட்டுச் சில நாழிகைப் போதில் திரும்புவேன் என்று அப்பெண்மான் நபியிடம் குறையிரந்தது.

14.10. மானுக்குப் பிணை நின்ற மாமனிதர் நபி

காரணக் குரிசில் கூறுங் கட்டுரை செவியி னோர்ந்து
பாரினி லெவர்க்குந் தோன்றாப் புதுமைபார்த் தறிவோ மல்லாற்
சார்பினிற் சாரா லொன்றுக் கிரண்டுமே தருது மென்றார்
பேரினிற் பிணயாய்க் கொள்ளல் கருத்தெனப் பெரிதுட் கொண்டோன்

மான் இவ்வாறு உரைக்கக் கேட்ட நபி, மனத்தில் கருணை பொங்க, வேடனை நோக்கி, ‘‘இந்த மான் தனது கன்றின் துயர் தீர்த்து வரும் வரை நான், இதற்கு பிணை; எனவே இதனை விடுக” என்றார். என்னைப் பிணையாகக் கொண்ட இந்தப் பெண்மான் ஒரு நாழிகைப் போதில் வராவிட்டால், நான் உனது பசியைத் தீர்ப்பதற்காக ஒன்றிற்கு இரண்டாக அன்புடன் தருவேன்! கவலைப் படாதே! என்று இனிமையுடன் நபிகள் உரைத்தார்.

14.11. குட்டிக்குப் பாலூட்டிய மான்

மலைவற வினத்து ளாகி மனத்தினுட் கவலை நீக்கிக்
கலையினுள் வருத்தந் தீர்த்துக் கன்றினை யணைத்து விம்மு
முலையினை யூட்டி மென்மை முதுகுவா லடிநா நீட்டி
யலைதர வளைத்து மோந்து வேட்கையை யகற்றிற் றன்றே

ஒரு வனப் பகுதியினிடத்து எண்ணற்ற பெண்மானும் கன்றும் கலையுடன் இருக்க அக்கூட்டத்தை இனிதே கண்டது. அப்பெண்மான். தன் இனத்தினுள் சென்று சேர்ந்து கவலை நீங்கியது. தனது கலையின் வருத்தத்தையும் போக்கித் தனது கன்றுக்குப் பாலூட்டி, மென்மையான முதுகையும் வாலினையும் நாவினால் நக்கிக் கொடுத்துக் கழுத்தை வளைத்து மோந்து அதன் வேட்கையையும் போக்கியது.

14.12. சத்தியம் காத்த மான்

மாறுகொண் டவர்கை தப்பி வந்தமா னினத்தின் சாதி
கோறலை விரும்பி முன்னு நரர்கையிற் கூடிற் றுண்டோ
வேறுரை பகரேல் பார்ப்பை வெறுத்துமுன் னினத்தை நீத்து
மீறெனப் போதல் வேண்டா மெனுமுரை யியம்பிற் றன்றே

கன்றிற்கு அமுதம் ஊட்டிய பின்னர்க் காட்டகத்தில் ஓடிச் சென்று, தனது இனத்திற்கெல்லாம் தான் வேடன் கைப்பட்ட வரலாறும், நபிகள் அதை மீட்டு வர விட்டதும் எடுத்துரைத்தது. பிணையாக நபிகள் இருந்தனர் என்ற மொழியைக் கேட்டுப் பிணைக்குலம் அனைத்தும் உள்ளப் பதைப்படைந்து துன்பம் எய்தின. துணையாகிய ஆண்மானும் உடல் சோர்ந்து பெருமூச்சு எய்தி நின்றது. பின்னர் அங்குப் போக

வேண்டாம் எனக்கூறியது. தம்மோடு மாறுபட்டவர் கையிலிருந்தும் தப்பி வந்த மானானது, அவரால் தாம் கொல்லப்படுதலை விரும்பி மீண்டும் அத்தகைய மனிதர்கள் கையில் சேர்வதுண்டோ? மறுத்துச் சொல்லாதே. இக்குட்டியை வெறுத்தும் நம் இனத்தைத் துறந்தும் முடிவினை நோக்கிப் போக வேண்டாம் என்னும் முறையினை எடுத்துக் கூறியது.

14.13. பெண்மான் எடுத்த முடிவு :

சிறப்புடைக் குரிசின் முன்னஞ் செப்பிய மாற்ற மாறி
மறப்பொடு மிருந்தே னாகில் வரிப்புலி யினத்தின் வாய்ப்பட்
டிறப்பதே சரத மல்லா லிருப்பதற் கிடமற் றுண்டோ
வுறப்பெரும் விருப்ப மென்மே லிருத்தலை யொழித்தல் வேண்டும்.

வலையில் அகப்படுத்திக் கயிறுகளால் பிணைத்து என்னைப் பற்றிய வேடனுக்கும் ஏற்பப்பேசி, தானே பிணையாக நின்றார். பெரியவன் தூதராகிய நபிகள், இவ்வுலகத்தில் எல்லா உயிர்களையும் அணைத்துக் காப்பதற்கு அவரல்லது வேறு ஒருவர் இல்லையல்லவா? எனது உயிரை வேடனது பசிக்காக ஈந்து, நபியினது பிணையை மீட்க நான் மனம் கொள்ளவில்லையென்றால், நான் சொர்க்கத்தையிழந்து தீ நரகினில் புகுவதேயின்றி எனக்கு வேறு கதியும் பெருமையும் உண்டோ? சிறப்புமிக்க ஆண்டகை நபியின் முன்னர்ச் சொன்ன சொல்லை மாற்றிவிட்டு மறந்திருந்தால் நான் வரிப்புலி வாய்ப்பட்டு இறப்பதே கதியாகும். வேறு இருப்பதற்கு இடமும் உண்டோ? எனவே வாழ்வதற்கு எழும் விருப்பத்தினைக் கைவிடல் வேண்டும்.

14.14. வேடனின் மனமாற்றம்

குருளையும் பிணையுங் கூடி வருவது குறித்து நோக்கி
முருகலர் புயத்தார் வள்ளன் முகம்மது மகிழ்ந்தன் பாக
விருளுறு மனத்த னான வேடனை யினிது கூவி
யொருபிணைக் கிரண்டுன் பாலில் வருவதென் றுரைத்திட் டாரால்.

மானும் அதன் கன்றும் சேர்ந்து வருவதனை நபிகள் பெருமான் கண்டு மகிழ்ந்து அன்போடு இருள் கொண்ட மனத்தானாகிய வேடனைக் கூவியழைத்து, ஒரு பிணைக்கு இரண்டாக உன்னிடம் வருகின்றன பார் என்றுரைத்தார்.

14.15. மானைப் போற்றிய மானிடன்

பெறுகதி நின்னாற் பெற்றேன் பெரும்பவங் களைந்தேன் மாறாத்
தெறுகொலை விளைத்து முன்னஞ் செய்தொழி றவிழ்த்தே னீயு
மறுகலை யெறிந்து தேறு ம்னக்கலை யொடுகன் றோடு
முறுகலை யிடத்திற் போய்ச்சேர்ந் தொழுகலை முயல்தி
யென்றான்

அதனைக் கேட்டு வேடன் வியப்பாக நோக்கும்போது, முன் வந்த மானும் அதன் கன்றும் நபிகள் பாதத்தில் பணிந்தன. பின்னர்ப் பெண்மானானது வணக்கம் கூறிப் பாவி எனக்காக வேட்டுவனுக்குத் தங்களையே பிணையாக்கினீர்! இப்போது மீட்டருள வேண்டும் என்றது. இவ்வாறு பக்கத்தில் வந்து பெண்மான் கூற, முகம்மது நபி வேடனை அருகில் அழைத்து அவற்றின் பண்பினைச் சுட்டிக்காட்டி, நீ நம்முடைய பிணையை விட்டுவிட்டு, தனது பசியினைத் தீர்த்துக் கொண்டு பெருநகரினை அடைக! என்றார். வேடனும் தான் வீடு பெற்றேன்; வாழ்ந்தேன் என்று அவர் பாதத்தில் வீழ்ந்தான். பின்னர் அவ்வேடன் பிணையை நோக்கி உன்னால் மனித வாழ்வில் பெறக்கூடிய உயர்ந்த கதியினைப் பெற்றேன். பிறவி நோயைக் களைந்தேன். மாறாத கொலைப்பாவத்தை விளைத்து, முன்பு நான் செய்த வேட்டுவத் தொழிலைத் தவிர்த்தேன். நீயும் மனம் மறுகுதலை விட்டுக் கன்றோடு உந்தன் கலைமானிடத்தே சென்று நல்லொழுக்கப்படி வாழ்வாயாக என்றான்.

14.16. கூட்டத்தைச் சென்றடைந்த மான்

வானவர் பரவுங் கோமான் முகம்மது மானை நோக்கிக்
கானகஞ் சென்னீ யென்றார் கமலமென் பதத்திற் றாழ்ந்து
தீனிலைக் குரிய வேடன் றன்னையுந் திருந்தப் போற்றி
நானிலம் புகலப் பாரி னடந்தினஞ் சேர்ந்த தன்றே.

வானகம் வணங்குகின்ற தலைவராகிய முகம்மதுவும் மானை நோக்கி, நீ உன் காட்டுக்குச் செல்வாயாக என்றார். உடனே அந்தமானும் அவருடைய மென்மையான தாமரைப் பாதங்களை வணங்கி, தீனிலைக்கு உரியவனாக மாறிய வேடனையும் திருத்தமுறப் போற்றி, நானிலத்தாரும் அதன் பெருமை பேசும்படி நிலத்தில் நடந்து தன் கூட்டத்தைச் சென்றடைந்தது.

14.17. தொகுத்துக் காண்போம்

நபிகள் நாயகம் மானின் மீது காட்டிய அன்பினை நாம் இங்கே கண்டோம். மேலும் மான் மூலம் ஆறறிவு படைத்த வேடன் மனம் மாறிய பாங்கினையும் நாம் இங்கே கண்டோம்.

14.18. முன்னேற்றத்தைச் சோதிக்கும் வினாக்கள்

1. நபிகள் நாயகத்தின் உயிர்க் கருணையை விளக்குக
2. வேடனின் மனநிலையை தாய் மான் எவ்வாறு மாற்றியது
3. மானுக்கு பிணை நின்ற படலம் காட்டும் இஸ்லாம் சமயச் செய்திகளைத் தருக

14.19. மேலும் பயில்வதற்கான நூல்

1. சீறாப்புராணம் - பாகம் - 1 கே.பி. செய்குத்தம்பி பாவலர் உரை, திரீயெம் வெளியீட்டாளர்கள், சென்னை - 1

தொலைநிலைக் கல்வி இயக்ககம்
இளங்கலை இலக்கியம் - (பி.லிட்.)
இரண்டாமாண்டு - மூன்றாம் பருவம்
தாள் - 10734 - காப்பிய இலக்கியம்
மாதிரி வினாத்தாள்

பகுதி – அ (10 x 2 =20)

குறிப்புகள்

மதிப்பெண்:75 நேரம்: 3 மணி

அனைத்து வினாக்களுக்கும் ஓரிரு வார்த்தைகளில் விடையளிக்க.

1.சிலப்பதிகாரத்தின் கடவுள் வாழ்த்தில் போற்றப்படுவோர் யாவர்?

2.சிலம்புள: கொணம் - யார் யாரிடம் கூறியது?

3.கண்ணகியை அடைக்கலமாகப் பெற்றோர் யாவர்?

4.சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குச் சிலை வடிக்க எங்கிருந்து கல் கொணர்ந்தான்?

5.சீவகன் மணந்த தக்க நாட்டைச் சேர்ந்த பெண்ணின் பெயர் என்ன?

6.கைகேயி கேட்ட இரு வரங்கள் யாவை?

7.பூசலார் எந்த ஊரைச் சேர்ந்தவர்?

8.தேம்பாவணியின் ஆசிரியர் யார்?

9.உமறுப்புலவர்யாருடைய ஆதரவினால் சீறாப்புராணத்தை எழுதி முடித்தார்?

10.வேடனின் மனம் மாறக் காரணம் என்ன?

பகுதி – ஆ (5x5=25)

ஒரு பக்க அளவில் விடை தருக.

11.(அ)கண்ணகியை இளங்கோவடிகள் எவ்வாறு அறிமுகம் செய்கிறார்?

(அல்லது)

(ஆ) கண்ணகியின் இரண்டாம் மடலில் உள்ள செய்திகள் யாவை?

12.(அ) கேமசரியார் பற்றிச் சோதிடர் கூறியன யாவை?

(அல்லது)

(ஆ) தக்க நாட்டின் எழிலைப் புலப்படுத்துக.

13.(அ) பரதன் கைகேயயைப் பார்த்துக் கூறியன யாவை?

(அல்லது)

(ஆ) கைகேயி ஏன் மனம் மாறினாள்?

14.(அ) பெரியபுராணம் பற்றிக் குறிப்பு வரைக.

(அல்லது)

(ஆ) வீரமாமுனிவரின் தமிழ்த் தொண்டினை விவரிக்க.

15.(அ) சீறாப்புராணத்தின் நூல் அமைப்பினைக் காட்டுக.

(அல்லது)

(ஆ) மானுக்கு நேர்ந்த துயரம் யாது?

பகுதி - இ (3x10=30)

எவைனேும் மூன்று வினாக்களுக்குக் கட்டுரை வடிவில் விடையளிக்க.

16. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் நகர அமைப்பினைக் காட்டுக.
17. சீவகன் முனிவர்க்கு உரைத்த சமயச் செய்திகளைத் தருக.
18. பூசலார் நாயனாரின் பக்தி திறத்தைக் காட்டுக.
19. நபிபெருமான் அவர்கள் மானுக்கு பிணை நின்ற நிகழ்வை விளக்குக.
20. பாலை நிலத்தின் இயல்புகளை விவரிக்க.